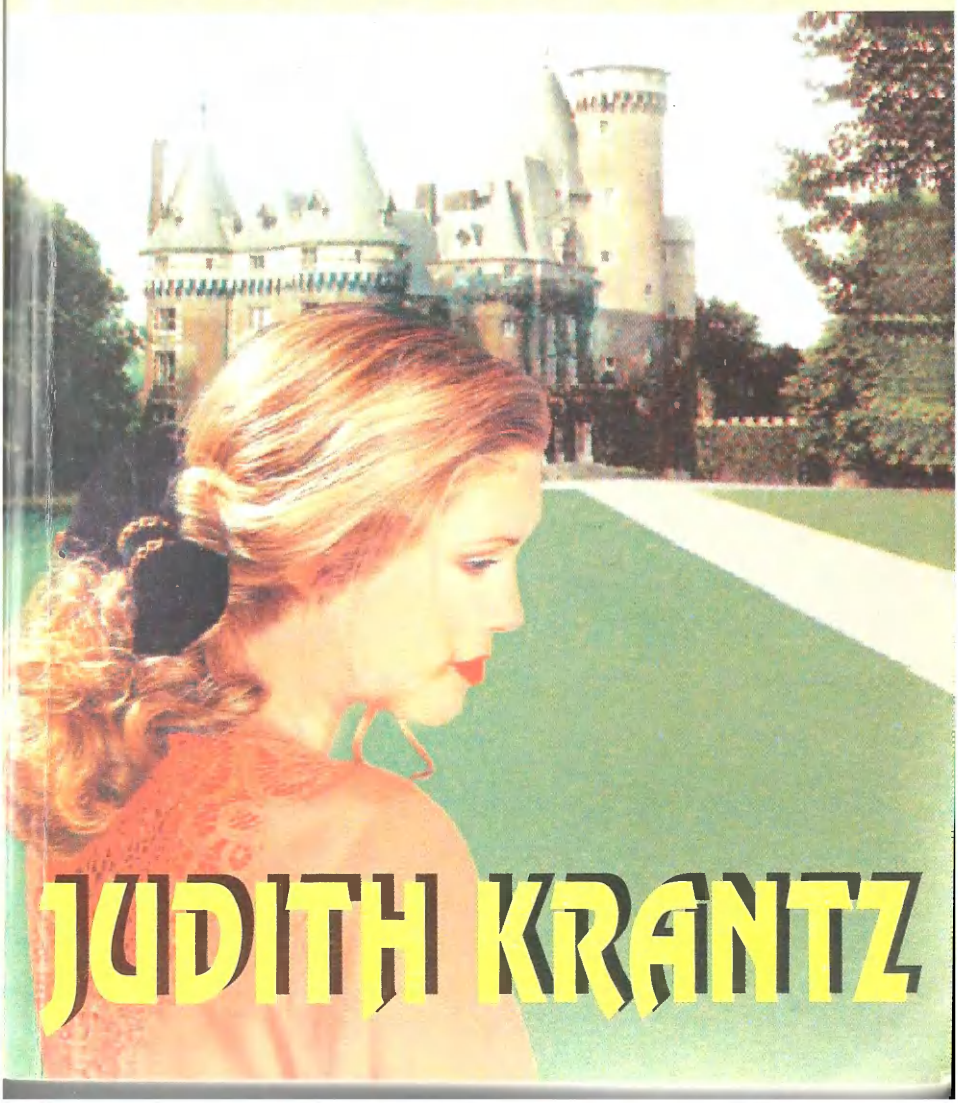
BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

DIN NOU ÎN PARADIS

CONTINUARE A ROMANULUI

TENACITATE

JUDITH KRANTZ

Judith Krantz a repurtat un succes deosebit cu romanul ***TENACITATE***. O poveste pe care milioane de cititori ar fi dorit-o fără sfîrșit. Surprinzîndu-i, autoarea revine asupra destinului eroinei Billy Ikehorn – unul din cele mai fascinante personaje feminine moderne.

Această frumusețe răpitoare, proprietara celei mai bune case de modă din lume – „Scruples" – o femeie cu sexualitate agresivă, impulsivă, vulnerabilă, dar ambițioasă și încăpățînată, ajunsă în pragul disperării este în stare să ia totul de la capăt și să renască din propria cenușă, mai strălucitoare ca oricînd.

Atmosfera complexă a unui univers mai puțin cunoscut – industria modei și filmului – este surprinsă în cele mai mici detalii, o veritabilă incursiune dincolo de aparențele luxului și ale faimei. Prinse în plasa unei intrigi incredibile, personajele cărții sînt purtate de pe culmile pasiunii în abisurile disperării, în căutarea frenetică a fericirii.

Povestea captivantă oferită de romanul ***DIN NOU ÎN PARADIS*** se dezvăluie din Beverly Hills, pînă la New York și Paris...

EDITURA ORIZONTURI

Lei 7500

JUDITH KRANTZ

DIN NOU ÎN PARADIS

**

Traducere **Monica Epure-Fusu**

Editura ORIZONTURI
București

I.S.B.N. 973 – 9154 –70 –0

Judith Krantz

SCRUPLES TWO

Copyright © 1992 by **Judith Krantz**
Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt rezervate
Editurii ORIZONTURI – București

Tiparul executat sub comanda 60 218
Pregătirea formei și imprimarea
R.A.I. „Coresi"
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA

Vito Orsini începu să transpire. Urma să fie decernat premiul Oscar pentru *cel mai bun film,* şi tensiunea din sală atinsese punctul culminant. Prezentatorii tocmai apăreau pe scenă pentru a citi lista nominalizărilor şi n-avea de unde să ştie că informaţia lui Maggie MacGregor era corectă. Şi dacă „Oglinzile" nu va cîştiga premiul Oscar? Dumnezeule – îşi spuse Vito – va fi nevoit să cumpere drepturile de autor pentru „Privilegiatul", potrivit înţelegerii încheiate cu Curt Arvey. Dar fie ce o fi! Ridică din umeri şi zîmbi. Indiferent de rezultat, el voia cu tot dinadinsul acea carte. Parcă fusese scrisă anume pentru el...

Billy Orsini, în timp ce-l strîngea tare de mînă, nu se simţea la fel de emoţionată.

Incapabilă să păstreze secretul, Dolly Moon îi dăduse vestea cea bună la prima oră. Billy nu-i spusese lui Vito pe de o parte ca să nu-i răpească bucuria primirii Oscarului chiar în seara festivităţii de premiere, iar pe de altă parte fiindcă ştia că nu s-ar fi simţit prea bine să afle că plicul fusese deschis înainte de prezentare. De asemenea, n-avea de gînd să-i împărtăşească vestea că rămăsese gravidă decît în ziua următoare, cînd va păli puţin gloria acelei seri. Avînd în vedere faptul că soţul ei ajunsese la vîrsta de 42 de ani fără să aibă vreun copil, nu se îndoia că o asemenea ştire va depăşi ca importanţă recunoaşterea de care se bucura în lumea filmului. În vreme ce continua să-i strîngă mîna lui Vito, îşi impuse să fie cinstită faţă de sine. Ea, Wilhelmina Hunnenwell Winthrop Ikehorn Orsini, nu avea nici cea mai mică intenţie să împartă gloria maternităţii cu statueta aurie pe care Academia de Film şi Artă Cinematografică urma să i-o acorde -- în înţelepciunea sa – lui Vito.

1

Billy se smulse cu greu dintr-un vis minunat de care se agățase cu disperare. În vis alerga pe treptele unei scări în spirală ce ducea spre o terasă din vîrful unui turn de unde – știa foarte bine acest lucru – se așternea o priveliște strălucitoare asupra pădurii renăscute în prag de primăvară, pe fundalul mării albastre. Deschise ochii oftînd și așteptă ca emoția visului să i se șteargă din minte. Dar imensa fericire trăită în vis persista.

Ușor amețită, nu reuși să-și dea seama din primul moment unde se află. Privi cu ochii încețoșați la tavanul înalt și, treptat, își aduse aminte. Se afla în patul ei din propria ei casă din California. Erau în luna aprilie a anului 1978. Seara trecută Vito cîștigase Oscarul pentru *cel mai bun film,* și Dolly Moon, scumpa ei prietenă, obținuse premiul pentru *cea mai bună actriță* într-un rol secundar.

Patru ore mai tîrziu, Dolly dăduse naștere, rapid și fără probleme, unei minunate fetițe. Billy, Vito și Lester Weinstock, agentul de publicitate al lui Dolly, renunțaseră la petrecerea organizată după festivitatea premierilor și veniseră împreună la spital. Apoi se întorseseră cu toții aici, pentru a sărbători evenimentul cu ouă jumări, fursecuri și șampanie. Billy își aducea aminte că ea preparase ouăle. Avea clar în minte imaginea lui Vito deschizînd sticla de șampanie, dar după aceea totul se învolbura într-o ceață din care răsunau intermitent urări de bine și rîsete. Poate că amîndoi bărbații dormiseră cu ea în pat. Aruncă rapid o privire și constată că era singură, iar pe locul lui Vito, așternutul fusese dat la o parte.

Căscînd, întinzîndu-se și oftînd de plăcere, Billy se ridică ușor din pat. Privi ceasul de pe noptieră și constată că era trecut de amiază, dar nu avea deloc mustrări de conștiință. Dacă nici acum,

după o asemenea stare de tensiune, nu avea voie să doarmă pînă tîrziu, atunci cînd? Mai ales în situația ei, incredibila ei situație, extraordinar de interesantă, ca o nouă descoperire, ce era încă un secret. Dar venise timpul să anunțe vestea cea mare. Îi auzi vocea lui Vito la telefon, în camera de zi de lîngă dormitor. Vai de mine, asta înseamnă că de-abia o să am timp să-mi arunc niște apă pe față și să mă spăl pe mîini înainte ca el să descopere că m-am trezit, se gîndi ea. În vreme ce-și peria părul, remarcîndu-și ca de obicei frumusețea răpitoare, Billy își dădu seama imediat de transformările petrecute în înfățișarea sa. Pielea îi era mult mai proaspătă și mai strălucitoare, ochii fumurii deveniseră luminoși și emanau căldură, părul șaten-închis părea mai frumos ca oricînd. Arăta cu zece ani mai tînără față de cei 35 de ani ai săi. Puse toate acestea pe seama hormonilor și a activității lor benefice.

Cînd ieși din baie, Vito continua să vorbească la telefon, așa că avu inspirația să intre sub duș. Se gîndi că din momentul în care îi va spune lui Vito de copil, el va fi atît de încîntat, atît de entuziasmat încît nu va mai avea chef de nimic altceva și-și vor petrece tot restul zilei discutînd și făcînd planuri. Așadar era mai bine să profite de aceste clipe de libertate. Cîteva minute mai tîrziu, dansînd de bucurie, Billy își trase pe ea un capot aproape transparent, din crepe de chine și deschise larg ușa de la camera de zi.

Dar instantaneu se trase înapoi nedumerită. Ce dracu' căuta secretara lui Vito, Sandy Stringfellow, pe scaunul favorit al lui Billy și în camera ei de zi, intimă, murmurînd discret în telefonul particular al lui Billy, al cărui fir îl trăsese peste birou? Nici Vito și nici Sandy n-o observaseră, atît de absorbiți erau de discuțiile lor. Billy își scoase capotul transparent și-și puse o rochie de casă groasă și o pereche de papuci.

– Bună dimineața, le spuse ea radioasă, lui Sandy și lui Vito. Sandy își ceru scuze din priviri și continuă să vorbească. Vito își ridică rapid privirea, îi făcu semn cu mîna, îi zîmbi, îi trimise un sărut vag și își concentră întreaga atenție asupra convorbirii telefonice a lui Sandy.

– Da, domnule Arvey, o să-l chem pe domnul Orsini de îndată

ce va termina de vorbit la celălalt telefon, o auzi Billy pe Sandy.

– Da, ştiu că aşteptaţi de mult timp, preferaţi să vă sune dînsul mai tîrziu? Nu, nu vă pot spune sigur cînd anume, tocmai asta-i problema. Aici nu avem centrală telefonică şi telefoanele sună întruna de azi dimineaţă. Domnul Orsini n-a avut timp nici măcar să se îmbrace ca să plece la birou. Nu mai durează mult, domnule Arvey, însă, din păcate, acest telefon nu poate fi pus în poziţia de aşteptare, fiindcă nu are un asemenea buton. Da, ştiu că este ridicol, dar vorbesc de la telefonul particular al doamnei Orsini.

Billy desenă un semn de întrebare pe o foiţă de hîrtie şi i-o arătă lui Vito. El clătină din cap şi arătă spre Sandy.

– Cu cine vorbeşte ? întrebă Billy.

– Cu Lew Wasserman, în legătură cu „Privilegiatul", răspunse Sandy punînd mîna la receptor. Cele două femei se priviră plăcut uimite şi încîntate. Faptul că cel mai influent şi puternic om din Hollywood se implica în noul proiect al lui Vito, în care spera să-i ademenească pe Robert Redford şi Jack Nicholson, explica agitaţia lui Vito.

– Unde este Josie? întrebă Billy. În mod normal, Josie Speilberg, propria ei secretară, ar fi trebuit să coordoneze activitatea de aici.

– A sunat că este bolnavă. Un deranjament la stomac, răspunse Sandy.

– Grozav, spuse Vito, e nemaipomenit, Lew. Mda... da... îhî... înţeleg ce vrei să spui... Exact. Ascultă, Lew, mulţumesc încă o dată pentru tot. Mîine dimineaţă la micul dejun? Perfect. La 7.30 ? Nici o problemă. La revedere, Lew. Închise şi o strînse tare în braţe pe Billy, sărutînd-o zgomotos, de parcă victoria obţinută i-ar fi dat aripi.

– Ai dormit bine, scumpo? N-am timp să vorbesc acum, trebuie neapărat să preiau legătura telefonică cu Curt Arvey. Mizerabilul acela n-a fost deloc inspirat cînd a făcut pariu cu mine în privinţa filmului meu, „Oglinzile". Acum trebuie să scoată un milion şi jumătate pentru drepturile de ecranizare ale cărţii „Privilegiatul" şi vreau să mă asigur că a încheiat afacerea cu acel agent literar din New York. Nu ştiu dacă a existat vreodată o proprietate literară mai fierbinte...

Ridicase deja receptorul de la telefonul particular al lui Billy şi se cufundase adînc în conversaţia cu Arvey, în vreme ce Sandy sărise să răspundă la celălalt telefon ce începuse să sune imediat după ce Vito închisese.

Billy îi privi pe amîndoi şi-şi dădu seama că o uitaseră. Ei bine, îşi spuse ea, vestea ei putea să mai aştepte, şi la urma urmei, chiar simţea nevoia să mănînce ceva. Coborî scările în paşi de dans şi traversă sufrageriile duble, scăldate de razele soarelui, ale casei sale imense, însă deosebit de confortabilă. Era o casă veche, ca marea majoritate a locuinţelor din California, construită în 1930, şi, în ciuda dimensiunilor sale, degaja o atmosferă de calm şi intimitate. La tot pasul se zăreau o mulţime de obiecte ce purtau amprenta celui care o locuia. Fiecare cameră atrăgea privirea prin mobila tapiţată, de diferite forme, acoperită într-un mod foarte interesant cu o pînză de in discretă, imprimată cu flori şi fundiţe de bumbac în stil franţuzesc; pe podelele asimetrice erau împrăştiate carpete frumoase lucrate de mînă şi nu exista încăpere lipsită de căldura căminului în care ardea permanent focul. Lîngă uşa cu canaturi din sticlă se vedeau diferite unghere retrase, biblioteca era plină de cărţi şi pe pereţi atîrnau o mulţime de tablouri. Pe mese tronau sfeşnice micuţe din argint, cutii de ceai şi colivii goale; lîngă fiecare scaun se puteau vedea coşuri pline cu reviste şi absolut în fiecare colţişor găseai cîte un obiect de artă veche cumpărat pentru farmecul şi frumuseţea lui. Totuşi, obiectele respective nu lăsau impresia de formalism. Nu trădau grandoare sau opulenţă, abstracţie făcînd de o tabacheră cu tutun de prizat, împodobită cu pietre preţioase, amestecată printre sute de alte obiecte bizare. Dar era evident că Billy nu se putea abţine să nu achiziţioneze lucruri care-i plăceau. În ciuda acestei fascinante îngrămădiri de obiecte, camerele fiind foarte mari, păreau extrem de aerisite. Nu era casa unei femei dornice să-i facă pe plac cuiva sau să impresioneze, ci cuibul unei femei care nu urmărea decît să-şi facă sieşi plăcere. Dar casa se ţinea cu cheltuieli uriaşe, mai ales pentru menţinerea curăţeniei în acea dezordine artistică.

Trecu prin bibliotecă şi prin camera de muzică, apoi prin

sufragerie şi se îndreptă spre cămară, zîmbind veselă celor trei fete în casă cu care se întîlni în drumul său. Două dintre ele aveau braţele pline cu flori, iar a treia se ocupa de telegramele care tocmai sosiseră.

În bucătărie Jean-Luc, bucătarul lui Billy, îşi ascunse cu greu surprinderea la vederea stăpînei sale; de două ori pe săptămînă discuta cu domnişoara Speilberg în legătură cu meniul săptămînii, dar doamna Orsini vizita foarte rar bucătăria şi în nici un caz într-o rochie de casă. Billy îi ceru să le trimită lui Vito şi Sandy un platou cu sandvişuri, iar ea îşi prăji trei feliuţe de pîine, le unse cu un strat gros de gem de căpşuni şi deasupra aşeză cu grijă felii de şuncă bine rumenite. Această combinaţie semăna la gust cu mîncarea chinezească – dulce şi acră – pentru copii şi nu era deloc bogată în calorii.

Zahăr, sare, făină, grăsimi animale, murmură încîntată Billy în timp ce aştepta ca şunca să se rumenească cum trebuie. Aceasta avea să fie ultima abatere permisă înainte de a începe regimul alimentar din timpul sarcinii, un gest plin de bravură ce nu putea fi apreciat decît de o femeie ca ea care cunoştea valoarea fiecărei calorii asimilate încă de la vîrsta de 18 ani, cînd reuşise să scape de grăsimea depusă pînă atunci şi se hotărîse să rămînă subţire tot restul vieţii.

Billy se gîndi fără regret că-n acea seară nu va mînca decît pepene-galben, roşii coapte şi peşte fiert. În timp ce-şi sorbea sucul de portocale îşi imagina scena din salon. Acel maraton al telefoanelor nu putea să dureze la infinit. Presupunea că începuse de cîteva ore bune, din moment ce Vito, care de obicei se scula foarte devreme, nu avusese timp să se radă sau să se îmbrace. În curînd telefoanele vor înceta să mai sune, iar Sandy şi Vito se vor duce la birou, unde vor rezolva treburile mult mai eficient. Oricum, în scurtă vreme majoritatea oamenilor se duceau la masa de prînz. Bineînţeles că va mai primi telefoane acasă, flori şi telegrame, dar această frenezie post-Oscar n-o să dureze mai mult de cîteva ore. În fond, oamenii au un milion de alte lucruri cu adevărat importante asupra cărora îşi concentrează atenţia. Indiferent de semnificaţia colosală aparte pe care o avea această victorie pentru ea şi Vito.

Billy termină de preparat felul de mîncare interzis, dar nu apucă să-l guste. Îşi dădu seama de acest lucru abia cînd se trezi alergînd pe scări spre dormitor, sperînd să-l găsească pe Vito în camera lui de toaletă şi să vadă salonul gol. Dar Vito şi Sandy se aflau exact acolo unde-i lăsase : „Ce dracu' se întîmplă?" scrise Billy pe o hîrtie şi i-o puse în faţă lui Sandy. Secretara făcu o mutră disperată şi răspunse „Vorbeşte cu Redford – eu tocmai i-am spus lui Nicholson să aştepte".

„La dracu'!" şuieră Billy, uimită şi exasperată în acelaşi timp. Dumnezeule, dar actorii au şi ei nişte agenţi foarte buni. De ce vorbeşte Vito direct cu ei? Sau ei au sunat? Timp de şapte luni „Privilegiatul" ocupase locul întîi în topul celor mai bune cărţi, şi, întrucît era considerată „cartea secolului", toată lumea voia să fie implicată în realizarea ecranizării. Dar o asemenea încălcare de protocol nu se mai pomenise în lumea Hollywood-ului. Se aşezase pe scaun să asculte convorbirea, dar Sandy îi flutură un alt bilet.

„Maggie se îndreaptă încoace cu o echipă de filmare... vrea să facă o emisiune specială pentru seara de după cîştigarea Oscarului. N-ar trebui să vă îmbrăcaţi?"

Billy rămase cu gura căscată. Asta întrecea orice limită. Ea îşi pusese casa la dispoziţia lui Vito şi a echipei lui, timp de şase săptămîni fără nici o ezitare, atunci cînd filmul „Oglinzile" se afla în faza finală de realizare şi studioul nu trebuia să ştie cum stau lucrurile. Muncise cîte 18 ore pe zi ca secretară de platou; nu se plînsese niciodată din cauza stricăciunilor pe care le avusese de suferit podeaua ei bine lustruită sau a spargerii celor mai delicate bibelouri în tot timpul acelei activităţi nebuneşti, dar sosirea lui Maggie MacGregor şi a echipei sale era cu totul altceva. Puţin îi păsa că spectacolul TV al lui Maggie, de la Hollywood, făcea parte din cele cinci emisiuni cu cea mai largă audienţă din America. Şi nici n-o impresionase faptul că Maggie îi şoptise lui Vito dinainte că fusese nominalizat pentru premiul Oscar. Maggie era prietena lui Vito, nu a ei, niciodată nu aveau să fie în relaţii apropiate. De cîte ori se întîlnea cu Maggie, şi una, şi alta, manifestau o totală lipsă de încredere în bunele intenţii ale celeilalte. Nu-şi permiteau

însă să fie dușmance – orașul și cercul de afaceri în care se învîrteau erau prea mici pentru așa ceva. La naiba, își spuse ea, casa ei nu era un platou de filmare. Nu-i plăcea să primească intruși. Nu permisese nici unei reviste să vină să fotografieze în casa ei și Maggie știa foarte bine lucrul acesta.

În ultimii trei ani, de cînd își cumpărase proprietatea Holmby Hills, pe Charing Cross Road, în partea de sud a Bulevardului Sunset, chiar lîngă Beverly Hills, casa ei fusese discret supravegheată, zi și noapte, de oameni înarmați, însoțiți de cîini de rasă doberman; în gardurile vii ce înconjurau cei 11 acri ai proprietății sale era ascuns gardul din sîrmă ghimpată; o poartă mare din metal străjuia drumul ce ducea spre casă și în gheretă stăteau de pază doi oameni în uniformă cu misiunea de a-i alunga pe automobiliștii curioși. Aceste măsuri de siguranță se impuneau cu atît mai mult cu cît ea era una dintre cele mai bogate femei din lume. La fel ar fi procedat orice șef din marea familie a crimei organizate. Și acum, Maggie MacGregor, fără nici o jenă, dădea buzna cu echipa ei de filmare. De ce nu-i lua Maggie un interviu lui Vito la biroul lui?

Nevrînd să-l deranjeze pe Vito, Billy scrise întrebarea pe foaia de hîrtie și o puse în fața lui Sandy, care se opri un moment din flirtul cu Jack Nicholson și-i șopti: „O interesează latura umană, pe toți îi filmează în mediul familial."

Billy se retrase în camera ei imensă de toaletă și se așeză pe locul de la fereastră, unde stătuse ghemuită și cu o zi înainte cînd își dăduse seama că este gravidă și, în final, se văzuse nevoită să recunoască față de sine că de mult își dorise un copil, fără să fi fost conștientă de acest lucru.

Era ora 2 după-amiază, trecuseră mai mult de 24 de ore de cînd făcuse acea uluitoare descoperire și ea tot nu-i spusese lui Vito. Nu știa nimeni de secretul ei. Tremura de nerăbdare să-i împărtășească vestea cea mare lui Vito, dar acesta nu putea fi smuls de lîngă telefon. El se cuvenea să fie primul care s-o afle, așa că nu-i rămînea altceva de făcut decît să păstreze tăcerea. Îi era din ce în ce mai greu să-și ascundă fericirea ce parcă îi dădea aripi, dar la un moment dat Billy se însenină brusc. Îi venise o idee excelentă: avea să-și

petreacă următoarele ore la „Scruples." Dacă n-o să vadă cu proprii săi ochi echipa de filmare invadîndu-i casa, e ca şi cum n-ar fi fost acolo.

Billy se îmbrăcă rapid şi reuşi să iasă din casă neobservată de Vito sau Sandy. În drum spre elegantul ei magazin de pe Rodeo Drive, în Beverly Hills, constată că vremea splendidă de început de primăvară se potrivea perfect cu starea ei de spirit. Cu ocazia decernării Oscarurilor vremea era întotdeauna frumoasă. Publicul din lumea largă n-a văzut niciodată o dimineaţă mohorîtă şi întunecată cu o ceaţă nesfîrşită, caracteristică anumitor zile din iunie cînd soarele se luptă să iasă din nori; şi nici ploaia rece şi abundentă a lunii ianuarie sau, şi mai rău, strălucirea periculoasă a soarelui aproape alb de la sfîrşitul sezonului fierbinte... nu, Hollywood-ul s-a gătit întotdeauna de sărbătoare şi şi-a etalat ce a avut mai frumos în faţa milioanelor de telespectatori. Tipic, îşi spuse Billy. Se simţea încă destul de bostoniană ca să-şi permită să pufnească dispreţuitoare în faţa unui oraş ce reuşea să amăgească pe toată lumea.

Coborî pe Rodeo Drive şi pătrunse în parcarea de la subsolul magazinului „Scruples" simţindu-se flatată că era proprietara acelui magazin. „Scruples" reprezenta creaţia ei extravagantă, de acum patru ani, cel mai elegant şi vestit magazin care existase vreodată. Seara trecută, în timpul festivităţii de premiere, Billy se hotărîse să deschidă mai multe sucursale ale magazinului „Scruples", în toate oraşele importante din lume, acolo unde trăiau femei bogate preocupate în principal de distracţii şi cumpărături. Această categorie de femei, puţin numeroasă, însă dornică să cheltuiască cît mai mulţi bani, avea să devină clientela obişnuită a magazinelor „Scruples".

Dar luase o hotărîre – îşi aduse aminte Billy – să nu se avînte în extinderea reţelei de magazine, să nu facă nici o mişcare importantă înainte de a se consulta cu Spider Elliott şi Valentine O'Neill. Avea de gînd să şi-i facă asociaţi în compania „Scruples", pe care Josh Hillman, avocatul ei, urma s-o înfiinţeze în numele ei. Spider, fostul fotograf de modă, care conducea acum „Scruples", fusese cel care, plin de inspiraţie creatoare, dăduse tonul potrivit magazinului şi,

Dumnezeu îi era martor că nu s-ar fi descurcat fără stilata Valentine, şefa aprovizionării şi designerul principal, care sporise considerabil profitul magazinului prin comercializarea hainelor de comandă. De-abia aştepta să le împărtăşească planurile ei, se gîndea Billy în timp ce liftul o ducea spre etajul trei unde se aflau birourile conducerii.

Dar, în mod ciudat, nici Spider şi nici Valentine nu erau de găsit. Secretara lui Spider îi spuse că erau plecaţi la cumpărături – ce idee bizară, se gîndi Billy, să plece la cumpărături, cînd „Scruples" era cel mai important şi elegant magazin din lume! Simţindu-se încă o dată frustrată – dar străduindu-se să-şi păstreze buna dispoziţie – probabil că se duseseră să-i cumpere lui Vito un cadou cu ocazia succesului său, un lucru ce nu putea fi achiziţionat într-un magazin de femei – Billy se hotărî să facă un tur al magazinului, cum obişnuia adesea, prefăcîndu-se că este o clientă care venea pentru prima oară acolo. Dar de-abia îşi începuse turul, cît mai discret posibil, de la parterul magazinului, încercînd să-şi închipuie că este o turistă din Pittsburgh, cînd s-a trezit asaltată de o mulţime de femei, unele dintre ele cunoştinţe de-ale ei, dar altele absolut necunoscute. Fiecare dintre ele voia s-o felicite pentru Oscarul primit de Vito şi se gîndea încîntată cum avea să relateze prietenilor întrevederea: „I-am spus lui Billy Orsini cît de fericită am fost, pentru ea şi Vito, cu ocazia primirii Oscarului". După ce le adresă tuturor un zîmbet politicos, Billy le acceptă felicitările şi se retrase în biroul său.

După ce încuie uşa, Billy se aşeză gînditoare la birou. Acasă nu se putea duce decît după cîteva ore, şi nici n-o trăgea inima să se plimbe cu Bentley-ul ei pe autostradă, căci nu avea nici o ţintă precisă, aşa că nu-i rămînea decît să stea închisă acolo. Nu se simţea în stare să facă faţă valului de femei din magazin. Oare altcineva, în locul ei, ar fi preferat să savureze vorbăria bine intenţionată a acelor femei de care ea tocmai fugise?

La naiba, oare cînd o să scăpe de timiditatea ei? se întrebă Billy, în cele din urmă admiţînd în sinea sa că acesta era motivul pentru care nu reuşea să se bucure din plin de complimentele şi felicitările primite. Timiditatea ei din timpul copilăriei fusese pe deplin justificată, avînd în vedere faptul că era ruda săracă a ramurii bogate şi

aristocrate a familiei Winthrop din Boston, grasă şi prost îmbrăcată, orfană de mamă, obligată să-i suporte pe verii şi verişoarele sale bine situate, care, în cel mai fericit caz, o tratau cu dispreţ. Avusese un motiv şi mai întemeiat să fie timidă cînd fusese trimisă la Emery Academy, un pension pretenţios pentru tinerele fete ce se pregăteau să-şi facă debutul în societate. Pe parcursul acelor şase ani mizerabili nu avusese pe nimeni care s-o consoleze; dimpotrivă, toată lumea făcea glume răutăcioase pe seama ei, considerînd-o o intrusă dizgraţioasă cu înălţimea de 1,50 m şi greutatea de 80 de kilograme.

După aceea urmase cea mai importantă perioadă a vieţii sale, acel an petrecut la Paris, pe parcursul căruia slăbise şi se maturizase, devenind o uluitoare frumuseţe brună. Apoi plecase la New York să lucreze ca secretară pentru Ellis Ikehorn, misteriosul multimilionar, a cărui firmă Ikehorn Enterprises, îşi extinsese afacerile în întreaga lume. În acea perioadă se împrietenise cu Jessica Thorpe, fata cu care împărţise un timp apartamentul. În clipa de faţă Jessica locuia în New York, dar Billy vorbea de două ori pe săptămînă cu ea, la telefon. Era cu adevărat una dintre cele mai bune prietene ale ei, cealaltă fiind Dolly Moon.

Doar două prietene apropiate, se gîndi visătoare Billy, nu însemna mare lucru la cei 35 de ani ai săi. La 21 de ani să măritase cu Ellis Ikehorn, şi din acea zi pînă la declanşarea bolii lui, peste şapte ani, cutreieraseră întreg globul pămîntesc, iar Billy, datorită bunului ei gust, ajunsese să fie considerată cea mai bine îmbrăcată femeie din lume. Cînd nu plecau în călătorii de afaceri, se retrăgeau în somptuoasa lor vilă din Cap-Ferrat, îşi vizitau ferma din Brazilia, petreceau cîteva săptămîni în apartamentul lor din Londra, la „Claridge's" ca apoi să zboare spre casa lor de pe ţărmul din Barbados sau la reşedinţa din Napa Valley, unde aveau o vie foarte apreciată pentru soiurile sale de struguri. În New York, locuiau în apartamentul din Sherry Netherland; fotografia lor apărea în mod frecvent în mai multe reviste, căci se numărau printre puţinele cupluri ce se bucurau de succes în toate cercurile înalte ale societăţii din lumea largă şi se părea că au o mulţime de prieteni.

Cu toate acestea, numai Ellis şi Billy ştiau ce se ascunde cu

adevărat sub masca afişată de ei în societate. Singurul lucru care conta pentru ei era trăinicia relaţiei lor conjugale. Deşi duceau o viaţă monotonă, fiind înconjuraţi de un anturaj numeros, ei nu şi-au făcut prieteni intimi, căci nu se simţeau atraşi decît unul de celălalt. Şi-au creat în jurul lor un cerc magic, inaccesibil străinilor.

Cînd Ellis a paralizat, în 1970, Billy de-abia împlinise 28 de ani. Următorii cinci ani, pînă la moartea lui, i-a petrecut departe de lume, în fortăreaţa din Bel Air, unde interesul său gravitase în jurul bărbatului semi-paralizat. Contactele ei sociale se limitaseră la cercul de gimnastică unde a remarcat curiozitatea prost mascată a femeilor faţă de viaţa ei. Acesta a fost unul din motivele pentru care n-a încercat să-şi facă nici o prietenă. Dar era normal să fie curioase, reflectă Billy, de vreme ce ea rămăsese tot o intrusă. O intrusă foarte bine îmbrăcată, subţire şi frumoasă, a cărei bogăţie o înstrăina şi mai tare de restul femeilor.

Trebuia să se consoleze cu gîndul că fusese o intrusă încă de cînd se născuse; pur şi simplu nu-şi găsise locul în nici unul din grupurile de femei ce se formaseră în oraş. Ea era mult prea preocupată de soarta soţului său muribund ca să ia parte la partidele lor de bîrfă, la prînzurile pretenţioase care de cele mai multe ori aveau ca pretext pregătirea unui bal de binefacere. Nu se integrase nici în grupul soţiilor de directori de studiouri cinematografice, în care poziţia fiecărei femei era determinată de funcţia soţului în lumea filmului, aceasta reprezentînd o versiune Hollywood a soţiilor de politicieni de la Washington D.C. Dar mai ales n-avea nimic în comun cu acele soţii aprige, pînă-n 30 de ani, bine făcute, care-şi conservau cu disperare frumuseţea, după ce se măritaseră cu bărbaţi bogaţi, divorţaţi, de două ori mai vîrstnici decît ele. Acestea semnaseră cu soţii lor un contract prenupţial prin care li se garanta deplina posesiune a averii. Singura lor preocupare era să rămînă însărcinate astfel încît, în cazul unui divorţ intentat de soţul dornic să aibă alături o femeie mai tînără, să dobîndească un atu suplimentar. În nici un caz nu s-ar fi împrietenit cu vreo scriitoare, producătoare sau vedetă din lumea filmului care nu-şi respectau decît tovarăşele de breaslă şi nu-şi pierdeau timpul cu alt gen de femei.

Poate că ar fi reuşit să-şi găsească o prietenă în Hancock Park ori Pasadena, se gîndi Billy, căci acolo locuia crema societăţii bogate, elegante şi distinse, ale cărei reprezentante treceau foarte rar graniţa spre partea din vest, în lumea filmului. Dar nu era nevoie să le cunoască, pentru a şti că acele femei reprezentau o versiune californiană a verişoarelor Winthrop, conservatoare şi previzibile, care făcuseră un coşmar din copilăria ei.

După moartea lui Ellis, în loc să se împace cu statutul de văduvă şi de femeie „extra", ea îmbrăţişase cu entuziasm proiectul „Scruples", şi interesul ei nu slăbise nici o clipă timp de doi ani, pînă în ziua în care se măritase cu Vito şi se lăsase imediat furată de activitatea nebunească a producerii filmului „Oglinzile". Ea nu fusese deloc timidă cu Dolly Moon cînd se cunoscuseră pe platou, fiindcă Dolly habar n-avea cine era şi nici după ce aflase acest lucru nu-şi schimbase comportamentul.

Dolly şi Jessica, singurele ei prietene. În toată viaţa sa, nu reuşise să-şi facă decît două prietene. Dar poate că nu era chiar aşa puţin. Poate că celelalte femei se amăgeau singure cu ideea că au multe prietene bune? Billy îşi puse picioarele pe birou şi-şi îmbrăţişă genunchii. Nu se simţea deloc bine fiindcă ziua aceea, pe care ea îşi propusese s-o înceapă împărtăşindu-i lui Vito vestea cea mare, luase o turnură neaşteptată. Era o proastă că se lăsase în voia gîndurilor negre, tulburîndu-şi astfel minunata viaţă care începuse pentru ea.

Simplul fapt că nu se simţea la largul ei în acele grupuri de femei nu însemna că e incapabilă să lege o prietenie. Mătuşa Cornelia mi-ar fi spus să-mi bag mînţile în cap, reflectă Billy. Îşi dădu picioarele jos de pe birou şi se aplecă deasupra lui, căci avea destulă treabă cu care să-şi ocupe timpul pînă cînd se va întoarce acasă. În felul acesta îşi va putea reprima dorinţa de a fi cu Vito, de a-i capta întreaga atenţie, de a se lăsa îmbrăţişată de el înainte de a-i împărtăşi vestea cea bună. Nu mai suporta să-l vadă lîngă nenorocitul ăla de telefon!

Cînd ajunse cu maşina în dreptul gheretei, unul din paznici o asigură că echipa de filmare tocmai plecase. Dar veniseră alţi

oameni, adăugă el, persoane pe care domnul Orsini le aşteptase şi dăduse ordin să fie lăsate să treacă.

Cine Dumnezeu erau acele persoane? se întrebă Billy dezamăgită şi enervată. Lipsise mai bine de patru ore, şi, în mod normal, ziua de lucru ar fi trebuit să se încheie chiar şi pentru cîştigătorii premiului Oscar. Vizitatori! Îi va da urgent afară, indiferent cine or fi fost. Nu-i păsa dacă era vorba de Wasserman, Nicholson, Irving Thalberg şi Jean Hersholt cu Harry Cohn şi fraţii Warner. Îi va da pe toţi afară din casa ei.

Billy privea uluită mulţimea maşinilor parcate în faţa casei. Deschise uşa de la intrare şi încremeni la vederea a cel puţin 40 de persoane care vorbeau şi rîdeau foarte bine dispuse, reuşind aproape să umple sufrageria dublă. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Petrecerea ameninţa să ia amploare, şi Vito se afla în centrul atenţiei. Îl zări apoi pe Fifi Hill, regizorul de la „Oglinzile", înconjurat de vedetele, editorii, compozitorii şi multe alte persoane ce se implicaseră de la început în producerea filmului. În spatele ei îşi croiau drum spre uşă, noii veniţi, membri ai echipei de filmare şi alţi actori din distribuţie. Fiecare dintre ei o îmbrăţişa şi o săruta rapid, înainte de a se îndrepta spre Vito.

Billy îşi făcu drum prin mulţime pînă la soţul ei.

Să-l smulgă o dată de lîngă nenorocitul ăla de telefon!

– Cum... de ce... Vito, ce naiba?

– Draga mea, era şi timpul! Chiar mă întrebam ce e cu tine. Sărbătorim succesul filmului nostru – îţi aduci aminte, prima petrecere a fost mai mult o improvizaţie, aşa că mi-a venit ideea strălucită de-a face o nouă tentativă. Toată lumea este încă entuziasmată de victoria de aseară. Nu-ţi face griji în privinţa mîncării – Sandy a sunat la „Chasen '8" şi a comandat meniul. Nu e o idee grozavă? Ştii ce, acum trebuie neapărat să-l găsesc pe Fifi, încă n-am apucat să-l felicit pentru premiul lui.

– Aşa să faci... începu Billy, dar interlocutorul ei dispăruse. Oare Alexandru cel Mare fusese la fel de sigur pe el, la fel de triumfător, neliniştit şi entuziasmat, după fiecare victorie repurtată? se întrebă ea, urmărindu-şi din priviri soţul care păşea prin mulţime,

semeț ca un Caesar. Se măritase cu Vito din dragoste – o dragoste înflăcărată și oarbă, care nu presupunea și cunoașterea viitorului soț. De-abia după căsătorie își dăduse seama cît de pasionat era de munca lui, ce obsesie reprezenta pentru el filmul. După zece luni dificile, de compromisuri și înțelegeri, Billy credea că se obișnuise. Da, în mod sigur că se obișnuise, își spuse ea în gînd, pe cînd se strecura prin mulțime, îndreptîndu-se spre scări; îl accepta exact așa cum era, iar seara aceea trebuia să fie o sărbătoare strălucitoare tumultuoasă, a unui eveniment unic în care nu crezuse decît Vito, în ciuda bugetului infim alocat filmului.

În timp ce traversa camera de zi, Billy observă grămezile de telegrame nedesfăcute, înconjurate de coșuri de flori ce acopereau tot spațiul liber, inclusiv dușumeaua. Mîine toate telegramele vor fi trimise la biroul lui Vito, se hotărî ea, și tot mîine, Josie va lua toate cărțile de vizită ce însoțeau florile și va face o listă cu cei cărora trebuia să le mulțumească. Dar acum, își va pune o rochie elegantă și se va alătura petrecerii. Pînă la urmă invitații vor pleca și ea va rămîne singură cu Vito, iar vestea ei va fi singura care va mai conta în acea zi de bucurie și sărbătoare.

Vito și Billy tocmai își luau obosiți la revedere de la ultimii invitați cînd unul din paznici îi anunță că mai sosise o persoană care întreba de domnul Orsini.

– Spune-i persoanei, indiferent cine-o fi, Joe, că este prea tîrziu și petrecerea s-a terminat, spuse Vito. Poftim? Cum? Ești sigur? Bine, e-n regulă, lasă taxiul să treacă.

– Ești absolut imposibil, mormăi Billy. Pînă și cei din echipa de aprovizionare au participat la petrecere. Vito, găsește o scuză și nu mai lăsa pe nimeni să intre în casă. Dacă reușesc să urc scările, mă duc direct la culcare, sînt frîntă.

– Du-te, draga mea, rezolv eu lucrurile.

Zece minute mai tîrziu, cînd Billy se dezbrăcase deja și stătea în halat în fața oglinzii, demachindu-se, Vito intră în camera ei de toaletă și închise cu grijă ușa în urma lui.

– Cine Dumnezeu a fost? întrebă Billy obosită, de-abia mai ținîndu-se pe picioare.

– Este... o poveste lungă.

Vito arăta atît de şocat încît ea ghici imediat că nu putea fi vorba de vreun invitat care întîrziase la petrecere.

Se răsuci pe călcîie şi-l privi pătrunzător.

– Sînt veşti proaste, nu-i aşa?

– Nu fi atît de speriată, Billy. Nu e vorba despre noi sau despre tine.

– Vito, ce ţi s-a întîmplat?

– Oh, Iisuse, exclamă el şi se lăsă greoi pe un scaun, privind peste ea, într-un punct fix. Sînt atîtea lucruri pe care nu ţi le-am spus... este de neiertat. Din clipa în care ne-am căsătorit am fost atît de absorbit de film, încît n-am mai găsit nici o clipă de răgaz. Mi-am tot spus că de îndată ce toată nebunia producerii filmului va lua sfîrşit, o să-ţi relatez întreaga poveste... ar fi trebuit să-ţi spun din clipa în care ne-am cunoscut, dar a fost ultimul lucru care mi-a trecut prin minte. Nu mi se părea important fiindcă nu credeam c-o să ne căsătorim... nu m-am putut gîndi decît la clipa de faţă, trecutul rămăsese în urmă, şi apoi lucrurile s-au precipitat între noi doi...

– Vito, dacă nu treci la subiect...

– A sosit fiica mea.

– Nu se poate să ai o fată, spuse Billy cu o vocea inexpresivă.

– Ba da. Am mai fost căsătorit. N-a durat nici un an de zile. Am divorţat şi de atunci ea trăieşte cu mama ei.

Billy era profund şocată. Se abţinea din răsputeri să nu ţipe, aşa că vorbi aproape în şoaptă.

– Un copil? Nu mi-ar fi păsat nici dacă ai mai fi avut zece soţii, dar un copil, Vito? În tot acest an, de cînd ne-am căsătorit, n-ai găsit nici o clipă liberă, un singur minut, în care să-mi poţi spune, pentru numele lui Dumnezeu? Am petrecut împreună ore în şir, ai fi putut să-mi dai vestea în timpul unuia dintre sutele de prînzuri luate împreună, înainte de a merge la culcare, cînd ne trezeam dimineaţa... Nu pot să cred că n-ai găsit nici un moment de linişte!

– Am vrut mereu să-ţi spun, dar pur şi simplu n-a fost să fie, mormăi el.

– Vito, chiar vrei să cred asta? Ai lăsat să treacă prea mult timp şi apoi n-ai mai vrut să tulburi apele. Ar fi trebuit să-mi spui înainte de a ne căsători, n-ar fi avut nici o importanţă, dar acum, aşa ...? Nu-mi vine să cred că este adevărat. Cum o cheamă?

– Gigi.

– De ce a venit aici, în seara asta? întrebă Billy stăpînindu-se să nu ridice tonul. Trebuia să-şi păstreze calmul, căci Vito arăta atît de răvăşit încît se temea să nu leşine. Din cauza Oscarului?

– Mama ei... mama ei a murit... a fost îngropată... ieri. La New York. Gigi mi-a trimis o telegramă. Trebuie să fie amestecată printre celelalte. Cînd a văzut că nu primeşte nici un răspuns, s-a urcat în avion şi... a venit pur şi simplu aici.

– Unde este acum?

– În bucătărie. I-am dat un pahar cu lapte şi nişte prăjituri şi i-am spus să aştepte pînă vorbesc cu tine.

– Cîţi ani are ?

– 16.

– 16! exclamă Billy pe un ton ascuţit. 16! Dumnezeule, Vito, dar nu este un copil, ci o adolescentă! Aproape o femeie. Nu ştii nimic despre adolescenţii de 16 ani? Vito, dă-mi un pahar de coniac, unul mare. Nu te mai obosi, adu-mi sticla. Billy îşi îndepărtă crema rămasă pe faţă şi se îndreptă spre uşă.

– Billy...

– Ce e?

– N-ar trebui să mai stăm puţin de vorbă înainte de a face cunoştinţă cu Gigi?

– Despre ce, Vito? întrebă ea uluită. N-ar fi aici dacă ar avea un alt loc unde să se ducă, nu-i aşa? Nu te-a văzut de cel puţin un an de zile, căci de asta sînt sigură, iar dacă a făcut tot drumul pînă aici fără să aibă nici un răspuns din partea ta, de bună seamă eşti singurul ei refugiu, nu crezi că am dreptate?

– Oh, Iisuse! Billy, n-ai pic de înţelegere pentru mine. Este o poveste veche, s-a terminat în urmă cu 15 ani, iar tu mă judeci atît de aspru de parcă toate astea s-ar fi petrecut de curînd.

– Sînt doar realistă, răspunse Billy. Pentru mine, evenimentul

abia acum s-a produs. Billy se întoarse şi porni grăbită spre bucătăria mare. Ezită doar o secundă înainte de a deschide uşile duble, auzîndu-l pe Vito cum cobora scările.

O siluetă micuţă stătea nemişcată pe un scaun înalt, în spatele mesei lungi.

În faţa ei avea un pahar gol şi o farfurie goală. Pe podeaua bucătăriei se vedea o mică valiză ponosită. În momentul în care Billy intră, Gigi îşi ridică privirea, alunecă de pe scaun şi rămase în picioare fără să scoată nici un cuvînt. Primul gînd al lui Billy a fost că Vito s-a înşelat, nu arăta deloc a adolescentă. Şi nu semăna cu Vito. Avea o figură delicată, micuţă, încadrată de un păr drept, şaten şi întreaga ei înfăţişare te ducea cu gîndul la un spiriduş. Îmbrăcată în nişte pulovere destul de ponosite ce-i căzdeau la întîmplare peste jeanşi, arăta ca un copil părăsit, un drăcuşor, o fărîmă de om, adusă în această bucătărie imensă de o pală jucăuşă de vînt. Gigi rămase nemişcată, fără să scoată o vorbă mai mult timp, suportînd privirea cercetătoare a lui Billy. Adoptase o ţinută dreaptă, încercînd să pară cît mai înaltă posibil, în cizmele sale de cow-boy. Chipul ei nu exprima nici vinovăţie, nici obrăznicie. Şi totuşi, aşa mică şi neînsemnată cum era, avea ţinută; constituia o prezenţă ce nu trecea neobservată. Era obosită şi foarte tristă, dar nu patetică, singură, dar nu disperată. Avea ceva foarte atrăgător în înfăţişarea ei. Gigi îi întîlni privirea lui Billy şi-i zîmbi, şi în clipa aceea Billy simţi o tresărire puternică a inimii şi se îndrăgosti pe loc de fetiţă. Lucrul esenţial, îşi spuse Billy precipitată, imediat ce formulele de complezenţă fuseseră rostite, era să amîne absolut totul, orice explicaţie, orice plan, orice discuţie, pînă a doua zi. În acele împrejurări, cel puţin unul din ei n-avea mintea clară. Vito sorbea tăcut din coniac şi arăta vizibil ameţit, într-un fel cum nu-l mai văzuse niciodată şi nici nu şi-l închipuise; ea însăşi se simţea cuprinsă de stări emoţionale contradictorii ce-i sporeau şi mai tare confuzia, iar coniacul nu reuşea deloc să-i limpezească gîndurile. Gigi, care tocmai băuse primul coniac din viaţa ei, se simţea toropită de oboseală şi de durere.

– Cu toţii avem nevoie de un somn bun, decretă Billy scoţîndu-i din

bucătărie. Gigi, vrei să faci o baie înainte de a merge la culcare, sau eşti prea obosită?

– Oh, da, ar fi nemaipomenită o baie.

Ce voce tînără avea, se gîndi Billy. Nu-i detectă nici un accent provincial, ci doar un glas pur, inocent ce promitea o voce frumoasă, în ciuda tonalităţilor sale joase.

– Vito, ia valiza, spuse Billy şi, petrecîndu-şi braţul în jurul taliei de copil a lui Gigi, o conduse într-una din camerele pentru musafiri ce erau păstrate în permanenţă într-o curăţenie desăvîrşită. Vito, spune-i noapte bună fiicei tale şi apoi dispari de aici, adăugă Billy în timp ce Vito rămăsese cu privirea aţintită asupra valizei pe care o cărase pînă sus. Arăta foarte neajutorat. Billy dădu drumul la apă în timp ce Gigi îşi despacheta cele cîteva lucruri şi, cînd fata se băgă în cadă, Billy făcu patul, deschise puţin fereastra şi trase perdelele. În cele din urmă se lăsă într-un scaun adînc şi-şi mai turnă un coniac din moment ce nu găsea alt lucru folositor de făcut. Şi nici n-o putea lăsa singură pe Gigi.

Billy închise ochii şi se lăsă în voia gîndurilor, alungîndu-le pe cele legate de implicaţiile venirii fetei. În clipa aceea şi-ar fi dorit să ţină unul din acele regimuri franţuzeşti care te ţin mai tot timpul adormită, cu excepţia orelor de masă, timp de trei săptămîni, după scurgerea cărora arăţi cu 20 de ani mai tînără, dar se părea că închiseseră acele clinici. Poate că îşi dăduseră seama că o cură cu barbiturice, timp de trei săptămîni, nu era chiar aşa de bună pentru sănătate? Sau poate că ar trebui să se ducă într-una din acele staţiuni balneoclimaterice îngrozitoare, în care te pun să alergi cinci mile în susul muntelui înainte de micul dejun şi te obligă să mănînci cu beţişoarele, astfel ca fiecare înghiţitură să ţină cît mai mult? În orice caz, simţea nevoia să facă ceva ca să scape de ameţeala ce-o învăluise. Mai bău un coniac.

– Billy?

Deschise ochii pe jumătate şi văzu silueta firavă, stingheră, înfăşurată în alb, care semăna perfect cu Caspeo, fantoma prietenoasă.

– Cîntai, spuse Gigi.

– Da? Billy era uluită. Cred că m-am îmbătat.

– „Valul argintiu". Şi ma... mama mea obişnuia să cînte acest cîntec.

– Pun pariu că toate femeile îl cîntă... şi sînt sigură că a fost compus de nişte tipi special pentru ele.

– Mda, de Jerome Kern.

– Cum aşa?

– Cum aşa ce?

– Cum de ştii acest lucru?

– Mama mea a fost ţigancă.

Billy o privi cu ochii măriţi.

– Tu... ei bine, nu... vreau să spun, nu faci parte din vreun trib... sau ceva de genul ăsta?

– Mi-ar fi plăcut. Nu, nu genul ăsta de ţigani. Ea era dansatoare la un teatru de revistă. Tocmai plecase într-un turneu cu piesa „Annie ia-ţi puşca..." A continuat să danseze, deşi făcuse pneumonie, n-a spus nimănui, nu s-a dus la doctor... pentru că nu-şi permitea să piardă ocazia de a apărea în acel spectacol, iar atunci cînd a doborît-o boala, antibioticele n-au mai ajutat-o... ţiganii ăştia... totdeauna fac numai prostii. Gigi încerca să fie cît mai detaşată, dar nu-şi putea stăpîni tremurul din voce.

– Oh, Gigi, exclamă Billy izbucnind în plîns. Automat, întinse braţele spre ea şi o sili să se aşeze pe genunchii ei. Îmi pare foarte rău! Nici nu-mi găsesc cuvintele ca să te fac să înţelegi cît de rău îmi pare. N-am ştiut nimic! N-am avut nici cea mai vagă idee despre tine! Te-aş fi ajutat dacă aş fi aflat de existenţa ta, crede-mă că te-aş fi ajutat.

Gigi îşi ţinea spatele foarte drept. Vocea îi tremura din cauza efortului de a se stăpîni.

– Mama avea convingerea că nu ştii nimic de noi. Ea era mult prea independentă... niciodată nu s-a bazat pe tata şi nici n-a încercat să ia legătura cu el. A trecut... ceva timp de cînd n-am mai auzit nimic de el. Destul de mult. Dar aşa a fost întotdeauna.

– Cîţi... cîţi ani avea?

– 35.

De vîrsta mea, se gîndi Billy, exact de vîrsta mea. Se simți cuprinsă de o furie nestăvilită. Cariera lui Vito fusese destul de sinuoasă; la un moment dat cunoscuse eşecul, dar nu exista nici un motiv serios ca să-i scuze indiferența față de propriul copil.

– Gigi, îți promit că n-o să se mai întîmple niciodată acest lucru, îi spuse Billy, netezindu-i părul. Gigi se lăsă mîngîiată, dar continua să se simtă stingherită pe genunchii lui Billy. Acum cînd Gigi avea părul înfăşurat în prosop, Billy putea să-i vadă mai bine trăsăturile. Avea nasul mic şi drept, dar un pic ridicat spre vîrf, urechi micuțe, sprîncene şatene, subțiri, gene frumoase, nişte ochi mari de o culoare nedefinită în acea lumină slabă, şi o gură mică, cu buza superioară mai cărnoasă decît cea de jos. Colțurile buzelor îi erau uşor ridicate, astfel încît, chiar şi în momentele de maximă gravitate, ca acela prin care tocmai trecea, tot lăsa impresia că este pe punctul de a zîmbi. Avea fruntea şi bărbia frumos rotunjite, iar maxilarele de formă ovală, astfel încît întreaga linie a capului părea cu grijă aranjată. Ar putea fi foarte drăguță, se gîndi Billy, numai că nu e conştientă de acest lucru, sau, pur şi simplu, nu-i pasă. Fără părul ciufulit şi bogat ce-i ascundea fața, Gigi îi sugera lui Billy femeile din anii '20, cu privirea lor obraznică, languroasă.

– Gigi e numele tău adevărat? o întrebă Billy, în încercarea de a găsi un subiect de conversație neutru, în dorința de a fi tratată ca de la egal la egal.

– Aşa mă strigă toată lumea. Niciodată nu mi se spune pe nume.

– Eu mă numesc de fapt Wilhelmina, aşa că nu se poate mai rău, o asigură Billy.

– Oh, da? Ce zici de Graziella Giovanna?

– Graziella Giovanna, pronunță Billy rar. Dar sună atît de frumos! Parcă ar fi numele unei prințese italiene din timpul Renaşterii.

– Aşa ți se pare ție, dar la şcoală, la liceu şi oriunde în altă parte e atît de deplasat! Acestea sînt numele bunicilor lui tata. Mama a insistat să mă boteze aşa, deşi nu prea înțeleg de ce. Propriile ei bunici au purtat numele de Moira şi Maud. Moira, Maud... „Întoarce-te la mine, draga mea, spre seară, în toată strălucirea

ta...", sună ca un cîntec irlandez de dragoste... cu toate acestea, prefer să mi se spună Gigi.

– Graziella... Graziella... mă întreb ce nume o să-i pun bebeluşului meu? întrebă Billy visătoare. Nu mai am la dispoziţie decît şase sau şapte luni ca să mă decid.

Gigi sări în picioare pe podea.

– O să ai un bebeluş! exclamă ea.

– Oh, Dumnezeule, mi-a scăpat! Nu trebuia să afle nimeni vestea înaintea lui Vito. De-abia ieri am fost sigură de lucrul ăsta. Gigi, ce s-a întîmplat, de ce plîngi?

Billy se ridică de pe scaun clătinîndu-se, o apucă pe Gigi şi o trase spre ea, ţinînd-o din nou strîns în braţe. Plînsul o ajuta să se descarce. Gigi plînse multă vreme în braţele lui Billy. În cele din urmă se potoli şi o lăsă pe Billy să-i mîngîie faţa udă.

– Eu nu plîng niciodată, suspină Gigi într-un tîrziu, cu excepţia ocaziilor cînd mi se dă o veste bună. Dintotdeauna am suferit că sînt singură la părinţi.

După ce a culcat-o pe Gigi, Billy s-a întors în dormitor unde l-a găsit pe Vito întins pe tot patul, cufundat într-un somn profund. Billy rămase cu privirea aţintită asupra lui şi simţi cum o cuprinde din nou furia, dar mult mai puternic de astă dată. Brusc, i se păru că are în faţă un străin. Cine era acest bărbat care de-a lungul unui an de căsnicie nu găsise momentul prielnic să-i spună că are o fată? Nu putea fi vorba de un lucru explicabil, de înţeles. Îşi dădu seama că niciodată nu-l cunoscuse cu adevărat. N-o văzuse şi nici nu vorbise cu Gigi timp de un an de zile. De unde putea să ştie că nu-şi va dori nici propriul copil?

Aţîţată de coniacul pe care-l băuse, Billy simţi că trebuie să-i ceară o explicaţie chiar în acea clipă. Îl va provoca la discuţie, cu riscul de a pierde o noapte întreagă. Dacă el nu-şi dorea copilul, asta însemna că nu mai aveau nici un viitor împreună. Nu mai putea să aştepte pînă a doua zi. Va fi foarte dificil să-l găsească atunci cînd era singur, la fel de dificil cum fusese în acea zi enervantă şi nesfîrşită care tocmai trecuse. Nu, ar fi şi mai rău căci el va

încerca să evite discuția. Își imagină cu lux de amănunte cum avea să se eschiveze sub pretextul unor întruniri programate săptămîna viitoare, apoi luna viitoare, următoarele șase luni, și așa mai departe. În final se va lăsa absorbit de producerea filmului, fără s-o mai bage în seamă pînă după petrecerea prilejuită de premiera filmului „Privilegiatul" – și nici măcar în acel moment depărtat din viitor nu era sigură că va reuși să-i capteze întreaga atenție.

Montîndu-se din ce în ce mai tare, începu să-l lovească cu pumnul în braț, să-l tragă de urechi, să-l ciupească de nas, să-i dea lovituri destul de puternice în piept, fără să-i pese că-i provoacă durere, în final chiar sperînd din toată inima că o să-l facă să sufere. Dar tocmai cînd renunțase, crezînd că datorită coniacului băut devenise absolut insensibil la orice lovitură, el deschise un ochi, își ridică un pic capul de pe pernă și-i aruncă o privire.

– Vito, o să avem un copil. Sînt gravidă, țipă Billy furioasă.

Vito își închise ochiul, capul îi căzu la loc pe pernă, și, înainte de a aluneca din nou în somn, mormăi aproape ininteligibil:

– Da, Lew... desigur, Lew... 7.30...

2

Billy se purtase cu el de parcă ar fi fost un infractor de drept comun, un nenorocit care hărţuieşte copii, un sadic, se gîndi Vito furios în timp ce conducea grăbit să nu întîrzie la întîlnirea de dimineaţă, uitîndu-se nerăbdător spre semafoarele învăluite în ceaţă. Se simţea oribil. Şi ce dacă uitase să-i spună de Gigi? Mai erau atîtea lucruri pe care nu i le împărtăşise şi nici n-avea s-o facă vreodată. Da, era de acord, dăduse dovadă de neglijenţă, se pusese într-o situaţie jenantă, dar n-o făcuse din răutate, nu intenţionase să decepţioneze pe nimeni, şi nici să acorde cuiva o atenţie disproporţionată, ci pur şi simplu fusese ocupat. Se lăsase absorbit de cea mai importantă activitate din lumea sa. De ce dracu' nici una din femeile pe care le cunoscuse nu fusese în stare să priceapă acest lucru?

Încercă să-şi alunge gîndurile negre, dar nu reuşi. Îşi spuse că plătea cu vîrf şi îndesat pentru faptul că se căsătorise cu o femeie bogată. Cînd s-au cunoscut la Festivalul Filmului de la Cannes, în primăvara trecută, şi s-au îndrăgostit imediat unul de altul a acceptat propunerea lui Billy de a se căsători, în ciuda tuturor convingerilor sale. Acum se gîndea că toate acţiunile sale fuseseră dirijate de organul ce se afla mai jos de mijloc. Totul se rezuma la atracţia sexuală. Trebuia să privească lucrurile în faţă; raţiunea şi rezistenţa lui dispăruseră din cauza hiperexcitabilităţii. Vito îşi aduse aminte cum se lăsase convins că dacă toţi acei bani i-ar fi aparţinut lui, căsătoria dintre ei ar fi fost un lucru absolut normal. Bineînţeles că ar fi fost normal. Şi ar fi rămas ca atare! Dar în ultimele zece luni, din ziua în care s-au căsătorit, perioadă consacrată exclusiv producerii filmului „Oglinzile", o forţă nevăzută s-a infiltrat în structura intimă a căsniciei lor, iar el a ignorat-o, conştient sau nu, pînă în această dimineaţă cînd se produsese impactul.

De-abia în acea dimineață, se gîndi Vito, își dăduse seama că locuia într-o casă superbă care i-ar fi rămas complet inaccesibilă dacă n-ar fi intrat între timp în lumea magnaților cinematografiei, o casă întreținută cu cheltuieli enorme pe care nici nu îndrăznea să le estimeze. Oamenii care-l slujeau pe el, inclusiv cel de-al doilea servitor care gătea numai pentru membrii echipei sale, găzduiți într-o aripă specială a casei, erau plătiți de contabilii lui Billy, care achitau notele de plată de la restaurant, și decontau bonurile pentru flori, distracții, călătorii, asigurări și chiar și cele de la curățătorie. Mașina lui avea tot timpul rezervorul de benzină plin și un om nevăzut i-o păstra permanent curată. Nici măcar nu-și mai amintea data cînd intrase chiar el într-un magazin ca să-și cumpere un pachet de lame de ras. Căsătoria lor fiind de dată recentă, deocamdată nu se pusese problema ca el să-și declare averea la fisc, dar, faptul că luna viitoare vor completa împreună un asemenea formular, în prezența avocaților ei constituia o farsă pusă la cale de Billy, în ciuda faptului că în ultimul an, venitul lui fusese aproape inexistent, iar în contul ei figurau zeci de milioane. Luxul exorbitant în care trăiau reprezenta un alt act de voință al lui Billy, recunoscu Vito enervat. „A vrea" era cel de-al doilea nume al lui Billy. Prima oară cînd ea îi propusese să se căsătorească, el refuzase, căci asta însemna să trăiască în stilul ei, nu al lui – oare cum de uitase acest lucru? Cînd ajunsese la concluzia că acesta era stilul lui de viață obișnuit, iar dorințele lui Billy absolut firești?

În acea dimineață se confruntase cu atitudinea dominatoare a lui Billy care se comportase ca o regină autoritară față de sclavul care greșise față de ea. De ce nu înțelegea că vechea căsătorie cu Mimi O'Brian, mama lui Gigi, nu mai avea nici o însemnătate pentru el? Cu excepția copilului, bineînțeles, copil pe care ea insistase să-l aibă, deși el se opusese categoric. În clipa în care Mimi îl anunțase că este însărcinată, la cîteva luni după ce contractase acea căsătorie grăbită și nechibzuită, el îi spusese că era prea absorbit de meseria lui ca să aibă timp pentru un copil. Insistase, explicîndu-i că făcea o mare greșeală lăsînd copilul, dar acel diavol de femeie irlandeză se încăpățînase în hotărîrea sa. Își închipuise

că un copil ar fi putut salva căsnicia lor ce începuse să se destrame, deşi el o avertizase că nu se va lăsa şantajat. Insistenţa ei de a numi fetiţa după bunicile lui, Giovanna şi Graziella, fusese o altă formă de şantaj, dar Mimi nu mai avea familie care să obiecteze în privinţa acestei alegeri, aşa că o botezase rapid pe Gigi, înainte ca el să prindă de veste. Fusese un gest patetic şi inutil, mai ales că el nici măcar nu le prinsese în viaţă pe cele două femei.

Dar el se comportase corect faţă de Mimi, mai mult decît corect, indiferent ce-ar spune Billy. Aşteptase cu divorţul pînă cînd copilul împlinise şase săptămîni, iar Mimi se restabilise, şi plătise cu regularitate alocaţia pentru fiica sa. În plus, ori de cîte ori se afla la New York îşi aducea aminte să treacă pe la ele şi să vadă cum o mai duc, deşi, ca să fie cinstit, nu-i convenea deloc situaţia. Mimi era însă mai mult plecată în turneu, cu acel spectacol al ei, iar în absenţa ei Gigi locuia cînd la o familie de ţigani, cînd la alta, cu toţii fiind foarte săritori... În ce-l priveşte, nu vedea nimic rău în genul de viaţă pe care-l ducea Gigi. Ea crescuse într-un mediu artistic, o mare familie în care copiii tuturor membrilor trăiesc în armonie.

Azi-dimineaţă, cînd se chinuia să se dea jos din pat, Billy era deja trează şi furioasă la culme. Probabil că nu dormise toată noaptea gîndindu-se la acuzaţiile pe care urma să i le aducă. Noroc că fusese nevoit să se grăbească la întîlnirea cu Lew Wasserman, altfel l-ar fi ţinut şi acum acolo, ca să-şi continue rechizitoriul. După petrecerea de ieri, ea îl trezise la realitate, spulberîndu-i fericirea, se gîndi amărît Vito. Dar el cîştigase premiul ce-i aducea recunoaşterea rîvnită de o viaţă, era pe punctul de a încheia o afacere extraordinară, se afla la apogeul carierei sale artistice şi îl aştepta un viitor strălucit.

Ar fi avut tot dreptul să se bucure de realizările sale, dar nu, Billy stricase totul cu acuzaţiile sale neîntemeiate. Ea nu ştia nimic despre turnura pe care o luaseră lucrurile şi nici nu-l lăsase să-i explice. Nu acceptase nici o scuză şi se transformase peste noapte într-un judecător nemilos. El ştiuse dintotdeauna că Billy poate fi teribil de afurisită. Dar nu avea de gînd să-i suporte predicile despre

responsabilitatea ce-i revenea față de copilul său, deşi nu se comportase niciodată ca un adevărat tată, după cum îi spusese ea în timp ce încerca să se radă. Desigur, Gigi putea să stea un timp cu ei, pînă cînd avea să uite de pierderea suferită, însă după aceea o va trimite înapoi, la New York, unde trăise fericită în sînul vreunei familii de țigani, şi cu timpul va merge din nou la şcoala ei obişnuită, laolaltă cu toți puştii din oraş cu care copilărisc. Dumnezeule, doar n-o să-şi dedice viața educării adolescenților! Rolul de tată îi fusese impus, dar asta nu însemna că trebuie să-i şi placă, atunci sau acum. Oare Billy îşi închipuia că poate să hotărască în locul lui în cazul lui Gigi? Mai avea multe de învățat – îşi zise el cu un aer sumbru, cînd întoarse maşina în parcare –, şi în primul rînd faptul că nu putea fi dominat de nimeni.

Cînd se trezi la ora 10 dimineața, Gigi găsi un bilet pe covor, chiar lîngă papucii ei. *Gigi, sînt foarte bucuroasă că eşti aici! Voi sta acasă toată ziua. Nu trebuie decît să formezi 25 la telefonul interior de lîngă patul tău, atunci cînd eşti gata pentru micul dejun, sau prînz sau orice altceva. Voi veni imediat la tine".* Biletul era semnat *Cu dragoste, Billy.*

Gigi se ridică în pat şi privi biletul cu uimire şi respect. Era real, o foaie de hîrtie adevărată, îşi zise ea cînd îşi trecu degetul peste scris şi văzu că cerneala se împrăştie. Deci, în mod logic, ea şi celelalte lucruri din cameră erau aievea. Mai văzuse camere ca acestea în filmele vechi, numai că persoana din pat – o actriță care juca rolul unei doamne importante – purta un neglijé din satin sau şifon, şi se juca cu o ceaşcă de ceai şi cu o felie de pîine prăjită de pe o tavă pe care majordomul tocmai i-o pusese respectuos pe genunchi. Dacă n-ar fi simțit nevoia urgentă de a se duce la baie, ar fi stat toată ziua sub acel aşternut din dantelă, cu monogramă, în acel pat magnific, înfățat într-un material înflorat, din bumbac, un pat ce merita doar să-l admiri ca pe un decor splendid de teatru. S-ar putea chiar să-l sune şi pe acel majordom care probabil că era pe undeva prin apropiere, îşi zise Gigi, deşi ştia că n-ar fi îndrăznit niciodată să facă aşa ceva. Dar toate lucrurile la timpul lor. Se

furişă în baie, îmbrăcată în tricoul ponosit în care obişnuia să doarmă. Ieşi după cîteva minute, cu faţa strălucitoare după atîta frecat – îşi aducea vag aminte că făcuse baie noaptea trecută, aşa că nu era cazul să se omoare cu spălatul – şi se apropie precaută de interfon; pentru prima oară în viaţa ei vedea un asemenea aparat. După cum anticipase, telefonul era alb. Se simţea ca Alice în Ţara Minunilor.

– Oh, Gigi, te-ai trezit? Grozav! Ai dormit bine? întrebă Billy.

– Minunat, dar nu-mi aduc aminte mai nimic. Am băut cumva coniac aseară sau totul e o plăsmuire a imaginaţiei mele?

– Nu ai băut prea mult... a fost pe post de medicament, oarecum, spuse Billy vinovată.

– Bănuiesc că nu mi-am pierdut memoria complet, dar unde mă aflu? Unde eşti tu? Ce trebuie să fac acum?

– Pune-ţi halatul şi aşteaptă-mă. În cîteva minute o să fiu la tine.

Gigi se uită la halatul ei vechi şi rupt şi-şi puse rapid jeanşii şi puloverul în care sosise. Nu prea îi păsa de lucruri, dar halatul arăta prea zdrenţăros. De fapt, văzu că era jegos, acum cînd îl cerceta mai bine. În New York i se păruse acceptabil, dar soarele auriu de dimineaţă ce pătrunsese în camera cu flori albastre, albe şi galbene, scotea la iveală dîre de murdărie şi pete pe care mai înainte nu le observase. De fapt, totul în acea cameră somptuoasă exista într-o altă dimensiune a realităţii, total diferită de ceea ce văzuse ea pînă atunci, un lux inimaginabil ce-i stimula simţurile într-un mod foarte plăcut, de parcă pînă mai ieri trăise într-o lume alb-negru şi acum se trezea dintr-o dată în ţara culorilor. Ea era Alice în Oz, se gîndi Gigi veselă. Se auzi o bătaie la uşă, iar în clipa următoare Billy intră în cameră şi o îmbrăţişă cu căldură.

– Ce ţi-ai dori să mănînci?

– Orice, sînt moartă de foame, spuse Gigi străduindu-se să ascundă halatul la piciorul patului.

– Nici chiar aşa. Avem aici de toate.

– Chifle, brînză topită şi somon afumat.

– Ai vorbit ca o adevărată newyorkeză. În acest caz, nu avem

chiar de toate. Mai încearcă o dată, rîse Billy. Ellis Ikehorn susținuse întotdeauna că somonul afumat este mai bun decît caviarul.

– Fulgi de porumb, ouă ochiuri, pîine albă? Suc de portocale? Era cel mai simplu mic dejun la care Gigi se gîndi pe moment.

– S-a făcut. Billy ridică receptorul şi transmise comanda lui Josie Speilberg, care între timp se însănătoşise şi venise la birou.

– Vino cu mine, Gigi, o să mîncăm pe terasă.

– Încă nu ţi-ai luat micul dejun?

– Vreau să văd cît mănînci. Între timp, Josie va suna la Art's Deli şi Valley şi va comanda cel mai bun somon afumat din vestul Manhattanului.

– Nu vreau să te deranjezi atîta pentru mine, zău aşa, spuse Gigi mult mai buimăcită decît s-ar fi aşteptat să fie. Ea încercase adesea să-şi imagineze cum arăta noua soţie a tatălui său, dar rămăsese surprinsă de frumuseţea uluitoare a lui Billy şi de ţinuta ei maiestuoasă de regină, ce inspira respect. Billy Ikehorn era o persoană absolut străină pentru Gigi şi totuşi o făcuse să se simtă la largul ei. Diferenţele colosale dintre ele nu păreau să atîrne prea greu în balanţă.

– Îmi face plăcere, spuse Billy cu sinceritate. Voia s-o mai îngraşe un pic pe Gigi. La cei 16 ani ai ei nu era posibil să-şi fi încheiat procesul de creştere şi, în pofida staturii ei mărunte, i se părea mult prea fragilă.

În timpul mesei, Billy o chestionă cu blîndeţe şi află că nu mai avea pe nimeni în New York dispus să aibă grijă de ea. Gigi nu cunoştea deloc familia tatălui său, iar mama ei nu mai avea fraţi sau surori şi nici bunicii nu mai trăiau. Învăţa la un liceu public oarecare şi, deşi cunoştea o mulţime de băieţi, nu trăise nici o poveste de dragoste. De fapt, nici nu credea că se va îndrăgosti vreodată, deşi făcuse o fixaţie pentru James Dean în „La est de Eden", pe care-l văzuse de 15 ori. Simpatiza cele trei sau patru familii la care stătuse cît timp mama ei fusese plecată în turneu, dar nu avea o preferinţă anume. Gigi cunoştea traseul metroului newyorkez pe dinafară şi ştia surprinzător de multe lucruri despre gătit şi cumpărături, sarcini pe care le preluase de la mama ei, în urmă cu cinci ani.

– Ţiganii nu mănîncă cum trebuie, explică Gigi, încurajată de interesul manifestat de Billy. Nu au niciodată timp să cumpere hrană proaspătă şi să prepare o mîncare ca lumea. Majoritatea trăiesc numai cu cocaină şi ţigări, la fel ca balerinii. Mama îşi făcea griji că nu mă hrănesc cum trebuie, mai ales că eram în creştere, aşa că m-am gîndit să mă ocup eu însămi de problema asta. Apoi am descoperit că-mi place foarte mult să gătesc şi chiar mă pricep destul de bine. Cunosc toate pieţele mai lăturalnice din oraş – ştiu să prepar mîncare italienească, americană şi chiar chinezească – am învăţat de la prieteni şi din cărţi. Încă nu m-am iniţiat în tainele bucătăriei franţuzeşti, dar nu e timpul pierdut. Adevărul e că şi în cazul în care nu vrei să-ţi faci o meserie din asta, oricînd îţi poate folosi la ceva. Şi este un hobby minunat.

– Mai ai şi alte îndeletniciri preferate? întrebă Billy impresionată de spiritul întreprinzător al fetei.

– Ar mai fi plăcerea de a vedea filme vechi şi de a fredona cîntece. Am crescut într-un mediu artistic, unde muzica bună era la mare preţ – mă refer la şlagărele mai vechi, Rodgers şi Hart şi Lerner şi Loewe. Materia mea preferată la şcoală este desenul – îmi place tare mult să desenez.

– Te-ai gîndit vreodată să intri şi tu în lumea spectacolului, Gigi?

– Niciodată. Mama... a murit din cauza spectacolului, iar tatei nu prea i-a mai rămas timp pentru viaţa personală. A devenit o victimă a meseriei sale.

– Cred că ai dreptate, murmură Billy. Vito şi victimă! Cîte minciuni îi îndrugase!

– Este un tip grozav, spuse Gigi oftînd resemnată. Mi-am dat seama că este foarte ocupat, fiind obligat să călătorească tot timpul, acolo unde îl cheamă meseria lui. În plus, în afara mea, n-ar fi avut nici un alt motiv să vină la New York. El şi mama nu s-au înţeles niciodată, chiar de la început; dintotdeauna am ştiut acest lucru. Ea mi-a explicat, de îndată ce m-am făcut mai mare, că tata mă iubeşte mult de tot, dar duce o viaţă dură. Uneori, cînd trecea prin perioade grele şi încerca din răsputeri să strîngă bani pentru film,

mai întîrzia cu alocația, dar n-a existat să nu mi-o plătească. Este minunat că în sfîrșit și-a văzut visul cu ochii, conchise Gigi.

– Cred că acesta este primul cămin adevărat pentru el.

– Da, așa s-ar părea.

Billy își dădu seama că mama lui Gigi îl aureolase pe Vito cu niște merite imaginare, astfel încît fata să nu-și dea seama ce loc neînsemnat ocupa în inima tatălui său. Era clar că acea femeie pusese pe primul loc echilibrul emoțional al lui Gigi și lăsase deoparte propria amărăciune și dezamăgire. Billy se înfioră cînd se gîndi la viața pe care trebuie s-o fi trăit mama lui Gigi – ani de frustrări incomparabile cu ceea ce simțise ea în acea dimineață cînd Vito ieșise grăbit pe ușă. Numai din dorința de a nu o supăra pe Gigi, se calmase și amînase momentul discuției decisive.

Pînă cînd ea și Vito nu se lămureau în toate privințele, nu avea de gînd să sufle un cuvînt despre copil.

– N-am crezut că oamenii pot trăi cu adevărat în acest fel. Gigi își termină rapid micul dejun și, în timp ce privea în jur, vocea ei exprima o uimire nevinovată, lipsită de orice urmă de invidie.

– Ei bine... California... e cu totul altă lume, spuse Billy, observînd lucrurile din jur prin prisma fetei.

Gigi cercetă împrejurimile și descoperi o lume plină de prospețime ce o ului profund. Casa fusese construită pe locul cel mai înalt al proprietății, de unde nu se mai vedea nici o altă locuință. În fața ochilor se întindea o panoramă splendidă, luminată din depărtare de soarele amiezii, ce dezvălui o multitudine de tonuri de verde îndulcite de o bogată paletă coloristică. Peisajul amintea de splendorile europene, de bogăția naturii din acele locuri. După ce cumpărase acea casă veche, de formă neregulată, construită din ziduri albe din cărămidă, acoperite de iederă, Billy angajase niște muncitori pricepuți care o renovaseră din temelii. Apoi reușise să-l convingă pe Russell Page, cel mai vestit designer de exterior, un gentleman englez, descris uneori ca fiind „mai măreț decît Dumnezeu și de două ori mai înspăimîntător", să-i rearanjeze întreaga proprietate de 11 acri amenajîndu-i un parc mirific. Multe tone de pămînt fuseseră excavate, și se aduseseră mii de copaci în vase uriașe;

apăruseră păduri magice, plantații de măslini și luminișuri, iar prin grădini și-au făcut loc cursurile de apă și lacuri mititele în care se reflecta natura înconjurătoare; acest paradis al naturii verzi era brodat pe margine cu flori multicolore, la fel și cerul, copacii și apa.

– Oamenii aceia de acolo, spuse Gigi arătînd spre un grup de grădinari ce se vedea în depărtare, pe cărarea străjuită de două rînduri de platani maiestuoși ce delimitau perfect pajiștea, ce anume au de făcut?

Billy zîmbi de inocența întrebării ei.

– Cred că adună frunzele uscate, udă florile, îndepărtează florile moarte, însămînțează altele, culeg plantele anuale cărora le-a trecut timpul și sădesc altele.

– Cum de știu ce anume trebuie să planteze? Întrebarea lui Gigi fu însoțită de o privire sincer curioasă. Cunoștințele ei în materie de grădinărit se limitau la ceea ce văzuse în parcuri și pe marginea asfaltului plantată cu flori.

– E un grădinar șef care le spune ce au de făcut. În fiecare săptămînă ne plimbăm împreună prin grădini și definitivăm planurile de viitor. În unele locuri trebuie să muncești tot timpul. Cu ani în urmă, în această parte a Californiei se întindea deșertul, așa că dacă nu udăm plantele la timp, locul acesta poate redeveni ce a fost odinioară. Billy se înfioră gîndindu-se la capriciile naturii.

– Oamenii aceștia vin în fiecare săptămînă?

– De fapt... vin în fiecare zi. Și ei nu erau decît oameni de bază din echipa de grădinărit. Grădinarul șef, care fusese pregătit de însuși Russell Page, și asistentul lui locuiau în incinta casei. În plus mai existau doi oameni care se ocupau numai de orhidee și de serele cu plante înflorite, adăpostite acolo în sezonul rece; un alt om avea în grija sa doar pajiștile; un specialist, angajat temporar, nu făcea decît să supravegheze grădina cu trandafirii foarte sensibili și alte două femei puneau îngrășăminte, udau și inspectau sutele de sere, trei zile pe săptămînă. Parcul nu putea fi lăsat nesupravegheat nici măcar o zi-două... dar era destul de greu de explicat, mai ales lui Gigi.

– Vai de mine! Asta înseamnă că n-ai să vezi niciodată o frunză

moartă pe jos, nu-i aşa? Gigi zîmbi încîntată şi impresionată, acum cînd credea că înţelesese cum stau lucrurile. Era ca un copil care văzuse primul lui balon sub formă de Mickey Mouse.

– Da, trebuie să ne străduim din răsputeri ca Holmby Hills să arate cît mai bine, spuse Billy aducîndu-şi aminte că Josh Hillman, avocatul ei, luase legătura cu toţi agenţii imobiliari din oraş şi le spusese să-l anunţe mai întîi pe el dacă vreuna din proprietăţile de pe acea stradă erau puse în vînzare. Ea intenţiona să le cumpere pe toate, una cîte una, să demoleze casele existente şi să-l convingă din nou pe domnul Page să-i mai creeze nişte grădini splendide. În afară de plăcerea pe care i-o făcea lui, prin cumpărarea acestor proprietăţi, mărea distanţa dintre ea şi reşedinţa Hefner's Playboy, aflată în josul străzii Charing Cross Road. Billy nu putea auzi ce făceau locatarii acelei case, dar nu-i plăcea să locuiască pe aceeaşi stradă cu ei, căci nu se bucurau de o bună reputaţie.

În timp ce stăteau de vorbă, Billy se uita la Gigi ca din întîmplare, dar de fapt încerca să-i studieze trăsăturile. Ochii ei, care noaptea trecută îi păruseră a fi de un gri şters, aveau de fapt o culoare verde deschis, luminos. Era nuanţa de verde ce apare la începutul primăverii, cînd înmuguresc pomii, înainte să fie acoperiţi de funingine, un verde crud ce nu ţine decît o zi în natură. Billy îşi aminti de acest verde special de pe vremea cînd încă nu se măritase, ori de cîte ori ea, Jessica şi prietenii lor se întorceau acasă clătinîndu-se, o dată cu ivirea zorilor, şi observau venirea bruscă a primăverii. Dar Gigi avea nişte gene decolorate ce nu-i puneau deloc în evidenţă ochii frumoşi, iar părul ei incredibil de ciufulit îi acoperea aproape complet figura. Billy începu să-şi facă o listă în minte: mai întîi o va tunde, apoi îi va aplica un uşor rimel maro, chiar dacă nu avea decît 16 ani. Era o nelegiuire să renunţe la un pic de rimel maro. Şi după toate acestea, îi va schimba întreaga garderobă. Nu avea nici o importanţă dacă Gigi prefera să se îmbrace numai în jeanşi şi pulovere, dar cel puţin o să-i cumpere unele noi care să pară uzate, aşa cum era la modă. Billy nu-şi explica siguranţa cu care decidea ce anume i se potriveau lui Gigi, căci în fond nu avea nici cea mai mică experienţă în materie de adolescenţi. Dar în privinţa hainelor

nu se înşela niciodată. Era sigură că ar fi fost de-ajuns să facă o scurtă plimbare prin Beijing ca să-şi dea seama care din femeile chineze îşi făcuseră cîte o mică modificare, aproape invizibilă, la jacheta lor identică cu a celorlalte, pentru a părea oarecum diferite.

Dar nu trebuia să se grăbească. Nu voia să-şi impună punctul de vedere în faţa lui Gigi, ca nu cumva să se simtă stînjenită. Billy încercă să judece lucrurile prin prisma lui Gigi. Era o fată care tocmai îşi pierduse mama şi se lupta din răsputeri să nu se lase copleşită de durere în faţa unei străine; o fetiţă care se trezise peste noapte într-un mediu absolut nou şi aproape neverosimil pentru ea. Tatăl ei plecase de dimineaţă fără ca măcar să-şi ia la revedere de la ea şi o lăsase singură cu o femeie necunoscută despre care Gigi cu siguranţă aflase nu numai că era bogată, ci anormal de bogată. Faima ei se datora în primul rînd bogăţiei sale, nu faptului că deţinea „Scruples" sau că era soţia lui Vito Orsini.

Şi totuşi... şi totuşi. Brusc, Billy îşi dădu seama de cine-i aducea aminte Gigi. De Spider Elliott. El întotdeauna se purtase cu ea la fel cum se purta cu toată lumea, fără să-i acorde o atenţie specială. Şi el îi vorbea la fel de deschis ca şi Gigi. Banii ei nu-l impresionaseră niciodată cîtuşi de puţin şi ea simţea că nici pe Gigi n-o impresionau. De fapt, n-avea nici o îndoială în privinţa asta. O interesau casa şi împrejurimile, era curioasă să afle mersul treburilor, dar nu se simţea impresionată. Nu încercase nici o clipă să-şi ascundă încîntarea. Într-un cuvînt, toate acestea erau lucruri noi şi interesante pentru ea.

– Gigi, se auzi Billy spunînd pe un ton dulce şi mieros ca acela al şarpelui din Eden cînd îi ademenise pe Adam şi Eva cu mărul, întotdeauna ai purtat părul lung?

Sara, cea mai pricepută şi rapidă coafeză de la salonul Vidal Sassoon's Beverly Hills, a fost încîntată s-o programeze pe doamna Orsini peste o jumătate de oră. Pentru oricine altcineva, şi Billy ştia foarte bine acest lucru, aşteptarea ar fi durat cel puţin o săptămînă.

– Dumnezeule, ce avem aici? întrebă Sara cu accentul ei de mahala cînd Gigi se aşeză pe scaun.

O mină de aur pentru tine, fetițo, i-o trînti Billy. Nu avea de gînd să tolereze ca o englezoaică oarecare de la periferia Londrei s-o pună la respect pe Gigi, exact cum obișnuia să facă cu jumătate din populația orașului, femei sau bărbați.

Vreau s-o tunzi pe prietena mea cît mai frumos posibil și în deplină armonie cu trăsăturile ei. Nu care cumva să pui în aplicare vreun model propriu de tunsoare sau cine știe ce modă care circulă pe la Vidal. Doar o singură șuviță tăiată strîmb – una singură – și o să intrăm în conflict.

Am înțeles ce vreți să spuneți, doamnă Orsini, răspunse Sara, indicînd părul bogat al lui Gigi cu ambele mîini, astfel încît să-i vadă linia părului la spate. Foarte des, nu-i așa? Dintr-un păr atît de bogat se poate face orice.

Te rog să lucrezi cu seriozitate, fetițo, să nu te joci, spuse Billy severă, așezîndu-se chiar lîngă scaunul ei.

Sara o privi pieziș și strînse din dinți. Expresia aspră a chipului lui Billy îi reamintea de propria ei mamă atunci cînd începuse să-și exerseze tunsorile pe surorile mai mici. Dar cel mai rău era să aibă de-a face cu mama unui băiețel frumos. În următoarea jumătate de oră ca își puse foarfeca deoparte și se apucă să-i pieptene și să-i perie părul lui Gigi, în tot felul de stiluri. Billy și Gigi priveau vrăjite. Nimic nu mergea.

Doamnă Orsini, voi fi obligată să tai destul de mult ca să obțin ceva, spuse Sara în cele din urmă. Să-l tund și să-l filez.

Să nu exagerezi, Sara. Nu vreau să-mi faci vreo surpriză.

Fiți fără grijă!

Începu să lucreze, la fel de atentă ca un sculptor care cioplea direct într-un bloc de marmură. Treptat, gîtul lui Gigi deveni vizibil, foarte alb și extrem de delicat, dar suficient de puternic pentru a susține greutatea capului. Cascada de păr ce cădea pe dușumea era imediat măturată de o ajutoare. De fiecare dată Sara îi uda puțin părul lui Gigi, apoi sufla ca să-l usuce, căci numai în felul acesta reușea să-și dea seama cît tăiase din el. Părul era ușor ondulat și avea tendința să se ridice în părți. Nu-și aducea aminte să mai fi văzut pe cineva ieșind de la Vidal cu un asemenea fel de tunsoare,

de cînd el lansase acea tunsoare dreaptă, severă, geometrică ce-l îmbogăţise. Dar, pe de altă parte, Vidal era la o depărtare de 6000 de mile şi această îngrozitoare doamnă Orsini aproape că o călca pe nervi.

– Doamnă Orsini, singura modalitate de a împiedica părul domnişoarei să-i mai cadă în ochi este s-o tund cu breton. Are prea mult păr ce trebuie dat pe spate. Şi va trebui un pic întors la spate şi în părţi.

– La asta m-am gîndit şi eu, spuse Billy zîmbind pentru prima oară. O să arate ca Louise Brooks.

– Louise Brooks?

– Este o vedetă din vremurile de început ale cinematografiei, care a dispărut după cîteva filme. Tunsoarea ei a făcut furori în toată lumea.

– Nu mai spune, şopti Sara uşurată, aplecîndu-se deasupra lui Gigi, acum cînd primise acordul lui Billy Orsini. Ce de mofturi poate să facă femeia asta! Rivala ei, Dusty Fleming, era de o mie de ori mai agreabilă.

Peste zece minute terminase de tuns. Ochii verzi ai lui Gigi priveau de sub sprîncenele arcuite, spre lumea înconjurătoare, pe sub bretonul des ce-i lăsa liberă fruntea bombată. Cînd îşi mişcă rapid capul părul i se undui, încîntător, iar urechile ascuţite îi apărură şi-i dispărură. Cînd îşi ţinea capul nemişcat, părul ei părea să aibă o viaţă proprie, cu şuviţele sale ridicate uşor la vîrfuri, ca nişte săgeţi ce păreau de un şaten mai deschis în lumină.

– Vai de mine, exclamă Gigi uluită. Arăt... vai! Nici nu-mi găsesc cuvintele. Mai bine... mult mai bine decît aş fi crezut. Oh, mulţumesc, Sara!

– M-am străduit din răsputeri, spuse Sara mîndră. Te superi dacă-ţi fac o poză? Aş vrea să i-o trimit lui Vidal. Îmi pare rău că nu m-am gîndit să te fotografiez şi înainte.

– Bineînţeles că nu, spuse Billy, dîndu-i un bacşiş de 50 de dolari. Gigi arăta splendid. Aerul ei de spiriduş devenise şi mai evident. Nu putea fi socotită drăguţă în accepţia obişnuită a cuvîntului, dar era foarte atrăgătoare. Sau, pur şi simplu, delicios

de poznaşă? Poznaşă ca un spiriduş? În orice caz constituia o revelaţie.

Să fii o persoană şic de la 16 ani, Dumnezeule, ce calitate miraculoasă ce nu putea fi cumpărată cu toţi banii din lume. Cu gîtul ei frumos şi cu capul acela putea merge la cină în orice restaurant super-elegant, în următorii 70 de ani, dacă o înfăşurai într-o mantie lungă. Prînzul!

– Cît este ceasul? întrebă Billy nevenindu-i să creadă că îi era atît de foame.

– Aproape două, răspunse Sara.

– Oh, Doamne, iartă-mă, fetiţo, dar trebuie să plecăm, spuse Billy şi pentru orice eventualitate, îi mai dădu o hîrtie de 50 de dolari ca să nu se plîngă.

– La revedere, Sara. Îţi mulţumesc. Poate că mai vin şi săptămîna viitoare ca să faci experimente pe mine.

Billy şi Gigi au ieşit din salon şi au lăsat în urma lor o coafeză răsplătită regeşte – oricum, nu mînca niciodată de prînz – şi mai hotărîtă ca oricînd să nu cedeze tentaţiei de a o contrazice pe Billy Orsini. Da, pe fetiţa aceea ar revedea-o cu plăcere.

– Mă simt cu totul alta, de parcă un extraterestru ar fi pus stăpînire pe capul meu, îi spuse Gigi lui Billy după ce au mîncat fiecare cîte două sandvişuri în localul micuţ de la etajul al treilea al magazinului de pe Saks Fifth Avenue. Tare mult aş fi vrut să mă vadă şi mama. Vocea îi era plină de tristeţe.

– Şi eu, Gigi. Şi ar fi fost foarte posibil acest lucru dacă egoistul ei soţ şi-ar fi adus fiica în vizită cît timp mama ei mai era în viaţă. Dar nu trebuia s-o lase pe fată să privească înapoi ca nu cumva să-i pună cine ştie ce întrebări despre Vito. Oricît s-ar fi străduit, Billy n ar fi reuşit să mintă la fel de bine ca mama lui Gigi. Deocamdată nu i se domolise furia împotriva lui.

– Ştii ceva, Gigi, acum chiar eşti altcineva, spuse Billy întinzîndu-i meniul ca să-şi aleagă desertul. Imaginează-ţi-o pe Marilyn Monroe brunetă. Ei bine, tu pari mai interesantă. Părul... are o importanţă primordială. Billy rosti aceste cuvinte pe un ton foarte solemn.

Gigi chicoti, şi expresia chipului i se schimbă.

– Uite ce e, nu sînt decît o puştoaică, dar îmi dau seama că n-ai vorbit serios.

– Nu, dar 99% din cunoscuţii mei mi-ar fi dat crezare, spuse Billy gînditoare. Brusc, îşi dădu seama că nu se gîndise deloc la cearta cu Vito – prima lor ceartă – de cînd se trezise Gigi. Şi nici nu se hotărîse să-i spună lui Vito despre copil, căci toată atenţia îi fusese absorbită de Gigi. Uitase chiar că nu are voie să mănînce mai mult de un sandviş. Fata asta era fermecătoare. Şi cinstită şi deşteaptă.

– Ascultă, Gigi, hai să mai stăm puţin aici şi să clarificăm lucrurile.

– Ce lucruri?

– Proiectele tale de viitor. Ştiu că atunci cînd te-ai urcat în avion, ţi-ai urmat pur şi simplu instinctul ce te-a îndemnat să-ţi cauţi tatăl, singura persoană apropiată care ţi-a mai rămas. Mă îndoiesc că te-ai gîndit mai departe. Am dreptate?

– Simţeam doar că trebuie să-i spun ce s-a întîmplat. Nici nu mai ştiu la ce m-am gîndit în timpul zborului. Eram nerăbdătoare să ajung cît mai repede aici.

– Dar acum că te afli aici, şi i-ai împărtăşit vestea, te-ai gîndit la următorul pas?

– Nu prea. Gigi clătină din cap, surprinsă că uitase acest lucru în vîltoarea evenimentelor. Pur şi simplu m-am lăsat în voia lucrurilor. Aş putea eventual să mai petrec cîteva zile aici, dacă n-ai avea nimic împotrivă, înainte de a mă întoarce acasă. O să-mi fac lecţiile de la care am lipsit în numai cîteva ore... nu este o şcoală prea pretenţioasă. Şi cred că mi-ar plăcea să trăiesc la familia Himmel. Ea a fost dansatoare, iar el scenograf. Au fete de aceeaşi vîrstă cu mine şi ne înţelegem bine. Alocaţia mea îmi va acoperi cheltuielile pînă la vîrsta de 18 ani, dar, oricum, pînă atunci mă voi lăsa de şcoală şi-mi voi găsi o slujbă pe undeva. Aş putea chiar să mă înscriu la cursurile de vară, să fac doi ani într-unul şi să termin şcoala cam pe la 17 ani şi jumătate.

– Dar dacă nu te-ai mai întoarce la New York?

– Cum?

– Ce-ar fi să locuieşti cu noi şi să urmezi şcoala aici? Mai mult ca sigur o să îndrăgeşti California chiar dacă nu seamănă cu New York-ul şi ai putea învăţa bucătăria franceză chiar de la bucătarul şef şi...

– Dar... Gigi se întreba cum să-i explice lui Billy că nu voia să fie o povară pentru ea, un parazit? Bănuia că Vito va cîştiga mulţi bani de pe urma filmului „Oglinzile" şi poate că într-o zi avea s-o cheme să locuiască cu el, dar deocamdată amîndoi trăiau din banii lui Billy. Mama ei făcuse multe speculaţii în legătură cu noua soţie bogată a lui Vito, dar nu-şi putuse imagina cum stăteau lucrurile în realitate. Nimeni nu şi-ar fi putut imagina.

– Dar ce?

– Totul este atît de... tu eşti... ei bine, incredibil de generoasă – dar este mult prea mult... probabil că nu-ţi poţi imagina cît de mult... nici nu-mi găsesc cuvintele potrivite. În ciuda bîlbîielilor sale, Gigi simţea că trebuie să-i spună ce gîndea. Viaţa ta este atît de... grădinile tale, paturile tale, cearşafurile tale! Pînă şi felul în care ai vorbit cu coafeza, eu pur şi simplu nu fac parte din lumea asta, nu crezi? Eu sînt un copil al New York-ului, o albină muncitoare, şi viaţa asta îmi e total străină.

– Generoasă! Billy se legă de cuvîntul-cheie, singurul care avea cea mai mare greutate în discursul lui Gigi. Doar nu degeaba fusese ea, timp de 21 de ani, ruda săracă a familiei. Ştia prea bine ce înseamnă să nu fii dorit şi să te simţi o povară pe capul celorlalţi. Prostii! Generozitatea n-are nici o legătură cu propunerea mea. Este absolut normal, Gigi, absolut normal ca să locuieşti cu noi! Şi îţi promit că o să te deprinzi foarte uşor cu traiul de aici, este doar un fel de suburbie super-elegantă şi toţi copiii merg la şcoli publice, exact ca şi la New York... Billy tăcu, gîndindu-se neliniştită la tinerii groaznic de răsfăţaţi care frecventau şcolile din Beverly Hills High. Dar se înseninã, dîndu-şi seama că ea nu locuia în Beverly Hills, aşa că Gigi nu era obligată să urmeze şcoala de acolo.

– Billy, ideea ta este atît de... Gigi recurse la alte contraargumente. Ar însemna să-mi schimb complet stilul de viaţă. Cum pot să iau o asemenea decizie importantă?

– Viața ți s-a schimbat deja, din clipa în care a murit mama ta, îi răspunse Billy cu blîndețe. Ea constituia familia ta. Acum tatăl tău este familia ta, iar eu... ei, bine, ia ascultă, am și eu niște drepturi aici, eu sînt mama vitregă și rea.

– Ce glume răsuflate mai știi? Gigi nu-și putea stăpîni rîsul.

– Știu ce-ți trece prin minte, dar potrivit legii, soția tatălui tău îți este mamă vitregă.

– Nu prea îmi vine să te consider mamă vitregă.

– Dar ce anume?

– O prietenă.

Lui Billy i se umplură ochii de lacrimi și-și întoarse capul ca să n-o vadă Gigi. Au rămas un moment tăcute pînă cînd Billy a apucat-o pe Gigi de mînă.

– Te rog, rămîi, Gigi. Pentru mine. Nu vreau să pleci. Îmi doresc o prietenă. Chiar am nevoie de o prietenă.

– Oh! Vocea îi era subțire și ciudată.

– Oh? repetă Billy nedumerită.

– Asta-i cu totul altceva. Nu știam dacă vrei cu adevărat să rămîn sau mă întrebi doar din obligație.

– Aici nu-i vorba de nici o obligație. Niciodată nu fac vreun lucru din obligație.

– Zău!?

– Gigi, nu mă mai chinui. Da sau nu?

Gigi se răsuci pe călcîie și-o sărută apăsat pe obraz.

– Da! Cred că sînt nebună, dar cum pot să te refuz?

După o oră și jumătate de discuții aprinse în magazinul de pe Saks, Billy o convinsese pe Gigi să renunțe la toate hainele ei vechi în favoarea noii garderobe care deja se afla în drum spre casă. Gigi era acum îmbrăcată într-o pereche de jeanși deschiși la culoare ce arătau de parcă fuseseră purtați mulți ani, în călătoriile pe mare și în partidele de călărie alături de Ralph Lauren, Calvin Klein, Gloria Vanderbilt și scumpul domn Levi de la Levi Strauss. Puloverul ei larg de o culoare nedefinită, între un verde de salvie și verdele smaraldului, părea să fi fost împletit de mînă, pentru străbunica ei,

tînăra ducesă, de vreo arendaşă de la o mică fermă. Bluza albă, deschisă larg la gît, cu siguranţă că fusese achiziţionată din vreun magazin de pe Portobello Road, iar vesta din catifea neagră, uşor zdrenţuită, ce mai avea încă două mărgele negre atîrnate de ţesătură, o primise probabil în dar de la un unchi excentric. În afară de jeanşi, care-i veneau ca turnaţi, totul era mult mai mare decît măsura ei. Lăsa impresia că reprezenta genul de fată care nu dă doi bani pe obiectele de îmbrăcăminte, de parcă şi-ar fi pescuit lucrurile dintr-o grămadă de pe podea în timp ce vorbea la telefon. Billy fu de acord ca Gigi să-şi păstreze sacul de umăr şi adidaşii murdari. Erau cu adevărat ieftini şi rezistenţi la drum lung, calităţi ce nu puteau fi înlocuite atît de uşor. Dacă o pereche de pantofi buni şi o geantă adecvată reprezentau accesorii esenţiale pentru o femeie, în cazul unei adolescente ar fi distonat cu ţinuta de ansamblu. O pereche de adidaşi noi ar fi stricat impresia generală.

– Eşti sigură? întrebă Gigi, entuziasmată, deşi continua să arunce priviri neliniştite spre oglindă.

– Absolut. După zece minute de inspecţie prin raion, Billy se lămurise. Anii de experienţă dobîndită în materie de vestimentaţie îl ajutat-o să aleagă din marfa expusă exact lucrurile care i se potriveau mai bine lui Gigi. Fata purta acum unul dintre cele mai originale modele ale magazinului; celelalte haine etalate nu erau decît articole obişnuite pentru adolescenţi. Cu toate acestea, Billy nu reuşise să se abţină de la unele extravaganţe.

Billy se uită la ceas. Nu era nici măcar 4.30. Tocmai o sunase pe Dolly la spital şi aflase că nu voia să fie deranjată la telefon, iar orele de vizită erau abia după-amiază. Plănuise s-o ducă chiar atunci pe Gigi s-o vadă pe Dolly şi pe fetiţa ei nou-născută, dar acum se simţea dezamăgită şi n-avea nici un chef să se ducă direct acasă după acea dimineaţă plină de evenimente. Simţea nevoia s-o prezinte pe Gigi unor persoane care vor şti s-o aprecieze aşa cum se cuvenea. Şi acestea nu puteau fi decît Valentine şi Spider. În plus, cînd îi văzuse ieri la magazin, nu-i găsise şi ei nici măcar nu telefonaseră să îl felicite pe Vito, aşa că voia neapărat să ştie ce se întîmplase de şi neglijau slujba şi uitaseră de bunele maniere. Aşadar, va merge

la „Scruples", exact ceea ce-şi promisese că nu va face de teamă să n-o suprasolicite pe Gigi, într-o singură zi.

Dar luase acea hotărîre mai devreme; între timp, lucrurile se schimbaseră, căci Gigi trecuse deja prin unele experienţe noi şi se comportase foarte bine. Prin urmare, o vizită la „Scruples" nu avea cum să-i facă mai mult rău.

– Trebuie neapărat să merg pînă la „Scruples", îi spuse lui Gigi. Eşti obosită rău?

– Obosită? Sînt aşa de emoţionată şi încîntată că n-am să dorm toată noaptea, poate chiar toată săptămîna. Gigi îşi vîrî degetele în buzunarele blugilor şi se lăsă anevoie pe un scaun.

Au străbătut distanţa de două blocuri pînă la „Scruples", femeia înaltă şi superbă însoţită de adolescenta micuţă, graţioasă şi cu multă personalitate, şi fiecare dintre ele atrăgea privirile curioase şi admirative ale trecătorilor. Pe drum, Billy îi povesti despre Spider şi Valentine cea crescută la Paris. Îi relată pe scurt cum se cunoscuseră ei în New York, în 1972, unde lucraseră, timp de şase ani, devenind prieteni foarte buni, şi cum, în urmă cu doi ani, ea îi angajase să lucreze pentru ea la „Scruples". Adăugă că Valentine lucrase în New York ca designer de modă, iar Spider ca fotograf pentru revistele de modă.

– Spider este născut şi crescut în California, îi spuse lui Gigi. Are o înfăţişare tipică de californian, cu părul auriu, ca un salvamar, nişte ochi incredibil de albaştri ce te fac să nu-i iei niciodată în serios, e înzestrat cu un gust desăvîrşit în materie de modă, dar în unele privinţe a rămas tot un copil răsfăţat, deşi sîntem aproape de aceeaşi vîrstă. Cu toate acestea, clientele de la „Scruples" refuză să cumpere vreun obiect de îmbrăcăminte fără consimţămîntul lui. Cu Valentine lucrurile se schimbă. Este o persoană foarte serioasă, extrem de discretă în privinţa vieţii intime, deşi pare a fi o fire pasională. Din anumite motive pe care au refuzat să mi le împărtăşească, în ultima vreme de-abia dacă şi-au vorbit; bănuiesc că este vorba de o ceartă între colegi, dar în rest sînt buni prieteni şi nişte profesionişti în adevăratul înţeles al cuvîntului. Ea decise că nu avea nici un rost să-i povestească lui Gigi despre escapadele amoroase ale lui Spider şi de faima lui de seducător.

Cînd au ajuns la magazin, Billy a fost nevoită să mărească pasul în timp ce traversau primul etaj al magazinului din cauza numărului prea mare de intersecții. S-au îndreptat direct spre birourile șefilor.

– Au binevoit să se întoarcă de la cumpărături?

– Da, doamnă Orsini, sînt amîndoi în birou.

Billy se întoarse și ezită o clipă înainte de a intra. După cum o avertizase și pe Gigi, între Spider și Valentine exista o relație încordată de mai multe săptămîni. Ea nu voia ca starea lor de spirit s-o indispună pe Gigi, dar, pe de altă parte, nimeni altcineva n-ar fi fost capabil să aprecieze la adevărata ei valoare înfățișarea lui Gigi. În plus, aveau și ei nevoie de cineva care să le ridice moralul. Și, dacă se gîndea mai bine, nu-i strica nici ei o infuzie de veselie. Va fi o binefacere pentru toată lumea. Fără să mai bată, Billy deschise ușa de la biroul lor unde amîndoi împărțeau aceeași masă de lucru, tapițată în piele. Făcu doi pași mari în încăpere și se opri înmărmurită.

– Oh, scuze! mormăi ea în mod automat și se răsuci grăbită, apucînd-o pe Gigi de mînă. Iisuse Christoase! Valentine stătea în poală la Spider, și el o săruta pe buze și o ținea atît de strîns în brațe, că aproape-i strivea sînii. Dumnezeule! Văzuse și Gigi scena. Era un copil sensibil. Iisuse Christoase!

– Billy, vino înapoi, prostuțo, zise Spider, rîzînd atît de tare, că aproape o scăpă pe Valentine din brațe.

– Nu chiar acum, nu vreau să vă deranjez, spuse Billy amețită, încercînd să se poarte cît mai normal. Mă întorc mai tîrziu. Data viitoare o să bat la ușă.

– Vrei să-ți miști o dată fundul încoace sau trebuie să vin eu să te iau pe sus? strigă Spider în timp ce Valentine rîdea cu gura pînă la urechi.

- Am crezut că ați plecat la cumpărături, spuse Billy, întorcîndu-se fără chef. Oh, Doamne, Valentine încă mai stătea în brațe la Spider. Billy nu văzuse niciodată pe chipul Valentinei o asemenea expresie fericită. Oare nu aveau nici un pic de rușine?

- Ce dracu' se petrece aici? întrebă Billy care-și revenise din șoc, dar continua s-o țină pe Gigi de mînă.

– Ne-am căsătorit ieri, spuse Valentine.

– Oh, la dracu', răspunse Billy indignată.

– Ți-am spus eu, exclamă Valentine încîntată. Ți-am spus eu că astea vor fi cuvintele ei! Îmi datorezi 20 de dolari, Spider.

– Felicitări, zise Gigi nu prea lămurită de ceea ce se întîmpla, dar simțind nevoia să fie politicoasă. Sînt sigură că veți fi foarte fericiți.

– Nici măcar nu-i cunoşti! i se adresă Billy lui Gigi şi mai indignată. De ce ai spus asta?

– Pentru că arată exact ca un cuplu fericit.

– Da?

– Absolut.

– Dar nu se poate să se căsătorească aşa, pur şi simplu, fără să-mi spună şi mie... se cunosc de o veşnicie, nu sînt îndrăgostiți unul de altul... Billy se aşeză pe primul scaun. Oare de ce vorbea cu Gigi în loc să discute cu Spider şi Valentine, să se lămurească în privința situației?

– Ne-am dus la Vegas şi ne-am căsătorit fără să anunțăm pe nimeni. Tu eşti prima care ai aflat, spuse Valentine sărind din brațe de la Spider şi îndreptîndu-se spre Billy să-i dea o sărutare.

– Tu şi...?

– Gigi Orsini, fata lui Vito.

– Desigur, Billy, spuse Spider cu indulgență.

– Graziella Giovanna Orsini, fiica lui Vito şi fata mea vitregă. De-acum încolo Gigi va locui cu noi. Billy rosti aceste cuvinte pe un ton foarte serios, privindu-i într-un anume fel, ceea ce-i convinse că într-adevăr, acea fată era copilul lui Vito, deşi ei nu auziseră niciodată de aşa ceva. Văzînd expresia întipărită pe chipul lui Billy nu puseră nici o întrebare şi nu manifestară nici cea mai mică surpriză în legătură cu apariția ei neaşteptată.

– Sînt încîntată să te cunosc, Gigi, îi spuse Valentine dînd mîna cu ea şi, după o scurtă ezitare, o sărută pe ambii obraji. Bine ai venit la „Scruples".

Spider se ridică repede şi se apropie de Gigi cu uşurința unui bărbat care cunoştea toate meandrele sufletului feminin.

– Bună, spuse el cercetînd-o cu viu interes, în vreme ce-i ţinea ambele mîini într-ale sale. Sînt fericit că te afli aici. Şi sper că nu te-am şocat prea tare. Ceva îmi spune că eşti mult mai sofisticată decît Billy.

– Haide, zău, îi zîmbi Gigi. Singura diferenţă este că eu m-am născut şi am crescut la New York.

– Asta explică totul. Spider se întrebă de ce avea o privire aşa tristă şi de ce îi tremurau uşor mîinile. Întreaga ei făptură radia vulnerabilitate. Ţi-a arătat Billy oraşul?

– M-am tuns şi mi-am schimbat garderoba. Dacă mai sînt multe lucruri de văzut în oraş, încă nu mă simt pregătită.

– Te vei obişnui încetul cu încetul. Şi din moment ce vei locui aici, Gigi, ai tot timpul la dispoziţie. Într-o zi te vei trezi dimineaţa şi te vei întreba cum de ai putut trăi în altă parte, apoi te vei uita la turiştii care se fotografiază pe Rodeo Drive şi te vei minuna de ce fac asemenea lucruri cînd totul este atît de comun în jurul tău.

– Asta înseamnă să-mi spăl creierul, spuse Gigi rîzînd de vorbăria lui. Gigi se minuna cum de se simţea atît de degajată în prezenţa unui tip atît de arătos, căci, de obicei, bărbaţii prezentabili o intimidau. Dar ea n-avea de unde să ştie că multe femei îşi puseseră aceeaşi întrebare în legătură cu Spider. Poate că erau de vină cutele pe care le făcea la coada ochiului cînd rîdea sau nasul lui, ori poate dinţele uşor ştirbit sau poate numai tonul cald al vocii lui, dar toate acestea, în mod magic, o făceau să se simtă mai relaxată ca oricînd, pe parcursul acelei zile.

– Chiar aşa şi este, dar noi preferăm să vorbim despre un stil de viaţă californian. Gigi, am impresia că şi tu şi Billy sînteţi moarte de foame.

Oh, Spider, protestă Billy, ţie mereu ţi se pare că femeile arată înfometate. Gigi, fie că mă crezi sau nu, primul lucru pe care Spider mi l-a sugerat să-l fac la „Scruples" a fost o bucătărie, astfel încît clientele noastre să nu fie nevoite să-şi întrerupă cumpărăturile pentru masa de prînz.

Şi n-a fost o idee bună? întrebă Spider.

Ne-a triplat cifra afacerilor şi ne-am scos banii investiţi în

două luni, admise Billy. Sincer vorbind, mi-e o foame de lup. Gigi şi cu mine am luat un prînz frugal, apoi ne-am dus la cumpărături.

– Mă simt slăbită, spuse Gigi plină de elan.

Spider ridică receptorul şi comandă la bucătărie ceai, prăjituri, plăcinte şi sandvişuri pentru toată lumea.

– Spider, ai uitat să comanzi şampanie, îi spuse Billy. Vreau să beau în sănătatea voastră deşi tot nu-mi dau seama cum de s-a putut întîmpla aşa ceva fără ca eu să prind de veste, şi lucrul ăsta mă irită cel mai mult.

– Oh, Billy, este o poveste foarte lungă şi nu a fost decît vina mea, spuse Valentine veselă. Îl priveam cu prea multă suspiciune – era atît de frivol, această creatură blondă şi solidă, acest fante tipic american, cu toate femeile lui care-l adorau, drept care mi-am impus să nu văd în el altceva decît un prieten.

– Ba nu, a fost vina mea, se opuse Spider cînd apăru chelnerul cu tava încărcată şi cu patru sticle de şampanie. Ea mă complexa, cu superioritatea ei de franţuzoaică, aşa că m-am combinat cu cine nu trebuia fiindcă nu puteam ajunge la nici o înţelegere cu ea.

– Oh, prostii, zise Valentine, primul lucru pe care mi l-ai spus a fost că m-am purtat ca o femeie afurisită, lipsită de caracter. Aşa vorbeşte un bărbat complexat?

– Nu, ai spus că asta gîndeam eu despre tine, o corectă Spider. Nu-mi atribui mie vorbe pe care nu le-am spus.

– Discuţia asta sună ca un proiect de scenariu pe care-l voi auzi de acum încolo, timp de 50 de ani, comentă Billy cu răceală. Sau e vreun nou articol din *„Cosmo"?* „Lipsa de comunicare dintre femei şi bărbaţi"? N-aţi putea să reluaţi această demonstraţie de încăpăţînare după ce toastăm?

Spider deschise sticla de şampanie şi-i oferi un pahar lui Gigi cu un aer întrebător. Oare cîţi ani avea, se gîndi el, 14, poate?

– Aseară am început-o cu coniac, îl linişti ea, aşa că pot face faţă şi la încercarea asta.

– În sănătatea domnului şi doamnei Spider Elliott, în sfîrşit împreună şi exact la timp, se pare. Dar să nu ne pierdem în detalii, vă iubesc pe amîndoi şi sentimentele mele vor fi mereu aceleaşi faţă de voi. Vă doresc să trăiţi mulţi ani fericiţi!

Timp de un minut, toți patru și-au sorbit șampania în liniște și s-au simțit învăluiți de o căldură plăcută ce nu avea nici o legătură cu nivelul alcoolului din Dom Perignon. Spider le mai turnă un pahar, în vreme ce-și spunea că nu o mai văzuse niciodată pe Billy atît de strălucitor de frumoasă. Poate că Gigi era cauza înfloririi ei, deși i se părea mai puțin probabil ca Billy să-și fi dorit din tot sufletul o fiică. Pe de altă parte, ea avea mereu tendința să-și dorească lucruri pe care nu le deținea.

Billy aşteptă pînă cînd ceilalți își concentrară întreaga atenție asupra tăvilor, înainte de a o suna pe secretara ei de acasă. Nu, îi spuse Josie, domnul Orsini nu sunase. O aşteptau o grămadă de alte mesaje, mai multe flori și mai multe telegrame, dar nici o vorbă de la el.

– Dacă sună, sînt la magazin, spuse ea brusc și închise telefonul. Mai bău un pahar de șampanie ca să-și stingă flacăra mîniei ce-o cuprinsese din nou. În mod normal, ea și Vito își telefonau de două ori pe zi, indiferent cît de ocupați ar fi fost. Așadar, tot el făcea pe supăratul! Ei bine, acest lucru n-o să-i strice buna dispoziție. Gigi avea să rămînă cu ea și împreună se vor distra de minune; Spider și Val se regăsiseră în sfîrșit – pare-se pentru totdeauna – și ceea ce era și mai emoționant, Lester Weinstock, agentul de publicitate al scumpei ei Dolly, tocmai se alăturase petrecerii lor, arătînd în culmea fericirii și purtînd cu grijă în brațe o grămadă mototolită de material strălucitor.

– M-a trimis Dolly, spuse Lester, privind cu un aer nesigur chipurile vesele din jurul lui, dar zîmbind la fel de deschis și senin ca de obicei. Am adus rochia pe care Valentine i-a făcut-o pentru festivitatea de premiere. În sfîrșit s-a uscat și ea s-a gîndit că dacă o dăm la curățătorie...

– Bineînțeles că poate fi salvată, îl întrerupse Valentine, și oricum are atît de mult material în ea încît atunci cînd va fi gata, o să aibă două rochii, una scurtă și cealaltă lungă. Aducîndu-și aminte cum părăsise Dolly sala de festivitate, lăsînd o dîră de lichid în urma ei ce fusese filmată și transmisă în toată lumea, Billy mai bău un pahar de șampanie în cinstea Valentinei.

– M-a pus să-i promit c-o să ți-o aduc personal, adăugă Lester.

– Are dreptate, o asemenea rochie trebuie să încapă numai pe mîinile unei experte. Dar cum se simte bebeluşul, Lester? Valentine nu voia să se afle că ea şi Spider nu urmăriseră festivitatea de premiere.

– Sînt amîndouă în perfectă stare. Nici nu mi-am închipuit că o să fie aşa de bine. Lester rămăsese în picioare, înalt şi cu ochelarii lui obişnuiți pe nas, semănînd întrucîtva cu un urs. Dar, se gîndi Billy, era ceva schimbat în atitudinea lui. Tînărul lipsit de experiență care îi fusese prezentat lui Dolly în urmă cu şase săptămîni dispăruse fără urmă. Oare ce-l făcuse să devină mai sigur pe el, mult mai încîntat de tot ce-l înconjura şi de propria sa viață?

– Lester, ia-ți un pahar cu şampanie, stai jos, salut-o pe Gigi Orsini, fiica lui Vito, şi spune-mi ce mai face Dolly, în afară de faptul că se simte perfect, îl somă Billy. Puțin mai devreme n-am reuşit să vorbesc cu ea la telefon, nu mi-au dat legătura. Dormea, este cumva extenuată, pot s-o vizitez diseară?

– Nu este deloc obosită, spuse Lester. A fost nevoită să ceară întreruperea legăturii telefonice. Sute, chiar sute de reporteri din toată lumea voiau să-i ia un interviu. Mai erau cîțiva fotografi în jurul spitalului, dar n-au reuşit să intre. În mod normal, aşa se întîmplă cu cîştigătorii premiului Oscar, dar în starea lui Dolly...

– A fost o situație specială, spuse Billy zîmbind, aducîndu-şi aminte de peripețiile lui Dolly, pe care numai ele două le cunoşteau, de Sunshine, călărețul de rodeo, pe care Dolly îl urmase în turneu timp de un an de zile, înainte de a se despărți. Întîlnirea lor de 4 Iulie avusese ca rezultat actualul copil al lui Dolly.

– O reprezint în calitate de agent publicitar şi nu consider oportun să dea vreun interviu, declară Lester.

– Mai ales că nu este măritată.

– Ştii foarte bine că nu vei putea s-o opreşti, spuse Billy. Dolly este o femeie foarte cinstită şi inocentă şi nu va ține seama de părerea celorlalți...

– Mda, probabil că le va povesti şi despre Sunshine, răspunse Lester. Numai că de acest lucru am avut eu grijă.

– Ţi-a relatat Sunshine? întrebă Billy uimită.

– Nu ne ascundem nimic, răspunse mîndru Lester.

Billy îl privi cu atenţie prin ochelarii cu lentile groase.

– Lester Weinstock, am impresia că încerci să-mi spui ceva, aşa că nu mai tărăgăna lucrurile şi treci la subiect. E vorba de cea mai bună prietenă a mea.

– O iubesc pe Dolly şi ea mă iubeşte pe mine, aşa că am hotărît să ne căsătorim cît de curînd posibil, spuse el solemn.

– Dumnezeule! A înnebunit toată lumea? O cunoşti numai de şase săptămîni şi în tot acest timp a fost însărcinată. Lester, nu cumva e o atitudine de bravadă din partea ta?

– Dacă lucrurile stau cum spui tu, ea e cea care comite un act curajos. Nu te bucuri pentru noi?

– Sînt... super-încîntată... cred că este absolut minunat şi nici nu reuşesc să-mi găsesc cuvintele potrivite, spuse Billy simţind cum o podidesc lacrimile. Oare ce se întîmpla cu ea în ziua aceea? Ea, care nu plîngea aproape niciodată, acum vărsa lacrimi din belşug.

– Dolly s-a decis asupra numelui copilului, spuse Lester punîndu-şi braţul pe umerii ei. Wendy, Wilhelmina Weinstock. Wilhelmina fiindcă tu eşti naşa ei şi Wendy pentru că se potriveşte cu Weinstock. Eşti de acord?

W.W. Weinstock, repetă rar Billy. Parc-ar fi numele unui şef de studio. Foarte hollywoodian, Lester, în spiritul tradiţiei acestor locuri. Bineînţeles că sînt de acord. Te căsătoreşti cu cea mai bună fată din lume. Billy se ridică în picioare. Linişte, vă ordon să faceţi linişte! Vom bea acum în cinstea logodnei lui Lester Weinstock cu Dolly Moon şi a fetiţei lor, fina mea, Wendy Wilhelmina Weinstock!

În mijlocul entuziasmului general, Gigi încercă să reconstituie cîteva din elementele ce făceau parte din stilul de viaţă californian. O mamă vitregă care-i devenise prietenă, o tunsoare nouă, o nouă garderobă, promisiunea de a se muta din New York şi de a locui în cea mai frumoasă casă din lume, o căsătorie în secret, o logodnă, un bebeluş, aproape patru pahare de şampanie – şi toate aceste lucruri nu se întîmplaseră decît într-o singură dimineaţă. Acest stil

de viață îi plăcea la nebunie. Bău în cinstea lui Lester şi a lui Dolly şi a bebeluşului cu un nume atît de impresionant. Aceşti oameni erau mai nebuni chiar decît ţiganii ei.

Billy îşi mai turnă încă un pahar de şampanie. Se gîndea visătoare că Dolly era o minune, un adevărat miracol al naturii. Ea şi Lester se potriveau perfect şi acum, cînd îi privea cu luare-aminte, se vedea nevoită să recunoască faptul că şi Spider şi Valentine erau făcuţi unul pentru altul. Fără îndoială, nu prea se pricepea să pătrundă în esenţa lucrurilor, căci altfel şi-ar fi dat seama de asta cu mult timp în urmă.

Nici nu-şi putea imagina cum de era posibil ca soţul ei să-şi vadă liniştit de treburi după ce ea îi spusese clar că rămăsese însărcinată. Vito nu avusese nici măcar bunul-simţ s-o sune. Dacă ar fi dat doar un singur telefon în acea zi, ea ar fi ştiut că vrea să se împace. În această privinţă Billy era categorică, fiindcă ştia că dacă cineva ar fi vrut cu adevărat să dea un telefon, ar fi putut s-o facă, indiferent cîte probleme ar fi avut de rezolvat. Dacă ai un telefon la dispoziţie este imposibil să nu găseşti o clipă liberă ca să suni. De mulţi ani Billy încetase să mai creadă în sinceritatea celor care susţin: „Am vrut tot timpul să te sun, dar n-am avut o clipă de răgaz". Dar cine era ea ca să-i judece pe alţii, ea care nici măcar acum nu-şi ceruse scuze faţă de Valentine fiindcă o bruscase, cu două zile în urmă, cînd constatase că n-o mai cuprindea rochia pentru festivitate, iar Valentine îşi exprimase bănuiala că ar fi rămas gravidă. Bău mai departe visătoare, în timp ce Spider, Valentine şi Lester discutau entuziasmaţi despre nunţi, luna de miere şi planuri de viitor la care Gigi încerca şi ea să ia parte.

Gigi era obişnuită cu stilul teatral de viaţă al dansatorilor, dar aceşti oameni îi întreceau. Spider Elliott arăta ca... ca... dacă iubitul ei James Dean ar fi fost un pic mai înalt, ar fi ajuns la maturitate şi s-ar fi mişcat ca Fred Astaire, semănînd întrucîtva cu Gary Cooper din acele filme vechi ce-i plăceau la nebunie... da... o asemenea combinaţie l-ar fi caracterizat pe Spider Elliott, se hotărî Gigi uşor ameţită. În mintea ei îl asocia numai cu reclama de la Marlboro Country şi cu căpitanii vikingi sau cu starurile fotbalului american,

dar niciodată cu un personaj real. Iar Valentine... era franțuzoaica cea mai desăvîrșită pe care o văzuse vreodată, cu părul ei roșcat strălucitor ca un foc de artificii, cu ochii verzi ca niște briliante, cu o față extraordinar de expresivă... totul la ea era perfect, pînă și pistruii de pe nas, se gîndi Gigi, cuprinsă de febra asocierii persoanelor reale cu eroii și eroinele din filme.

În vreme ce Gigi își muta privirea de la Spider la Valentine și invers, Billy ajunse la concluzia că unele lucruri trebuiau anunțate în public. Era preferabil ca anunțul să fie făcut la momentul oportun, nu cînd își pierdea orice valoare. Anumite secrete trebuiau împărtășite atunci, cînd te aflai la locul și timpul potrivit, cu oamenii potriviți. Oricum, Gigi știa, iar Valentine bănuia, așa că nu mai putea fi vorba de un secret.

Vreau să mai propun un toast, spuse ea ridicîndu-se în picioare cu un aer destul de nesigur: Pentru Valentine O'Neill care mi-a spus un lucru incredibil, acum două zile, dar care pînă la urmă s-a adeverit. Draga mea Valentine, ca de obicei, ai avut dreptate!

Billy! Oh, Billy, ce minunat! Valentine alergă spre ea și o îmbrățișă, spre nedumerirea lui Spider și a lui Lester.

Prostovanilor, o să aibă un copil! Cel puțin sărutați-o! Valentine rîse de expresia chipurilor lor, care se luminau pe măsură ce se dumireau despre ce anume era vorba.

Vito apăru încruntat în ușă, un moment mai tîrziu, în vreme ce Billy trona în cercul prietenilor săi ce nu mai conteneau cu exclamațiile și felicitările. Cînd sosise acasă și nu găsise pe nimeni în afara personalului, Josie îl îndrumase spre „Scruples" unde, ca de obicei, o găsea pe Billy în centrul atenției generale.

O siluetă mică și oarecum familiară i se aruncă în brațe plîngînd:

Tată, n-o să mai fiu singurul copil la părinți și de acum încolo o să locuiesc cu tine și cu Billy!

Vito, ce vești grozave! Ți-ai dori o fată sau un băiat? îl întrebă Lester. Sper să fie băiat, din moment ce o ai deja pe Gigi.

Spider îl bătu pe spate.

Bravo, Vito! Într-o singură zi te-ai trezit cu Gigi alături și cu Billy în așteptarea unui copil... ai lucrat bine, nu glumă!

– Vito, este nemaipomenit! Mă bucur tare mult că o să aveți un copil. În ce-o privește pe Gigi, e de-a dreptul încîntătoare... trebuie să fii în culmea fericirii! Ți-a spus Billy că eu am descoperit cea dintîi cum stau lucrurile? îl întrebă Valentine.

– Vito, ar fi mai bine să bei ceva, îi zise Billy. Între timp o să te obișnuiești cu gîndul că au survenit cîteva evenimente în viața noastră.

Vito acceptă un pahar de șampanie, arboră un zîmbet și dădu din cap într-un mod care lăsa clar să se înțeleagă că se simțea copleșit de fericire. Se așeză cu expresia unui om stăpîn pe situație, gîndindu-se că habar n-avea cu ce vrăjitoare se încurcase, o femeie care se metamorfozase într-o viitoare mamă, fără să-l consulte sau să-l avertizeze, fără o discuție de principiu, și fără măcar să-l fi anunțat pe el mai întîi. Cum era posibil să afle de la alții o asemenea știre care-i privea numai pe ei doi? Și între timp, în numai cîteva ore, îi transformase în mod foarte abil fata – cel puțin bănuia că fata care îi spunea „tată" era tot una cu Gigi – și luase în mîinile ei viitorul fiicei lui, anunțînd tuturor planurile ei de viitor.

– Noroc, spuse Billy atît de încet, încît ceilalți nici n-o auziră. Ea îl privi cu intensitate și-și ridică paharul.

– Noroc? replică Vito. Noroc în cinstea învingătorului? Cred că numai că eu nu mi-am dat seama că am participat la o întrecere.

3

O săptămînă mai tîrziu, Maggie Mac Gregor şi Vito luau prînzul lîngă piscina hotelului Beverly Hills. Maggie ocupase ca de obicei separeul ei preferat, plasat în stînga uşii, astfel încît îi putea vedea pe toţi cei care intrau şi ieşeau. În cazul în care nu voia să fie deranjată în timpul discuţiei, se aşeza cu spatele la uşă, dînd de înţeles că era ocupată cu un interviu. În timp ce beau vin alb şi se delectau cu salata Cobb, Maggie analiza pe toate feţele două aspecte. Pe de o parte, asculta atentă, cu o expresie serioasă şi concentrată. Ca jurnalist, cel mai tare o interesau detaliile legate de producerea filmului „Privilegiatul", acum cînd fuseseră semnate toate contractele pentru drepturile de ecranizare, şi studioul lui Curt Arvey plătise suma necesară, de un milion şi jumătate. Pe de altă parte, ca femeie care se ţinuse după Vito timp de patru ani de la prima lor aventură, ea încerca să-i ghicească starea de spirit. Era mult prea şireată şi intuitivă ca să nu-şi dea seama că proiectul noului său film nu reprezenta singura preocupare a lui Vito.

Sesizase un fel de umbră care distona cu efortul de a-i demonstra că nu-l interesează decît producerea noului film. Privirea lui avea o anumită intensitate ce o punea pe gînduri. Acel Vito Orsini pe care-l cunoscuse la Roma, în urmă cu patru ani, cu aura lui formidabilă de om invincibil, stătea acum în faţa ei în carne şi oase, dar spiritul celui de odinioară dispăruse. Se întîmpla ceva cu Vito, ceva ce nu era în regulă şi ea bănuia că frămîntarea lui n-avea nici o legătură cu filmul sau cu producţia. Vito care de obicei deborda de energie, mai mult decît oricare alt bărbat, părea destul de apatic. Vocea îi era şi ea un pic schimbată, lipsită de vibraţia obişnuită. Încă mai avea alura unui virtuoz, a unui om care respingea deviza

„grăbeşte-te încet", dar era ceva... ceva amar? ... amar sau trist?... sau poate că se simţea dezamăgit?

Dar cum de i se putea lui întîmpla aşa ceva? se întrebase Maggie. Tocmai primise cea mai mare recunoaştere din lumea filmului, iar noul lui proiect cinematografic se dovedise extrem de promiţător, aşa că ce-ar fi putut să-l indispună într-un asemenea hal? La naiba, dacă nici Oscarul nu-l bine dispunea pe Vito cel puţin o săptămînă, atunci ce altceva l-ar mai fi putut înveseli? Tocmai acum cînd era pe punctul de a ecraniza una dintre cele mai bune cărţi apărute în ultimii ani, pentru care studioul lui Arvey plătise un milion şi jumătate. Ar fi trebuit să fie în al nouălea cer. Ei bine, dar ea, tocmai prin faptul că nu se temea să pună întrebări, devenise cea mai puternică femeie din televiziune. Aşa că Maggie i se adresă cu tactul ei obişnuit:

– Vito, ce dracu' ţi s-a întîmplat?

– Nimic! Nu fi absurdă, Maggie.

– De cînd mă cunoşti tu, am fost vreodată absurdă?

– Dar fraieră ai fost. Infinit de fraieră. Iar absurdă... ei bine, este un început în toate.

– Poate că ai dreptate, dar nu în ce mă priveşte. Ce se întîmplă, Vito? Şi nu te întreb ca reporter, ci pur şi simplu ca prietenă.

Vito trase adînc aer în piept, lăsă jos furculiţa şi păstră un moment de tăcere. În cele din urmă vorbi pe un ton schimbat, acru şi uşor autocompătimitor.

– Maggie, poţi să-mi explici de ce atunci cînd un lucru îţi iese extraordinar de bine, altul trebuie neapărat să meargă prost?

– Este prima regulă a universului. Dubla teorie a Big Bang-ului. Aveam vreo zece ani cînd m-am lămurit asupra acestei probleme. Nu crezi că e cam tîrziu pentru asemenea revelaţii?

– Se pare că nu.

– Deci e vorba de Billy.

– N-am spus aşa ceva.

– Ce altceva poate fi? Tu nu ai timp decît pentru două lucruri în viaţă, şi din moment ce nu e vorba de noul tău film, trebuie să fie vorba despre atmosfera din familie.

– Vrei să ştii care este problema ei? explodă Vito. Ea încă nu a aflat că un bărbat nu poate fi competitiv în această lume a filmului, dacă nu e înzestrat cu o doză de egoism menită să-l ghideze spre atingerea scopului său, zi de zi, hotărît să doboare orice obstacol i-ar apărea în cale. Maggie, tu cunoşti foarte bine acest oraş, ştii că trebuie să porneşti de la ceva ca să ajungi cineva. Dar Billy n-a fost niciodată obligată să muncească din greu ca să obţină ceva. Dumnezeule, Maggs, este una dintre cele mai bogate femei din lume! Normal că după ea bărbatul trebuie să fie tandru, plin de atenţii infinite, să emane valuri de căldură emoţională, să se comporte ca un manechin sau, dacă nu este aşa, să se transforme. Mă întreb cum i-o fi acceptat primul ei soţ asemenea pretenţii, dar, întrucît el avea 60 de ani şi ea 21, nu-i de mirare că i s-a dedicat cu trup şi suflet. Înaintea mea, Billy n-a mai cunoscut nici un bărbat dintr-o bucată care să fie absorbit de propria carieră.

– Îţi face viaţa amară pentru că te implici prea mult în producţia noului film? Zău aşa, Vito, ştie cu cîte greutăţi ai reuşit să faci din „Oglinzile" un succes, chiar n-a învăţat nimic din această experienţă?

– Tot ce se poate, răspunse Vito ridicînd din umeri.

– Deci nu e vorba de timpul pe care i-l dedici, conchise Maggie practică. E vorba de sex? Dar în ce te priveşte nu prea cred să ai probleme la acest capitol. Dificultăţi financiare? În nici un caz. Ei, Vito, după ce ai eliminat problemele atenţiei acordate, sexului şi banilor, ce mai rămîne? Nu-ţi admiră caracterul? Maggie zîmbi la auzul propriilor ei cuvinte. Din cîte ştia ea, soţiile producătorilor de film se deprinseseră să nu judece prea aspru caracterul soţilor lor.

Crede că nu sînt un tată bun.

Zău aşa, Vito, credeam că vorbeşti serios!

Dar vorbesc cît se poate de serios. Am făcut un lucru tare prostesc. Nu i-am spus niciodată că am un copil din prima căsătorie.

Nici mie nu mi-ai spus, îl întrerupse Maggie absolut indignată. Nici de căsătorie şi nici de copil, dar în fond, eu nu-ţi sînt soţie. Billy trebuie să fie tare supărată.

La naiba, Maggie, pur şi simplu n-am găsit momentul potrivit

să-i spun. Şi nu avea nici o legătură cu prezentul – căsnicia aceea a fost o greşeală încă de la început – dar din păcate a rezultat un copil. Acum are 16 ani, e un copil grozav, dar te rog să mă crezi că nimic din toate astea nu face parte din planurile mele. Gigi – aşa o cheamă – a apărut pe neaşteptate aici, a doua zi după ce Billy a descoperit că este însărcinată. Şi-a ales momentul cel mai potrivit cu putinţă.

– Evident, nu eşti un tată bun, Vito. Maggie clătină aşa tare din cap, încît îşi puse în mişcare toate buclele. Aici sînt de acord cu Billy.

– Dar asta înseamnă că nu mai sînt bun de nimic?

– Nu chiar. Pe mine nu mă deranjează prea tare, dar probabil că Billy aşteaptă ceva mai mult de la tine.

– Aşteaptă totul de la mine, Maggie – să fiu un tată absolut perfect, acum şi-n viitor. Iar din punctul de vedere al lui Billy, verbul „a aştepta" este echivalent cu „a vrea". Dorinţele ei sînt legi. Recunosc că n-am nici o scuză plauzibilă, dar nu sînt un monstru. Deci ce s-a întîmplat ? Dincolo de aparenţele pe care încearcă să le păstreze, simt că mă priveşte cu suspiciune şi îndoială. Billy s-a transformat într-o pasăre care-şi păzeşte cuibul, gata să atace pe oricine s-ar apropia de ea. Tare mult aş vrea să ignor acest aspect, este ultimul lucru de care aveam nevoie acum, dar nu reuşesc şi din cauza asta mă consum peste măsură. Pînă şi tu ţi-ai dat seama de starea mea.

– Dar Billy este perfectă ca să aştepte aşa de mult din partea ta? întrebă Maggie mieroasă.

– Stai, opreşte-te! Ştiu că nu o placi, Maggie, nici n-ar fi trebuit să-ţi spun toate astea, dar eşti singura persoană în care am încredere. Bineînţeles că Billy nu este perfectă, Dumnezeu ştie că şi eu sînt departe de a fi perfect, dar cred că o soţie ar trebui să-şi accepte bărbatul aşa cum este. Crezi că-i cer prea mult?

– De unde să ştiu eu, Vito? N-am fost niciodată căsătorită.

– Mai bine să rămîi aşa, e mult mai comod. Oh, la dracu', hai să terminăm cu ăsta, Maggie, nu-mi place să mă simt vinovat. Chiar şi atunci cînd sînt conştient de lucrul ăsta.

Oh, te ador, Vito! Puțini bărbați ar recunoaște lucrul ăsta. Ești un tată oribil, dar cel puțin ești sincer. Și cînd așteaptă Billy copilul?

Peste șase-șapte luni. Din cîte am înțeles eu, nici nu se cunoaște, dar a făcut atîta tevatură în jurul acestei chestiuni, încît ai spune că o să nască în cîteva ore.

Între timp o să te transformi într-un tată iubitor, ascultă-mă pe mine. Am mai văzut asemenea metamorfoze chiar în acest oraș.

Maggie se decise să speculeze mărturiile pe care i le făcuse Vito. Niciodată nu-l mai auzise vorbind atît de mult despre el. De regulă, Vito nu discuta despre căsnicia lui decît într-un mod foarte superficial. Informațiile culese erau mult prea interesante și... Dar instinctul ei de reporter îi spunea că sosise momentul să schimbe subiectul.

Mai povestește-mi despre discuția pe care ai avut-o cu John Huston, spuse ea, orientînd cu abilitate conversația în altă direcție. Cum de nu i-ai încredințat regia noului tău film lui Fifi Hill? S-a descurcat de minune cu „Oglinzile". În fond, și el a cîștigat un Oscar.

„Oglinzile" a beneficiat de un buget de două milioane de dolari. Cu puțin noroc, „Privilegiatul" va fi un film de 20 de milioane. Am nevoie de un regizor vestit, care să-mi asigure succesul necondiționat. Lui Fifi i s-au făcut o mulțime de oferte, așa că nu are nici un motiv să se plîngă. Dacă aș reuși să-l atrag pe Huston aș da cu adevărat lovitura.

Nu nesocoti bătaia de cap!

Mă descurc eu.

Nu și dacă – se gîndi Maggie, anticipînd cu o plăcere răutăcioasă evenimentele viitoare – nu și dacă n-ai să te împaci cu Billy Ikehorn, acea pisică răsfățată și bogată cu care ai preferat să te însori, deși mă aveai pe mine la dispoziție.

Am trecut în revistă școlile din oraș, doamnă O., îi spuse Iosic Spielberg lui Billy cînd se întoarse din plimbarea solitară pe care o făcuse pe sub platani. De obicei, asemenea plimbări aveau

asupra ei un efect liniştitor. Sînt doar două posibilităţi, pentru Gigi. Se poate duce la Westlake în Bel Air sau la Uni, adică University High, cea mai apropiată şcoală publică. Eu aş înclina pentru Westlake.

– Dar o vor accepta la jumătatea trimestrului al doilea?

– Or să facă o excepţie pentru dumneavoastră, după ce voi purta o discuţie cu Gigi şi o vor supune unor teste obişnuite. Ştiţi, este considerată cea mai bună şcoală particulară din Los Angeles; frecventată numai de fete. Mie mi se pare foarte potrivită.

– Şi la Uni care este situaţia?

– Au cam 3 000 de elevi şi un procentaj foarte ridicat de diplome de merit. Copiii provin în general din această zonă, în special din Brentwood, dar există şi un număr destul de mare de tineri din oraş, care, de regulă, vin cu autobuzul la şcoală. Bineînţeles că învăţămîntul e mixt. Josie pufni indignată căci nu avea încredere în asemenea metode democratice, de învăţămînt. Oricum, hotărîrea doamnei O. era lege pentru ea şi aşa fusese de cînd începuse să lucreze pentru ea, încă de pe vremea cînd domnul Ellis Ikehorn agoniza lent la Bel Air. Dar ea putea să-şi exprime părerile şi să dea sfaturi dacă i se cereau.

– Lui Gigi îi va fi mult mai bine la Uni, se decise Billy imediat. La Westlake s-ar simţi stingherită. E o şcoală mică, retrasă, cu un campus enorm, dar e frecventată în principal de fete bogate din elita locală. N-au urmat-o şi Shirley Temple şi Candy Bergen?

– Şi la Westlake există burse pentru fete ca-n oricare altă şcoală particulară.

– Uni, Josie, Uni. Unde opreşte autobuzul ?

– Nu există nici unul, doamnă O. Cînd am sunat la centrul şcolar din L.A., ei mi-au răspuns că nici măcar n-au auzit de Holmby Hills. Nimeni de prin părţile locului nu-şi trimite copiii la Uni, absolut nimeni. Pînă la urmă au catadicsit să se uite pe hartă şi mi-au spus că Gigi poate să ia autozubul ce merge în oraş! spuse Josie ultragiată.

– Va trebui să fie dusă cu maşina. Alege un om de nădejde din personalul nostru şi spune-i să ia una din maşinile casei, zise Billy

referindu-se la autocamionetele cu care se făcea aprovizionarea. De îndată ce Gigi va învăța să conducă se va duce singură la școală. Am de gînd să-i iau o mașină mai mică atunci cînd o să fie momentul.

– Bineînțeles, doamnă O. Josie se întreba la ce mașină se gîndise șefa ei cînd spusese „o mașină mai mică". Băieților de 16 ani de prin partea locului li se cumpăra de obicei cîte un Volvo sau un BMW, dar nu întotdeauna fetele se bucurau de același tratament. Ea socotea o prostie să ai o asemenea mașină mare fără șofer, dar cei din Los Angeles procedau foarte rar așa. În Grosse Pointe, unde-și începuse Josie munca de secretară particulară, oamenii își țineau foarte ocupați șoferii.

– E posibil ca Gigi să meargă la școală luni? întrebă Billy pe cînd ieșea din cameră.

- Desigur, voi aranja totul.

Oare pe cine, se gîndi Josie, să aleagă drept șofer al lui Gigi? Deși școala se afla la o distanță de zece minute, era nevoie de o persoană responsabilă care s-o ducă la timp la școală și s-o aștepte la ieșire. Luă lista personalului ce deservea casa și o studie cu atenție. Ea însăși îi angajase în momentul în care Billy se mutase în această casă, după moartea lui Ellis Ikehorn. Și conducea o echipă de nădejde.

William, majordomul, trebuie să fie liber ca să servească micul dejun și ceaiul de după-amiază, așa că ieșea din discuție. Jean-Luc, bucătarul șef, era de asemenea ocupat toată dimineața și după-amiaza. Young Gavin, grădinarul șef, își petrecea majoritatea timpului în aer liber, supraveghind îndeaproape echipa lucrătorilor care udau plantele înainte de răsăritul soarelui. Nu putea să-l apească nici pe asociatul lui, Diego, ce servea drept interpret pe lîngă Gavin, atunci cînd discuta cu muncitorii spanioli. Cu excepția lui Gavin și a lui Diego, toți ceilalți grădinari locuiau în afara casei, și ea nu voia să apeleze la persoane străine. Fiecare dintre cele trei menajere care locuiau în incinta casei sau cea de-a doua bucătăreasă, la chiar și femeia care se ocupa de spălat și cusut ar fi putut s-o ducă pe Gigi cu mașina la școală, dar doamna O. ceruse un bărbat, și ea trebuia să se conformeze.

Asta însemna că nu mai rămînea decît Burgo, bărbatul care trebăluia în casă şi se pricepea la orice. Burgo spăla maşinile, le alimenta cu benzină şi ţinea garajul într-o curăţenie exemplară; Burgo repara tot felul de lucruri aproape în fiecare zi; Burgo ştia, chiar înainte de a se strica ceva, ce anume trebuia reparat la instalaţia de apă sau la instalaţia electrică, iar cînd problema îl depăşea, se adresa celui mai priceput specialist. Îşi oferea cu promptitudine serviciile ori de cîte ori se produceau deranjamente telefonice, căci casa dispunea de o reţea învechită pe care nu avuseseră timp s-o schimbe în intervalul care se scursese de la căsătoria doamnei O., înlocuia becurile arse şi supraveghea echipa de lucrătoare care ştergeau săptămînal geamurile. Într-un cuvînt, Burgo era soţul – sau poate soţia? – în acea casă şi Josie nu-şi putea imagina cum aveau să se descurce oamenii fără un Burgo, binecuvîntat fie-i numele! De cînd reuşise să-l convingă să părăsească Playboy Mansion, mărindu-i substanţial salariul, Burgo părea foarte mulţumit cu camera lui şi cu mîncarea primită şi se înţelegea de minune cu ceilalţi colegi. Deci, Burgo O'Sullivan va fi cel ales. La urma urmei, la ce era bun un om priceput la toate?

– La naiba, Burgo, ce poate fi mai rău decît să te muţi la o şcoală nouă? Gigi era tristă şi, brusc, simţi că-i duce dorul New York-ului. Burgo, acest bărbat de vîrstă mijlocie, cu un păr roşcat-deschis şi cu un zîmbet bun fluturîndu-i pe buze, îi inspira încredere, deşi în dimineaţa aceea nu era prea sigură de sine.

– N-ai de ce să-ţi faci probleme. O să te pierzi în mulţimea aceea de oameni.

– Eu am urmat o şcoală tot atît de mare ca asta, şi fiecare copil nou care sosea obişnuia să stea de parcă s-ar fi aflat în raza unui reflector, aşa că nu încerca să mă duci cu vorba, Burgo.

– Arăţi la fel ca şi ceilalţi elevi şi probabil că eşti la fel de avansată la învăţătură.

– Grozav! Asta ar trebui să-mi ridice moralul?

– Ştiu că-ţi vine greu, dar gîndeşte-te că după ziua de astăzi vei înceta să mai fii o nou-sosită. E de-ajuns să-ţi faci o singură prietenă ca să poţi spune că ai pornit cu dreptul pe noul drum.

Ah, Burgo O'Sullivan, eşti irlandez din cap pînă-n picioare.

Dar ce ştii tu pe tema asta, dacă îmi dai voie să te întreb?

Mama mea era O'Brian. Şi obişnuia să debiteze aceleaşi buliverne tradiţionale.

Şi nu avea dreptate?

De cele mai multe ori. În regulă, Burgo, mă simt ceva mai bine. Eşti fericit acum? De-abia aştept să fiu asaltată de o clasă întreagă de elevi, dornici să se împrietenească cu mine. Măcar dacă aş fi fost un pic mai înaltă, blondă şi aş fi practicat surfingul!

Mda, dar fetele micuţe atrag mai mulţi băieţi, spuse Burgo mîngîietor. La vîrsta asta, băieţii sînt mai scunzi decît majoritatea fetelor, aşa că tu o să ai de unde alege.

Nu-mi plac băieţii, spuse Gigi enervată. Au coşuri pe faţă, miros urît şi nu sînt în stare să poarte o conversaţie.

Ai să-ţi schimbi părerea. De fapt, sînt absolut sigur de lucrul ăsta. Am ajuns, spuse Burgo şi întoarse maşina lîngă drumul ce ducea pînă la şcoală. Acolo este parcarea. O să vin să te iau pe la 15 30, aşa că ne întîlnim acolo. Se aplecă din maşină şi-l salută pe unul din îngrijitorii aflaţi în apropiere. Stan, nu ştiam că începi munca atît de devreme. Ea este Gigi Orsini. Începînd de astăzi o să urmeze şcoala de aici.

Bună dimineaţa, domnişoară. N-am ştiut că eşti şofer, Burgo.

O nouă slujbă. Am avansat. Vii la pocher diseară, Stan?

Cînd am lipsit eu?

Niciodată.

Pocher! exclamă Gigi. Îmi place la nebunie pocherul! Şi sînt foarte bună! Pot să vin şi eu?

Sînt admişi numai bărbaţii, Gigi, şi oricum trebuie să mai creşti puţin. Burgo chicoti cînd îi văzu mutra încîntată. Cel puţin se simţea ceva mai bine decît atunci cînd plecaseră de acasă. Acum du-te! Succes!

Mult succes şi ţie, domnule O'Sullivan! Gigi se strîmbă la el, înălţîndu-şi sprîncenele într-un mod înspăimîntător şi rînji cu gura pînă la urechi. Sări din maşină, ridică din umeri, trase adînc aer în piept şi porni spre şcoală, fără să se grăbească prea tare.

O săptămînă mai tîrziu, spre seară, Billy tocmai se întorcea acasă de la întîlnirea cu ginecologul ei, doctorul Aaron Wood. Starea ei de oboseală era absolut normală, o asigurase. În primul trimestru al sarcinii toate femeile acuză asemenea stări şi, după cîte îşi dăduse seama, ea încă nu intrase în luna a patra. Data naşterii prognozată de ea putea să varieze pînă la cîteva săptămîni, din moment ce nu ştia sigur cînd rămăsese gravidă.

Billy se aşeză într-un şezlong din camera de zi, decorată în galben şi maro, din aripa pe care o împărţea numai cu Vito. Camera micuţă, tapetată cu un material creponat, era în acea zi inundată de o mare de flori primăvăratice –, coşuri pline cu narcise galbene, ghiocei, frezii galbene şi albe, şi vase cu azalee înflorite. Focul din cămin fusese aprins cu puţin timp înainte de venirea ei. Închise ochii, îşi lăsă pantofii să-i cadă pe podea şi încercă să se relaxeze în aerul cald şi parfumat, dar, în ciuda oboselii, nu reuşea să se destindă şi să-şi lase gîndurile să plutească în voie. Se trezi analizînd din nou relaţia ei actuală cu Vito.

Din dimineaţa care a urmat după sosirea lui Gigi, ea avusese grijă să nu-i mai facă nici un reproş în legătură cu comportamentul lui din trecut faţă de faţă. Pe de-o parte, o îndrăgise prea tare pe Gigi, ca să mai provoace o discuţie inutilă cu Vito, iar pe de alta se simţea vinovată de declaraţia făcută în public la „Scruples", cu privire la graviditatea ei. Nici şampania băută şi nici cele 48 de ore, pe parcursul cărora fusese nevoită să păstreze secretul, nu constituiau o scuză pentru gestul ei. Ar fi trebuit să-l anunţe pe Vito înaintea celorlalţi. Dar care ar fi fost diferenţa? se întrebă ea a suta oară. În acea noapte, după ce se întorseseră acasă, el îi spusese tot felul de lucruri convenţionale, despre bucuria pe care i-o făcuse, dar ea îl simţea atît de străin. Nici ea nu ştia la ce se aşteptase, îşi spuse Billy cu un aer nefericit. Vito era atît de imprevizibil, se aştepta mai degrabă să-l vadă dansînd de fericire, să izbucnească în lacrimi... sau... sau orice altceva în afara acelui comportament convenţional. Şi de atunci, el fusese atît de ocupat, încît nu ajungea acasă decît cu puţin timp înainte de cina pe care o lua împreună cu

ca şi cu Gigi. De fapt, chiar lipsise de cîteva ori la masă din cauza întrevederilor cu diferiţi scenarişti, agenţi sau alţi tipi din industria filmului. După cină, Vito se retrăgea în biroul lui şi discuta la telefon cu cei pe care nu mai apucase să-i vadă în timpul zilei. Viaţa lui dedicată muncii sau – cum o numea el – „continua sa dezvoltare", părea să se desfăşoare exclusiv sub semnul convorbirilor telefonice întrerupte doar pentru a participa la întrevederi ce se încheiau cu şi mai multe apeluri telefonice. Tocmai se întreba cît timp trecuse de la ultimul moment de intimitate petrecut împreună, cînd Vito intră în cameră.

- Nu te aşteptam înainte de ora 8, spuse ea surprinsă.

- Agentul lui Redford se grăbea să prindă avionul care-şi decalase ora de decolare. Bei ceva? o întrebă el îndreptîndu-se spre bar.

Nu, mulţumesc. Nu mai pot înghiţi un stop de alcool fără să mă doară capul. Oricum, doctorul mi-a recomandat să nu beau. Cum merge filmul?

Pînă acum, bine. Încă nu s-au perfectat formele, dar sînt aproape sigur de Nicholson, iar Redford este pe punctul de a accepta. Am ajuns în faza negocierilor, deci practic nu mai avem de rezolvat decît problema banilor, şi n-am de gînd să cedez prea uşor. Bineînţeles, amîndoi vor să ştie cine va interpreta rolul fetei.

- Cine va juca rolul fetei? întrebă Billy, dorindu-şi să nu se fi simţit atît de obosită şi să nu-i mai fie rău de la stomac tot timpul. Ar fi preferat ca Vito s-o întrebe cum se simte şi să nu mai fie atît de convenţional faţă de ea. Şi şi-ar mai fi dorit, în ciuda oboselii, să se fi schimbat rapid şi să fi mers la o petrecere ca să nu mai fie obligaţi să se poarte politicos unul cu altul, pe tot parcursul cinei în doi. Gigi fusese invitată să doarmă la fata pe care ea o descrisese ca fiind cea mai curată dintre cele cinci – sau 15? – prietene ale sale.

M-am gîndit la Dunaway sau Fonda, răspunse Vito. Şi la Streep. Dar nu voi accepta nici un singur telefon din partea agenţilor lor pînă cînd nu se perfectează contractele actorilor. Aş fi în stare să pariez că nici una dintre ele nu va refuza o asemenea ofertă. Se

pune însă întrebarea care ar fi cea mai potrivită în rolul de soție a lui Redford.

– Într-adevăr, este o problemă, fu de acord Billy, gîndindu-se că nici una nu se potrivea cu Redford, dar pe Vito nu-l interesa decît prezența unor vedete în distribuție. Dar ce-i păsa ei? Streisand fusese de departe cea mai nepotrivită soției pentru Redford, dar Billy plînsese la sfîrșitul filmului „Așa cum sîntem".

– Poate Streisand? sugeră ea, încercînd să manifeste un oarecare interes.

– Streisand! Vito își puse cu zgomot paharul jos. Pentru Dumnezeu, Billy, n-ai citit cartea? Redford se căsătorește cu o fată din mediul lui; e o persoană și mai afurisită decît el, dacă un asemenea lucru ar putea fi posibil! Auzi, Streisand!

– Era o glumă, Vito!

– Ba pe naiba! zise el pe un ton acuzator. Nici măcar nu erai atentă la ce-ți spuneam.

– Ai dreptate. Probabil că mă gîndeam la altceva, îi răspunse ea cu răceală.

– Și ce vrea să însemne asta? De parcă eu nu aș ști?

– Ce să știi, Vito?

– Că nu te gîndești decît la răzbunare împotriva mea, spuse, brusc furios. Din ziua în care a venit Gigi, numai la asta te gîndești; Vito Orsini, tatăl oribil, Vito iresponsabilul, Vito omul fără inimă, de sub tutela căruia ai salvat-o pe micuța Gigi și ai transformat-o într-o prințesă cu bagheta ta vrăjită, Vito care nu e în stare să venereze sacra ta graviditate, Vito care, fără îndoială, va fi un tată la fel de îngrozitor pentru acest copil, cum a fost și pentru Gigi...

Deci la asta se gîndise în ultima vreme, își spuse Billy. Ar fi trebuit să-și dea seama. Se simțea vinovat și acum încerca să-i transfere ei sentimentul de culpabilitate. Oboseala îi dispăru imediat ce se ridică din șezlong.

– Acum înțeleg, spuse Billy înfuriată. Nu e nevoie s-o ții tot așa la infinit. Nici nu-ți dai seama cît ești de ridicol și copilăros.

– Tu ești incapabilă să te vezi pe tine însăți. Vocea lui Vito creștea în intensitate. Crezi că mă poți împroșca cu acuzațiile într-o

dimineață și apoi să mă tratezi cu superioritate și calm, timp de două săptămîni de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat? Ei bine, am noutăți pentru tine. Eu nu suport așa ceva! N-am de gînd să trăiesc în felul acesta!

- Vai de mine, ai făcut o criză de nervi! Nu-ți mai rămîne decît să te tăvălești pe jos și să dai din picioare. Billy stătea în picioare, rece și stăpînă pe ea. Nu vreau să vorbesc cu tine cînd te văd în halul ăsta.

- O să discutăm chiar acum, așa că stai dracului jos, țipă Vito, punîndu-și ambele brațe pe umerii ei și forțînd-o să se așeze. Ascultă mă cu atenție. Nu-ți datorez nici o scuză. Sînt exact omul pe care l-ai cunoscut, nimic nu s-a schimbat, și refuz să-mi cer scuze pentru niște fapte consumate în trecut. Există explicații plauzibile și poate ai fi înțeles de ce nu am fost un tată bun pentru Gigi, dar tu nici măcar nu m-ai întrebat, nu mi-ai dat nici cea mai mică șansă. Nu, tu ai tras imediat cele mai rele concluzii și te-ai repezit ca un pompier în incinta unei case în flăcări, ca s-o salvezi, s-o transformi, s-o faci să se simtă copilul tău...

Scuză-mă că te întrerup, dar pur și simplu nu este...

Taci din gură, încă n-am terminat. Acum ești gravidă. Eu nu am fost întrebat, dar n-are importanță, tu ți-ai dorit un copil și nu te-ai obosit să afli ce părere am eu. Tot ceea ce vrei tu trebuie să se împlinească. Aste este deviza ta. Voi încerca să fiu un tată decent, măcar atîta încredere să-mi acorzi. Nu mi-a plăcut să fiu cel din urmă care află vestea, dar, la naiba, ce-a fost a fost. Nu mă întrerupe: Ceea ce vreau eu să înțelegi, și insist în această privință, este că atitudinea ta nu mă poate împiedica să privesc la fel de intens celelalte lucruri din viața mea – oh, nu, aici te înșeli amarnic, Billy.

Vito, nu cred... îl întrerupse Billy.

Taci din gură, n-am terminat, țipă el. Am un film de făcut: „Privilegiatul" va fi un film colosal, care va figura în fruntea topului pe acest an. O ocazie ca asta am căutat din prima zi cînd am intrat în lumea filmului. Mă implic în producerea filmului 24 de ore din 24, la fel cum faci tu cu copilul pe care îl vei naște. Asta este situația – la fel s-ar întîmpla cu orice bărbat ca mine – iar tu trebuie

să accepți lucrurile așa cum sînt, fără aerele astea de martiră. Banii tăi te-au făcut să pierzi contactul cu realitatea. Tu nu trăiești pe aceeași planetă cu ființele de rînd. Nici nu-ți dai seama cît de importante sînt aceste lucruri pentru mine. Tu chiar crezi că producerea filmelor este un simplu hobby, pentru mine? A fost viața mea timp de 18 ani, viața mea, înțelegi? Pentru numele lui Dumnezeu! Ai face mai bine să ieși din turnul tău de fildeș în care nu te gîndești decît la tine și să te transformi într-o ființă umană, fiindcă în caz contrar va urma un an al dracului de dificil.

Billy se ridică în picioare și rămase în fața lui privindu-l în ochi cu o figură inexpresivă.

– Mie mi se pare că am intrat deja în acest an dificil, nu crezi? spuse ea calmă și ieși din cameră, trîntind ușa. Peste cîteva clipe se auzi cheia răsucindu-se în broasca ușii de la dormitor.

Billy stătea în dreptul geamului din camera ei de toaletă, unde se retrăsese după tirada lui Vito, atît de amețită că nu fusese în stare să se miște o oră de acolo. În cele din urmă luă telefonul și o sună acasă pe Josie Speilberg.

– Josie, trebuie să plec mîine la New York pentru niște afaceri legate de „Scruples". Ai putea să-mi faci un serviciu și să dormi în camera de oaspeți în absența mea? Programul domnului Orsini este foarte încărcat și n-aș vrea s-o las pe Gigi singură, numai cu cei din personal, după ce pleci acasă.

– Bineînțeles, doamnă O. Nici o problemă. Nu trebuie să vă faceți griji în privința lui Gigi. Pe Jean-Luc l-a cucerit definitiv. După orele de școală, exersează cu el sosurile franțuzești. Iar cu prietenele ei vorbește în fiecare zi la telefon. Nu știu cînd mai are timp să-și facă și temele, dar nu le neglijează. O să-i țin companie lui Gigi la masă și o să am grijă să meargă la timp la culcare.

– N-ai putea să-l suni tu pe pilot? Spune-i că aș vrea să plecăm pe la ora 9 și trimite o mașină cu șofer aici să mă ia mîine la 8. Și nu uita să-mi comanzi o mașină la New York.

– Să vă rezerv o cameră la hotel?

– Numai dacă te sun eu. Probabil că voi sta la doamna Strauss. Poți să mă cauți acolo.

Desigur, doamnă O. Călătorie plăcută.

Mulţumesc, Josie. Noapte bună.

Billy închise şi formă numărul Jessicăi Thorpe Strauss de pe FifthAvenue.

Jessie, scumpo, îmi pare rău că te sun aşa tîrziu... Oh, bine, mi-era teamă că te-ai culcat. Ascultă, trebuie să te văd neapărat. Pot să vin mîine la tine şi să rămîn cîteva zile? Oh, minunat! O să ajung acolo chiar înainte de cină. Nu, nu pot vorbi acum. Ne vedem mîine.

Cuprinsă de febra acţiunii, Billy se apucă să-şi facă valiza. Cînd termină de împachetat, deschise uşa de la dormitor. Nu era nimeni în camera de zi. Îşi luă un suc de roşii, fructe, nişte biscuiţi şi se întoarse în camera ei, apoi încuie din nou uşa. N-o interesa unde avea să doarmă Vito în noaptea aceea. După reprezentaţia strălucită pe care o dăduse, bănuia că nu va dormi în nici o cameră din casa ei.

I-aş fi dat în cap cu ceva, exclamă Jessica, şi dacă, din întîmplare, l-aş fi omorît, nici un juriu din lume nu m-ar fi condamnat. Cum de-ai avut răbdarea să-i asculţi toate obrăzniciile?

Nici eu nu-mi dau seama, răspunse Billy, ciudat de calmă, la fel cum fusese pe tot parcursul zborului spre New York.

Cu cît devenea mai agresiv, cu atît eram mai incapabilă să reacţionez. Fiecare cuvînt pe care mi-l spunea parcă îmi despica un nerv, îmi bloca o legătură nervoasă. Îl ascultam cum vorbeşte, întorcînd în favoarea lui tot ce se întîmplase, inventînd o grămadă de lucruri inexistente, şi aveam impresia că între noi se înălţase un perete de sticlă... de parcă el era pe scenă, iar eu în mijlocul publicului. Nu-mi vine să cred că m-am căsătorit cu bărbatul acesta. Totul este atît de confuz. Nici nu-mi dau seama ce simt. Nu ne-am certat niciodată în halul ăsta. Încă mă simt buimăcită. N-am fost în stare decît să-i rîd în nas, n-am avut puterea necesară să-l înfrunt. Nici acum nu sînt chiar aşa de furioasă cum ar fi trebuit. O fi din cauza copilului? Crezi că are o influenţă benefică asupra mea?

Billy îşi sorbea ceaiul de mentă pe care Jessica i-l fiersese în cămăruţă. Era singura cameră din vastul ei apartament, unde n-avea

voie nimeni să intre, un refugiu necesar avînd în vedere familia ei numeroasă compusă din cei cinci copii, de care nu scăpa o clipă, nemaivorbind de soţul ei, David, care era atunci plecat la Boston, pentru a perfecta o importantă investiţie bancară. Jessica îşi cerceta cu atenţie prietena. Ultimele vorbe ale lui Billy o alarmaseră mai mult decît toate răutăţile debitate de Vito.

– Îţi aduci aminte, zise Jessica precaută, cînd am venit în vizită la tine, vara trecută, şi mi-ai spus cît de tare îţi displace să fii soţia invizibilă şi nefolositoare a producătorului de film? Asta se întîmpla în timp ce Vito turna „Oglinzile".

– N-am cum să uit aşa ceva.

– Te-am întrebat de ce nu divorţezi şi tu mi-ai răspuns că eşti nebună după el – de fapt, vorbele tale au fost: „nu pot trăi fără el".

– După aceea mi-ai spus că e vorba de depresia ce urmează după luna de miere şi că peste cîteva luni nici n-o să-mi mai aduc aminte, spuse Billy. Poate că tu nu eşti persoana cea mai indicată căreia să-i cer sfaturi.

– Posibil, dar ştii pe altcineva?

Billy îi zîmbi micuţei sale prietene. Jessica Thorpe îi era confidentă încă din 1962. Jessica Thorpe, descendenta uneia dintre cele mai vechi familii din Rhode Island; Jessica Thorpe, cu părul ei în manieră pre-rafaelită, cu ochii de culoarea levănţicăi, care terminase cu brio facultatea, o persoană inteligentă, înzestrată cu un farmec irezistibil; Jessica Thorpe care devenise cea mai bună prietenă a ei, la cinci minute după ce se cunoscuseră, şi care-i făcuse o educaţie completă în privinţa bărbaţilor şi a sexului, avînd grijă ca aventurile pe care le avusese înainte de a se căsători cu Ellis Ikehorn să nu-i ştirbească cu nimic reputaţia.

– Pe nimeni. Numai pe mine mă ai, zise Jessica cu aplomb. Spune-mi, dacă nu erai furioasă, cum de te-ai suit imediat în avion şi ai venit încoace? Am fi putut discuta la telefon.

– Nu, trebuia să te văd, să mă verific. Chiar sînt aşa cum m-a descris Vito? Tu eşti singura persoană matură în care am încredere că-mi va spune adevărul cu excepţia – ei bine, a lui Spider Elliott, dar lui nu-i pot pune o asemenea întrebare. Îmi dau seama că bani

mei mă împiedică să mă izbesc de aceleaşi probleme care le fac viaţa amară celorlalţi oameni, aşa că... oare să aibă dreptate? Sînt eu chiar aşa de egoistă şi preocupată numai de problemele care mă interesează?

Banii tăi nu te împiedică să ai un comportament uman, Billy. Îţi te scutesc doar de problemele materiale şi-ţi lasă mai mult timp de reflecţie asupra celor esenţiale.

Ah, Jessie...

Nu, nu-ţi spun aceste lucruri numai ca să-ţi ridic moralul. Te cunosc de pe vremea cînd nu aveai nici un ban şi nu te-ai schimbat prea mult, în afară de faptul că te-ai mai maturizat. Desigur, ai propriul tău avion şi 125 de grădinari, cea mai bogată şi elegantă garderobă din lume şi cel mai la modă magazin. Eşti autoritară şi obsedată de perfecţiune, dar tot aşa erai şi pe vremea cînd ne-am cunoscut noi, numai că nu te puteai mişca în libertate. N-ai încetat nici o clipă să fii Billy Winthrop, o persoană generoasă şi loială, despre care nu s-ar putea spune că ar fi încrezută. I-ai fost o soţie minunată lui Ellis şi te-ai străduit din răsputeri să faci acelaşi lucru şi pentru Vito. Bineînţeles că, din cînd în cînd, te gîndeşti numai la tine, dar spune-mi şi mie cine dracu' nu pune pe primul plan propria persoană? Şi eu gîndesc la fel şi sînt mîndră de acest lucru. Doar aşa reuşesc să n-o iau razna din cauza celor cinci copii ai mei. Crezi că ei nu gîndesc la fel? Jessica îşi suflă buclele ce-i căzuseră în ochi, pufnind indignată. Cînd rămîi gravidă pentru prima oară la 35 de ani, continuă ea, este normal să fii preocupată de starea ta. Ceea ce nu mi se pare normală este demonstraţia de furie a lui Vito. Asta mă deranjează cel mai tare. Ieşirea lui s-a datorat furiei, dar nu văd ce motiv ar avea să fie furios pe tine. Mă întreb... este posibil să-i fie frică de ceva şi să se ascundă în spatele furiei?

Singurul lucru important din viaţa lui, în momentul de faţă, este filmul „Privilegiatul"... De ce s-ar teme?

El n-a făcut decît filme cu un buget limitat, timp de 18 ani, nu i aşa? Cînd l-ai cunoscut tu pe Vito avea ceva succese şi eşecuri la activ, dar, practic vorbind, destinul lui cam atîrna de un fir de aţă. Mi-ai povestit că atunci cînd v-aţi cunoscut el a admis că

ultimele lui trei filme nu-i aduseseră nici un venit? „Oglinzile" a fost o lovitură, un filmuleț drăguț, care l-a ajutat pe Vito să cîștige Oscarul. Peste noapte a devenit un succes enorm. E posibil să fie asta? Șansa, provocarea?

– Dar de la îngrijorare pînă la furie și bădărănie...? E dezgustător ca succesul să cauzeze un asemenea comportament. Ție ți se pare firesc?

– Nu știu. Eu nu-l cunosc deloc pe Vito. În mod cert, un asemenea raționament n-ar fi fost valabil în cazul lui David – eu doar pun întrebări, mă joc de-a detectivul.

– Nu. Billy dădu cu fermitate din cap. Vito a fost întotdeauna curajos. E genul de om care nu se teme de necunoscut, pur și simplu merge înainte, indiferent de rezultat. Exact așa a pornit și cu filmul „Privilegiatul", cu cea mai mare viteză, fără să-și pună prea multe întrebări, avînd propriul lui cîmp de acțiune. Nu, nu e vorba de teamă, mi-ar fi plăcut ca totul să fie atît de simplu. Atunci, poate că aș fi reușit să-l înțeleg.

– Nu vom ști niciodată ce se petrece cu el, din moment ce omul este un animal puțin dispus să aleagă calea comunicării cu alte ființe, zise Jessica, prea furioasă pe Vito ca să mai facă noi speculații, fără să spună ceva rău despre Vito, și s-o supere astfel pe Billy. Spune-mi mai multe despre Gigi.

– Îmi dau seama că simte lipsa mamei sale, deși încearcă să-și ocupe tot timpul, spuse rar Billy. Va mai dura pînă cînd i se vor cicatriza rănile... Eu nu i-am cunoscut mama, dar am un respect deosebit pentru femeia aceea, fiindcă a crescut-o și a învățat-o să fie independentă, sinceră și profund interesată de tot ceea ce-o înconjoară; în plus, este foarte sociabilă, se adaptează la orice mediu. S-a acomodat imediat cu noua ei școală. E deja teribil de populară acolo, și slavă Domnului, deocamdată n-o atrag băieții. Cînd se va întîmpla acest lucru, voi avea de ce să-mi fac griji.

– Să nu vii să-mi ceri sfaturi în privința adolescenților, spuse Jessica. Fiecare dintre copiii mei prezintă un set diferit de probleme. Revoltător! Ar trebui s-o cunoască pe Gigi, poate s-ar mai disciplina.

– Ia stai un pic, Jessie! David junior al tău va avea exact vîrsta

lui Gigi, nu acum, vreau să spun cînd o vor interesa băieţii? S-ar putea căsători, ar face o droaie de copii, iar noi am fi cele două bunici!

Dacă mi-l ia pe David de pe cap, consideră afacerea ca şi încheiată, rîse Jessica încîntată că reuşise să-i abată gîndul lui Billy de la Vito. Se hotărîră să mai facă nişte ceai, şi, în timp ce-l prepara, Jessica îşi aduse aminte cît de îngrijorată fusese cînd prietena ei o anunţase că se mărita cu un tip pe care-l cunoştea doar de o săptămînă. Cine spunea că omul şi-o face cu propria-i mînă...

Vara trecută, cînd Billy suferise atît de mult fiindcă se simţea o intrusă pe platoul de filmare, ea îi vorbise plină de înţelepciune de necesitatea de a face compromisuri într-o căsnicie, şi chiar îl citase pe Edmund Bruke. Dar acum, îşi spuse Jessica furioasă, îi era imposibil s-o sfătuiască pe Billy să facă compromisuri în relaţia cu un om care nu fusese în stare să-şi viziteze fiica mai des, în atîta amar de vreme. Dacă nu-i păsese de primul lui copil, de ce s-ar transforma într-un tată bun pentru copilul lui Billy? Ce brută era să i vorbească atît de urît, tocmai într-un asemenea moment crucial al vieţii ei. Cum de nu-i împărtăşea Billy furia pe care o resimţea împotriva lui? Sau poate că Billy se stăpînea şi nu-şi permitea să dea frîu liber furiei, pentru că era gravidă cu acel nenorocit şi nu avea curajul să se gîndească la viitorul ce se prefigura atît de sumbru?

Dacă avea dreptate, se gîndi Jessica, scoţînd din priză ibricul electric, va fi nevoită să-i spună lui Billy că Vito se metamorfozase din cauza succesului şi nu de frică. După părerea ei, Vito se purtase frumos atîta timp cît avusese nevoie de ea, dar după ce cunoscuse succesul, nu mai avea nici un motiv să-şi mascheze resentimentele faţă de bogăţia lui Billy. Puţini bărbaţi, dacă exista vreunul, se puteau bine cu soţiile lor mai bogate decît ei, iar lucrurile se agravau şi mai tare cînd era vorba de o bogăţie atît de fabuloasă, ca aceea a lui Billy. Dar nu avea de gînd să-i împărtăşească aceste gînduri, căci poate, poate, se înşela şi totul avea să se rezolve. Poate că Oscarul nu reprezenta o nenorocire chiar atît de mare.

Mentă sau muşeţel, Billy?

– O să-mi asum riscul. Fă-mi un espresso de data asta, dar fără cofeină.

Relația dintre Josie Speilberg și Sandy Stringfellow, secretara lui Vito, era destul de încordată. Sandy lucra pentru Vito de șapte ani, cam tot atîția ani de cînd Josie se afla în slujba lui Billy, și cele două femei se tratau cu răceală, păstrînd buna-cuviință la fel ca ambasadorii unor țări învecinate. Dar se supravegheau îndeaproape una pe cealaltă. Ele erau absolut loiale față de șefii lor, ceea ce le împiedica să bîrfească împreună, așa cum făceau majoritatea secretarelor din lumea Hollywoodului. Totuși se informau reciproc asupra activităților șefilor, ale lui Vito și respectiv Billy, fără a primi instrucțiuni speciale în acest sens. Secretarele de la Hollywood aveau obligația să fie foarte bine informate ca să știe de unde să-ia pe cei căutați, așa că Josie, după ce luase legătura cu Billy, îi anunțase pe Sandy că Billy avea să stea cîteva zile în New York.

– Face cumpărături pentru copil? întrebă Sandy.

– Nu văd de ce nu și le-ar face la „Scruples", răspunse Josie.

– Chiar așa. De ce nu? Din vocea lui Sandy răzbătea o undă de sarcasm.

– Și eu aș fi procedat la fel dacă n-aș fi depășit de mult vîrsta cînd poți avea copii.

– De-abia aștept să ajung și eu la vîrsta sigură a menopauzei ca tine, Josie. Este atît de neplăcut să te ferești tot timpul să nu rămîi gravidă, chiar și în cazul în care iei pilule.

– Capul sus, nu mai ai mult! Un an sau doi, poate trei?

– O să ți-o plătesc pentru asta, Josie. La revedere. Țineri legătura.

Trei zile mai tîrziu, Josie o sună din nou pe Sandy s-o anunțe că Billy sosea în seara respectivă.

– Doamna O. intenționează să plece după cină din New York așa că, avînd în vedere și decalajul de trei ore, va ajunge destul de tîrziu. Mi-a spus să mă duc acasă după ce iau cina cu Gigi. Cred că nu vrea ca domnul Orsini s-o aștepte, deși n-a făcut nici o precizare în acest sens.

Oricum va fi plecat. Ia cina cu Maggie MacGregor.

În regulă! La revedere, Sandy. Îşi spuse că era interesant să afle cu cine lua cina domnul Orsini, pentru orice eventualitate. De când plecase doamna O. el cinase în oraş în fiecare seară, deşi Jean-Luc gătise zilnic, de parcă Vito ar fi avut de gînd să mănînce acasă. În fiecare dimineaţă, în absenţa lui Billy, atunci cînd Josie cobora să supravegheze micul dejun, Vito era deja plecat la birou. Sunase o singură dată să vorbească cu Gigi, în rest însă venea acasă, seara, după ce ea se retrăgea să se uite la televizor, în vreme ce Gigi îşi făcea lecţiile în camera ei. Menajera care făcea ordine în camerele de sus o anunţase că domnul Orsini se mutase din dormitorul mare într-una din camerele de oaspeţi, dar erau aşa de multe că Josie nu reuşise să dea niciodată ochii cu el.

Probabil că doamna O. nu doarme prea bine, se gîndi Josie, deşi nu-i pomenise nimic în privinţa asta. Nici părinţii ei nu dormiseră în aceeaşi cameră, cu excepţia primilor ani de căsnicie, fiindcă tatăl ei sforăia îngrozitor. Ea auzise că dormitoarele reginei Angliei şi prinţului Philip nici măcar nu erau pe acelaşi palier, în palatul Buckingham. Dar dormitoarele separate constituiau un lux şi ea împărtăşea acest punct de vedere, chiar dacă era vorba de persoane cu somnul mai greu. Dormitoarele separate aveau mai puţină importanţă în comparaţie cu băile. În această privinţă Josie era fermă. Dacă s-ar fi căsătorit vreodată, ar fi insistat să aibă baie separată, chiar şi fără closet.

Când Vito descoperise că Billy plecase la New York, o sunase pe Maggie s-o invite la cină. Nu avea de gînd să mănînce cu Gigi şi cu Josie şi să facă pe tăticul iubitor şi, fiindcă nu-şi fixase nici o întrevedere pentru seara aceea, optă pentru compania lui Maggie care ştia cum să-l înveselească şi-l cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama cînd nu suporta să fie chestionat.

Vor merge la „Dominick's", localul întunecos, plin de fum şi aglomerat unde nici măcar nu exista o firmă deasupra intrării, acesta fiind unul dintre cel mai discrete locuri din Hollywood. La „Dominick's" nu serveau decît friptură şi cotlete, deşi foarte rar, pentru un client deosebit, se mai întîmplase să prepare şi pui la

grătar. Imprimeul original al feţelor de masă mototolite era ro
cu alb. Acolo erai obligat să plăteşti cu bani gheaţă, dacă nu ave
cont deschis la ei, se făceau rezervări numai pentru clienţii cas
care plecau de acolo mirosind a mîncare şi minunîndu-te cum
au intrat într-un asemenea local. Cu toate acestea, în fiecare sea
găseai la „Dom's" o mulţime de cunoscuţi ai Hollywoodului, print
care nu se amesteca nici un muritor de rînd. La fel ca şi „Po
Lounge", era un local unde ştiai în mod sigur că vei fi observat
cînd Vito şi Maggie au cinat acolo, trei seri la rînd, nimeni, ni
măcar Dom, nu s-a gîndit la ceva serios. Acolo nu era o ascunzătoa
bună pentru o aventură sentimentală, şi între Maggie MacGreg
şi Vito nu putea fi decît o relaţie profesională.

Sau cel puţin aşa gîndeau oamenii, îşi spuse Vito. În prin
noapte cînd luase cina cu Maggie se dusese la ea acasă mai tîrziu
între ei se înfiripase o idilă ce o ţinuse pe Maggie două săptămîni
Roma, în 1974, sub pretextul că îi lua un interviu pentru *Cosm*
Amîndoi ştiuseră că aşa se va întîmpla, pe tot parcursul cinei, i
atmosfera relaxată de la „Dom's" nu făcuse decît să le sporeas
dorinţa.

Vito nu uitase niciodată cît de înfocată era Maggie. În cei pat
ani de cînd n-o mai văzuse goală, ea învăţase cum să se îmbrac
dar rămăsese aceeaşi femeie voluptuoasă. Sînii ei erau la fel
obraznici şi tari, iar fundul ei rotund şi plin tot atît de tenta
Ajungea uimitor de repede la orgasm, numai cînd îi atinge
clitorisul, chiar înainte de a fi penetrată şi apoi insista ca el s
posede cu sălbăticie, întregul ei trup fremătînd de plăcere. Cînd
culca cu Maggie i se părea că are de-a face cu cea mai experimenta
tîrfă din lume, se gîndi Vito, şi ajungea de mai multe ori la orgas
decît cu Billy, căci Maggie era foarte uşor de mulţumit şi nu neces
o încălzire prealabilă. Între reprizele de sex bîrfeau şi rîdeau ca d
prieteni buni, într-o atmosferă destinsă, total diferită de ace
tensionată dintre doi îndrăgostiţi. Vito ştia foarte bine că ori de c
ori ar fi vrut ca Maggie să-i alinte penisul cu buzele sale moi,
avea decît s-o ia de păr şi să-i împingă capul între picioarele sa
Se simţea puternic ca un stăpîn. Ei îi plăcea să-l mulţumească
orice fel, voia să-l simtă tot timpul în erecţie. De multe ori, cînd

gîndea la temperamentul ei înfocat, Vito se excita într-un fel cum nu i se mai întîmplase din liceu. În relația sexuală cu Maggie MacGregor nu era nevoit să se implice emoțional, și lucrul acesta o făcea și mai atrăgătoare în ochii lui.

Cînd Sandy îl anunță că Billy urma să se întoarcă în acea seară, el se gîndi imediat să-și petreacă noaptea cu Maggie. Sătul de bucătăria lipsită de fantezie de la „Dominick's" se hotărîseră să mănînce pizza la ea acasă. Stătea la birou și se întreba dacă n-ar trebui s-o lase pe Maggie dormind, ca de obicei, și să se întoarcă foarte tîrziu în camera de oaspeți din Charing Cross Road unde dormea în ultima vreme sau să ajungă acasă la o oră rezonabilă. La Hollywood pentru oricine lua masa în oraș, o oră rezonabilă de venit acasă era 11 sau 11.30 seara. Oamenii de aici nu zăbovesc prea mult în restaurante, așa cum se întîmplă în toate orașele civilizate din lume. Nu mănîncă mai tîrziu de 19.30, iar petrecerile se termină imediat după ora 11 seara; pînă și cele mai reușite agape, de la sfîrșit de săptămînă, se încheiau după miezul nopții.

Vito își dădu seama că era nehotărît. Dacă se întorcea acasă pe la 11.30, probabil că va da ochii cu Billy și, dacă se vor întîlni, se vor simți obligați să vorbească și, în acest caz, nu știa cum se va mai sfîrși discuția. Dacă venea la 3 noaptea nu exista decît o explicație plauzibilă. Poate că va reuși să se decidă în cursul zilei, își spuse el. Dar pe moment se lăsa în voia zeilor, dacă existau cu adevărat. Într-un tîrziu răspunse la apelul disperat al lui Sandy.

Era ora 9 seara cînd Billy ajunse în dormitorul ei. Vito nu se vedea prin preajmă și ea nu avea de gînd să-l caute. Zborul fusese lung, nu făcuse decît să stea și să citească, și cu toate astea, se simțea îngrozitor de obosită, prea istovită chiar și pentru a se furișa pînă-n camera lui Gigi ca s-o vadă, așa cum își propusese în timpul călătoriei. Era pur și simplu frîntă de oboseală, așa că nu făcu decît să-și scoată hainele, să se îmbrace în cămașa de noapte și să se bage în pat. La New York era miezul nopții, se gîndi Billy, dar pentru ea simțea trupul stors de vlagă de parcă diferența de trei ore ar fi epuizat-o.

Cîteva ore mai tîrziu, Billy se trezi ca dintr-un coșmar, cu inima

bătînd să-i spargă pieptul, convinsă că ceva nu era în regulă. Ascultă atentă o secundă, întrebîndu-se dacă nu cumva luase foc casa, pînă cînd simți o durere groaznică în abdomen. Își puse brațele în jurul taliei și își presă stomacul, iar durerea, asemănătoare cu cea de la ciclul, începu s-o mai lase. Acum, Billy știa ce anume o trezise și se simți cuprinsă de panică. Se dădu jos din pat și aprinse lumina. Pe cearșaf văzu o pată de sînge și în clipa următoare o săgetă din nou durerea. Billy închise ochii și-și aplecă capul așteptînd, gemînd, pînă cînd îi mai trecu durerea și se putu mișca. Își spuse că trebuie să ajungă cît mai repede la spital. Vito! Nu, nu știa unde este. Formă numărul de la camera lui Gigi.

– Alo... alo, cine este? se auzi vocea somnoroasă a lui Gigi.

– Gigi, sînt eu, Billy. M-am întors, dar nu mă simt bine. Sună-l pe omul care te duce la școală și spune-i să tragă mașina imediat, în fața casei. O să mă duc la spitalul UCLA, ai înțeles, UCLA este cel mai apropiat.

– În regulă. Stai liniștită. Vin imediat.

– Nu, Gigi, nu e nevoie să vii și tu.

– Billy, pune-ți repede o pereche de papuci în picioare și un halat călduros, îi spuse Gigi și închise.

Un minut mai tîrziu, în timp ce se afla la baie, Billy o auzi pe Gigi deschizînd ușa de la dormitor.

– Ai nevoie de mine? strigă ea.

– Nu, mă descurc. Billy ieși din baie, gata de plecare și o văzu pe Gigi privind-o îngrijorată din cadrul ușii. Era îmbrăcată în jeanși și-și trăsese un pulover peste pijama, iar în picioare avea papuci.

– Sprijină-te de mine, îi spuse Gigi. Burgo ne așteaptă jos. M-am gîndit că e mai bine să nu-l chem aici.

– Oh, Gigi, Gigi, pierd copilul.

– Încă n-ai de unde să știi. Haide, pune-ți brațul în jurul umerilor mei, trebuie să coborîm scările și să mergem la doctor.

– Oh, Doamne, de ce mi se întîmplă una ca asta?

– Hai, Billy, încearcă să mergi. Te susțin eu, sînt destul de puternică.

– Stai... stai, nu mă pot mișca... e-n regulă, acum, grăbește-te înainte să mă apuce din nou crampele.

Împreună au reuşit să coboare scările, cît au putut de repede şi au traversat casa, înainte ca durerea să-i revină lui Billy. Burgo alergă să o ajute, de îndată ce le văzu apărînd în faţa casei şi o urcă pe Billy în maşină. Gigi se strecură lîngă ea şi îşi puse protector braţul în jurul ei, în timp ce maşina gonea spre camera de gardă a spitalului. Dar deşi au ajuns foarte repede la spitalul UCLA şi i s-a asigurat imediat asistenţa necesară pentru a împiedica avortul spontan, în interval de o oră totul se terminase. Doctorul Wood, ginecologul lui Billy, care sosise între timp, confirmă diagnosticul.

Dar de ce, de ce? întrebă iar şi iar Billy.

Nu este un lucru neobişnuit, doamnă Orsini. Eraţi de-abia în trei luni, poate cu o săptămînă în plus sau în minus. De obicei, avortul spontan se produce în primul trimestru. Dar nu vă afectează cu nimic capacitatea de a mai avea un alt copil. De bună seamă a existat un motiv bine întemeiat care a determinat întreruperea sarcinii. Noi, doctorii, considerăm că este intervenţia naturii care vrea să corecteze orice greşeală.

Oh, Doamne, exclamă Billy deznădăjduită.

Dacă vă simţiţi destul de bine, vă sfătuiesc să vă întoarceţi acasă cu o ambulanţă. Spitalul n-ar face decît să vă deprime şi mai tare. O să vă trimit o soră medicală să aibă grijă de dumneavoastră. Trebuie să staţi doar cîteva zile în pat şi după aceea o să vă restabiliţi complet.

Nu vă deranjaţi cu ambulanţa. O am pe Gigi, iar Burgo ne aşteaptă la intrare. Ei m-au adus aici, aşa că mă pot duce şi înapoi.

Doctorul o privi pătrunzător pe Gigi. O ţinea pe Billy de mînă, aşa cum făcuse tot timpul în ultima oră. Nimeni nu reuşise s-o smulgă de lîngă Billy.

În regulă, doamnă Orsini, dar mai staţi cel puţin o oră aici. Eu o să aştept afară şi o să vă conduc acasă, să mă conving că totul este în ordine. Pot să vă întreb cine este această tînără domnişoară?

– Fiica mea, răspunse Billy.

– Bine că aveţi un copil, deşi vă asigur că veţi mai avea şi alţii. Nu aţi depăşit vîrsta de 35 de ani.

– Da, răspunse Billy, bine că am măcar un copil.

4

După ce se întoarse acasă de la spital, Billy se cufundă într-un somn profund, din care se trezi de cîteva ori pentru a adormi din nou. La un moment dat sună să i se aducă suc de portocale şi pîine prăjită cu gem, şi, ocazional, mai citi cîte o jumătate de oră, dar timp de două zile şi o noapte ea reuşi să nu se gîndească la nimic, ci să se bucure doar de moliciunea aşternutului şi de lectura revistelor. Nu-şi dorea decît să se însănătoşească cît mai repede.

A treia zi, pe la miezul nopţii se trezi, simţindu-se atît de puternică, încît nu mai rezistă să stea nici o clipă în pat. Se uită pe fereastră şi admiră luna plină ce-şi trimitea razele în parcul său cu poteci frumos luminate de felinarele care se aprindeau automat în fiecare noapte. Billy îşi trase repede un pulover gros, o pereche de pantaloni, îşi puse deasupra un pardesiu şi se încălţă cu o pereche de cizme de cauciuc. Luă o cheie şi ieşi afară să se plimbe, ca să-şi consume energia, în speranţa că va adormi din nou înainte de ivirea zorilor.

Se plimbă încet, dar cu paşi hotărîţi pe terasă, admirînd priveliştea înconjurătoare. Începu să meargă mai repede, ascultîndu-şi paşii pe cărările acoperite de roua ce venea dinspre ocean. După ce dădu un ocol larg întregii sale proprietăţi, trecînd pe lîngă grădinile de zarzavat, terenul de tenis, piscină, schimbînd cîte un salut cu paznicii, se îndreptă spre grădina ascunsă, la care numai ea şi Gavin aveau acces.

Zece minute mai tîrziu, Billy descuia uşa de lemn a grădinii înconjurate de ziduri, în spatele unei perdele de chiparoşi. Era o grădină imaculată în tot timpul anului. În acea noapte de primăvară înfloriseră primii trandafiri ale căror tulpini se înălţau dincolo de

zidurile de piatră, amestecîndu-se cu vița-de-vie și cu îmbătătoarea lunomic. Billy îi comandase în mod special lui Russe Page această grădină de formă pătrată. Prima oară văzuse ceva asemănător la Sissinghurst Castle, în Kent, într-o zi de la începutul primăverii cînd fusese acolo în vizită, cu Ellis Ikehorn. Singurele flori ce apăruseră în Anglia, la momentul respectiv, erau niște panseluțe albe, cu o pată violet în mijloc. Această imagine o impresionase mult mai mult decît miracolul coloristic reprezentat de orice grădină în toiul verii.

Billy închise poarta în urma ei și merse înainte, printre straturile de primule, narcise, stînjenei, lalele, crini, piciorul-cocoșului, și alte flori de primăvară, scăldate în lumina strălucitoare a lunii. Acum se simțea un pic obosită, așa că se bucură la vederea băncii vechi din lemn așezată sub glicină. Acela era locul ei preferat, unde venea ori de cîte ori simțea nevoia de singurătate, sau voia să fugă de casă, de telefoane și de toată agitația cotidiană.

Își dădu seama că nu mai venise acolo de foarte mult timp. Din cîte își aducea aminte, ultima oară cînd se plimbase prin grădină trandafirii încă nu fuseseră curățați, iar acum erau în floare după ce se odihniseră trei luni, pe parcursul scurtei ierni californiene.

Trandafirii i-au reamintit lui Billy un lucru de care-și dăduse și ea seama. Venise timpul să reflecteze profund asupra vieții ei, să-și facă un bilanț și să iasă din letargia autoimpusă.

Trebuia să înceapă cu începutul – petrecerea dată de Susan Arvey în urmă cu un an la Hôtel du Cap, unde îl cunoscuse pe Vito Orsini și se îndrăgostise de el; întrevederile pe parcursul cărora îi comunicase intenția ei de a-l lua de bărbat; dejunul în timpul căruia insistase atît de mult, încît îl convinsese să accepte căsătoria cu ea; drumul de întoarcere spre casă, 11 ore neîntrerupte... cea mai lungă perioadă de timp pe care o petrecuseră vreodată împreună, în pat sau în afara acestuia.

Vito și-a canalizat toate eforturile în direcția producerii filmului „Oglinzile" din prima zi în care s-au întors de la Cannes. După șase săptămîni de muncă nebunească, cu un scenariu aproape terminat, cu o distribuție completă, Vito o lăsase singură și plecase

să-şi caute un decor potrivit pentru filmul său. Şi în clipa în care îl găsise, în nordul Californiei, ea îl urmase acolo, deşi se plictisise de moarte, şi o dezamăgise încetineala cu care progresa turnarea filmului. Pe tot parcursul filmărilor se simţise abandonată, tolerată doar atîta timp cît nu stătea în calea nimănui. Atunci plînsese pe umărul Jessicăi, la fel cum făcuse şi în urmă cu numai cîteva zile.

Şi între călătorii şi lamentări, oare ce făcuse în viaţă? Se împrietenise cu Dolly Moon, privise de pe margine cît de magistral conduceau Spider şi Valentine magazinul „Scruples" şi îşi oferise serviciile de secretară de platou în faza de finalizare a „Oglinzilor", punînd la dispoziţie propria casă. Singurul lucru folositor pe care-l făcuse în toţi aceşti ani fusese valorificarea experienţei ei de secretară şi sugestia făcută lui Vito de a-i găsi lui Dolly un agent de publicitate, ceea ce însemnase intrarea lui Lester Weinstock în viaţa lui Dolly. În afară de aceste două lucruri bune, nu avea cu ce să se laude, în afară de salvarea lui Gigi deşi, de fapt, lucrurile se petrecuseră exact invers.

Luni la rînd nu făcuse decît să aştepte la nesfîrşit, răbdătoare, dornică să-şi vadă cît mai curînd soţul, care ateriza cine ştie de unde, pentru un scurt popas. Fusese o soţie înţelegătoare, devotată soţului ei... şi o proastă. Acum, nu mai avea nevoie de ea, nu-i mai era necesar un al treilea picior sau braţ. Cum de nu-şi dăduse seama pînă atunci?

Vito nu era soţul ei, ci un simplu chiriaş, într-o pensiune de lux, care venea şi pleca cînd avea chef, şi ocazional îi oferea proprietăresei o partidă de amor. La capitolul ăsta se vedea nevoită să-i recunoască priceperea; bineînţeles cînd avea timp şi telefonul era scos din priză. Oare de ce nu se opusese ea cînd Vito se hotărîse să reînfiinţeze reţeaua de telefoane? Îl implorase de nu ştiu cîte ori să se plimbe cu ea prin grădină, dar el n-avea timp pentru aşa ceva. De ce nu insistase?

Dar ce rost avea să se mai chinuie cu întrebările legate de acţiunile ei din trecut? De ce nu recunoştea că sentimentele ei faţă de Vito erau mai degrabă expresia vanităţii, nu a iubirii. Dacă l-ar fi iubit cu adevărat, nu şi-ar fi analizat cu atîta calm trecutul. Nu s-ar fi

gîndit cu atîta indiferență la el, n-ar fi fost mulțumită că a plecat. Accesul de vanitate trecuse și o lăsase cu inima pustiită și sufletul rănit. Făcuse o „prostie extravagantă sau o pasiune nemotivată", așa cum spusese Jessica. Da, într-adevăr, asta era concluzia, se gîndi Billy netulburată. Fiecare trebuie să sufere o dezamăgire în viață, sau cel puțin așa auzise ea, și bănuia că toată lumea trece printr-o asemenea criză. Dar tare mult și-ar fi dorit să i se întîmple acest lucru la 14 ani, nu la 35.

Brusc, își aduse aminte de Gigi și simți cum o cuprinde o furie violentă. Se plimbă cu pași mari în jurul straturilor de flori, rupse un trandafir cu degete tremurînde și aruncă petalele în ochiul de apă din centru. Felul în care Vito o trata pe Gigi era de neiertat. Chiar și acum o ignora total, cu excepția ocaziilor rare cînd îi dădea cîte un telefon. Nu avea nici o scuză, nici o circumstanță atenuantă. Dacă n-ar fi avut-o pe mama sa, Dumnezeu știe ce s-ar fi întîmplat cu fata. Da, Vito era un om ocupat, absorbit de cariera lui, dar aceste adevăruri nu-i micșorau vina de a-și fi neglijat fata. Singura explicație – nu o scuză, ci doar o explicație – o constituia fondul lui nativ. Era un om rău și un tată și mai rău. Orice om bun, orice om cu bun-simț, nu ar fi fost neapărat un tată bun, dar în nici un caz nu s-ar fi comportat ca un tată denaturat.

Billy închise rapid ușa de la grădină și o încuie. O apucă pe cea mai directă cărare spre casă, fără să ia în seamă luna ce-și filtra lumina printre copacii bătrîni, bolta cerească, luminișurile, ochiurile de apă și iarba mătăsoasă din jur. Aproape că alerga, dornică să ia cît mai rapid o decizie. Oare cînd ar putea să-l sune pe Josh Hillman? Acum era aproape patru dimineața și avocatul ei obișnuia să se scoale foarte devreme. Totuși, trebuia să mai aștepte cel puțin două ore înainte de a-i telefona pentru a-i cere să intenteze acțiunea de divorț și mai ales să facă primele demersuri în vederea desemnării ei ca tutore al lui Gigi. După legile californiene, divorțul avea să dureze șase luni, așa că prin octombrie viitor va fi din nou Billy Ikehorn, slavă Domnului. Așteptarea pînă la ora șase avea să-i pună răbdarea la grea încercare, dar cel puțin știa ce e de făcut. Vito nu se va opune absolut deloc. Nu va îndrăzni.

Pe tot parcursul anului ce a urmat, Billy a fost foarte ocupată cu construirea de noi filiale „Scruples" în New York şi Chicago. După cum îşi propusese, îi făcuse pe Spider şi pe Valentine asociaţii săi, fără să le mai ceară altă investiţie, în afară de talentul lor. În felul acesta le demonstra cît de mult îi preţuia şi, totodată, le mulţumea, în sfîrşit, pentru contribuţia lor la succesul magazinului „Scruples" din Beverly Hills. Pe de altă parte se asigura că nu-i va pierde niciodată în favoarea competitorilor ei invidioşi. Josh Hillman încercase s-o convingă că n-avea nici un sens să fie chiar aşa de generoasă, dar ea insistase şi el ştia mai bine decît oricine cînd nu trebuia s-o contrazică.

Spider muncea acum din greu, zi şi noapte, ocupîndu-se de arhitecţii şi designerii pe care Billy îi angajase să-i construiască noile filiale. El se folosea de avionul ei personal ca să zboare de la New York la Chicago şi înapoi, pentru a se asigura că ideea lui de bază ce stătuse la temelia originalului „Scruples" era respectată şi înţeleasă în cele mai mici detalii. Valentine angajase o echipă ce o ajuta la cumpărarea şi achiziţionarea mărfii din Europa, deşi numai ea decidea în privinţa tranzacţiilor cu Paris, Milano şi Londra. Era o sarcină mult prea delicată şi importantă ca s-o poată lăsa în seama altora. Clientele de la „Scruples" cumpărau din ce în ce mai multe haine de peste hotare. Dar atît ea cît şi Spider erau solicitaţi şi la magazinul din Beverly Hills, unde Valentine crea noi modele, iar Spider îşi dădea consimţămîntul asupra cumpărăturilor făcute de cele mai importante cliente. Sfatul lui devenise indispensabil.

Billy călătorise în Europa, Hawaii şi Hong Kong, unde cheltuise sume enorme de bani pe terenuri superbe unde aveau să se înfiinţeze viitoarele magazine. Era atît de ocupată încît, atunci cînd se întorcea în California, prefera să-şi petreacă serile cu Gigi, deşi din cînd în cînd mai accepta în silă şi cîte o invitaţie la vreo petrecere. N-o interesa deloc să facă cunoştinţă cu un bărbat atrăgător, dacă o asemenea pasăre rară mai exista în Los Angeles; din punct de vedere emoţional, Billy nu mai simţea nici o căldură sufletească, după eşecul căsătoriei sale cu Vito. Noua legătură a lui Vito cu Maggie

o lăsa rece, ceea ce dovedea că se vindecase complet de dragostea pentru el. Îşi dădea seama că devenise mult mai cinică şi mai pesimistă în privinţa fericirii, dar considera că avea dreptate. Singura ei preocupare o constituia extinderea magazinelor sale.

Spider şi Valentine n-au avut timp să-şi caute o casă potrivită, aşa că Spider şi-a vîndut casa lui de burlac şi s-a mutat la ea, în West Hollywood. La interval de circa două luni, Valentine îşi aducea aminte că nu duc o viaţă normală de familie, că mirodeniile ei rămîneau neatinse, că nu mai făcuse de mult un fel special de mîncare, de cînd plecaseră din New York, dar Spider era absolut încîntat de casa în care Valentine recrease în mod magic atmosfera din Manhattan, unde locuise ea cînd se cunoscuseră. Acolo îşi împărtăşiseră ei dezamăgirile în dragoste suferite de-a lungul anilor, în calitate de prieteni, nu şi de amanţi.

Acel micuţ apartament, cu mobila îmbrăcată în roz şi alb, luminat de lămpi cu abajururi roşii, în care nostalgia cîntecelor lui Piaf plutea prin aer, îl ducea de fiecare dată cu gîndul la Paris. Acum avea o bucată din Paris în LosAngeles, o atmosferă pariziană în care singurul element autentic era Valentine, o vrăjitoare cu ochii verzi plini de viaţă, cu mimica sa expresivă sub părul cîrlionţat şi inimaginabil de rebel. El o asigură că putea să trăiască toată viaţa numai cu mîncarea de la restaurant, doar nu pentru gătit se însurase cu ea – ei bine, nu numai pentru asta – şi în mod sigur că nu se căsătorise ca să ducă o viaţă de familist. Dar în fond ce o deranja, o întrebase el, din moment ce nici unul din ei nu era prototipul burghezului? Confortul, îi răspunsese ea, şi anumite obiecţiuni ce-ţi dau senzaţia de stabilitate. Nu această existenţă boemă, călătoriile nesfîrşite şi, mai mult ca sigur, nu mîncarea de la restaurant.

Premiera filmului „Privilegiatul" a avut loc într-o noapte de aprilie a anului 1979. Susan Arvey făcuse o copie şi o prezentase înainte la gala filmului, organizată la Women's Guild of St. John's Hospital, costul unui bilet fiind de 500 de dolari. În acest an, petrecerea dată în scopul colectării fondurilor consta dintr-o cină

pretenţioasă urmată de vizionarea unui film important, încă nelansa pe piaţă. Cina durase foarte puţin întrucît toată lumea era curioasă să vadă filmul respectiv. Majoritatea persoanelor prezente citiseră şi cartea, a cărei ecranizare se realizase în mare secret, la adăpost de curiozitatea reporterilor.

La întoarcerea acasă, Susan se trezi că fredona melodia din film în timp ce se demachia. Îşi desfăcu părul lung, blond natural, aranjat foarte elegant, în contrast cu coafurile celorlalte femei din oraş care păcătuiau prin artificialitate. Se cercetă cu atenţie în oglindă, la fel de meticulos cum se examina după ce se îmbrăca, fiindcă ea avea întotdeauna grijă ca machiajul ei să fie impecabil. Nu era dezamăgită de ceea ce vedea şi nici nu s-ar fi aşteptat să fie, dar asta n-o împiedica să-şi examineze amănunţit frumuseţea atît de perfectă, încît ar fi eclipsat orice altă femeie frumoasă. Avea trăsături delicate şi fine, un chip oval de fetiţă, moştenit de la mama ei, o actriţă din Minnesota ai cărei strămoşi suedezi o ajutaseră să devină prima blondă naturală de la Hollywood.

La 40 de ani, SusanArvey arăta cam de 35, şi aspectul ei exterior se armoniza cu inteligenţa şi setea de putere moştenite de la tatăl ei, Joe Farber, cîndva un redutabil factor de decizie în lumea filmului. Susan era singurul copil al lui Joe Farber, rezultat din cea de-a doua căsătorie, pe care o contractase după 50 de ani. Părinţii o răsfăţaseră din fragedă copilărie. Tatăl îl împărtăşea secretele lumii Hollywoodului, iar mama ei, după ce îşi abandonase cariera destul de obscură, o supraveghea îndeaproape ca să se asigure că va şti să-şi folosească atuurile hărăzite de soartă. Susan fusese învăţată să conducă o casă, cu aceeaşi graţie ca şi ducesa de Windsor, inoculindu-i-se ideea de a se mărita din interes, de tînără, şi în nici un caz cu „vreun mare talent".

La 19 ani îl acceptase pe Curt Arvey, fiul unui proprietar de studio, urmînd ca el să continue afacerile tatălui ei. Joe Farber fusese de acord. Acum, după 21 de ani, Susan avea toate atuurile pentru a domina societatea din Hollywood. Era una dintre cele mai temute şi mai puternice lidere din industria filmului. Dacă primea o invitaţie la una din petrecerile ei simandicoase, unde de obicei

vitala colecția imensă de porțelanuri chinezești a mamei sale, însemna că era admis în cercul ei select. Persoanele nou-invitate puteau să devină foarte ușor prietenii ei, dar asta n-o împiedica să-i renege la un moment dat fără nici un motiv rațional. Cu alte cuvinte, în societate își putea exercita autoritatea fără rezervele pe care trebuia să le impună într-un studio cinematografic.

Oare vreuna din femeile prezente în acea seară la vizionarea filmului „Privilegiatul" își dăduse seama că, deși putea obține un teanc o copie a filmului, îi era imposibil să influențeze deciziile soțului ei? Susan continuă să se studieze în oglindă cu un aer întrebător. După Billy Ikehorn, era cea mai bine îmbrăcată femeie din Los Angeles; își însușise o tehnică impecabilă la tenis și avea una dintre cele mai frumoase colecții de tablouri semnate de impresioniștii francezi, dar cu toate acestea, se simțea o femeie neîmplinită. Se întoarse dintr-o parte în alta ca să-și studieze profilul delicat.

Zilele ei erau bogate în activități. În fiecare dimineață, la ora 7, avea lecția de tenis. La 8.15 făcea duș și pe la 9.30, după ce răsfoia *L.A. Times* și *New York Times*, începea să dea telefoane, împreună cu secretara ei, timp de două ore, pe parcursul cărora vorbea cu invitatele sale la prînz, aranja balurile de binefacere și supeurile. După-amiezele era ocupată cu achiziționarea unor noi haine pentru activitățile sale sociale; la întoarcerea acasă proba hainele pe care le cumpărase, apoi, timp de două ore, asuda în sala de gimnastică, unde primea și mesajele ce-i erau adresate.

În ciuda acestei vieți încărcate, Susan Arvey se simțea frustrată fiindcă nu i se oferea ocazia de a conduce; asemenea tendințe îi fuseseră frînate și de tatăl ei, și de condiția ei de femeie. Cînd împlinise 26 de ani, ambii ei părinți erau deja morți. Moștenise o avere imensă, dar nu putea dispune de ea întrucît fusese depusă într-un trust imposibil de dizolvat. Administratorii averii ei investiseră o mare parte în studioul pe care soțul ei îl moștenise de la tatăl lui, și în momentul în care Curt Arvey a preluat oficial conducerea studioului, Susan a devenit cel mai mare investitor în compania soțului ei. Nu avea rol de decizie în derularea afacerilor în sfera cinematografiei pentru că tatăl ei nu avusese încredere în priceperea

ei de a-şi administra averea. Numai în calitatea sa de soţie a lu Curt mai putea şi ea să intervină în treburile studioului, dar influenţ pe care o exercita era nesemnificativă.

În vreme ce îşi peria părul, Susan nu-şi putea reprima furi izvorîtă din imposibilitatea de a conduce; oricît s-ar fi frămînta nu întrevedea nici o soluţie. În calitate de soţie a şefului, era obligat să-şi exprime doleanţele cu mult tact. Dacă n-ar fi fost măritată c Curt, acţiunile ei i-ar fi garantat o poziţie solidă şi recunoscută î lumea filmului. Pe de altă parte, dacă voia să rămînă alături de u om atît de încăpăţînat şi arţăgos ca soţul ei, trebuia să adopte u comportament reţinut, să păstreze anumite limite, căci el era foart ranchiunos. Divorţul nu i se părea prea bun, chiar dacă şi-l dore întrucît o căsnicie solidă reprezenta condiţia obligatorie impus unei femei care intenţiona să ajungă cineva în acea lume a producă torilor de filme.

Deşi Curt depăşise cu mult cifra de afaceri a tatălui ei, Susa nu putea să uite că soţul ei făcuse bani într-o perioadă cînd dolar se depreciase simţitor. Pe vremea tatălui ei, banul avea cu adevăr valoare. În cei 21 de ani de căsnicie, soţii Arvey fuseseră supuşi l grele încercări. Curt Arvey nu respingea categoric intervenţiile soţi lui cînd lua vreo decizie. Puteau fi comparaţi cu doi soldaţi di tabere adverse, izolaţi împreună pe o insulă pustie, cărora li s păreau mult mai distractive înţepăturile reciproce decît unire eforturilor pentru apărarea unei cauze comune.

Cît timp Vito Orsini a lucrat la „Privilegiatul", pentru studio lui Curt, filmul a fost supravegheat îndeaproape de mai mult persoane, inclusiv de Susan. De cînd Vito aproape că i-o furase p Billy Ikehorn de la petrecerea din timpul Festivalului de la Canne în urmă cu doi ani, el căzuse în dizgraţia lui Susan şi nici dup pronunţarea divorţului dintre cei doi, Vito tot nu se realibitase î faţa ei. Acesta era unul din motivele pentru care Susan ţinea sub observaţie foarte atentă producerea filmului „Privilegiatul".

Acum, după ce-şi periase părul, Susan se învîrtea prin camer de toaletă, pregătindu-se de culcare. Era atît de încîntată de mod

...um decursese acea seară, încît nu se putea abține să nu se miște în ... de dans, fredonînd melodia din film. Se așeză și începu să se ...machieze. În timp ce executa această operație, Susan Arvey revăzu ...evenimentele de la acel bal de caritate. Cina din sala de festivități a ...otelului decursese conform planului; mîncarea fusese la înălțimea ...așteptărilor; personalul angajat se descurcase de minune; femeile, ...care de obicei nu știau cum să se îmbrace festiv, exageraseră și de ...data asta, arborînd rochii bufante ce ocupau două scaune, iar ...publicul primise cu mult entuziasm filmul.

Susan însăși citise cu multă plăcere cartea *Privilegiatul* după ...care se făcuse filmul. Cînd Curt îi menționase suma fantastică pe ...care trebuia s-o plătească pentru drepturile de ecranizare, ea se ...mărginise să clatine din cap, dîndu-i de înțeles că fusese păcălit. ...Dar, de fapt, se bucura că el avea să producă filmul și nu vreun ...studio rival. Subiectul cărții nu era complicat și asta îi dădea un ...plus de savoare, se gîndea Susan în timp ce își aplica un strat de ...cremă pe față.

Acțiunea cărții se întindea pe o perioadă de peste 25 de ani, ...începînd din 1948 cînd privilegiatul, eroul cărții, Josiah Duff ...Sutherland intrase la Princeton. El era descendentul unei familii ...bogate din Rhode Island, ce avea printre strămoși președinți ai ...Statelor Unite, senatori, rectori universitari.

Sutherland, un veteran de război din Coreea, virtuos și bine ...făcut, avea o fire veselă, remarcîndu-se, totodată, prin inteligența ...ieșită din comun. El devenise colegul de cameră al lui Richard ...Romanos, strănepotul uneia dintre cele mai vechi și mai importante ...familii mafiote din țară, un tip deosebit de atrăgător care fusese ...crescut și educat de tatăl lui pentru a se desprinde complet de Mafie ...și a pătrunde în rîndul aristocrației americane.

Rick Romanos era înțelept și puternic, mult mai inteligent decît ...Sutherland. El și Josh deveniră imediat prieteni, fiecare simțin-...du-se atras de firea opusă a celuilalt. După terminarea liceului, ...amîndoi s-au înscris la Facultatea de Drept din Harvard, fiind în ...continuare colegi de cameră și împărtășindu-și orice secret, cu ...excepția celui legat de istoria familiei Romanos. Împreună vor

înființa o firmă de avocatură și vor hotărî ca Josh Sutherland candideze la funcția de primar al New York-ului, apoi la cea senator și chiar de președinte.

Sutherland avea să se însoare cu o fată drăguță și foarte potriv Laura Standish, care provenea din vestita familie Charleston, Romanos va rămîne burlac, ultimul burlac din oraș. În timpul ce 25 de ani ce s-au scurs de la terminarea facultății și pînă în momen în care Sutherland candidează la președinție, Rick Romanos devi împotriva voinței sale, din ce în ce mai gelos pe succesul prietenu său, considerîndu-l posibil numai datorită faptului că Sutherlan era un privilegiat. Și soția perfectă a lui Sutherland îi stîrnește aceeași invidie. Începe să flirteze cu Laura chiar sub nasu prietenului său care nu bănuia nimic, căci avea o încredere oarbă în amîndoi.

În cele din urmă, Romanos se hotărăște să-și trădeze prietenul ajungînd să se folosească de banii Mafiei pentru a-i asigura succesu lui Sutherland în alegeri. Treptat îl aservește Mafiei, periclitîndu- cariera politică i i-o răpește pe Laura chiar în perioada campanie electorale.

Cînd Josh Sutherland se trezește în dimineața ce avea să-i con sfințească victoria în alegeri, el nu știe dacă soția lui se va afl alături de el. În ultimul moment, ea își reia locul lîngă el, dar chia în timp ce depunea jurămîntul, Josh se gîndea la evoluția relați sale cu Rick Romanos, neștiind ce favoruri îi va cere prietenul său.

Ei bine, își spuse Susan în timp ce-și îndepărta fardul de p pleoape, nici că se putea gîndi la o distribuție mai bună. Dian Keaton în rolul fetei, fusese o alegere perfectă, mult mai potrivit decît Dunaway sau Fonda, și cît se poate de autentică în rolul soție de senator. Da, procesul complicat și istovitor al realizării filmulu „Privilegiatul", pe care ea îl urmărise cu fascinație și plăcere, începuse cu o distribuție perfectă.

Prima piedică se ivise în clipa în care echipa de filmare fuse întîmpinată cu refuz în Newport, unde trebuia să găsească reședință menită să servească drept cămin familiei Sutherland unde urmau să se toarne cele mai multe secvențe. Majoritat

oamenilor bogați din Newport nu acceptaseră să-și închirieze casele companiei cinematografice, indiferent de prețul oferit, și Vito fusese obligat să se mulțumească cu o reședință mult prea mică. Salonul de festivități și alte decoruri mai mari au fost refăcute pe platourile de la Hollywood, dar reconstituirea decorurilor s-a realizat atît de bine încît nici un expert nu și-ar fi dat seama care din scene fuseseră filmate la reședința din Newport și care pe platourile de filmare. E drept că se pierduse ceva din autenticitatea atmosferei din Newport, dar cine, din rîndul publicului, avea să remarce diferențele? se întreba ea.

Și n-a fost de-ajuns ghinionul din Newport, s-au mai adăugat și cheltuielile ce depășiseră cu mult limita stabilită, se gîndi Susan. Și asta înainte ca scenariul să fie complet terminat. Sau mai degrabă înainte ca prima formă a celor cinci scenarii era în faza de elaborare.

Susan se opri o clipă, după ce-și stersese fardul de la un ochi, și reflectă asupra celor patru scenariști pe care îi abordase Vito. După ce citiseră cartea, în mod firesc, fiecare își formase o părere proprie despre modul cum trebuia repovestită. Dar Vito Orsini nu ar fi acceptat niciodată intervenția lor creatoare, acea libertate de expresie artistică. Foarte sigur pe el, Vito se erijase în apărătorul cărții, în forma în care fusese scrisă, de parcă el însuși ar fi fost autorul.

Într-adevăr, admise Susan, după ce intrase în conflict cu patru dintre cei mai buni scenariști din Statele Unite și Anglia, Vito reușise să găsească un scenarist necunoscut care urmase cu fidelitate și pricepere linia cărții. Desigur, la momentul respectiv bugetul fusese deja depășit, dar scenariștii nu reprezentau cea mai mare cheltuială la realizarea unui film, nu și atunci cînd ți se oferea un scenariu bun cu care toată lumea era de acord.

După ce îndepărtă machiajul, Susan luă sticla cu apă de trandafiri, preparată special pentru ea la una din farmacii, în vederea înlăturării stratului subțire de grăsime ce-i rămăsese pe față. În ce-i privește pe regizori, își aduse ea aminte, încîntată la gîndul suferințelor îndurate de Vito din partea lor, erau mult mai greu de suportat decît scenariștii. Ea privise cu scepticism încercarea lui Vito de a-l atrage pe Huston, iar cînd tentativa lui eșuase, nu se

mirase deloc. Între cei doi exista o incompatibilitate evidentă; pîr şi Curt fusese de acord cu ea în această privinţă.

Dintre toţi egocentricii care concurau la realizarea unui filr regizorii erau fără îndoială cel mai greu de suportat.

Dar cine s-ar fi gîndit, se minună ea privindu-şi chipul perfe în oglindă, că pînă la urmă Vito îşi va găsi naşul? Milos Forma John Schlesinger şi Sir Carol Reed citiseră cu toţii scenariul fuseseră de acord să regizeze filmul „Privilegiatul", pînă cînd Vi le explicase clar că avea de gînd să-i dirijeze îndeaproape. Ab atunci ei înţeleseseră că acel producător avea intenţia să vină fiecare zi pe platoul de filmare şi să stea foarte aproape, în spate lor, în loc să se retragă în vreun birou, cît mai departe, de unde supravegheze bunul mers al lucrurilor.

Susan nu se putuse abţine să nu-i împărtăşească lui Curt satisfa ţia pentru problemele cu care se confrunta Vito de vreme ce refuza să-i încredinţeze lui Fifi Hill regia filmului şi, bineînţeles, pînă se hotărască Vito asupra lui Fifi, cîştigătorul premiului Oscar, aces nu mai era disponibil. Dar chiar şi atunci, îşi aminti surîzătoa Susan, Vito reuşise s-o scoată la capăt. Nu se ştie de unde găsi un tînăr regizor, Danny Siegel, care regizase pînă atunci doi filmuleţe bine apreciate de critici, un regizor atît de proaspăt lumea filmului încît acceptase pe loc oferta lui Vito, în ciuda cel auzite despre firea lui autoritară.

În acel moment se văzuse nevoită să recunoască faptul că produ ţia filmului o apucase pe calea cea bună. Atîta vreme cît avei acordul starurilor, distribuţia completă, un scenarist bun, un regiz talentat, deşi începător, şi un producător care cîştigase premi Oscar, nu prea mai existau pericole de neînlăturat. Buna ei dispoziţ pălea pe măsură ce Vito îşi rezolva problemele.

Evident, la momentul respectiv, cheltuielile depăşiseră cu mu bugetul. Pentru a recupera timpul pierdut cu scenariile şi găsir unui regizor, Siegel era obligat să filmeze contra cronometr plătindu-i pe toţi cei implicaţi în realizarea filmului de trei ori m mult ca să poată respecta termenul stabilit, muncind cîte 12 ore zi şi în week-end, şi-n vacanţă. Dar ce mai contau cîteva milioa

în plus de vreme ce avea să fie filmul anului? Nu aşa spusese Curt? Tatăl ei ar fi fost mult mai pragmatic; poate că Joe Farber nici n-ar fi acceptat, dar directorii de studiouri de pe vremuri nu dispuneau de puterea pe care o căpătaseră în prezent.

Susan Arvey se apucă să-şi perie încet părul. Înainte de a se duce la culcare, săvîrşea zilnic acest ritual fără să se grăbească niciodată, indiferent cît de tîrziu ar fi fost. În timp ce-şi peria părul, admirîndu-şi în oglindă, îşi aduse aminte de ziua în care Danny Siegel cîştigase simpatia lui Redford şi Nicholson. Acel regizor era înzestrat cu o personalitate dinamică şi o imaginaţie debordantă, iar în clipele de inspiraţie îi făcea pe actori să se comporte exact aşa cum ar fi vrut el.

Susan n-avea să uite niciodată ziua în care Curt venise acasă şi-i spusese că la sugestia lui Siegel, Redford şi Nicholson fuseseră de acord să schimbe rolurile între ei, adică Redford să fie descendentul familiei de mafioţi şi Nicholson privilegiatul. Curt îi povestise că Vito se molipsise de entuziasmul celor doi şi îl felicitase pe Siegel, pentru ideea lui extraordinară. Vito fusese convins pe loc că numai un tînăr regizor nepriceput l-ar fi distribuit pe Redford în rolul privilegiatului şi că numai un producător prost i-ar fi încredinţat lui Nicholson rolul mafiotului. Cu toate acestea, ţinuse să sublinieze că era un act de curaj, o îndrăzneală, o inspiraţie genială, ce nu avea să fie uitată niciodată, la Hollywood.

Oamenii de la machiaj se străduiseră să-şi facă treaba cît mai bine, avînd în vedere perioada de 25 de ani ce era traversată de acţiunea filmului, dar în cazul unor staruri de talia lui Redford şi Nicholson există o anumită limită dincolo de care nu li se puteau schimba figurile foarte cunoscute în întreaga lume. Susan Arvey se duse să-şi agaţe rochia de seară în dulap, închise uşa şi apoi izbucni într-un rîs necontrolat ce s-ar fi preschimbat într-o criză de isterie dacă ar fi fost o femeie mai puţin stăpînă pe ea.

Se gîndea la Redford, cu părul lui blond care, deşi fusese vopsit într-o nuanţă mai închisă, continua să-i pună în vedere ochii de un albastru ceresc, zîmbetul fermecător de băiat bun şi întreaga lui înfăţişare de anglo-saxon ce emana cumsecădenie şi bunăstare, ori

de cîte ori zîmbea dezvelindu-şi dinţii splendizi. Dumnezeule, fusese nevoit să joace rolul unui personaj corupt, care complota împotriva prietenului său, dovedindu-se un autentic descendent al Mafiei. Iar Nicholson, în rolul privilegiatului, cu ochii lui diavoleşti, cu privirea plină de răutate, cu zîmbetul lui înnebunitor reuşea în final să cîştige încrederea americanilor, şi implicit, victoria în alegeri. Amîndoi actorii se descurcaseră de minune, nu exista nici o îndoială în această privinţă, dar în acelaşi timp îşi dezvăluiseră calităţile personale, ce făceau din ei nişte staruri. Doamne, nici nu se uitase la film în timpul difuzării de la balul de caritate, de teamă că va izbucni în rîs şi nu se va mai putea opri.

Făcuse mari eforturi să nu-şi piardă autocontrolul, spre satisfacţia celor din jur, majoritatea necunoscători. Asistenţa era atît de încîntată că obţinuse acele bilete scumpe, atît de entuziasmată de decoruri, de distribuţie ca şi de respectarea strictă a subiectului cărţii, încît nu îndrăznea să-şi exprime cu glas tare părerile, presupunînd că era în stare să emită judecăţi de valoare. Evident, nu se putea baza pe opinia lor. Adevăraţii critici aveau să-şi spună cuvîntul foarte curînd.

– Eşti terminat, Vito, rosti veselă Susan Farber Arvey, trimiţîndu-şi o bezea în oglindă.

– Susan? Unde naiba eşti? Soţul se învîrtea prin faţa camerei ei de toaletă. Niciodată nu îndrăznise să-i violeze intimitatea sanctuarului.

– Vin imediat, strigă ea. În fond, îşi zise ea, după 21 de ani de căsnicie, se va milostivi de acest prăpădit, cum obişnuia să-i spună tatăl ei pînă în ziua în care murise. Cel puţin în seara asta.

– Eşti obosit? întrebă ea compătimitoare, ieşind din baie şi închcindu-se la halat.

– Mda, un pic. Aceste previzionări sînt destul de obositoare chiar dacă presa n-a avut acces.

– Diane Keaton mi s-a părut o adevărată revelaţie, dragule. N-am crezut că poate fi atît de senzuală. Cînd o femeie lasă impresia asta altei femei...

– Scena aceea în care Romanos o seduce în apartamentul de la

Marriott, în timp ce Sutherland e la un miting electoral în sala de festivități...

Este mai mult decît obscenă... toată lumea va vorbi despre asta și acum în minte.

Nu mi-aș fi închipuit că o să accepte să filmeze aproape dezbrăcată, spuse Curt Avery.

Toaletele ei au fost excepționale. De fapt, toți cei care s-au ocupat de garderoba ei ar trebui să primească o recompensă.

Dar muzica, Susan, n-a fost minunată?

Îmi vine s-o fredonez tot timpul.

Dar ce zici de decoruri, Susan? Ți-am spus eu că o să iasă bine chiar și fără acele reședințe blestemate pe care nu le-am putut închiria în Newport.

Cine o să-și dea seama? Dacă n-aș fi cunoscut Newportul, aș fi jurat că filmul a fost turnat în întregime acolo. Vito a avut scenografi nemaipomeniți și nu mă refer numai la decorurile din Newport, ci la toate.

Și Diane! fluieră admirativ Curt Arvey. Cînd mă gîndesc că Vito o voia pe Fonda... mă bucur că l-am determinat să renunțe la ea.

Mi se pare nemaipomenit că ai reușit să-l convingi pe Vito chiar și în această privință. Filmul îi aparține lui în totalitate, cred că îți dai seama de acest lucru. O producție Vito Orsini. Realizată în viziunea lui, dragule, și tot el a fost acela care și-a asumat toate responsabilitățile. Susan își aranjă pernele de pe pat așa cum îi plăcea ei, căci menajera ei nu reușea niciodată acest lucru. Se întoarse spre Curt, care stătea pe patul lui privind în gol.

Știi foarte bine, Curt, că eu aș fi ultima persoană care ar subestima importanța studioului tău, doar tu ai finanțat filmul. Însă Vito Orsini va primi toate laudele, nu există nici o îndoială în privința asta. Trebuie să admit cu toată sinceritatea că filmul este o creație a lui, chiar dacă îl simpatizez sau nu și n-aș putea spune că îl agreez prea tare, oricît de bun ar fi filmul. Tot așa cum a culeș singur toate roadele în cazul filmului „Oglinzile", se va întîmpla și de astă dată, iar noi, ca de obicei, vom sta și vom privi de departe la persoana lui aureolată de glorie, în timp ce nimeni nu-și va aminti de studioul care a finanțat filmul.

– Mda, ai dreptate, Susan. Curt Arvey zîmbi pentru prima oară în decursul ultimelor cinci ore. Aşa este, filmul acesta e creaţia lui Vito, de la început pînă la sfîrşit. Acum voi încerca să adorm, Susan.

– Vise plăcute, dragule. Susan Arvey îşi sărută cu tandreţe soţul. Se gîndi că întreg comportamentul din seara aceea îi asigurase un loc în raiul nevestelor. Dar a doua zi plănuia să-i facă o vizită lui Geoffrey Beene de la Magnin. Beene era designerul ei preferat şi intenţiona să-i dea o comandă serioasă.

Chiar în ziua în care Curt venise acasă şi-o anunţase că Redford şi Nicholson schimbaseră rolurile între ei, zi ce coincisese cu desemnarea lui Danny Siegel drept regizor al filmului de către Vito, care, megaloman cum era, nu-şi dăduse seama de capcana întinsă şi îmbrăţişase orbeşte punctul de vedere al nebunului de Siegel, chiar în acea zi, deci, Susan Farber Arvey îl sfătuise pe soţul său să stipuleze în contract o clauză suplimentară potrivit căreia profiturile obţinute cu „Oglinzile" să fie coroborate cu cele viitoare rezultate din difuzarea filmului „Privilegiatul". Nu încercase să-i explice pe un ton dulce de ce trebuia să facă aşa ceva, îi spusese doar că trebuia şi vorbise serios. Curt o ascultase fără să formuleze nici o obiecţie. Vito nu se opusese schimbării survenite în acordul iniţial, fiind mult prea sigur de infailibilitatea sa.

Balanţa anuală a studioului Arvey nu va suferi nici o pierdere de pe urma eşecului delicios din acea seară, se gîndi ea veselă, căci bugetul de 30 de milioane de dolari al „Privilegiatului" era complet acoperit de profiturile realizate din difuzarea „Oglinzilor", ce încă mai rula în întreaga lume.

De fapt, se gîndi Susan Arvey, cu ocazia acestui fericit sfîrşit, se va duce la New York şi va cumpăra nişte antichităţi căci exista o limită şi în achiziţionarea obiectelor de îmbrăcăminte. Poate că îşi va redecora întreaga casă. Şi dacă se gîndea mai bine, chiar era necesar acest lucru. Îl va suna pe Mark Hampson dis-de-dimineaţă. Merita şi ea o mică recompensă.

Redford şi Nicholson nu vor ieşi în pierdere. Se vor amuza de această greşeală de distribuţie... o vor uita foarte repede. Nu însă şi

Vito! El avusese posibilitatea să îndrepte lucrurile şi n-o făcuse. I ar fi putut concedia pe nebunul de Siegel, angajînd în locul lui un om competent, iar filmul, cu scenariul şi distribuţia pe care o avea, ar fi devenit un răsunător succes de casă.

Ah, Vito, hrăpăreţule, în sfîrşit ai făcut o greşeală fatală pentru care Hollywoodul nu te va ierta niciodată... ai ratat primul tău film cu adevărat important, prima ocazie de a-ţi consfinţi meritele distingerii Oscarului. Toată lumea din acest oraş va savura eşecul tău. Nu meriţi tu acest lucru, de foarte, foarte mult timp? Susan Arvey îl trecu pe Vito Orsini pe lista personelor căzute în dizgraţie, pe care trebuia să se răzbune.

Nici ca nu ar fi reuşit mai bine decît el însuşi. Şi-o făcuse cu mîna lui!

Oare Curt, se întreba ea, va recunoaşte că ea insistase pentru includerea acelei clauze suplimentare în contract acţionînd energic spre a salva nava de la înec? Probabil că niciodată nu-i va recunoaşte meritele adevărate. Îşi dăduse seama destul de tîrziu că se măritase cu un bărbat care o desconsidera în aceeaşi măsură ca şi tatăl ei, dar nu mai putea îndrepta lucrurile.

În concluzie, timp de trei sau chiar patru ani, se va strădui să-şi păstreze superioritatea asupra lui. Dacă după vizionarea unui film, te rezumi la discutarea fondului muzical, asta înseamnă că ai ajuns pe treapta cea mai de jos. În timp ce Susan Arvey se ducea fericită la culcare, îşi dorea ca bătrînul ei tată, ce nu se putuse dezbăra de prejudecăţi o viaţă întreagă, să fi fost acolo ca să-i admire măreţia spectacolului. Dar nu, probabil că era mult prea preocupat să se întoarcă în mormînt. Pe vremea lui ai fi cumpărat o bună bucată din L.A. cu 30 de milioane de dolari. Şi de fapt, chiar aşa făcuse.

5

Maggie MacGregor împinse scaunul înapoi şi-şi pu picioarele pe birou. Şedinţa de pregătire a spectacolul se terminase; producătorul ei şef, secretarul de plato asistentul, scenariştii şi ceilalţi membri ai echipei de filmare, ca asigurau desfăşurarea spectacolului în fiecare săptămînă, plecase cu toţii, lăsînd în urma lor cănile din ceramică şi resturile de gogo

Rămasă singură, după atîtea ore, Maggie uită de spectacol ale cărui detalii tocmai le discutase şi reflectă asupra unui luc mult mai important. Nici măcar o singură persoană din cele prezen nu adusese vorba de filmul „Privilegiatul", fie şi în trecere.

Nu se făcuseră nici un fel de aprecieri pe marginea filmului revistele de specialitate de la Hollywood ce apăreau întotdeau primele. Timp de două săptămîni i se făcuse reclamă în toate ziarel iar cele mai importante cinematografe expuseseră afişele filmul de mai bine de cîteva luni de zile. În decurs de trei zile, filmul av să fie difuzat în 800 de cinematografe din ţară şi, cu toate aste nimeni, absolut nimeni, nu făcea vreun comentariu. De parcă ni n-ar fi auzit de el.

Ar fi putut jura – se gîndi Maggie – că toţi membrii echipei erau lipsiţi de tact, dar nu încăpea nici o îndoială că se înşelase. dovediseră un tact remarcabil, reuşind să ocolească un subie extrem de delicat ce le stătea tuturor pe limbă.

Desigur, dacă ar fi fost nişte actori talentaţi, ar fi îndrăznit aducă vorba despre film, aşa ca din întîmplare, de parcă n-ar avut nici o legătură cu ea, dar fiindcă nu erau înzestraţi cu asemen calităţi se refugiaseră în tăcere. Oare se înţeleseseră înainte întîlnire cum să se comporte? De bună seamă că aşa stăte lucrurile, căci nici unul dintre ei nu făcuse vreo greşeală, iar

asemenea disciplină nu-i caracteriza cîtuşi de puţin pe membrii echipei ei, care de obicei era foarte dezordonaţi şi nesupuşi. Cu prilejul acestor întîlniri, nu exista temă să nu fie abordată în discuţie, începînd cu cea mai obscură tîrfă pînă la cel mai respectabil star, orice posibil subiect de reportaj fiind speculat imediat, indiferent cît de intim sau vulgar s-ar fi dovedit.

Maggie bănuise că ştiau cu toţii de legătura ei cu Vito, probabil chiar de la început, asemenea secrete nu puteau fi ţinute în ascuns faţă de oamenii ei, formaţi şi instruiţi chiar de ea. Probabil că aflaseră chiar prin propria ei reţea de spionaj, ce se întindea peste tot în lumea filmului, – nu era decît o problemă de timp. Ceea ce încă nu înţelesese ea era faptul că despre film se vorbise foarte mult, dar nu se publicase nimic.

Dacă ar fi fost doar un film nereuşit ce ar fi stîrnit opinii contradictorii, consemnate în cronici bune sau rele, un film pe care mulţi oameni s-ar fi dus să-l vadă numai pentru distribuţie şi datorită bugetului afectat producţiei, discutarea filmului „Privilegiatul" n-ar fi fost un subiect tabu, chiar dacă ea ar fi fost căsătorită cu Vito.

Oamenii ei o cunoşteau prea bine pe Maggie ca să-şi închipuie că ea s-ar simţi jignită de discuţiile lor despre viitorul filmului, ba mai mult, ar fi încercat să-i facă publicitate. În aceste condiţii, tăcerea lor agrava situaţia. Nu se cuvenea să-l vorbeşti de rău pe soţ chiar în casa lui. Nu s-ar fi aşteptat la o asemenea delicateţe din partea oamenilor săi. Aşadar, filmul lui Vito era un fiasco colosal, iar discuţiile nu-şi mai aveau rostul.

Maggie era surprinsă, dar numai de faptul că-n adîncul sufletului ei chiar se aşteptase la acest lucru. Relaţia ei cu Vito nu-i înceţoşa limpezimea gîndirii. Ea îi ascultase relatările despre conflictul cu scenariştii şi regizorii şi fusese convinsă că Vito se va descurca, aşa cum făcuse întotdeauna de cînd se cunoşteau. Asemenea probleme erau inevitabile înainte de realizarea unui film.

Dar cînd el îi vorbi de schimbarea rolurilor între starurile principale, ea îşi întorsese capul ca să-şi ascundă stupoarea. Tîrziu în noaptea reuşise să-i spună, cu multe precauţii, că nu-şi putea imagina „Pe aripile vîntului" jucat de Leslie Howard în rolul lui Rhett Butler şi pe Clark Gable în rolul lui Ashley Wilkes.

„Acolo n-ar fi mers", recunoscuse Vito. „Însă de astă dată nu e acelaşi lucru". Nu mai făcuse alte comentarii, căci îl obseda ideea regizorului pe care acum o socotea propria găselniţă. Nu reflectase nici măcar o clipă la avertismentul ei.

Oare în clipa aceea – se întreba Maggie, pe cînd asculta tăcerea deplină din clădirea părăsită, toată lumea fiind plecată la prînz – simţise ea că nu-l mai iubeşte pe Vito?

Probabil. Se cunoştea prea bine ca să ştie că n-o să-şi irosească timpul în pasiuni deşarte.

Era pur şi simplu prevăzătoare. N-ar fi ajuns niciodată atît de departe în meseria sa dacă nu şi-ar fi purtat tot timpul de grijă.

De regulă, nu-şi permitea să se îndrăgostească, dar se lăsase un pic în voia pasiunii, atunci cînd Vito rupsese relaţiile cu Billy. Era o ocazie mult prea bună ca s-o rateze. Dragostea era ca o rochie foarte scumpă, pe care n-o vei purta niciodată atît cît să-şi justifice preţul şi despre care ştii foarte bine că n-ar trebui s-o cumperi, ci s-o laşi altei fraiere – dar pe care, în cele din urmă, o achiziţionezi căci viaţa este mult prea scurtă şi, dacă n-o trăieşti din plin, o să regreţi de-a pururi.

Îşi permitea să se îndrăgostească, chiar dacă plătea un preţ cam mare, dar nu putea accepta să-şi lege viaţa de un ratat. Maggie îşi aduse aminte de cele două lumi care îi guvernau existenţa: publicul telespectator căruia nu-i păsa cum ieşise Vito din această poveste şi cercul restrîns al oamenilor din industria filmului, care o vor respecta mai puţin dacă vor auzi că a rămas cu Vito după eşecul înregistrat cu filmul „Privilegiatul".

Slavă Domnului, se gîndi Maggie, că Vito n-o ceruse de nevastă. Ar fi fost în stare să accepte şi cine ştie în ce situaţie s-ar fi găsit acum. Se înfioră gîndindu-se la femeile care erau nevoite să rămînă loiale, indiferent ce li se întîmpla soţilor lor. Nu i s-ar fi potrivit deloc un asemenea destin. Slavă Domnului că lucrurile nu ieşiseră mai rău!

Maggie formă numărul biroului din New York şi vorbi direct cu puternicul vicepreşedinte al reţelei de spectacole televizate, Fred Greenspan, care tocmai se întorsese de la prînz – un prînz lung şi

sofisticat, servit în Manhattan. Fusese un dejun aproape la fel de lung ca acela pe care obişnuiau să-l ia romanii. În zece minute au convenit asupra spectacolelor pe care ea avea să le facă din Manhattan. Se turnau destule filme în cele cinci districte ale New York-ului ca s-o ţină ocupată mai multe luni de zile.

Oh, Fred, doar mă cunoşti... de îndată ce-mi vine ideea, de-abia aştept s-o pun în aplicare. Să vedem... aş putea să-mi fac bagajele în după-amiaza asta şi să prind avionul de diseară... aşa că trimite-mi o maşină la aeroport, în regulă? Voi fi acolo. Să luăm cina împreună mîine? Oh, Fred, îmi face o mare plăcere! Îmi promiţi că n-o să discutăm afaceri? O să am grijă de asta, Fred. Ştiu că ai avut întotdeauna o slăbiciune pentru mine... dar pînă acum nu ai trecut la fapte.

Gigi stătea cu prietena ei cea mai bună, Mazie Goldsmith, în cadrul ferestrei din camera ei, amîndouă cu picioarele încrucişate, într-o poziţie reconfortantă. Erau îmbrăcate la fel, în cămăşi şi jeanşi prespălaţi ce aveau un aspect uzat, ca nişte uniforme militare ce trecuseră prin mai multe bătălii. Mîncau liniştite din bomboanele fondante de ciocolată cu îngheţată de nucă de cocos, pe care Gigi tocmai le făcuse în acea după-amiază de sîmbătă din luna aprilie.

Mazie şi Gigi îşi stabiliseră un program comun ce convenea atît familiei Goldsmith cît şi lui Billy. În majoritatea nopţilor de vineri ele rămîneau să doarmă în casa familiei Goldsmith din Brentwood, unde tatăl lui Mazie, un important om de afaceri din lumea cinematografiei, convoca periodic un mic grup, le punea un nou film în sala lui de proiecţie, activitate urmată de o cină stil bufet şi de încă un film, foarte adesea o producţie clasică sau vreun film străin. Dimineaţa, în ziua de sîmbătă, cele două fete veneau la Billy şi-şi petreceau toată ziua împreună. Mazie dormea acolo şi pleca duminică dimineaţă, pentru a lua masa de prînz cu familia.

În Mazie Goldsmith, orice adult expert vedea o fetiţă care într-o bună zi avea să se transforme într-o frumuseţe brună, deşi în acel moment aspectul ei exterior nu îndreptăţea o asemenea presupunere; era înaltă, un pic cam supraponderală şi purta nişte ochelari cu

lentile groase pe care nu părea dispusă să-i schimbe cu nişte lentile de contact. Mazie avea note bune, aproape la fel de bune ca ale lui Gigi, şi cele două fete se plăcuseră din prima zi în care Gigi începuse şcoala la Uni.

Gigi, care avea acum 17 ani şi era în ultimul an de liceu, mai crescuse în înălţime de cînd sosise în California. Îşi menţinea delicateţea formelor, dar ceva se schimbase în atitudinea ei. Ţinuta ei dreaptă şi semeaţă, pe care la început o adoptase pentru a contracara înălţimea relativ mică, acum trăda o mare încredere în forţele proprii. Deşi nu încerca niciodată să domine un grup, ţinuta ei dreaptă atrăgea atenţia, chiar dacă nu-şi dădea seama de acest lucru.

Indiferent cum ar fi stat Gigi, lăsa impresia de graţie, sugerînd un dansator pe scenă. Părul ei şaten, pe care Sara continuase să facă experienţe pînă cînd tunsoarea ei dreaptă, ce-i conferea părului o strălucire specială, atinsese perfecţiunea, avea mai multe nuanţe de maro-gălbui. Gigi învăţase cum să-şi facă sprîncenele cu creionul maro şi cum să-şi dea cu rimel pe genele lungi, dar aproape invizibile. Acum, ochii ei umbriţi de genele închise la culoare stîrneau curiozitate. Persoanele care făceau cunoştinţă cu Gigi se trezeau că o studiază cu intensitate pentru a-i descoperi culoarea ochilor. Aceştia erau expresivi, însă privirea lor timidă nu avea nimic comun cu cochetăria. Îşi trăda imediat emoţia căci se îmbujora foarte tare. În felul ei de a fi existau unele analogii cu imaginea femeii din anii '20, după cum îşi dăduse Billy seama încă de la început. Toate aceste trăsături se accentuaseră şi-i confereau un farmec aparte. Gigi părea un izvor nesecat de veselie, şi chiar în momentele cînd era serioasă, tot aveai impresia că zîmbeşte în colţul buzelor.

În acea după-amiază, Gigi şi Mazie se deciseseră că era încă prea răcoare ca să coboare pe plajă, prea devreme ca să-şi înceapă temele la matematică şi se simţeau mult prea bine împreună ca să mai dea telefoane pentru a afla ce fac prietenele lor în acea seară. Nici una din fetele din cercul lor nu se întîlnea cu băieţi. Toate ieşeau în grup, la un loc cu băieţii de la Uni, şi se fîţîiau de colo colo, prin lumea lor de adolescenţi.

Aseară am avut impresia că tata era cam încordat, în timp ce vizionam filmul „Ultimul tango la Paris". Cred că nu s-a aşteptat să fie aşa de sexy, spuse Mazie visătoare. Prezenţa noastră îi accentua starea de nervozitate, dar n-avea ce face, căci el ne invitase. Doar nu era să ne dea afară din cameră, în faţa tuturor celorlalţi. Când s-a aprins lumina, mi-a aruncat o privire îngrijorată, dar mama părea foarte calmă.

Nu crezi că a fost un film fantastic? întrebă Gigi. Mie aşa mi s-a părut.

Nu sînt sigură că l-am înţeles prea bine. Au fost cîteva scene confuze... dar fundul lui Brando... hîmm... ei bine, ce părere ai de Brando, Gigi? Se număra printre actorii tăi preferaţi?

- Absolut. Este în fruntea listei. Visez mereu la el.

- Vorbeşti serios? Filmul a fost făcut în urmă cu şapte ani şi de atunci s-a îngrăşat groaznic. Acum e „Naşul". Îţi dau voie să te mai gîndeşti, spuse Mazie cu generozitate.

- Mazie, dacă nu vrei să-l priveşti cu atenţie pe Brando, înseamnă că n-ai pic de curiozitate. E unul dintre cei mai bine bărbaţi ai tuturor timpurilor şi, în acelaşi timp, cel mai mare actor, înzestrat cu o personalitate covîrşitoare. Nu lua în seamă greutatea lui, vîrsta lui, concentrează-te asupra esenţialului.

- Adu-ţi aminte că ai voie să incluzi doar zece nume în *echipa de vis*, Gigi.

Ei bine, în privinţa lui sînt foarte sigură. Dar tu te-ai hotărît?

Stai puţin să mă gîndesc. Poate... poate Belmondo. După ce am văzut „Fără suflare" am devenit obsedată de el. Este deosebit de sexy, are nişte buze grozave... nu l-ai prefera pe Belmondo în locul lui Brando? o întrebă Mazie cu un aer serios, privind-o cu ochii ei negri prin ochelari.

Nu, răspunse imediat Gigi. Ştiu foarte bine de ce e în stare Belmondo, aşa că nu am de ce să-mi mai pierd timpul visînd la el. Îţi fac pariu că-l placi cel mai mult pe el, ţi se pare foarte atrăgător, nu-i aşa? De ce nu-l pui în a doua echipă?

- Ah, a doua echipă, spuse Mazie înseninată. Îşi scoase ochelarii şi-şi netezi sprîncenele. Lui Mazie îi plăcea la nebunie să facă

nominalizări pentru cea de-a doua echipă, fiindcă îi crea mai puține probleme decît *echipa de vis*. În cea de-a doua echipă puteai să plasezi şi un bărbat care nu era chiar extraordinar, fără să te frămînți la gîndul că ai pierdut altul mult mai bun. Ca un colecționar pasionat, într-un magazin de antichități, care în sfîrşit a făcut cea mai dificilă alegere, Mazie rosti primul nume ce urma să figureze în fruntea *echipei de vis*.

– Woody Allen, anunță ea.

– Stai un pic, Mazie, doar un minut, obiectă Gigi. Woody Allen e în *echipa mea de vis* de foarte mult timp. Nu se poate să ți-l doreşti şi tu, aşa brusc, nu e cinstit.

– De ce nu ? Tot tu o să-l vezi prima. Şi nu eşti obligată să sufli vreun cuvînt.

– Oh, sigur. Pot să mă uit bine la el, poate chiar să-i fac o poză şi apoi să mă ascund de tine. Ce fel de prietene am mai fi noi? Gigi îi zîmbi lui Mazie şi-i oferi o bomboană.

– Vrei să spui că-l putem împărți? Nu te deranjează?

– Bineînțeles că o să-l împart cu tine. Gîndeşte-te cu cîtă plăcere vom vedea filmele lui dacă o să ştim ce se ascunde sub acei pantaloni scurți pe care-i poartă tot timpul. Trebuie să existe un motiv pentru care nu poartă niciodată alt gen de pantaloni.

– De unde ai scos această regulă a împărțirii? protestă Mazie.

– Ascultă, eu am avut ideea acestui joc, aşa că o să inventez astăzi o nouă regulă, o regulă a împărțirii, care ne asigură fiecăreia mai multe posibilități.

– Dar nu ăsta este scopul jocului? Să ne limităm posibilitățile? Să luptăm din greu pentru o nouă opțiune?

– Mazie, iei totul prea în serios. Oricum, n-o să-i vedem niciodată de aproape aşa că n-are rost să fim egoiste. Hai să continuăm. Eu îl iau pe Sinatra. *Echipa de vis*, Gigi pocni din degete văzînd chipul uimit al lui Mazie.

– Dumnezeule, Gigi, ți-i alegi din ce în ce mai bătrîni! E un şiretlic sau eşti doar perversă?

– Mă interesează din punctul de vedere al istoricului. Gigi o privi pe Mazie cu un aer superior, a la Gloria Steinem.

– Poate că bărbaţii mai în vîrstă sînt mai virili. Nu-ţi mai aduci aminte că în tinereţea lui, o mulţime de femei s-ar fi omorît pentru el?

– Mda, bine, în acest caz îl iau şi eu pe Richard Nixon. Fiecare cu ciudăţeniile lui!

– Asta e prea de tot, Mazie, nu te sfătuiesc să faci această alegere, zău aşa. O să mă prefac că n-am auzit cînd ai pomenit numele lui Nixon, spuse Gigi generoasă.

– Bine, atunci n-o să-l iau nici eu în seamă pe Sinatra al tău. Să ne întoarcem la treabă! Dustin Hoffman, vreau să-l trec pe Dustin Hoffman în *echipa de vis*.

– Şi eu. Mi-a plăcut foarte mult în „Absolventul". E serioasă treaba cu Dustin Hoffman. Face parte din două *echipe de vis*, dacă a existat vreodată una, cu adevărat, spuse Gigi. Dar dacă tot ne plimbăm prin lumea fanteziei... ce zici de Norman Mailer?

– Niciodată! Nici măcar în cea de-a cincea echipă.

– Am vrut să te pun la încercare. El nu intră în echipa actorilor, nici măcar cu cel mai mărunt rol, el şi sperma lui sacră.

– Philip Roth?

– Indiscutabil! acceptă Gigi. Numai că este o alegere prea simplă, aproape banală. E de-ajuns să citeşti „Portnoy" ca să te familiarizezi imediat cu stilul lui. E păcat să irosim pe el un vot. Tu ce crezi, bătrînul J.D. Salinger o mai fi activ?

– Oh, Gigi, termină! E un pustnic!

– Da, da scrie bine. Face parte din garda de aur, Maze. Bătrîn, dar bun.

– Gigi, dacă-mi vorbeşti din nou despre Walter Cronkite nu mă mai joc.

– Pun pariu că-i minunat. Se numără printre persoanele mai puţin faimoase din echipa mea... te poţi retrage, dar rămîi membră pe viaţă.

– Altă regulă nouă, se plînse Mazie.

– Azi sînt tentată să mă răzvrătesc împotriva ordinii prestabilite. Dacă aş putea, aş scrie din nou Constituţia acestei ţări, pentru ca lucrurile să fie reluate de la început. Îl aleg pe Andy Warhol. *Echipa de vis*.

– Gigi!

– Am spus Warhol! E alegerea mea, dreptul meu, echipa mea.

– E pur şi simplu dezgustător! Oh, Gigi, eşti revoltătoare!

– Dar tu nu te-ai fi gîndit niciodată la el, nu-i aşa? întrebă Gigi triumfătoare. O distrau deopotrivă atît expresia întipărită pe chipul lui Mazie, cît şi propriile opţiuni. Nu crezi că sînt originală? Gigi reuşi să-şi mişte foarte rapid sprîncenele sub breton, compunîndu-şi o expresie înspăimîntătoare, de triumf, care o enerva întotdeauna pe Mazie.

– Uneori mă îngrijorezi. Mazie mîncă ultima bomboană, oftînd preocupată. În ultimele săptămîni Gigi îşi vopsise părul cu ajutorul unui pieptene, folosind întreg conţinutul unei sticle cu perhidrol; luase Volvo-ul alb imaculat, pe care doamna Ikehorn i-l dăduse, pentru că era cea mai sigură maşină, şi-l vopsise în roz; iar acum fantezia i-o luase înaintea vieţii. Sinatra...Warhol... oare era un semn rău? Gigi, se aventură Mazie precaută, echipa de fotbal de la Uni?

Gigi îşi exprimă protestul prin tot felul de sunete şi exclamaţii.

– Fără băieţi! Nuuu! Ştii foarte bine că aşa am convenit! Pfui, ce alegere! Nu şi nu!

– În regulă, spuse Mazie uşurată. Gigi încă nu renunţase la principiul lor de bază.

– Dar antrenorul? întrebă ea şireată.

– Ah, antrenorul, eterna problemă, scumpa mea Maze. Încă nu m-am hotărît dacă ne putem opri asupra lui. Mi se pare banal să-l alegem pe antrenor, dar... trebuie să recunosc că e un tip grozav. Încă nu-mi dau seama dacă aş vrea cu adevărat să văd cum arată dezbrăcat un om pe care-l cunosc, pe care-l văd plimbîndu-se prin campus, sau dacă nu cumva îmi asum o responsabilitate prea mare.

– Nu înţeleg despre ce responsabilitate e vorba. Doar nu trebuie să-i spui că l-ai văzut.

– Dar există o tentaţie teribilă. Să presupunem că-l văd şi mă îndrăgostesc de el. Apoi mi-aş asuma responsabilitatea de a-l seduce ca să obţin contractul.

– Să te îndrăgosteşti? Dar n-a fost vorba de aşa ceva! strigă Mazie alarmată.

Dar e clar că ăsta ar fi următorul pas. După ce-l vezi, îl dorești, dorești să-l atingi.

Nu, nu! strigă Mazie ultragiată. Nici pomeneală... schimbi prea multe reguli. Ai mers prea departe! Auzi, să-l atingi! Știi prea bine că n-a fost vorba de așa ceva!

Fără să-l ating, niciodată, promit, aprobă imediat Gigi, destul de înfricoșată.

Antrenorul nu intră în discuție! Să nu-mi mai pomenești de el!

Nu-ți face griji, n-am s-o mai fac.

- Fetelor? Fetelor? Vă faceți tema la matematică? se auzi vocea lui Billy prin ușă.

Da, doamnă Ikehorn, răspunse Mazie rapid, chiar la asta lucram.

Bine, dacă ați lucrat destul, puteți să faceți o pauză. Mă gîndeam că poate v-ar plăcea să mergem la film, la „Kramer contra Kramer" și apoi să luăm cîte un hamburger la „Hamlet" – asta dacă vă mai interesează să-l vedeți pe Dustin Hoffman.

Oh, da, răspunse imediat Gigi, sigur că da. O să terminăm lecțiile la timp, Billy, poți conta pe noi.

De-a lungul carierei sale, Vito Orsini avusese și succese, și eșecuri, dar nimeni nu-l văzuse vreodată la pămînt. Firea lui energică, optimistă nu-l trădase niciodată. Primise cu aceeași stăpînire de sine atît veștile bune, cît și cele rele. Moștenise de la strămoșii săi italieni nasul acvilin, aristocratic, gura ce exprima întotdeauna satisfacție dublată de conștiința propriei valori, și toate acestea își puseseră amprenta pe întreaga sa ființă, motiv pentru care nu fusese văzut niciodată profund dezamăgit sau disperat. Avea puterea să treacă ușor peste necazuri. Cînd îi telefonase lui Maggie, pentru a afla ora la care urmau să ia cina, și descoperise că ea plecase din oraș și-i lăsase un simplu mesaj pe robot, el primise această lovitură cu mult calm, ridicîndu-și doar un pic enervat colțurile gurii și încruntîndu-se ușor.

Cine l-ar fi văzut n-ar fi zis că tocmai aflase sentința condamnării

„Privilegiatului". Mesajul ar fi trebuit să fie mai clar decît un titlu din *New York Times*. Plecarea lui Maggie era grăitoare, sau aşa ar fi fost pentru oricine altcineva, cu excepţia lui Vito.

Maggie, care se credea atît de inteligentă, făcea o mare prostie, îşi spuse Vito în timp ce punea receptorul în furcă. O să se simtă foarte jenată cînd va auzi ce succes a avut filmul. Ba mai mult, îşi va da seama că era o laşă, dar el greşise fiindcă o supraestimase pe această bîrfitoare de la televiziune, de 27 de ani, care fusese o simplă reporteră pînă acum 5 ani.

S-o ia naiba, îşi spuse el, şi şi-o scoase din minte. N-o iubise niciodată, dar ea fusese, sau cel puţin aşa crezuse el, acel gen rar de femeie cu care puteai discuta deschis, şi fără ca amorul să-ţi întunece judecata. O prietenă în care avusese încredere. Dar se înşelase în privinţa ei. Viaţa era plină de surprize cînd venea vorba de femei, însă tot Maggie va ieşi în pierdere.

În următoarele zile, cînd începură să apară criticile, Vito, după cum se obişnuise, se abţinu de la discuţii pe această temă şi refuză să mai citească vreun ziar. La începutul carierei sale, cînd plecase în Italia ca să producă nişte westernuri fără valoare, Vito înţelesese, o dată pentru totdeauna, că important este gustul publicului, indiferent de opinia criticilor. Acele westernuri, atît de disprețuite de critică, îi aduseseră venituri colosale. Iar o parte din ultimele sale filme, pe care el considerase foarte bune, iar criticii le aduseseră elogii, nu atrăseseră atenţia publicului. Totul se rezuma, şi aşa fusese întotdeauna, la noroc, îşi spunea el, şi de data asta simţea că o să fie norocos, mirosea reuşita, un succes în care nu încetase nicioată să creadă, pe tot parcursul producerii filmului „Privilegiatul".

La o săptămînă după lansarea filmului, Vito se simţea cuprins de panică. Filmul s-a dovedit un eşec total chiar din start. Toate aşteptările i-au fost spulberate. A fost o mişcare asemănătoare ghilotinării unui om.

În prima zi, într-o vineri, încasările au fost uriaşe, mulţimea fiind atrasă de actorii principali, Redford şi Nicholson, dorind să se convingă personal cît de prost era filmul. Nu se mulţumea să accepte pasivă criticile negative şi recomandările de a nu-şi piede

vremea vizionînd cea mai proastă ecranizare a unei cărți splendide. Criticii, toți mari admiratori ai cărții, nu i-au descoperit nici o calitate filmului, oricît de mică, unindu-și vocile pentru a condamna mutilarea cărții făcută de diavolii de la Hollywood. Era o reacție fără precedent, o dorință de a distruge pe care nici Susan Arvey n-o anticipase. Oricum, a doua zi, cel puțin pînă la ora 6 după-amiaza, încasările au fost acceptabile și tot mai exista speranța că spectacolul de sîmbătă seara redresa întrucîtva situația.

Dar vorba dusă din gură-n gură, care întotdeauna este mult mai puternică decît orice campanie de publicitate, mai puternică chiar decît forța de atracție exercitată de staruri, își făcuse efectul. Era ca și cum, toți cei care văzuseră „Privilegiatul", de vineri pînă sîmbătă seara, își anunțaseră cunoscuții să nu care cumva să se ducă la acest film, iar aceștia la rîndul lor își îndepliniseră misiunea de a transmite mai departe vestea. În sălile de cinematograf nu mai vedeai decît niște curioși încăpățînați care voiau să se convingă singuri cît de prost realizat era filmul.

Toți cei care văzuseră filmul nu-l plăcuseră deloc pe Redford în rolul băiatului rău și-l disprețuiseră pe Nicholson pentru că acceptase un rol pozitiv. Publicul s-a simțit insultat de fiecare scenă a filmului, deoarece îi fusese trădată încrederea în cele două staruri. Imaginea lui Redford și cea a lui Nicholson se clătinaseră un pic. Era ca și cum Vito l-ar fi masacrat pe Moș Crăciun într-un azil de orfani.

Pînă duminică se terminase totul; filmul urma să fie difuzat în sălile goale de cinematograf, pînă cînd proprietarii se hotărau să-l schimbe. Vito nu mai luase legătura cu nimeni din lumea filmului de cînd începuse difuzarea „Privilegiatului". Își omora timpul hoinărind cu mașina în jurul Los Angelesului, de la San Diego spre Santa Barbara și pînă în îndepărtata San Fernando Valley, căutînd să înregistreze vreo reacție pozitivă din partea oamenilor care mergeau la cinematograf în acele locuri. Știa că își pierdea timpul degeaba, dar nu se putea abține. Sîmbătă la prînz se convinse că nu-i mai rămăsese de făcut decît un singur lucru.

– E tatăl tău, îi spuse majordomul William lui Gigi.

– Bună, tată, spuse Gigi încercînd să nu pară surprinsă. Ce mai faci?

– Nici că se poate mai bine. Auzi, dacă n-ai altceva mai bun de făcut diseară, ce ai zice să iei cina cu mine?

– Oh! Ei bine... desigur... grozav! Îmi face mare plăcere. Unde mergem... vreau să spun, cu ce mă îmbrac? Gigi îşi dădea seama că se bîlbîie din cauza derutei, dar nu mai primise un telefon de la tatăl ei de două luni şi mai bine.

– Nu-ţi bate capu! Întreab-o pe Billy cum să te îmbraci. Spune-i că-i vorba de localul „Dominick's". Vin să te iau la 7 şi un sfert.

Vito închise înainte ca ea să mai apuce să spună ceva. Gigi' rămase să se privească în oglinda veneţiană din hol, ce atîrna deasupra telefonului, acolo unde o găsise William. Se privea cu ochii măriţi de uimire şi dădea solemn din cap, făcîndu-şi calcule.

Ea şi Mazie rămăseseră acasă în acest week-end căci aveau de învăţat pentru examenul de limbă engleză. Gigi îşi petrecuse toată sîmbăta învăţînd, iar duminică seara intenţiona să recapituleze materia. Plănuise să-şi petreacă acea după-amiază în bucătărie, în compania lui Jean-Luc. Billy, în ultima vreme, fusese mai mult plecată la New York şi nu avea să se întoarcă, în acea zi, decît după cină, aşa că Gigi şi bucătarulşef plănuiseră în amănunţime cum îşi vor petrece timpul liber, preparînd pui a la François Premier cu ciuperci, trufe şi cremă.

Uită de pui, îşi spuse Gigi. Îşi propuse să mai repete pînă la şasc şi un sfert şi apoi să se îmbrace.

– Jean-Luc, îl întrebă ea, după ce-şi ceruse scuze pentru amînarea lecţiei, ai auzit cumva de un restaurant „Dominick's"?

– Aici în Los Angeles?

– Da.

– Niciodată. Deci mă abandonezi pentru „Dominick's"?

– Ştii doar că nu te-aş abandona decît dacă ar fi vorba de tatăl meu.

– Distracţie plăcută, Gigi, îi spuse bucătarulşef, blestemîn-du-l în gînd pe Vito, aşa-zisul tată care neglija o fată atît de talentată

şi i-o fura chiar înainte de a-i dezvălui cele mai importante zece lucruri ce trebuiau memorate în legătură cu trufele şi posibilităţile de preparare în combinaţie cu carnea de pui.

Gigi reuşi să se concentreze asupra învăţătului doar pînă la 5.30 după-amiaza. Niciodată nu-i luase o oră să se îmbrace, dar era mult prea emoţionată la gîndul că-l va vedea pe Vito şi prea preocupată de felul cum va arăta ca să mai zăbovească în compania poeţilor elisabetani. Făcu un duş şi se mai spălă o dată pe cap, cu toate că avea părul curat. După ce îşi mai oxigenă cîteva suviţe de păr, în afara celor existente, folosind de astă dată o perie în locul pieptenelui, îşi trecu în revistă hainele preferate şi le sortă pe grupe, dînd la o parte tot ce i se părea exagerat sau potrivit doar pentru o şcolăriţă. Încercă mai multe combinaţii şi pînă la urmă se hotărî asupra uneia ce i se părea ei potrivită oricărui restaurant, deşi Jean-Luc, care le ştia pe toate, nu auzise de „Dominick's". Se îmbrăcă cu un pulover alb din caşmir, cu guler înalt şi-şi puse o fustă largă din piele de căprioară care se armoniza cu părul ei în şuviţe. Îşi băgă puloverul în fustă, încinse talia cu o curea şi se încălţă cu nişte cizme de cow-boy de culoare maro-roşcat.

Fără cercei, se gîndi Gigi în timp ce se machia. Avea de unde să aleagă, dar nu se pricepea prea bine să-i potrivească. Dacă nu ştiai să-i asortezi cum trebuie, riscai să strici impresia de ansamblu. Cerceii aveau aşa de multe înţelesuri, în funcţie de context, încît trebuia să fii o expertă, de talia lui Billy, ca să ştii limbajul lor. Cea mai simplă rezolvare ar fi fost să-şi facă găuri în urechi şi să poarte o pereche de cercei din argint sau aur. Dar ea, care de felul ei nu era fricoasă, alungase imediat gîndul că cineva ar putea să-i găurească lobii urechilor.

Gigi îşi puse o jachetă din piele pe umeri şi se aşeză pe un scaun, în holul semicircular de la intrare, de unde-l putea zări pe Vito. El sosi la timp, iar ea ţîşni din casă de îndată ce-l văzu, deschizînd uşa maşinii şi salutîndu-l cu un sărut pe obraz, de parcă întîlnirile acestea ar fi fost un lucru obişnuit, deşi în realitate, era prima oară cînd lua masa singură cu tatăl său.

Au străbătut distanţa relativ scurtă, pînă la „Dominick's", sporo-

văind despre vreme. Vito trase maşina în parcarea ascunsă în spatele localului, cum făceau toţi clienţii obişnuiţi, o ajută pe Gigi să coboare şi intrară în restaurant prin spate, străbătînd mica bucătărie înainte de a ajunge în salonul propriu-zis. Vito şi Gigi erau – potrivit planului conceput de el – primii sosiţi în acea seară. Ceruse un separeu ceva mai îndepărtat, la capătul micului salon şi oarecum excentric, aşezînd-o pe Gigi cu faţa spre mese, în vreme ce el stătea întors cu spatele.

În timp ce sorbea din paharul de martini curat din 1940, ce-i fusese preparat la bar, Vito îi explica lui Gigi semnificaţia acestui restaurant, care sugera mai degrabă un club avînd în vedere discreţia personalului. În spate auzea zgomotul făcut de clienţii care începuseră să umple sala, căci lumea Hollywoodului mînca devreme duminică seara, dar nici odată nu se întorcea să vadă cine sosise.

Vito îşi concentră întreaga atenţie asupra lui Gigi, ţinîndu-şi capul cu părul ondulat şi negru aplecat spre ea de parcă ar fi fost cea mai fascinantă femeie din lume. O întrebă cu lux de amănunte despre şcoală, urmărîndu-i cu interes răspunsurile. Îi ceru să-i povestească despre Mazie şi celelalte prietene ale ei şi o făcu să rîdă de mai multe ori, cu comentariile sale pe marginea celor spuse de ea. În timp ce se delectau cu cotletele de viţel cu garnitură de cartofi franţuzeşti, Vito continua să-i pună o mulţime de întrebări legate de relatările fetei. Era complet absorbit de persoana ei, privind-o cu atenţia cu care un bărbat examinează o femeie frumoasă şi atrăgătoare, animat de dorinţa de a comunica cu ea pe toate planurile.

Gigi se simţea din ce în ce mai bine în prezenţa tatălui său galant şi plin de solicitudine. Rîsul ei spontan şi sănătos răzbătea la intervale dese prin atmosfera încărcată de fum, din jurul lor, acoperind bîrfa discretă de la celelalte mese. La rîndul său, Vito rîdea sincer amuzat. Gigi îşi înclina capul său frumos spre tatăl ei, şi simplitatea puloverului îi scotea şi mai mult în evidenţă culoarea vie a părului, gîtul gingaş şi ovalul desăvîrşit al chipului ei pe care l-ar fi invidiat orice femeie. Dar Gigi nu era conştientă decît de plăcerea de a fi cu tatăl ei, fără să observe privirile celor din jur intrigaţi de veselia ce domnea la masa lui Vito.

După ce şi-au luat desertul erau pe punctul de a pleca, în timp ce ceilalţi de-abia îşi terminau friptura. De îndată ce Vito a semnat nota de plată, el şi Gigi au străbătut salonul, braţ la braţ, Gigi îmbujorată de plăcere şi, în felul ei, încîntată de propria persoană. La fiecare masă, Vito se oprea s-o prezinte, cu expresia fericită şi triumfătoare a unui conchistador. „Sid, Loraine, ea este fata mea, Gigi Orsini... Sherry, Danny, fiica mea, Gigi Orsini,... Lew, Edie, fiica mea, Gigi Orsini... Barry, Sandy, Dave... fiica mea, Gigi Orsini..." Pe parcursul drumului pînă la maşină, Gigi a făcut cunoştinţă cu o mare parte din oamenii importanţi ai Hollywoodului, oameni care nu se aşteptau să-l vadă pe Vito aşa de bine dispus, tocmai în acea seară şi care nu ştiuseră că el avea o fiică adorabilă cu care se înţelegea atît de bine.

Lumea prezentă în acea seară la „Dominick's" îşi aruncase priviri semnificative ce exprimau două sentimente: uimire profundă faţă de detaşarea cu care Vito îşi acceptase eşecul şi mulţumire pentru faptul că încă mai exista ceva mai important în viaţă în afara succesului sau a eşecului din lumea filmului. Nu aveau cu toţii o familie sau chiar copii? Nu aceasta era cea mai importantă realizare? Cum să nu admiri un om care nu accepta ca vreun alt eveniment să-i strice seara petrecută cu fiica sa? Un asemenea tip inspira respect. Mult timp după ce Gigi ieşise cu Vito de la „Dominick's", cîţiva oameni importanţi ai Hollywoodului s-au trezit gîndindu-se la Vito ca la un om norocos.

Gigi nu remarcă tăcerea lui Vito pe drumul de întoarcere acasă. Savura gloria acelei seri fără precedent, care i se părea aproape ireală. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că avea să petreacă o seară împreună cu tatăl său.

Cînd au ajuns la poartă, Gigi observă că limuzina care o adusese pe Billy de la aeroport tocmai pleca.

A sosit Billy, îl avertiză ea.

Atunci, nu mai intru, răspunse el. Nu vom lua rămas-bun unul. Mîine plec din oraş.

Pentru mult timp?

Mda. Probabil pentru cîteva luni.

– Oh, tată! exclamă Gigi brusc tulburată.

– N-am vrut să-ţi stric seara spunîndu-ţi mai devreme. Trebuie să mă duc în Franţa să-mi onorez un angajament pe care l-am încheiat înainte de realizarea „Oglinzilor". Am semnat un contract pentru două filme, cu un grup de investitori străini, foarte bine situaţi, nişte libanezi dornici să-şi cheltuiască banii pentru a pătrunde în cinematografia internaţională. Trebuie să realizez aceste filme pentru ei înainte de a mă apuca de altceva. Urmează să ne întîlnim la Paris, poimîine. S-ar putea ca majoritatea filmărilor să se desfăşoare în Franţa şi în Anglia.

– La naiba!

– Ştiu, te înţeleg. Nici eu nu sînt prea încîntat să plec, dar n-am încotro. După cum spune Willie Sutton, el a jefuit bănci fiindcă acolo erau banii... din punctul meu de vedere, banii sînt la Paris. Poate o să vii şi tu acolo, în vacanţa de vară, pentru cîteva săptămîni... aş putea să-ţi dau şi o slujbă, să te iniţiez în tainele meseriei. O s-o sun pe Billy de la Paris să mă înţeleg cu ea.

– Oh, să nu uiţi, vreau neapărat să vin! Zău!

– N-am să uit, promise Vito. Îi deschise uşa şi o sărută rapid, făcîndu-i semn cu mîna în timp ce se depărta.

Întristată, Gigi intră în casă şi se îndreptă spre camera lui Billy.

– Scumpa mea! Billy se răsuci şi o îmbrăţişă. Arăţi superb! Dar eşti atît de tristă! Ce s-a întîmplat? Ţi-a spus ceva îngrozitor tatăl tău? Am aflat de la William că te-a invitat la cină.

– Mi-a zis că pleacă să filmeze în Franţa.

– Ei bine, e de înţeles, nu-i aşa? îi spuse Billy cu blîndeţe.

– Cred că este o ideea bună, dar nu-mi place că trebuie să plece.

– A spus ceva despre acel... despre film?

– Nici un cuvînt.

– Şi nici tu nu ai adus vorba, spuse Billy privind-o cu atenţie pe Gigi.

– Nu, slavă Domnului. La început am fost destul de îngrijorată, dar cînd mi-am dat seama că avea de gînd să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, m-am liniştit. Niciodată nu m-am distrat aşa de bine cu el! Oh, Billy, era atît de interesat de tot ce îi povesteam

despre mine... de parcă m-ar fi descoperit pentru prima oară! Poate că în sfîrşit sînt destul de mare ca să-l înţeleg, tu ce crezi, oare la asta s-a gîndit? Aveam atît de multe lucruri să-i spun şi el mă asculta aşa de atent încît am uitat complet de film. Nici nu-mi vine să cred că mi-a ieşit în întregime din minte.

- Hmm. Billy era gînditoare. Cînd ea cu Mazie şi Gigi nu reuşiseră să găsească bilete la „Kramer contra Kramer", intraseră la spectacolul de vineri seara al filmului „Privilegiatul", în sala din Westwood. Nici una din fete nu avusese curajul să sugereze plecarea cînd începură să se deruleze scenele acelea penibil de stînjenitoare, drept care Billy, ce suferea profund pentru Gigi, insistase să părăsească sala, sub pretextul unei teribile dureri de cap. Gigi citise fiecare cronică despre film, de nenumărate ori, suferind foarte tare, pînă cînd Billy se văzuse nevoită să i le ia şi să le rupă.

- Unde ai mîncat? întrebă ea pe un ton mieros.

- Într-un loc minunat – „Dominick's". De aceea miros în halul ăsta, de parcă m-ar fi gătit pe mine. Am făcut cunoştinţă cu o mulţime de prieteni de-ai lui... cunoştea pe toată lumea de acolo. Cu toţi s-au purtat foarte frumos, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Nici unul n-a adus vorba de film.

- Aşa se întîmplă... în public. Nici unul din ei nu ştie sigur dacă nu va trece printr-o situaţie asemănătoare, aşa că toţi respectă un anumit cod comportamental, îi explică Billy, luînd-o în braţe.

Eşti cu adevărat un mare porc, Vito, se gîndi ea amărîtă, să te foloseşti de propria ta fiică pentru a-ţi masca înfrîngerea, ducînd-o la masă în cel mai public local, înconjurînd-o cu atenţia ta, jucînd rolul tatălui fermecător în faţa celor de la Hollywood, pentru a împăci mulţimea, ca să-i arunci praf în ochi, ştiind că Gigi te va ajuta să ieşi cu imaginea neştirbită. Înţeleg foarte bine manevra ta, felul în care ai procedat ca s-o faci pe fiica ta să se îndrăgostească de tine, la fel cum ai procedat cu mine, atunci cînd ai avut chef. Ce planuri ai pentru ea, acum, după ce ai cucerit-o?

6

Valentine O'Neill stătea la biroul ei de la „Scruples", sorbind din cafeaua tare, franțuzească, pe care și-o fierbea singură în fiecare dimineață, și se gîndea la o mulțime de lucruri. În acea zi de primăvară a anului 1980 ea se simțea nemaipomenit de fericită. Oare cîte femei puteau pretinde că soarta le surîsese atît de binevoitor? Și cînd te gîndești că n-avea decît 29 de ani. După părerea ei, la această vîrstă femeile își făceau probleme în legătură cu prietenul lor, cu soțul sau copiii, cu slujba sau cu toate acestea la un loc. Majoritatea femeilor nu cunosc fericirea completă – ceea ce însemna un fel de seninătate în fața vieții ce-ți permitea să-ți dai seama de propria-ți stare, nu? – pînă în clipa în care devin bunici și se pot retrage din tumultul vieții, bucurîndu-se doar de ce le-a mai rămas; cel puțin așa îi spusese mama ei. Biata mamă, se gîndi Valentine, care, cu toată înțelepciunea ei, murise mult prea tînără, trudind pînă-n ultima clipă a vieții la casa de modă a lui Balmain.

Nu, se răzgîndi Valentine, nu era pe deplin fericită, căci îi era dor de mama ei franțuzoaică ce se măritase cu un american la scurt timp după ce-l cunoscuse – în ziua eliberării Franței – și plecase apoi împreună cu el la New York, unde se născuse Valentine. De-abia după moartea prematură a soțului său, tînăra văduvă își luase fetița, jumătate irlandeză, jumătate franțuzoaică, și se întorsese în orașul ei natal, Paris, pentru a se angaja la casa de modă Balmain ce devenise a doua școală a Valentinei. Acolo, Valentine învățase așa de multe lucruri, încît avusese curajul, după moartea mamei sale, în 1972, să se întoarcă la New York pentru a-și face o carieră în domeniul modei.

Și acum, după numai opt ani ea se afla aici împreună cu Elliott,

în mod incredibil căsătoriți și asociații lui Billy Ikehorn în două dintre cele mai faimoase magazine de modă, filialele lui „Scruples" din Chicago și New York. Ce bine ar fi fost dacă mama ei ar mai fi trăit s-o vadă atît de fericită, o fericire aproape de neînțeles pentru ea și pe care nu avea cu cine să o discute, în afara lui Elliott, ce se purta atît de fermecător, încît nici că nu-și dădea seama în ce măsură el era cu adevărat conștient de viața lor minunată.

Valentine continua să creeze modele pentru anumite femei, în spiritul tradiției statornicite. Această îndeletnicire a ei era cea mai importantă în cadrul magazinului din California, și nu toate femeile își puteau permite un asemenea lux, indiferent cît de bogate ar fi fost, căci Valentine avea timp limitat, iar clientele ei vechi dețineau întîietatea. Ea simțea o nevoie organică de a lucra cu mîinile, de a inventa, de a desena, de a pipăi materialele și de a crea modele noi pentru ocazii speciale, modele ce-i puneau în valoare imaginația și talentul. Lista clientelor ei era completată pînă la sfîrșitul anului, dar, la fel ca peste tot, mai făcea și ea excepții pentru anumite femei cu relații.

Un asemenea exemplu îl constituia Gigi Orsini. Bineînțeles că avea să-i facă o rochie cu ocazia balului dat în cinstea absolvenților liceului, se gîndi Valentine deja încîntată de idee, chiar dacă Billy, ca orice mamă grijulie, își făcea probleme ca nu cumva să o răsfețe prea tare. Nici vorbă de așa ceva în cazul unei fete care asocia Parisul cu arta culinară, drept care o rugase pe Valentine s-o inițieze în secretele propriei bucătării. Gigi își petrecuse o sîmbătă întreagă făcînd cumpărături și gătind cinci feluri de mîncare în apartamentul lor, apoi își prezentase preparatele ca pe un al doilea cadou universar, oferindu-le o cină la nivelul căreia Valentine nu se ridicase niciodată – după cum recunoscuse sincer – nici în zilele ei cele mai bune. Felurile ei de mîncare, deprinse de la mama sa, erau foarte bune, dar modeste, destinate unor oameni obișnuiți care-și permit să mănînce astfel în fiecare zi. Dar Gigi își continuase ucenicia la un bucătarșef francez, iar felurile ei elaborate erau net superioare celor pe care le gătea Valentine, în mod curent.

Chiar dacă Gigi ar fi fost un copil rău, cum ar fi putut să nu-i

facă o rochie frumoasă tocmai cu acea ocazie importantă pentru ea? Orice creatoare de modă care lucra zi de zi cu femei nevoite să-şi ascundă prin intermediul diverselor toalete defectele mai mari sau mai mici, ar fi sărit în sus de bucurie la propunerea de a crea un model pentru o fată ca Gigi, ce reprezenta o combinaţie reuşită între prospeţime şi inocenţă. Ori de cîte ori o vedea pe Gigi, Valentinei i se părea că aducea cu ea un aer de veselie şi libertate, ca o muzică dulce ce umple spaţiul din jur. Gigi îi evoca vremurile apuse, ale anilor '20 cu ritmul lor de jazz; părea să întruchipeze genul de fată care se plimba cu un tînăr de la Yale într-o maşină decapotabilă, bea gin, fuma ţigări interzise şi înnebunea o mulţime de băieţi cu înfăţişarea ei atrăgătoare. Dar Gigi de-abia începuse să-şi dea întîlniri cu băieţii şi, după spusele lui Billy, nu avea obiceiuri rele, ceea ce i se părea îngrijorător.

Oare moştenirea lor irlandeză, comună, o făcea pe Valentine să se simtă atît de apropiată de Gigi? Sau faptul că amîndurora le plăcea să muncească – aşa credea ea – şi se ghidau după anumite principii în viaţă? Dar un lucru era sigur, amîndouă reprezentau genul de femeie cu ochii verzi, pielea albă şi părul roşcat, indiferent cît de artificial ar fi fost obţinut în cazul lui Gigi şi abstracţie făcînd de faptul că Valentine avea impresia că era cît o prăjină pe lîngă Gigi, care, în sfîrşit, se oprise din creştere. Desenîndu-i un model de rochie lui Gigi se simţea ca şi cum ar fi lucrat pentru ea dacă ar fi avut şi ea ocazia să aibă parte de un bal de absolvire, practică care cu siguranţă că ar fi fost interzisă în liceele din Paris de pe vremea ei.

Dar deocamdată nu avea timp să se gîndească la rochia lui Gigi; se dezmetici Valentine. Peste două minute avea întîlnire cu o nouă clientă, o altă excepţie de pe lista ei. Se încruntă, gîndindu-se la această comandă – imposibil de refuzat – pentru care Billy insistase, rugînd-o să-i deseneze o garderobă întreagă lui Melanie Adams, vedeta lui Wells Cope din noul film „Legenda".

Cope, unul dintre cei mai puternici şi respectaţi producători din lumea Hollywoodului, aşteptase un an de zile pînă cînd găsise un nou subiect de film potrivit pentru Melanie Adams, care cu primul

el film reuşise să se lanseze în lumea starurilor internaţionale.

„Legenda", o poveste în genul celor jucate cu mult succes de Dietrich şi Garbo, putea fi într-adevăr realizată numai cu o actriţă care n-avea de ce să se teamă – cel puţin din punct de vedere fizic de comparaţia cu cele două redutabile predecesoare. Şi totuşi, Valentine ar fi refuzat-o, în pofida faimei şi a foloaselor pe care i le ar fi adus această comandă, fiindcă ea nu mai avea nevoie de publicitate şi în al doilea rînd, nu agrea imprevizibilul.

Nu putea uita nici o clipă că Melanie Adams fusese fotomodelul care-i frînsese inima lui Elliott, în clipa în care îi lăsase la despărţire acele rînduri pline de cruzime, iar ea se văzuse nevoită să-l consoleze.

Elliott, acel Elliott al ei, era un bărbat care ştia să aprecieze la justa ei valoare prezenţa unei femei şi care obişnuia să li se dăruiască cu aceeaşi căldură şi dulceaţă cu care şi ele i se dăruiau lui, ascultîndu-le păsurile şi înţelegîndu-le problemele. Dar, înainte de a deveni conştient de iubirea lui pentru Valentine, mai fusese doar o singură dată îndrăgostit cu adevărat, şi anume, chiar de Melanie Adams.

Iar acea fată se purtase urît cu el, îl minţise tot timpul şi-şi bătuse joc de sentimentele lui. Elliott n-o învinuise niciodată pe Melanie cînd discuta despre ea cu Valentine; întotdeauna încercase să i explice sau să-i înţeleagă purtarea, dar Valentine cunoştea adevărul şi ar fi dorit din tot sufletul s-o pedepsească pe acea creatură care-i cauzase atîta suferinţă lui Elliott. Melanie se comportase mizerabil faţă de omul pe care ea îl iubea. Elliott era un gentleman. Dacă ar fi întîlnit-o pe Melanie Adams s-ar fi purtat frumos cu ea, n-ar fi încercat să se răzbune, dar ea, Valentine, era femeie şi nu rezista tentaţiei.

Şi în plus, se gîndi Valentine un pic emoţionată, trebuia să se lămurească în privinţa acestei femei. Nu era normal să-şi dorească s-o vadă în carne şi oase pe singura femeie pe care Elliott o mai iubise?

Melanie Adams sosi la studio exact în clipa în care Valentine îşi descheia ultimul nasture de la halatul de lucru. Era însoţită de întreg alaiul: Wells Cope, un bărbat arătos, blond, de vreo 40 de

ani, zvelt şi foarte bine îmbrăcat, însoţit de producătorul lui, doi agenţi de publicitate, coafeza personală a lui Melanie Adams şi o secretară. Cele şase persoane o înconjurau pe actriţă într-un mod protector, astfel încît, în primul moment, Valentine nu reuşi să dea ochii cu Melanie care stătea în mijlocul lor cu aerul unei regine captive într-un grup de sălbatici, în timp ce ceilalţi se prezentau.

– Îmi pare rău, domnule Cope, dar nu vă pot ura bine aţi venit în studioul meu, declară Valentine. N-am ştiut că intenţionaţi să veniţi personal, împreună cu domnişoara Adams, şi nici nu-mi imaginam că va fi însoţită de atîta lume căreia nu-i văd rostul.

Wells Cope zîmbi, fără să se lase intimidat de tonul glacial al Valentinei.

– Ar fi trebuit să vă anunţ, domnişoară O'Neill, dar înţelegeţi desigur că aceste costume pentru filmul „Legenda" sînt mult prea importante pentru Melanie, astfel încît ea nu putea veni neînsoţită de nimeni, ca o femeie oarecare. Am sosit cu toţii ca să vă uşurăm munca, să vă ajutăm...

– Domnule Cope, nu aveţi cu ce să mă ajutaţi. Am citit scenariul şi ştiu exact ce costume trebuie să-i fac domnişoarei Adams.

– Dar... nu înţelegeţi. Domnişoara Adams are nevoie... Melanie... are nevoie de prezenţa noastră, ca s-o stimulăm, s-o ...

– S-o ţineţi de mînă, domnule Cope? Dacă n-are încredere în priceperea mea nu văd rostul acestei discuţii. Bineînţeles că voi colabora cu dumneavoastră, o să vă arăt desenele şi o să hotărîm împreună, dar astăzi n-am nevoie decît de domnişoara Adams. Pot să-i acord cel mult două ore, în această dimineaţă. Aveţi de gînd să o lăsaţi singură cu mine sau preferaţi să plecaţi cu toţii şi s-o luaţi cu voi şi pe domnişoara Adams?

– Trebuia să mă avertizezi. Nu mi-am închipuit că o să fii aşa de... Wells Cope nu mai zîmbea.

– Aşa de... cum? întrebă Valentine mulţumită de impresia făcută, dar păstrîndu-şi expresia severă.

– Aşa de... fermă.

– Faceţi cum vreţi, domnule Cope, dar nu-mi iroşiţi timpul.

– Melanie? Wells Cope se întoarse întrebător spre ea.

- Pentru numele lui Dumneazeu, Wells, ieşiţi cu toţii afară! În vocea Melaniei încă se mai distingea accentul ei dulceag din Louisville, Kentucky, dar tonul era autoritar.

Wells Cope o descoperise, o inventase, o transformase într-o actriţă şi îi găsise roluri în patru filme. Ameţită de faima pe care i-o aduseseră succesul în filme era tentată să se smulgă de sub influenţa lui Cope, dar deocamdată trebuia să se supună.

Mă întorc să te iau la prînz, spuse el încruntat. Hai să mergem, să le lăsăm pe doamne să-şi vadă de treabă.

Ei bine, spuse Valentine, cînd rămaseră numai ele două, cred că acum putem sta de vorbă.

Îţi admir stilul, domnişoară O'Neill. N-am mai văzut pe nimeni să i înfrunte pe Wells. Mi-a plăcut.

Te rog, spune-mi Valentine. De obicei nu sînt aşa rigidă, dar prezenţa lor era absolut inutilă. Mă mir că nu şi-au dat seama şi singuri.

I-am spus lui Wells că nu poţi desena înconjurată de o mulţime de oameni, dar toată lumea îşi face probleme din cauza acestor costume, mai ales că este vorba de un film de epocă...

Tocmai de aceea, n-o să desenez nişte simple haine de epocă, ci ceea ce purtau femeile atunci nouă ni s-ar părea total neinteresant.

Oh, da! Tot aşa mi-am spus şi eu în timp ce priveam pozele vechi cu Dietrich şi Garbo, din perioada lor de început la Hollywood... amîndouă erau îmbrăcate oribil, în haine fie prea lungi, fie prea largi, fie prea strîmte... ca să nu mai vorbesc de pălării! N-am vrut să fac filmul pentru că toaletele acelea mi s-au părut îngrozitoare.

Să nu-ţi faci griji, o linişti Valentine, observînd-o cu multă atenţie, studiindu-i felul de a-şi ţine mîinile, maniera de a-şi întoarce capul, ţinuta umerilor. I se părea mult mai scundă decît în fotografii, dar şi mai frumoasă în realitate decît pe ecran, dacă un asemenea lucru era posibil, admise Valentine în sinea ei. Voi încerca să recreez atmosfera acelei perioade, îi spuse Melaniei, s-o interpretez, să desenez nişte modele care să ţi se

potrivească şi, totodată, să dau publicului impresia că eşti îmbrăcată în pas cu moda vremii. Ceea ce voi ocoli – şi din acest motiv, domnul Cope o să mă plătească foarte bine – este deziluzia reproducerii realităţii.

– „Deziluzia realităţii"... îmi place. Înţeleg ce vrei să spui, rosti încet Melanie. Ea niciodată nu reuşise să înţeleagă realitatea. Indiferent cît de mulţi oameni îi spuseseră că este frumoasă, indiferent cîţi bărbaţi o iubiseră, ea nu-şi amintea să se fi perceput vreodată ca pe o prezenţă reală. Era absolut sigură că există numai atunci cînd simţea un curent rece în jurul capului, îşi spunea bosumflată ca un copil.

Cînd Melanie Adams renunţase la pozat ca să se apuce de actorie, descoperise că-n faţa aparatului de filmat se simţea vie. De parcă ar fi fost altă persoană, desigur, dar reală. Din păcate, aparatul se oprea în cele din urmă, lăsînd-o singură şi tristă, absorbită din nou de propriul vid interior, încercînd de fiecare dată să scape de propria imagine şi să iasă în lume, asemenea unui pui care se luptă să spargă coaja oului pentru a se elibera. Melanie simţea mereu nevoia să acapareze noi suflete în speranţa că îşi va satisface această dorinţă, inspirînd dragoste, dar, oricît de tare ar fi fost adorată, tot nu reuşea să scape de laţul narcisismului.

– Am spus, deziluzia *reproducerii* realităţii, spuse Valentine cu blîndeţe, corectînd-o.

– Oh, probabil că aşa ai spus, dar este acelaşi lucru, nu? spuse Melanie visătoare, plimbîndu-şi degetele peste sulurile de materiale ce stăteau sprijinite de perete, lîngă biroul lui Valentine, atingînd uşor catifeaua, caşmirul moale şi satenul rece. Se întoarse spre Valentine cu o privire curioasă, de parcă tocmai s-ar fi trezit din visare.

– Eşti căsătorită cu Spider Elliott, nu-i aşa? întrebă ea. O văzuse pe Valentine în pozele din *Women's Wear*, dar pînă atunci n-o întîlnise. Nu se aşteptase să se poarte atît de frumos, să fie aşa de înţelegătoare. De fapt, nu-şi dorise deloc s-o cunoască pe soţia lui Spider şi, numai la insistenţele lui Wells, acceptase să vină aici.

– Eu şi cu Elliott sîntem căsătoriţi de doi ani, răspunse Valentine degajat.

– L-am cunoscut... de fapt, el mi-a făcut primele fotografii cînd am început să pozez. Într-un fel, pot spune că el m-a lansat în această carieră.

– Da, aşa este, o aprobă Valentine, dar orice alt fotograf ar fi făcut acest lucru – Elliott spunea că nu aveai cum să ieşi prost într-o fotografie. Elliott mi-a povestit că în ziua în care Harriet Poppingham ţi-a văzut primele poze, *Fashion and Interios* te-ar fi calificat drept „ucigător de frumoasă". Ştiai acest lucru?

– Nu. Melanie rîse încîntată. Harriet exagera întotdeauna, dar era un redactor grozav. Dumnezeule, înseamnă că eşti foarte apropiată de Spider dacă ţi-a relatat un detaliu atît de caraghios. Toate astea s-au petrecut în urmă cu patru ani. Sînt uimită că mai ţine minte.

Valentine îşi luă centimetrul.

Să te măsor mai întîi, ca să nu uit, spuse ea. Stai un pic nemişcată. Cu îndemînare se apucă să-i ia măsurile principale, de la ceafă pînă la capătul şirei spinării, de acolo pînă la umeri, apoi pînă la cot, de la cot pînă la încheietura mîinii, de la încheietură pînă la vîrful degetului mijlociu, aceste măsuri fiind doar începutul a ceea ce avea să urmeze. Nu e vorba de faptul că şi-a adus aminte cu lux de amănunte, continuă Valentine în timp ce-şi plia centimetrul. Vezi tu, noi eram vecini de palier, şi seara, cînd Elliott se întorcea acasă îmi povestea tot ce făcuse în acea zi. Eu m-am milostivit să-i gătesc în fiecare seară în care nu ieşea în oraş, deşi nu prea aveam de ales, căci, dacă nu eram eu, ar fi murit de foame. În ziua în care te-a cunoscut, mi-a spus plin de patos că se îndrăgostise de tine şi nici măcar nu-ţi ştia bine numele! Mi-a povestit că te-a luat prin surprindere cu întrebările lui şi nu a reuşit să te facă să mai stai în apartamentul lui decît oferindu-ţi un cîrnat şi brînză cu pîine. Valentine povestea pe un ton amuzat. Am fost sincer impresionată că într-un asemenea moment de mare intensitate emoţională s-a dovedit capabil să facă un sandviş ca lumea, în vreme ce mie, atunci cînd am suferit la rîndul meu o dezamăgire în dragoste, nu mi-a preparat decît supă de roşii cu pesmeţi.

Ţi-a povestit cum s-a îndrăgostit de mine?

– Bineînțeles, spuse Valentine. Noi nu aveam secrete unul față de celălalt. Bănuiesc că ți se pare un lucru ciudat, ai perfectă dreptate. Mai rar întîlnești un cuplu care pornește de la o prietenie sinceră înainte de a ajunge la o relație mai intimă.

– O prietenie sinceră? Mie mi s-a părut ceva mai mult.

– Oh, nu, zău așa. De fapt, la început nici măcar nu mi-a plăcut Elliott... sau mai degrabă, n-am fost de acord cu comportamentul lui libertin, căci se culca cu jumătate din fotomodelele din New York. Sînt sigură că știai acest lucru atunci cînd l-ai cunoscut. Cum puteam să am încredere într-un tip care se dăruia cu ușurință oricărei femei frumoase? A trecut o bună bucată de vreme pînă cînd mi-a cîștigat încrederea și m-am legat sufletește de el.

– Cum... a reușit să te convingă... că poți avea încredere în el? Melanie îi puse această întrebare pe un ton foarte slab, de parcă vorbea de la mare depărtare.

– Ah, n-ar trebui să-ți spun asta, zise Valentine, zîmbind cu blîndețe. Te-ai simți mult prea flatată, și dacă vom lucra bine împreună, n-am de gînd să îngroș rîndurile celor care te lingușesc.

– Dar are vreo legătură cu mine? Haide, Valentine, trebuie să-mi spui! Nu e cinstit să te oprești tocmai acum. Dacă aveai de gînd să păstrezi tăcerea, n-ai fi ajuns cu povestirea pînă aici.

Valentine își puse deoparte centimetrul.

– Știi ceva, Melanie, ai dreptate. Au fost niște lucruri pe care Elliott n-ar fi trebuit să mi le spună. Iar eu făceam mai bine dacă-mi țineam gura.

– Insist! Promit că nu mă supăr... din moment ce ți-a spus totul, de ce ar fi ascuns un singur lucru de tine? Despre ce e vorba, Valentine?

– Ei bine... îți aduci aminte că după primul tău film, ai avut mult de așteptat pînă cînd domnul Cope s-a decis în privința cursului pe care urma să-l ia cariera ta?

– Cum aș putea uita? Înnebunisem din cauza așteptării, dar ce legătură are asta cu încrederea pe care ai căpătat-o în Spider?

– La momentul respectiv, Elliott nu te mai văzuse de cînd plecaseși la Hollywood. L-ai părăsit destul de brusc într-o după-

uniază la New York – ah, Melanie, mi-a venit destul de greu să-l consolez după acea deziluzie, trebuie să mă crezi. Bietul Elliott a fost dărîmat mult timp – săptămîni la rînd, pînă cînd şi-a găsit o altă dragoste –, dar în final i-a făcut bine eului său masculin refuzul unei fete... unde am rămas? Oh, da, a trecut ceva timp pînă cînd i-ai făcut o vizită aici, în Los Angeles şi... Valentine se opri şi-şi întoarse chipul îmbujorat.

- Şi ce-a urmat? întrebă cu brutalitate Melanie.

- Melanie, era normal ca voi doi să faceţi dragoste, nu-i aşa? Şi faptul că ţi-a plăcut la nebunie! Pentru amîndoi a fost bine. Am înţeles perfect de ce ai vrut să reiei relaţia cu el, multe femei nu-l pot uita pe Elliott... dar cînd mi-a povestit... cum să-ţi explic? – că ţi-a mărturisit că nu mai simţea nimic pentru tine, indiferent cîtă plăcere îi făcea să se culce cu tine... ei bine... cred că performanţa de a se vindeca complet de tine, de dragostea ta, ceea ce-mi imaginez că nu prea reuşesc mulţi bărbaţi... toate astea m-au făcut să-mi recapăt încet-încet încrederea în el, să sper că s-a maturizat şi s-a dezbărat de obiceiul de a iubi orice femeie frumoasă care-i apare în cale. Te satisface acest răspuns?

- Pe de-a-ntregul, răspunse Melanie încercînd să pară senină.

- Nu te-am linguşit prea tare?

- Nu sînt sigură, Valentine. Trebuie să mai reflectez.

- Bravo! Hai să ne apucăm de treabă. Am făcut nişte desene pe care n-am de gînd să i le arăt domnului Cope înainte de a afla părerea ta despre ele. Tu şi nu el, vei purta costumele şi pentru tine le desenez. Vino în biroul meu ca să vezi despre ce e vorba.

În vreme ce Melanie dădea paginile, examinînd cu atenţie desenele, Valentine se gîndea surprinsă că încă mai are mult de învăţat în privinţa propriei afectivităţi. O lăsă pe Melanie să-i admire desenele şi îşi aprinse o ţigară. Întotdeauna ţinea în birou un pachet de Gauloises Blues pentru momentele cînd simţea nevoia să se lase în voia gîndurilor şi să-şi analizeze emoţiile. În primul rînd, nici nu visase că va reuşi atît de uşor să-l prezinte pe Elliott al ei ca pe un bărbat care s-a îndrăgostit de o mulţime de femei la viaţa lui, nu numai de două. Iar în al doilea rînd, pînă astăzi nu-şi dăduse seama

cît de geloasă fusese pe Melanie Adams. Pînă atunci ea reuşise să se convingă că o vreme se gîndise la el numai ca la un prieten, dar acum îşi dădea seama că-l iubise chiar din prima clipă în care-l văzuse. Şi în final, în ciuda tuturor acestor sentimente confuze, ştia că-i va face Melaniei, cîndva atît de detestată, o garderobă cu adevărat grozavă, întrecîndu-se pe ea însăşi.

Valentine se hotărî să conceapă pentru Melanie toalete care să atenueze tristeţea. N-ar fi crezut niciodată, pînă astăzi, că cel mai puternic sentiment al ei faţă de Melanie avea să fie mila.

Susan Arvey părăsi biroul lui Mark Hampton fredonînd veselă în vreme ce aluneca în pas de dans. De îndată ce faimosul decorator îşi găsea puţin timp liber avea să zboare în California ca să vadă casa lor, înainte de a se întoarce la New York pentru a-şi face un plan de acţiune. Casa lor avea să fie în întregime redecorată. Ş ce om drăguţ părea! Cunoştinţele lui enciclopedice despre istori decoraţiunilor interioare erau dublate de un pronunţat spirit practic astfel încît din punctul ei de vedere potrivit căruia grandoarea trebui adaptată la confortul zilnic, nu exista alegere mai bună. El înţeleg perfect nevoia de extravaganţă şi lux. Şi ea fusese profund impresionată de ultima lui remarcă: „Singura regulă ce merită respectată este cea care se impune singură". El rostise acest adevăr în legătură cu stilul de a decora dormitoarele, dar ea îi extinsese înţelesul asupr unui întreg stil de viaţă.

Aşteptînd lumina verde a semaforului pentru a putea traversa Fifth Avenue, ea se simţea cu inima uşoară şi foarte bine dispusă cum i se întîmpla întotdeauna cînd se plimba pe vreuna din străzil New York-ului după ce venise cu avionul de la Los Angeles. Vizit des acest oraş, dar de fiecare dată uita cît de mulţi oameni trăiau î Manhattan, fiecare luptîndu-se să se strecoare cît mai repede obsedat de gîndul că semaforul se va schimba înainte ca el s traverseze.

Slavă Domnului că ea se născuse pe coastă, îşi spunea de fiecar dată Susan. În New York, chiar şi unica moştenitoare a lui Jo Farber ar fi fost doar una din numeroasele femei bogate care se lupta

pentru supremație în arena politică și socială a societății. Dacă ar locui aici, s-ar amesteca cu mulțimea de femei care-și disputau un loc în lumea mondenă. În fiecare an ar fi intrat în competiție alături de femei care proveneau din familii mult mai respectabile și mai bogate decît a ei, sau de cele recent îmbogățite de pe urma afacerilor bancare, industriale, din publicistică, într-un cuvînt din toate afacerile bănoase din America dirijate de locuitorii New York-ului.

În Hollywood, acel oraș cu specific industrial, unde tatăl ei fusese un important om de afaceri, ca de altfel și soțul ei, în condițiile actuale, ea nu trebuia să facă nici un efort ca să ajungă în vîrful ierarhiei. Succesul ei fusese asigurat. Susan era prea rațională ca să nu-și dea seama de acest lucru. Oricum, ea tot își dedicase tot timpul și energia pentru a se menține în vîrf; luptase pentru supremație chiar și atunci cînd nu era necesar, zi de zi, aspirînd să ajungă mai sus decît i-ar fi permis bărbații puternici ai Hollywoodului.

Și totuși... și totuși... în New York o femeie putea să-și exercite în libertate puterea cîștigată prin forțe proprii, nu moștenită de la tatăl sau soțul ei, cum se întîmpla în majoritatea cazurilor, în Los Angeles. În New York o femeie putea conduce o revistă, o agenție de publicitate sau o casă de modă fără să datoreze nimic vreunui bărbat.

Dar asta însemna că trebuia să devină o femeie muncitoare, o femeie care îmbrățișează o carieră și care își asumă niște riscuri, iar acest gen de viață nu i se potrivea deloc lui Susan Arvey. Nu, nu o deranja să se scoale de dimineață pentru lecția de tenis, dar să se ducă la birou „n-ar fi fost potrivit", cum obișnuiau să spună englezii.

Cînd ajunse în apartamentul din Sherry Netherland, pe care cei doi Arvey îl cumpăraseră demult, ea telefonă acasă.

– Da, Curt, sînt bine. Tocmai am venit de la el... este o persoană foarte drăguță. Da, dragule, ne-am decis să redecorăm toată casa. Cu cît schimbi mai des lucrurile, cu atît te simți mai în formă. Doar n-ai fi vrut să vînd toate picturile pe care le am și să colecționez tablourile pictate de tinerii artiști, nu? Oh, de-abia peste vreo trei zile o să mă pot întoarce... am atîtea lucruri de făcut. Tu cum te

simți, scumpule? Mai bine? Perfect. Ar trebui să nu te mai gîndeşti la filmul acela. Toată lumea l-a dat uitării. Diseară? Ca de obicei. Natalie a descoperit o nouă piesă pe Broadway, undeva în Newark. Nu-ți face griji, Curt, bineînțels că o să-mi închiriez o limuzină, doar nu-ți închipui că o să mă urc singură într-un taxi newyorkez? E ca şi cum m-aş fi închis de bună voie într-un closet cu un maniac. Te sun mîine. Încearcă să dormi la noapte. La revedere, dragule.

După ce şi-a îndeplinit îndatoririle de soție, Susan Arvey scoase toate bijuteriile şi le puse în seiful amenajat în dulap. Mai dădu un telefon şi, după o scurtă conversație, fixă o întîlnire pentru mai tîrziu.

În timp ce se delecta cu o baie fierbinte, se gîndea cu drag la Natalie Eustace, fosta ei colegă de cameră pe parcursul anului petrecut la colegiu, înainte de a se retrage pentru a se mărita. Curt nu putea să sufere ifosele artistice ale Nataliei, extazul ei în fața unor piese de teatru care, după părerea lui, n-ar fi trebuit niciodată scrise, şi cu atît mai puțin puse în scenă. El îi era întotdeauna recunoscător dacă nu-l obliga să petreacă o seară împreună cu Natalie. De fapt, n-o mai văzuse de ani de zile, căci Susan îl cruțase, întîlnindu-se cu ea la New York, numai atunci cînd n-o însoțea Curt. El îi înțelegea nevoia de a se duce la New York, avînd în vedere interesul ei artistic şi patima de colecționară de artă. Susan avea aşa de multe expoziții de văzut, o sumedenie de noi galerii de artă de străbătut, numeroase licitații promițătoare, ca să nu mai vorbim de revederea muzeelor ei preferate. Curt îi spusese că poate trăi foarte bine şi fără aceste lucruri, dar dacă ei îi făcea o plăcere atît de mare, n-avea decît să se ducă.

Chiar aşa, de ce nu? îşi spuse Susan Arvey cercetîndu-se cu atenție în oglinda toaletei.

De-abia la 38 de ani, cînd arăta drăguță şi tînără, îşi făcuse ea prima operație estetică.

De mulți ani stătea la pîndă în aşteptarea momentului potrivit, cînd va observa primul rid. În fiecare zi îşi trăgea, în mod automat, pielea de pe maxilar şi obraji spre ureche ca să-i verifice elasticitatea. În ziua în care constatase că pielea şi-a reluat configurația normală

ceva mai lent, deşi lucru era insesizabil pentru oricine altcineva, Susan sunase imediat pentru a-şi stabili o întîlnire cu chirurgul său estetic din Palm Springs, cel mai discret şi cel mai scump din întregul Beverly Hills.

Bunul doctor, aşa cum îl considera ea, îi spusese că foarte puţine femei dădeau dovadă de deşteptăciunea şi vigilenţa ei, evitînd să vină la el încă de la primul semn ivit. De obicei aşteptau pînă cînd procesul de îmbătrînire devenea evident pentru toată lumea. În trecut, îi povestise el cu regret, numai în urmă cu zece ani, chirurgii susţineau că trebuia să se aştepte pînă cînd intervenţia era absolut necesară. Dar tocmai în asta consta greşeala. Liftingul trebuia făcut la momentul potrivit. Din fericire, în cazul ei, intervenţia se va face la timp, fără să fie observată de nimeni. Bunul doctor o asigurase că va lucra atît de fin şi cu atîta atenţie, încît nici cel mai experimentat ochi nu va observa ceva. În plus, procesul de recuperare, căci în mod evident aveau să rămînă ceva zgîrieturi, va fi excepţional de rapid şi uşor. Bunul doctor îşi ţinuse promisiunea.

Susan Arvey îi spusese lui Curt că avea de gînd să se ducă într-o staţiune balneoclimaterică, timp de cîteva săptămîni, pentru a ţine un nou regim şi a schimba programul de exerciţii. Cînd se întoarse de la clinica postoperatorie particulară a doctorului, unde avusese de-a face numai cu asistente medicale şi cu doctori, Curt observase că acea cură îi redase strălucirea din ochi. Acum, la 41 de ani, arăta exact ca la 34. Ea avea mari speranţe că se va menţine mult timp aşa, bineînţeles, dacă făcea abstracţie de acele riduri de expresie mai degrabă atrăgătoare, care se formau pe măsura trecerii timpului ori de cîte ori îşi punea în mişcare muşchii faciali pentru a rîde sau a se încrunta. Doctorul era doar cu cîţiva ani mai mare decît ea şi avea doi chirurgi tineri pe care-i instruia, aşa că dacă ea continua cu lecţiile de tenis şi cu plimbările în aer liber, la care se mai adăugau şi şedinţele de masaj, nu vedea de ce nu s-ar menţine neschimbată.

Susan Arvey îşi inspectă trupul gol cu un ochi necruţător, suspicios, în căutarea celei mai mici imperfecţiuni. Ea avusese dintotdeauna trup splendid, zvelt şi cu forme frumoase şi, datorită grijii

sale necontenite îşi menţinuse silueta suplă şi bine proporţionată. Slavă Domnului că nu avusese copii; ar fi avut de suferit tot restul vieţii. Ea nu se expunea niciodată la soare după lecţiile de tenis, astfel că avea o piele tot atît de mătăsoasă ca aceea a unei tinere fete. Era mult mai puternică decît părea; de ani de zile, exerciţiile ei fuseseră direcţionate spre obţinerea unui trup flexibil, a unui abdomen plat şi a unei musculaturi frumos conturate la picioarele şi braţele sale lungi şi subţiri. În timp ce-şi aranja părul şi se farda uşor, Susan se gîndea veselă la perspectivele de a arăta de 34 de ani şi la 54. Desigur, pînă atunci, oamenii din jurul ei îşi vor da seama că a făcut operaţie estetică, dar aceasta nu va fi atît de vizibilă încît să poată fi precizată ziua, aşa cum se întîmpla în cazul celor mai multe femei, care păreau dintr-o dată întinerite.

Susan se duse în bucătăria apartamentului ei de cinci camere, luă salata de pui pe care serviciul de cameră i-o lăsase în frigider şi o mîncă fără nici o poftă. Se îmbrăcă într-una dintre cele mai simple şi mai conservatoare rochii ale ei şi ieşi din hotel, salutîndu-l ca de obicei pe portarul prietenos. De îndată ce ieşi din raza lui vizuală, opri un taxi şi îi dădu o adresă de pe SecondAvenue. Taxiul o lăsă în faţa unei clădiri moderne obişnuite, fără portar. Acolo urcă pînă la etajul 11 şi deschise uşa de la un apartament mobilat după desenele de la Bloomingdale, pe care-l deţinea de mulţi ani. Apartamentul fusese achiziţionat de contabilii ei, care nu-şi manifestaseră defel curiozitatea în legătură cu destinaţia acestuia, mai ales că ei nu erau subordonaţi direct soţului Susanei.

Avea o sufragerie destul de plăcută, confortabilă şi de bun-gust, o sufragerie pe care orice femeie singură care avea o slujbă bine plătită şi-o putea permite. Dădu imediat drumul la instalaţia de aer condiţionat şi se îndreptă rapid spre dormitor. Aici inima începu să-i bată puternic, mai tare decît atunci cînd plecase din Sherry Netherland.

Dormitorul nu era unul obişnuit, uşor de amenajat şi nici măcar de bun-gust nu prea părea. Nu avea nici o legătură cu lumea reală din exterior, fiind încărcat de draperii grele ce acopereau în întregime peretele şi fereastra, în tonuri de roz-pal, cu o uşoară nuanţă de

roşu. În cameră mai erau cîteva oglinzi şi paravane, aşezate cu pricepere pentru a crea o impresie artistică, şi un pat mare cu un cadru metalic. La cele două capete ale patului se vedea o grămadă de perne şi cearşafuri din mătase, care lăsau impresia unui dormitor hedonistic şi elaborat, ce ascundea secrete.

Susan Arvey îl traversă grăbită, şi se îndreptă spre dulap, de unde îşi scoase imediat hainele sale neinteresante. Cercetă cu atenţie mulţimea halatelor lungi pînă-n pămînt ce atîrnau acolo, şi în cele din urmă se hotărî asupra unuia în nuanţe de violet. Fiecare din acele halate avea un cordon lat în talie, era adînc decoltat şi foarte amplu. Fuseseră croite din materiale de calitate, dar uşoare, destul de transparente însă cu falduri suficient de largi pentru a ascunde conturul trupului. Susan deschise un dulăpior, unde ţinea cinci peruci roşcate şi brunete şi în cele din urmă se opri asupra uneia brunete, excepţional de lungă şi ondulată. Îşi desfăcu părul, şi-l prinse deasupra capului şi-şi fixă bine peruca. Brusc, SusanArvey nu mai arăta de 34 ci de 24 de ani, căci bogăţia părului negru o întinerea neaşteptat de mult. Simplitatea machiajului accentua şi mai tare această impresie.

Pentru a doua oară în acea seară stătea în faţa unei oglinzi bine luminate şi se studia cu atenţie. Încerca să-şi găsească un defect, dar nu se gîndea decît la faptul că oglinda reflecta imaginea unei fete excepţional de atrăgătoare, cu un corp minunat despre care, în cel mai rău caz, ai fi putut spune că avea sînii un pic cam mari şi sfîrcurile cam proeminente pentru a fi pe gustul tuturor. Nici unul dintre cunoscuţii ei n-ar fi recunoscut-o; căci peruca neagră o schimba total, întunecîndu-i tenul. Îşi cuprinse sînii cu mîinile şi-i împinse înainte, astfel încît forma lor să se vadă bine prin halatul transparent. Îşi aranjă buclele perucii peste sîni şi-şi desfăcu halatul din talie, dezvelindu-şi părul pubian. Rămase aşa, admirîndu-şi imaginea timp de mai multe minute, şi simţi cum o căldură plăcută îi cuprindea întreg trupul, făcînd-o să se înfioare de nerăbdare. În cele din urmă, se desprinse cu greu din faţa oglinzii, îşi rearanjă halatul şi cercetă dormitorul ca să se asigure că veiozele erau aprinse cum trebuie, iar pernele aşezate pe pat în poziţia ideală.

De îndată ce termină de făcut ultimele aranjamente se auzi soneria de la intrare. Tremurînd uşor, se duse să deschidă. Partea cea mai interesantă a acestor seri era faptul că niciodată nu alegea un bărbat de două ori. În felul acesta se asigura că nu le va stîrni curiozitatea şi nici nu va ajunge la vreo complicaţie sentimentală. Toţi bărbaţii care lucrau pentru acea agenţie erau bine dotaţi, o asigurase o actriţă foarte beată, de la care aflase prima oară de existenţa acesteia.

„Nu trimit niciodată bărbaţi urîţi, dar nu înfăţişarea lor contează cel mai mult; esenţial este că pot face faţă situaţiei, înţelegi, şi crede-mă, este vorba de un talent cu totul remarcabil ce merită să fie răsplătit în aur. Cu toţii sînt foarte tineri, căci altfel nu s-ar descurca; ei nu se pot preface ca femeile, şi tocmai de aceea închirierea lor e atît de costisitoare. Sînt extraordinar de curaţi şi nu devin niciodată periculoşi. Cc-i drept, te costă de te usucă, dar trebuie să recunoaştem că uneori merită, înţelegi ce vreau să spun?"

Susan se prefăcuse că nu înţelege, dar păstrase cartea de vizită a agenţiei pe care i-o dăduse actriţa. Mai mult ca sigur că actriţa nu-şi mai aducea aminte de confidenţele pe care i le făcuse Susanei Arvey şi nici nu şi-ar fi făcut probleme dacă i-ar fi pierdut prietenia. În ce o priveşte pe Susan, nu putea şti cu precizie ce reţinuse femeia din acea conversaţie întîmplătoare.

Deschise uşa, fără să desprindă lanţul. De cîteva ori nu-i plăcuse înfăţişarea bărbatului trimis şi-i ceruse pur şi simplu să plece, apoi telefonase la agenţie ca să-i trimită un înlocuitor. Dar în seara aceea se declară mulţumită. În timp ce îl lăsa să intre, îl cerceta cu atenţie. Avea o privire puţin ciudată; probabil că era nou la agenţie, se gîndi Susan, apreciindu-i statura ceva mai înaltă decît a ei, tenul bronzat, părul scurt, ondulat, şaten deschis, şi constituţia robustă. Purta aceleaşi haine ca şi ceilalţi, o cămaşă „oxford" deschisă la gît, şi o jachetă sport ce-i atîrna pe braţ. Niciodată nu se îmbrăcau prea convenţional; agenţia nu furniza oameni de pază.

În timp ce închidea uşa de la intrare în spatele ei şi o încuia cu cheia, îi spuse:

– Eşti aici ca să faci numai ce-ţi spun eu. Nu-ţi voi permite să-m

pui nici o întrebare, nu ai voie să rosteşti vreun cuvînt în nici o împrejurare. Tu trebuie doar să-mi satisfaci plăcerile, să mi te supui fără nici o şovăire. Deşi i se adresa pe un ton jos, în şoaptă, oricine ar fi ascultat-o şi-ar fi dat seama că vorbea serios.

Îl conduse de-a lungul sufrageriei spre dormitor, observînd uluiala băiatului care nu se aşteptase să întîlnească o femeie aşa de tînără şi frumoasă. De îndată ce ajunseră în sanctuarul roz al dormitorului, Susan îi luă jacheta şi i-o aruncă pe scaun.

– Scoate-ţi hainele, îi ordonă ea şi se aşeză într-un fotoliu de lîngă uşă, privindu-l în timp ce băiatul se conforma, aproape împiedicîndu-se în pantaloni, pe care, în cele din urmă, îi aruncă pe podea. Acum stai cu spatele spre uşă şi priveşte drept înainte, nu te uita la mine, îi ordonă ea. Fără să se sinchisească de figura lui surprinsă, ea îi studie visătoare trupul gol şi bronzat. Părul de pe piept şi cel dintre picioare era abundent şi avea aceeaşi nuanţă de şaten-deschis ca şi cel de pe cap. Avea o musculatură neobişnuit de dezvoltată, iar penisul, ce-i atîrna greu între picioare, era mult mai scurt decît al celorlalţi, dar de două ori mai gros.

În timp ce stătea nemişcată, fără să trădeze nici o emoţie, mulţumindu-se să afişeze doar un interes calm, Susan simţi cum se excită la vederea acestui tînăr atrăgător. Era absolut necesar ca el să rămînă un necunoscut, absolut necesar ca să nu rostească un cuvînt, să nu-şi manifeste personalitatea, ci să stea imobil, fără să ia vreo iniţiativă. Tinereţea şi evidenta lui lipsă de experienţă o incitau şi mai tare.

A doua zi, cînd a luat prînzul cu Natalie Eustace, Susan Arvey a ascultat atentă toate detaliile relatării despre cele mai bune piese de pe Broadway. Natalie venea cu plăcere la aceste întîlniri, pe parcursul cărora se simţea superioară vechii sale prietene, căci nu era suficient să duci o viaţă îndestulată, dacă aceasta nu avea şi o dimensiune artistică.

– Cum îţi petreci serile aici, Susan? o întrebă Natalie după ce-i povestise totul despre ceea ce făcea ea.

– Ca de obicei, iau masa cu prietenii de afaceri ai lui Curt, oameni neînsemnaţi. Te invidiez cu adevărat, Natalie, tu poţi să te

duci peste tot, dar, din păcate, eu nu mai am timp pentru anumite lucruri.

– Poate cînd o să vii în oraş ca să cumperi antichităţi, împreună cu Mark Hampton, o să-ţi găseşti timp să petreci o seară cu mine. Dar să-l laşi pe Curt acasă... ca de obicei, nu?

– Aşa o să facem, Natalie, deşi după ce umblu după antichităţi simt că nu mai am nici o vlagă.

– Dă-mi voie să-ţi spun n-ai deloc aerul unei femei secătuite de puteri, spuse Natalie invidioasă pe înfăţişarea strălucitoare a lui Susan.

– Datorită aerului californian, scumpo. Oricît de plicticoasă ar putea fi viaţa în California, mai mult ca sigur că aerul de acolo are o influenţă benefică asupra locuitorilor săi.

Diseară o să-mi pun peruca roşie, se gîndea ea în acelaşi timp, aceea lungă şi dreaptă şi o să comand doi bărbaţi... Da, va suna la agenţie imediat ce va pleca de aici şi va cere să i se rezerve cei mai tineri şi mai noi băieţi din agenţie, iar pe unul îl va dezbrăca, îl va lega şi-l va sili să privească pasiv, în timp ce pe celălalt îl va învăţa să se supună. Da, cu ochii acoperiţi cu o eşarfă subţire din şifon, pentru ca ea să aibă senzaţia de libertate; între timp celălalt o va privi aşteptîndu-şi rîndul, din ce în ce mai conştient de faptul că nu era de glumit cu ordinele ei. Dacă el se va comporta cum trebuie, poate că-l va atinge cu limba, poate chiar şi cu buzele... sau poate că nu. Cu doi băieţi avea mai multe jocuri la dispoziţie, prin analogie cu posibilităţile existente într-o lume în care singura regulă ce merita respectată era cea care se impunea singură.

7

Da, Jean-Luc, voiai să-mi vorbeşti cumva? îl întrebă Josie Speilberg, într-o dimineaţă de început de vară a anului 1980, mirată de faptul că bucătarulşef îi ceruse o întrevedere între patru ochi.

– Domnişoară, cu regret vă anunţ că mă simt obligat să-mi dau demisia, spuse el calm.

– Oh, nu, Jean-Luc, nu poţi face aşa ceva!

– Dar n-am încotro, domnişoară. Nu am de ce să mă plîng de postul meu, aţi fost foarte bună cu mine, dar trebuie să fiu realist. La anu', Gigi va pleca la colegiu. Ea a fost eleva mea cea mai dragă şi sincer vorbind, am mai rămas aici doar ca s-o învăţ pe ea tot ce ştiu eu. Madame Ikehorn nu mai are nevoie de un bucătar şef.

– Dar, Jean-Luc, doamna Ikehorn a avut întotdeauna nevoie de un bucătar-şef, încă de cînd s-a măritat cu domnul Ikehorn. Nici nu se pune problema că n-ar avea nevoie de tine. Pe Josie o îngrozea perspectiva de a cauta un alt bucătarşef, tocmai acum cînd lucrurile mergeau atît de bine la bucătărie, încît aproape că şi uitase de acest sector.

– Daţi-mi voie să vă contrazic. Cînd doamna este aici, mănîncă atît de puţin încît talentele mele culinare trebuie să se limiteze la pregătirea unei simple supe, ca să spun aşa. O supă bună, ce-i drept, dar asta nu necesită o calificare specială. Iar dacă doamna va mai da petreceri, va găsi foarte uşor o agenţie care-i va trimite un bucătar priceput. Nu e nevoie de un bucătarşef care, practic, nu prea are ce face. În curînd o să uit la ce poate fi folosit untul şi ce gust are o cremă.

– Dacă este vorba de bani... dacă vrei să te angajezi la cineva care te plăteşte mai bine...

– Nu, domnişoară, nu despre asta e vorba. Numai că s-a nimerit să mi se iveasca o ocazie pe care o aşteptam de mult timp. Un prieten are nevoie de un bucătar-şef pentru un mic restaurant pe care vrea să şi-l deschidă în Santa Barbara. Mi-a propus să-i fiu asociat, întrucît are de gînd să atragă clientela printr-o bucătărie deosebită. Aş fi nebun să nu profit de această ocazie, cred că sînteţi de acord cu mine.

– Trebuie să recunosc, Jean-Luc, că aici nu prea ai prilejul să prepari feluri de mîncare franţuzească, dar chiar nu pot face nimic ca să te răzgîndeşti?

– Nu puteţi face nimic, scumpă domnişoară, poate doar s-o ţineţi pe Gigi acasă. Dar nu voi pleca decît peste două luni. Cred că aveţi timp suficient ca să-mi găsiţi un înlocuitor potrivit. Poate un om mai în vîrstă, cineva care să se bucure de comoditatea acestei slujbe, de efortul redus, cineva căruia să nu-i mai surîdă o nouă promovare, poate... un american?

– Oh, zău aşa, Jean-Luc!

– Sînt sincer, domnişoară, dar nu nedrept, spuse el respectuos şi se retrase.

Silită de împrejurări, Josie se apucă să caute în lung şi-n lat, pînă cînd, în sfîrşit, găsi un tînăr bucătarşef, de 26 de ani, pe nume Quentin Browning, al cărui tată deţinea un hotel de provincie în Cotswolds, vestit pentru mîncarea excelentă ce se servea acolo. „Ash Grove", un hotel respectabil, lîngă Stratford-on-Avon, dispunea de 20 de dormitoare şi cinci apartamente, dar principala sa atracţie o constituia restaurantul, unde se făceau rezervări cu multe săptămîni înainte, de către oamenii din împrejurimi, ca şi de londonezii care băteau drumul pînă acolo numai pentru a se delecta cu o mîncare aleasă.

Quentin Browning jucase rugby, apoi se dusese direct în Elveţia, la un curs de pregătire pentru viitorii hotelieri. El ştia că într-o bună zi va prelua afacerile prospere ale familiei şi era interesat să dobîndească pregătirea necesară în domeniul hotelier. În Elveţia se descurcase foarte bine. După aceea se hotărîse să se iniţieze în

tainele artei culinare spre a deveni bucătar şef. Deşi la „Ash Grove" exista un personal de bucătari numeros şi foarte bine pregătit, era esenţial pentru el să cunoască toate secretele bucătăriei, înainte de a-şi permite să critice şi să facă inovaţii. Dacă nu ajungea un expert, avea să fie tot timpul la cheremul bucătarului şef, iar această situaţie i se părea intolerabilă.

Quentin Browning lucrase în bucătăriile marilor restaurante din Lyon, Paris, Milano şi Roma, începînd de jos, urcînd treptat în funcţie, pas cu pas, datorită tenacităţii, talentului şi farmecului său personal, ce atîrnase greu în balanţă, mai ales în cazul unui englez ce provenea din acea insulă rece, unde nu prea întîlneai oameni fermecători. Quentin Browning tocmai îşi terminase stagiul de un an, ca asistent de bucătar şef, într-un important restaurant franţuzesc din Huston şi fusese pe punctul să accepte o slujbă tentantă în San Francisco. Dar pînă la urmă o refuzase în favoarea celei de bucătar şef într-o mare reşedinţă particulară.

Îi lipsea provocarea, se decise el. Lucrase destul ca ucenic al unui bucătar şef. Deocamdată, tatăl lui se descurca de unul singur şi nici prin minte nu i-ar fi trecut ce salariu uriaş primea fiul lui pentru o slujbă atît de simplă. De ce nu s-ar bucura de stilul de viaţă californian: surf, mult soare, femei frumoase, aşa cum îi plăceau lui – masive, voluptuoase, blonde, de preferat cît mai multe – înainte de a se îngropa în ţara lui Shakespeare şi de a se apuca serios de treabă, se întrebă Quentin mai mult retoric, căci ştia deja răspunsul.

Gigi îşi luă întristată rămas-bun de la Jean-Luc, prietenul şi profesorul ei de neînlocuit care aşteptase destul de mult ca s-o vadă în postura de absolventă a liceului. La serbarea organizată cu acest prilej asistaseră Billy, Spider, Valentine, Dolly şi Lester, Sara, coafeza de la „Sassoon", toţi cei care locuiau în casa de pe Charing Cross Road şi jumătate din personalul de la „Scruples". La momentul respectiv, Vito se afla undeva prin sudul Franţei şi numai Gigi îi dusese dorul.

Ca să-şi alunge gîndurile triste provocate de plecarea lui Jean-Luc, Gigi se decise să facă o prăjitură pentru cel care avea să-i ia

locul lui Jean-Luc şi care trebuia să sosească a doua zi. Nimic ieşit din comun, dar nici prea obişnuit, doar o prăjitură care să pună la încercare gustul noului venit în materie de copt. Se hotărî asupra prăjiturii cu vanilie, genul clasic de prăjitură în stil francez, care, pentru a ieşi perfectă, are nevoie de un lucru de care numai un alt expert şi-ar fi putut da seama. Modul cum va recepţiona prăjitura constituia testul pe care i-l pregătea Gigi, capcana pe care i-o întindea, căci nu avea nici cea mai mică încredere într-un englez care se pretindea a fi un bucătar şef în stil francez.

– De ce tocmai o prăjitură pufoasă? întrebă curios Burgo O'Sullivan privind-o pe Gigi care se apucase de treabă în bucătăria pustie. De ce nu ceva mai spectaculos?

– Burgo, ştiu că ţi-a venit greu să mă înveţi să conduc, ştiu că ai riscat foarte mult cînd am cutreierat împreună autostrăzile, dar nici măcar tu nu ai avea suficient curaj şi îndemînare ca să te apuci de prepararea acestei prăjituri, aparent atît de simplă. Pot surveni o mulţime de accidente în timpul procesului de pregătire şi nici eu nu m-aş încumeta la aşa ceva dacă n-aş fi atît de expertă.

– Îţi admir modestia.

Gigi îi zîmbi.

– Nu ai ce face cu modestia la bucătărie. E ca într-o luptă cu taurii – nu te apuci de ceva ce ştii că nu poţi duce la bun sfîrşit, Burgo, declară ea în timp ce bătea ouăle, zahărul şi vanilia, deasupra unui vas cu apă fierbinte. Aici trebuie să ştii exact ce anume cantităţi să pui, prietene, şi să baţi amestecul mai mult decît trebuie, dar fără să exagerezi, cu o exactitate uluitoare ce te face să-ţi stea inima în loc dacă priveşti.

Burgo se aşeză confortabil pe un scaun. Gigi lucra cu atenţie, înfăşurată într-un şorţ alb ce-i venea aproape pînă la glezne, cu o panglică neagră de catifea care-i susţinea şuviţele de păr, împiedicîndu-le să-i intre în ochi. Îi sugera o tînără mireasă harnică desprinsă parcă din paginile unei vechi cărţi de bucate, din epoca Victoriană.

– Încă nu sînt impresionat, zise el, dar ştiu că este o chestiune de timp. Din moment ce tot o să-mi spui pînă la urmă, de ce trebuie să baţi amestecul aşa de mult?

– Fiindcă potențialul eşec se ascunde tocmai în compoziția acestei prăjituri; în clipa în care voi adăuga două măsuri şi jumătate de unt topit, după cum vei vedea imediat, untul poate muia compoziția, poate chiar s-o strice de tot. De aceea, sublinie Gigi, agitînd telul spre el, trebuie să bat cît mai mult compoziția, pentru a obține o prăjitură miraculos de pufoasă.

– Are sens ce-mi spui, mormăi Burgo.

– Aşteaptă, Burgo, aşteaptă! Dacă bat compoziția doar un picuț mai mult decît trebuie, aluatul va deveni prea pufos şi prăjitura îşi va pierde prospețimea.

– Se usucă fie dacă o baţi prea mult fie prea puțin?

– Este un amănunt esențial, Burgo, doar o singură măsură greşită, şi totul se duce pe apa sîmbetei, spuse Gigi veselă, începînd să pună făină în compoziție, care tocmai atinsese densitatea ideală, după părerea ei. Pe de altă parte, din moment ce nu folosesc praf de copt, dacă nu adaug făina în cantitatea corespunzătoare, compoziția riscă să se moaie, iar după ce se va coace, prăjitura va fi tare şi gustoasă ca o clătită lipicioasă.

– Prepararea prăjiturilor este întotdeauna aşa de complicată? În viziunea lui Betty Croker, această îndeletnicire părea mult mai amuzantă.

– Burgo, eu țintesc ceva mai sus; am în vedere o prăjitură care să-l lase cu gura căscată pe noul bucătar şef. Betty Croker n-ar fi făcut aşa ceva.

– Eu am impresia că vrei să te dai în spectacol.

– Un bucătar bun trebuie să se dea întotdeauna în spectacol, spuse Gigi imperturbabilă. Dacă n-ar fi existat arta culinară, am sta şi acum în peşteri, mîncînd carne crudă şi rădăcini. Casele s-au inventat în primul rînd pentru a adăposti bucătăriile. N-ar mai exista civilizație fără o bună bucătărie.

– Ştiam eu că trebuie să existe un vinovat pentru această civilizație, spuse Burgo, pe cînd Gigi turna aluatul într-o tavă, îl punea în cuptor şi se apuca să prepare crema de unt combinată cu cremă de ouă pe care urma s-o aşeze între cele trei straturi şi deasupra prăjiturii, pentru a o decora. Locuiesc de aşa mult timp

în casa asta, încît am început să cred că e vorba de talentul de a face cumpărături. Diseară ai vreo întîlnire, Gigi?

– Normal, răspunse ea imediat. Mergem cu toții la filmul de groază „Rocky".

– Care „cu toții"?

– Gașca mea, deșteptule, gașca mea – Maze, Sue, Betty și cîțiva băieți. De ce?

– L-ai mai văzut de 12 ori, obiectă Burgo, știind că probabil îl vor mai vedea încă de 12 ori pînă cînd va dispărea de pe ecrane. El voia să știe dacă Gigi se întîlnea cu un băiat anume. Uneori la pocher, îl chestiona pe prietenul său, Stan, care era paznic la Uni, în legătură cu obiceiul acestor tineri de a ieși în grup. După părerea lui Burgo venise vremea ca Gigi să-și găsească un prieten drăguț în loc să tot iasă cu gașca, căci în fond avea 18 ani – mama lui fusese gravidă cu cel de-al doilea copil la vîrsta de 18 ani – dar Stan, care-i cunoștea mult mai bine pe adolescenți, îi explicase că este un lucru normal.

– Cînd va începe să iasă numai cu un singur tip, abia atunci o să-ți faci probleme, fiindcă văd că te preocupă îndeaproape soarta ei, îl avertizase prietenul lui. De îndată ce Gigi va pleca la colegiu, se va schimba și în clipa aceea îți vei dori să facă parte din vreo gașcă, fiindcă numai așa o s-o mai vezi în preajma ta.

Un timp, cei doi rămaseră tăcuți, așteptînd ca prăjitura să se răcească, pentru ca Gigi s-o poată tăia și orna.

– Burgo, privește această prăjitură, spuse ea imediat ce termină. Ce părere ai?

– Ai spus că vrei să faci ceva simplu.

– Dar nu plictisitor! Aceasta este prăjitura cu aspectul cel mai simplu pe care am văzut-o vreodată! E rotundă și albă; ar putea fi o roată de brînză Brie dacă n-ar fi cea mai pufoasă prăjitură din lume.

– Orneaz-o!

– Intenționam să n-o decorez deloc, s-o fac să pară neterminată, astfel încît prima reacție să fie numai de ordin estetic. Oricine poate decora o prăjitură și să păcălească ochiul necunoscătorului. Voi

strica puritatea prăjiturii dacă o voi decora, dar, dacă n-o fac, nu se va obosi nimeni s-o guste. Nu aşa s-a îmbogăţit Sara Lee.

– Hei, Gigi, asta e problema oricărui artist. Te vinzi sau rămîi fermă pe poziţie?

– Voi face un compromis. Voi scrie un mesaj simplu pe prăjitură, spuse ea inspirată, pe cînd topea nişte ciocolată albă şi făcea un cornet din hîrtie. Turnă ciocolata topită, amestecată cu un pic de ulei vegetal, în cornetul de hîrtie, îi tăie un pic vîrful şi scrise la suprafaţă „Bun venit lui Quentin Browning", cu litere mari şi subţiri, înflorate, după care făcu un desen foarte subţire, aproape invizibil, pe toată lungimea prăjiturii.

– E minunat, spuse Burgo plin de admiraţie. Alb pe alb, ca un gangster cu cămaşă şi cravată albe.

– Va fi obligat s-o guste, măcar din politeţe. Şi cînd o va gusta, voi spune pe un ton nevinovat că sînt doar o amatoare, care se ocupă de bucătărie în timpul liber. Ha! Atunci o să vedem ce va face Browning. Jean-Luc mi-a spus că englezii pur şi simplu nu se pricep la prăjituri... e ceva genetic. Acum, Burgo, eu şi cu tine ne vom ocupa de vase.

– Bucătarul se ocupă de vase, Gigi. Chiar mă crezi fraier?

– Sînt sigură de asta. Poftim, pentru început n-ai decît să lingi tava.

Duminică după-amiază cînd Quentin Browning sosi la Charing Cross Road cu bagajele sale, marea reşedinţă părea adormită. Imediat după ce Gigi terminase şcoala, Billy zburase la München, unde o aşteptau o mulţime de femei dornice să vadă deschisă noua filială a magazinului „Scruples", care încă nu era gata. Fiindcă aproape tot personalul era liber în acea zi, Josie îl delegase pe Burgo să-l întîmpine pe noul venit. Burgo îl conduse pe Quentin în camera lui, din aripa personalului.

– Vrei să-ţi arăt împrejurimile sau preferi să te instalezi mai întîi? întrebă el.

– O să despachetez mai tîrziu, mulţumesc. Aş vrea să arunc o privire în bucătărie. Cînd a discutat cu mine, domnişoara Speilberg n a avut timp să-mi arate nimic.

– Desigur. Îţi fac şi un ceai dacă vrei.

– Mulţumesc, eşti foarte drăguţ. Nu mi-a mai făcut nimeni un ceai, de foarte mulţi ani. Cu ce altceva te ocupi pe aici?

– Cu de toate, în afară de gătit, grădinărit şi spălat.

– Acasă am un unchi care-ţi seamănă leit, spuse Quentin zîmbind. Fără el totul s-ar prăbuşi, în numai cîteva zile. Deci tu eşti omul bun la toate.

– Într-un fel, răspunse Burgo, măsurîndu-l din priviri pe noul venit. Pentru un englez părea băiat de treabă. Poate ştia să joace pocher.

După ce inspectă amănunţit bucătăria, cămara majordomului, camera de provizii, pivniţa şi camerele în care luau masa familia şi personalul, Quentin se lăsă condus de Burgo în camera unde se servea micul dejun. Stăteau amîndoi în faţa unei ceşti de ceai şi a prăjiturii făcute de Gigi, pe care Burgo o adusese, potrivit instrucţiunilor fetei. Quentin citi inscripţia.

– E un gest mişcător, cu atît mai impresionant cu cît sînt mort de foame, spuse el încîntat de atenţia acordată.

– Tocmai am sunat-o pe Gigi şi am invitat-o la ceai, spuse Burgo.

– Gigi?

– Fiica vitregă a doamnei Ikehorn. Era sus şi citea.

– O fetiţă?

– Nu chiar, dar nici prea mare nu este, răspunse Burgo gînditor. Oricum, e destul de mică pentru stilul californian.

– Cîţi ani are?

– E tînără. Oh, iat-o! Gigi Orsini, Quentin Browning.

Gigi îi strînse mîna în mod automat, zîmbi convenţional şi se aşeză pe scaun. Nu întîlnise niciodată un englez în carne şi oase, dar se familiarizase într-un fel cu această specie reprezentată de Laurance Olivier şi Alec Guinness, Alan Bates şi Sir Ralph Richardson, Rex Harrison şi David Niven, John Gielgud şi John Lennon. Era sigură că englezii, oricît de diferiţi ar fi fost, n-ar fi reuşit s-o ia prin surprindere. Şi totuşi nu mai văzuse în nici un film un idiot asemănător cu cel din faţa ei. Era un bărbat înalt şi

zvelt, tipul aventurierului, care arăta mai degrabă a explorator pe Nil decît bucătar şef, dar zîmbetul automat şi maxilarele lui uşor proeminente o duceau cu gîndul la un şcolar care venise în vacanţă. Avea un nas lung, osos, urechi mari şi un păr blond, dat într-o parte, care îi cădea tot timpul pe frunte. Afişa un aer rezervat, însă ochii lui verzi exprimau sinceritate.

- Haide să gustăm prăjitura, spuse Burgo, în timp ce Gigi stătea tăcută, cu privirea aţintită asupra lui, fără măcar să soarbă din ceai.

- Prăjitură? întrebă Gigi de parcă auzise un cuvînt într-o limbă străină.

– Prăjitura de pe masă, această prăjitură rotundă şi albă, răspunse Burgo, tăind-o nerăbdător. El o gustase în gînd, încă de ieri. N-ar fi trebuit să lingă tava.

În mod automat, atît Gigi, cît şi Quentin gustară prăjitura. Burgo îşi tăie o bucată mare şi o devoră încîntat. Era mult mai bună decît promisese Gigi, mai bună decît orice prăjitură pe care o mîncase vreodată.

– E bună, spuse Gigi dusă pe gînduri.

– Excelentă, zise Quentin cu un aer absent, şi, în timp ce-o privea, mai luă o înghiţitură, fără să-şi dea seama. Ea nu era genul lui de femeie blondă, însă putea face o excepţie, iar şuviţele ei portocalii, urechile ascuţite şi colţurile ridicate ale gurii, de parcă ar fi fost în permanenţă pe punctul de a izbucni în rîs o situau la loc de frunte printre femeile pline de interes din punctul lui de vedere.

– Gigi, interveni Burgo, cînd a fost făcută această prăjitură?

– Cine ştie? răspunse ea absentă.

– Nu-ţi aminteşti? Gigi? Gigi?

– Nu, spuse ea, aruncîndu-i o privire cu înţeles.

– Ştii să găteşti? o întrebă Quentin, căutînd un subiect de conversaţie cu acea fiinţă drăguţă, indiferentă şi laconică.

– Oh, nu, spuse Gigi cu tristeţe, n-am avut niciodată timp să învăţ.

– Dar, presupun că ai măcar nişte noţiuni de bază.

– Am fost mult prea ocupată, nu-i aşa, Burgo?

– Cum? Oh, da, sigur...

– Ţi-ar plăcea să înveţi? Doar cîteva lucruri elementare, atît cît să te poţi descurca? îi sugeră Quentin.

Cu lecţiile de bucătărie avusese întotdeauna succes la fete.

– Hmm... cred că da... probabil că este o idee bună, ar trebui să ştiu cîte ceva, pentru orice eventualitate, nu-i aşa, Burgo?

– Mda, Gigi, în caz că vei avea vreodată nevoie. Poate pe o insulă pustie, spuse Burgo dezgustat, căci nu reuşea să înţeleagă ce cursă machiavelică îi întindea Gigi lui Quentin. Măcar să-l fi avertizat din timp în privinţa noului ei plan diavolesc.

– Am putea sări peste stagiul de curăţare a cepei, morcovilor şi să trecem direct la... ouă jumări, îi propuse Quentin, dornic să o scutească de asemenea munci ingrate.

– Oh, nu, vreau să fac totul ca la carte, spuse Gigi, compunîndu-şi o figură nevinovată. Vreau s-o luăm de la zero şi să muncesc din greu pînă cînd o să ajung la... ouă jumări... fără să sar nici o etapă. Am o grămadă de timp la dispoziţie şi nimic altceva de făcut... toată vara.

– Cred că o să mai iau o bucată de prăjitură, spuse Burgo – străbătut brusc de o presimţire care fu cît pe-aci să-i taie pofta de mîncare – din moment ce voi doi nu păreţi prea înfometaţi.

În acea seară Gigi l-a plimbat pe Quentin cu maşina, în jurul Los Angelesului, de la Santa Monica la Beverly Hills, de la „Sunset Strip" spre „Pink's" faimosul local cu hot-dog, asaltat de turişti, ce se îmbogăţise tocmai datorită acestui produs.

– Mai povesteşte-mi despre Cotswolds, îi spuse ea lui Quentin în timp ce stăteau la tejgheaua localului şi-şi aşteptau cea de-a doua porţie de hot-dog condimentat, presărat cu chili, muştar şi ceapă tăiată felii.

– Ia stai un pic, Gigi, mi-ai pus tot soiul de întrebări de cînd ne-am suit în maşină, dar tu n-ai suflat o vorbă despre tine.

– Oh, exclamă ea afectată, privind într-o parte cu un aer misterios a la Bette Davis. Nu prea ştiu de unde să încep... am dus o viaţă foarte complicată, Quentin... am tot călătorit între New York

şi Los Angeles. S-ar putea ca unii să mă considere sofisticată, dar, la naiba, nu e vina mea că m-am născut cu o asemenea fire agitată. Este o boală incurabilă – să cauţi tot timpul noi experienţe, oricît ar fi de traumatizante, şi să tot speri că vei avea parte de o nouă senzaţie, fie ea şi violentă. Dar ce-i mai rău este că nici la 21 de ani nu mi-am găsit un rost în viaţă – nu fi atît de surprins, Quentin, am fost blestemată să am această înfăţişare de copil cu care am reuşit să păcălesc o mulţime de bărbaţi. Gigi clătină din cap într-un mod exagerat de teatral, exprimîndu-şi dezamăgirea, dar şi un fel de resemnare în faţa sorţii. Vezi, tu, Quentin, indiferent cît de mult hoinăresc, cîte experienţe am, tot mă simt nemulţumită şi întotdeauna am impresia că dincolo de următoarea escapadă mă aşteaptă ceva nemaipomenit.

– Atunci cum de-ţi petreci vara aici? Mi se pare un loc foarte liniştit.

– Anul trecut... cum să-ţi spun?... am fost înnebunită, da, într-un mod exagerat, mergînd aproape pînă la autodistrugere; cred că aceasta e cuvîntul potrivit. Cineva din casă tot o să bîrfească ceva, pînă la urmă, aşa că trebuie să recunosc că m-am implicat prea tare în... oh, la naiba... în viaţa unui grup de rock... a fost un episod bizar, acum cînd privesc înapoi, dar au existat unele părţi bune. Gigi îi dărui un zîmbet mic, ce conţinea multe secrete. Oricum, continuă ea, Billy a insistat ca eu să stau acasă în vara asta, pentru ca ca să nu-şi mai facă griji în privinţa mea şi, fiindcă eu o iubesc, am fost de acord. Nici nu mi-a trecut prin minte că o să am ocazia să învăţ... să gătesc. Îi aruncă lui Quentin o privire atît de şăgalnică pe sub genele negre, încît Quentin se gîndi că ar trebui să extindă categoria femeilor adorabile din punctul lui de vedere pentru a include un personaj atît de complex ca Gigi.

– Aşadar, la asta te refereai cînd spuneai că ai fost mult prea ocupată ca să ai timp pentru gătit.

– Nu era un lucru chiar aşa de important.

– Bineînţeles că nu. Despre ce grup era vorba?

– Oh, aş prefera să nu spun, Quentin. De fapt, mă străduiesc să uit acel episod. Fata întoarse uşor capul şi el o văzu înroşindu-se la

față, de la baza gîtului expus privirii, dincolo de cămașa albă din mătase pînă la rădăcina părului. Cerceii ei lungi din argint, cu turcoaze, se legănau ușor în aer în timp ce ea se prefăcea că suferă din cauza acelei amintiri dureroase.

– Îmi pare rău, Gigi, am fost lipsit de tact, să-ți pun o asemenea întrebare. Nici nu știu ce m-a apucat.

– Nu, să nu-ți pară rău... povestea s-a terminat de cîteva luni.

– Zău?

– Absolut. Mi-am revenit complet. De fapt, dacă mă gîndesc bine, a fost o experiență folositoare din care am învățat ceva. Nu, nu regret nimic. Știi cîntecul lui Piaf, „Je ne regrette rien"? Aceasta este deviza mea. Hai să ne întoarcem acasă!

Gigi rămase tăcută în timp ce conducea cu abilitate mașina vopsită în roz, spre Charing Cross Road. În toți acei ani care trecuseră își dorise din tot sufletul să se maturizeze cît mai repede, să scape de acea imagine de fetiță, dar nu i se ivise nici o ocazie potrivită. Din punct de vedere emoțional, băieții din gașca ei erau niște copii, chiar în comparație cu cea mai copilăroasă fată, dar ei continuaseră să iasă împreună, să formeze un mic grup distinct față de restul clasei. Nici unul dintre ei nu voia să-și pericliteze în vreun fel situația familială înainte de a termina liceul. Surveniseră obișnuitele certuri și bîrfe adolescentine, intrigi mărunte și nevinovate, dar din punctul ei de vedere, băieții erau cu toții la fel și nu o interesau mai mult decît niște frați.

În vreme ce conducea, Gigi se minuna cum de rezistase așa de mult timp să trăiască sub aripa protectoare a lui Billy, Josie și Burgo, în compania nelipsitei sale prietene, Maze. După cum decurseseră lucrurile, puteai spune că ea și Maze învățaseră la mănăstire, deși existau și la Uni bande sălbatice de copii excentrici.

Cu fiecare milă parcursă ea simțea că se apropie în viteză de stadiul de adult. Ori de cîte ori se uita pe furiș la Quentin, la profilul lui osos, își încleșta mîinile pe volan și se simțea din ce în ce mai matură și mai sigură pe ea. El era un bărbat și ea o femeie, își spuse Gigi. Devenise femeie din clipa în care îi spusese că nu știe

să gătească. Dar din toate minciunile pe care i le spusese lui Quentin, spre surprinderea ei, un singur lucru era adevărat. Nu credea în regrete. Acum cînd își dădea seama ce viață izolată dusese, nu mai avea rost să privească înapoi.

Gigi îl salută pe omul de pază, conduse mai departe pe alee și-și parcă mașina în garaj. Nu părea să mai fie nimeni treaz în casă, cînd deschise ușa de la intrare, tremurînd ușor, cu gîndul la intențiile sale.

– Nu se încuie cu cheia? întrebă Quentin.

– Nu e nevoie. Casa este păzită de oameni plătiți. O să-i cunoști cu timpul.

– Dar cum ajung în camera mea? Sînt pierdut fără Burgo.

– Te conduc eu, nu-ți face probleme. Dar mai întîi vino pînă sus să-mi vezi apartamentul. Merită efortul, este o atracție turistică, la fel ca Pink's.

– E ca și cum am arunca o privire în apartamentul reginei din palatul Buckingham?

– După toate probabilitățile, apartamentul meu este mult mai confortabil. Grăbită, Gigi îl conduse pe scări în sus. Anul trecut dormitorul ei fusese lărgit și redecorat, transformîndu-se într-un adevărat apartament ca urmare a spargerii zidului dintre dormitorul ei și camera de oaspeți. În prezent, sanctuarul ei se compunea dintr-o sufragerie mare, o mică bucătărie și o cameră de toaletă, toate foarte luxos aranjate. Prin această amenajare Billy se gîndise că o va ispiti să locuiască acasă, în anii de studiu la colegiul de la UCLA.

– Este... cel mai pur stil hollywoodian, spuse Quentin uluit după ce ea îi arătă tot apartamentul și se opri în fața piesei de rezistență, cel mai mare pat pe care-l văzuse el vreodată, înconjurat de valuri de mătase verde, albă și roz, ce cădeau din tavan unde erau prinse. Patul ar fi fost potrivit și pentru Caterina cea Mare, servindu-i drept cort în timpul călătoriilor sale.

– Cam ăsta ar fi fost scopul. Vrei să bei ceva?

Nu, mulțumesc.

– Dar un sărut ai vrea?

– Da, te rog.

Gigi se duse spre el, îi încolăci gîtul cu brațele şi-l sărută uşor pe bărbie.

– Cred că, acum ar fi mai bine să mă întorc în camera mea, spuse Quentin hotărît.

– De ce te grăbeşti?

– Gigi...

– Da?

– Ce ai de gînd? O nouă provocare, încă o experiență complexă pe care s-o treci la activ?

– Exact, răspunse Gigi rîzînd, încîntată că pusese el punctul pe i. Dar numai dacă te interesează. Nu face parte din obligațiile de serviciu.

– Iisuse, Gigi, dar chiar că spui lucrurilor pe nume, oftă el.

– Ai exact cinci secunde să te hotărăşti, îl informă Gigi, cu respirația întretăiată.

– Ah... Hollywoodul, şopti Quentin Browning capitulînd, apoi o luă în brațe şi o puse pe pat. O sărută plin de patos pe gura ei dornică şi semeață, în vreme ce îi descheia nasturii de la bluză şi îi elibera sînii mici, rozalii, tineri şi rebeli. Dar foarte repede, ea nu se mai mulțumi doar cu sărutările pe gură şi îl trase de păr, astfel încît el se văzu obligat să-i abandoneze gura şi să se îndrepte spre sîni. Îi luă singură în mîini şi îi oferi gurii lui sfîrcurile arogante, într-un mod atît de brutal, încît ai fi zis că se aşteaptă din partea lui s-o muşte.

– Aşteaptă, aşteaptă, mormăi el, dar Gigi nu-l băgă în seamă, şi se grăbi să-şi scoată jeanşii şi chiloții, în timp ce el continua să fie fascinat de sînii ei. Dumnezeule, dar chiar că eşti lacomă, spuse el cînd deveni conştient de goliciunea ei. O fetiță lacomă, foarte lacomă, mai adăugă şi se dezbrăcă şi el cît putu mai repede.

Ea îi înconjură pieptul cu mîinile şi se frecă de trupul lui gol atît de violent, încît ai fi zis că e cuprinsă de flăcări şi vrea să şi le stingă de pielea lui. În tot acest timp îl săruta cu ardoare unde nimerea.

– Stai aşa, îi comandă el, ținînd-o de mîini astfel încît s-o poată privi, să-i poată cerceta mijlocul subțire, forma splendidă a

şoldurilor şi a picioarelor, rotunjimea abdomenului şi părul pubian care promitea multe plăceri.

În timp ce el o privea, Gigi îşi închise ochii, cuprinsă de nerăbdare, cu răsuflarea grea, dar incapabilă să scape din strînsoarea lui. La un moment dat, începu să-şi mişte şoldurile dintr-o parte în alta, într-o cadenţă seducătoare ce-l făcu să uite de curiozitatea lui.

De îndată ce simţi că strînsoarea lui cedează, se aruncă brusc asupra lui, cu picioarele desfăcute, împingîndu-se singură spre penisul lui, cuprinzîndu-l cu pulpele. El rîse de impulsivitatea ei şi se dădu înapoi astfel încît s-o poată mîngîia între picioare, s-o încălzească. Îşi croi apoi drum prin părul des şi cîrlionţat pînă cînd simţi partea interioară a sexului ei. Voia s-o vadă cu ochii lui înainte de a o pătrunde. Gigi închise din nou ochii cînd îi simţi atingerea, strînse din dinţi şi se chirci pe pat. Dar el se molipsi de nerăbdarea ei şi nu mai putu rezista. O pătrunse adînc dintr-o singură mişcare impetuoasă, fiind prea excitat de aviditatea ei. Îi trecu prin minte doar gîndul că ea era atît de strîmtă din cauza staturii sale scunde. Apoi se pierdu cu totul, mai ales că ea îi răspunse imediat la mişcări. Îl muşcă de umăr pînă la sînge şi-l îndemnă cu sălbăticie să se mişte cît mai repede. Cu toată experienţa lui, fu uimit de temperamentul ei vulcanic. Încercă să se abţină, dar ea nu-i permitea nici o ezitare, folosindu-şi trupul fără milă, uneori chiar cu neîndemînare. Efectul produs asupra lui a fost atît de covîrşitor, încît a ajuns aproape instantaneu la orgasm.

Extenuat, se ridică de pe Gigi şi se întinse lîngă ea, pe pat. Rămase tăcut. În cele din urmă spuse pe un ton admirativ:

– Întotdeauna obţii ceea ce vrei, nu-i aşa? Cînd văzu că nu-i răspunde, o privi cu ochii pe jumătate deschişi şi imediat îşi dădu seama de dezamăgirea ei. Oh, la dracu'... tu nu... îmi pare rău...

– Încă nu, dar voi obţine... nu pleci nicăieri, spuse Gigi îmbrăţişîndu-l. Îmi pare rău că te-am muşcat.

– Să nu mai faci asta, mă doare.

– Data viitoare nu va mai fi nevoie... am făcut-o numai ca să nu ţip de durere.

Quentin se ridică brusc.

– Ce dracu'? Stai un pic... ce-i asta? Arătă acuzator pata de sînge de pe pat.

– Tu ce crezi? întrebă Gigi, nemaipomenit de încîntată de propria-i persoană.

– Se pare că eşti cea mai mare mincinoasă pe care am întîlnit-o vreodată, spuse el furios.

– Cam aşa ceva, aprobă ea fericită, cam aşa ceva.

– Dar cu banda aceea de rockeri cum rămîne? Erau cu toţii fete?

– Oh, Quentin, nu fi aşa de încuiat, chicoti Gigi dîndu-i părul la o parte de pe frunte. Întîmplător, urăsc rockul.

– Oh, Doamne, în ce-am intrat? ţipă el. Cîţi ani ai, micuţă vrăjitoare ce eşti, 14?

– Bineînţeles că nu! spuse ea indignată. Am exact vîrsta potrivită. Nu trebuie să-ţi faci griji. Acum ar fi mai bine să te întinzi puţin şi să tragi un pui de somn! Nu ţi-ar strica un pic de odihnă. Mă întorc imediat.

Gigi fu precaută şi închise uşile de la apartamentul ei, ascunzînd cheia. Înainte ca ea să intre în vîrful picioarelor în baie, Quentin adormise deja cu o expresie de satisfacţie pe chipul lung, cu trăsături atrăgătoare. În timp ce-şi pregătea o baie fierbinte, menită să-i îndepărteze petele de sînge, ea fredona una din variantele melodiei „Bulevardul inimilor frînte", aparţinînd lui Tony Bennett. După ce cîntări bine situaţia, se hotărî să nu-i spună nimic lui Maze. Acum era prea mare ca să-şi mai împărtăşească toate secretele. Şi noaptea de-abia începea.

Dacă aşa înţelegea Gigi să flirteze cu un bărbat, treaba ei, îşi spunea Burgo în timp ce o privea cum curăţa ascultătoare morcovii, tăia ţelina şi învăţa cum să introducă o roşie în apă fierbinte înainte de a o curăţa de pieliţă – un truc banal pe care îl aflase cu trei ani în urmă. N-avea decît să suporte singură consecinţele acestei comportări ridicole, din moment ce-şi închipuia că va atrage un bărbat spre ea jucînd rolul prostului în bucătărie. El se spăla pe

mîini de toată afacerea. În fond, avea de ce să-şi facă griji. La început îi fusese un pic teamă, gîndindu-se că poate Gigi luase lecţii de la doamna Ikehorn care, din cîte auzise el, nu se rezuma la o joacă în bucătărie atunci cînd era hotărîtă să pună mîna pe un bărbat. Dar, slavă Domnului, se înşelase.

Josie Speilberg, care ştia, din biroul ei, tot ce se întîmplă în casă, a fost mulţumită cînd a auzit că Gigi îşi continua lecţiile de gătit, căci fiecare bucătar avea tehnica lui, iar o elevă silitoare de talia lui Gigi putea învăţa ceva nou de la fiecare. Şi-ar fi dorit ca Jean-Luc s-o vadă pe Gigi, să se convingă că nu-şi pierduse interesul pentru bucătărie după plecarea lui. După cum obişnuia ea să spună, nimeni nu era de neînlocuit.

În ceea ce-i priveşte pe ceilalţi membri ai personalului, ei erau atît de obişnuiţi cu prezenţa lui Gigi în bucătărie, încît nici n-o mai luau în seamă. Din punctul lor de vedere, nu exista nici o deosebire între tehnicile de gătit; numai rezultatele se deosebeau.

Billy se întorsese de la München şi petrecu cîteva zile în Los Angeles înainte de a se duce în Hawaii, unde urma să fie construit un alt magazin „Scruples" avînd în vedere afluenţa turiştilor, dornici să-şi cheltuiască banii şi numărul mare de călători, japonezi interesaţi de modă.

Billy plănuise s-o ia pe Gigi cu ea în această călătorie şi apoi în Hong Kong. Nu-i plăcea să stea departe de ea prea mult timp, dar după agitaţia şi tensiunea ultimului an de şcoală, sărmanul copil nu-şi dorea decît să stea acasă, să lenevească toată ziua, dormind mai tîrziu ca niciodată, învîrtindu-se în jurul bucătăriei ca de obicei, înotînd leneşă în piscină, în fiecare după-amiază şi revenindu-şi treptat de pe urma efortului depus la învăţătură. Fusese acceptată la Smith şi Vassar şi Berkeley, dar spre încîntarea lui Billy, se hotărîse să meargă la UCLA.

În timp ce luau prînzul împreună, Billy o studie cu atenţie pe Gigi şi observă cît de tare se schimbase de cînd terminase liceul. Desigur, îşi spuse Billy, făcuse un pas important în viaţă. Observase o strălucire nouă în ochii fetei şi parcă şi obrajii îi erau mai coloraţi ca de obicei. Gigi părea să se fi maturizat brusc, în numai cîteva

săptămîni, ceea ce nu putea fi decît o iluzie optică. Deşi acest amă-
nunt îi sărise în ochi de cînd se întorsese de la München, Gigi căpă-
tase o nouă înfăţişare, mult mai atrăgătoare, mai suplă, mai dulce,
un nou fel de a se mişca, de-a se purta ca o... femeie! Asta era!

– Gigi, o întrebă Billy, cuprinsă brusc de o suspiciune groaznică,
ai mîncat în ultima vreme mai mult ca de obicei?

– Probabil, admise Gigi. De fapt, se pare că numai asta fac.
Leneşă cum sînt, n-am ratat nici o masă.

– Dumnezeule! Draga mea, ar trebui să fii mai atentă! Nu-ţi
poţi permite să te îngraşi. Cu oasele tale delicate, s-ar observa chiar
dacă ai pune pe tine doar un kilogram. Poate crezi că-l vei da jos
foarte uşor, dar crede-mă pe mine, atîta vreme cît nu faci exerciţii
şi continui să mănînci normal, grăsimea se depune, pînă cînd, într-o
zi... Billy scutură din umeri respingînd imaginea lui Gigi grasă.
Din întîmplare acum arăţi splendid, dar există o limită ce duce
spre îngrăşarea excesivă şi trebuie să-mi promiţi că n-o vei depăşi
niciodată.

– Îţi promit, Billy, pe cuvînt de onoare, voi începe să-mi numă-
raloriile. Dacă nu trebuie neapărat să te duci astăzi la „Scruples"
o să te bat la tenis, doar aşa ca să-ţi demonstrez că mă simt în
formă.

– De acord, spuse Billy imediat. Ceea ce o îngrijora cel mai
tare în privinţa lui Gigi era riscul creşterii în greutate la această
vîrstă. Trebuia să-i supravegheze îndeaproape regimul alimentar,
indiferent dacă fata îşi calcula sau nu caloriile. Gigi nu era nici
minionă, nici micuţă sau prea scundă. Nu acestea erau adjectivele
care-i puteau descrie cu fidelitate înfăţişarea. Gigi crescuse nor-
mal, îndeajuns cît să devină o tînără zveltă, cu forme perfecte.
Înălţimea nu conta tot atît de mult ca proporţia, iar Gigi era aşa de
bine proporţionată, încît părea chiar mai înaltă, îndeosebi acum,
cînd arborase aerul acesta nou, de semeţie regală. Ea mîncase
întotdeauna după pofta inimii, dar toată lumea ştia că acest lucru
era posibil numai în copilărie. Spre regretul său, Billy se văzu
nevoită să se împace cu ideea că Gigi depăşise această vîrstă.

În absența lui Billy, Gigi și Quentin se furișau pe scara de serviciu, spre aripa principală, unde se afla apartamentul lui Gigi. Coridoarele erau pustii la acea oră tîrzie. Cînd Billy era acasă, găseau în fiecare seară alte locuri unde să facă dragoste: vestiarul din sala de tenis, pe care-l pardoseau cu o mulțime de prosoape pentru a-și improviza un pat, camera de unelte din sera cu orhidee, unde sacii cu mușchi și turbă le serveau drept canapea moale, iar umiditatea și temperatura constantă le dădeau impresia că se află într-o pădure.

Gigi era în al nouălea cer, simțea că se învîrte pămîntul în jurul ei de fericire, iar inima îi bătea nebunește. Prea agitată ca să citească în timpul zilei, trăia într-o continuă stare de așteptare, nerăbdătoare să înceapă lecția de gătit, cînd Quentin avea să se aplece asupra ei, ca să-i arate cum să folosească un cuțit ascuțit sau pe cel pentru curățat roșii, căci era cea mai neîndemînatică elevă din cîte existaseră vreodată.

El trebuia să-și pună mîinile peste ale ei de o sută de ori pentru a o învăța cum să spargă un ou, fără să strice gălbenușul, iar cînd făcea ea omletă stătea chiar în spatele ei ca să-i coordoneze fiecare mișcare.

De fapt Gigi nu se putea apuca de nimic pînă cînd nu-i arăta Quentin și era suficientă atingerea lui ca să i se îngreuieze respirația și să încurce sfaturile. În clipa următoare își aducea aminte că trebuie să ia ceva din cămară, iar el o urma neajutorat, știind că vor rămîne acolo, unul în brațele celuilalt, uitînd de lecție, pierzîndu-se în sărutări și așteptînd cu nerăbdare venirea serii.

Gigi era îndrăgostită nebunește de Quentin care, nefiind atît de prins, își dădea seama de importanța diferenței de opt ani dintre ei. Era conștient că nu avusese nici o clipă liberă să gîndească cu mintea limpede la situația creată în urmă cu o lună. Aproape că nu se mai recunoștea, lăsîndu-se dominat de acea vrăjitoare de optsprezece ani, care-l înrobise atît de mult încît nu i se putea opune, presupunînd că ar fi îndrăznit acest lucru. Noapte de noapte, trăia senzații unice, atingînd culmile plăcerii sexuale de care nu fusese

convins că există, şi totuşi, a doua zi se trezea că o dorea din nou pe Gigi, chiar şi atunci cînd îşi propunea să reziste măcar o dată.

Gigi nu cunoştea nici o limită, dar el era un bărbat matur, de douăzeci şi şase de ani, şi ştia foarte bine că aceste limite există şi că el le depăşise.

Dimineţile, cînd se întorcea în camera lui şi se îmbrăca repede ca să ajungă la timp la bucătărie, pentru micul dejun, Quentin Browning devenea conştient de pericolul de a-şi uita propriul nume şi planurile de viitor. Conştientiza faptul că-şi pierduse complet capul, dar aceste raţionamente motivate se estompau pînă la uitare, pe măsură ce se apropia seara şi auzea din nou rîsul lui Gigi şi se lăsa vrăjit de ochii ei verzi.

Într-o dimineaţă, devreme, Quentin luă una din maşinile casei şi se duse la „Gelson's" să facă cumpărăturile pentru petrecerea dată de Billy înainte de a se întoarce în Hawaii. Profită de singurătate pentru a-şi limpezi gîndurile şi a reflecta asupra situaţiei în care se găsea.

Da, Gigi era încîntătoare, dar... Existau multe semne de întrebare. Abstracţie făcînd de faptul că încă nu împlinise nouăsprezece ani, important era felul în care trăise: faptul că mama ei fusese ţigancă şi mediul în care crescuse de mic copil, tatăl ei, producător de filme, bogata ei mamă vitregă. Toţi acei oameni contribuiseră la formarea ei, inclusiv mediul în care crescuse şi se dezvoltase ajungînd, aşa i se părea lui, o floare exotică care nu putea înflori decît la Hollywood.

Împreună nu aveau nici un viitor, presupunînd că el s-ar decide s-o ia de soţie. El se pregătea pentru a deveni un proprietar de hotel prins de angrenajul afacerilor lui urgente. O viaţă bogată, interesantă şi folositoare pentru el, în care Gigi nu şi-ar fi găsit locul.

Cînd se va căsători îşi va alege o femeie care să-l poată ajuta, să fie alături de el în problemele de viaţă. Femeia de lîngă el va trebui să înveţe toate lucrurile pe care le cunoştea mama lui; să fie o gazdă bună, capabilă să angajeze un personal corespunzător, să prevadă totul, pînă la cel mai mic detaliu, de la aprovizionare pînă la primirea clienţilor speciali. Trebuia să-i placă această viaţă, să

ducă un trai cinstit şi responsabil, fericit, dar lipsit de fantezie.

Gigi? Să fie ea în stare de asta? Micuţa lui Gigi, răsfăţată, impulsivă, romantică şi plină de imaginaţie? Gigi, care tocmai îşi începuse viaţa amoroasă şi era plină de o energie ce aştepta să fie consumată? Cum se putea cantona Gigi, la vîrsta ei, într-un trai liniştit, cînd un tentant viitor o aştepta? Lumea întreaga i se deschidea în faţa ochilor.

Chiar dacă era suficient de nebun ca să-i dăruiască inima, chiar dacă ca l-ar fi luat de soţ cu cele mai bune intenţii din lume, nimeni nu s-ar fi aşteptat ca relaţia lor să dăinuiască. Nu aveau nici o şansă împreună, viitorul lor comun nu exista, conchise Quentin.

Nu-l avertizase nimeni, reflectă el nefericit în timp ce parca maşina, că stilul de viaţă californian îi va crea asemenea probleme. De ce nu dăduse peste genul anglo-saxon de blondă voluptuoasă, mare şi bleagă, în loc să se încurce cu această fîşneaţă cu sînge celtic amestecat cu sînge italian, cu ochi alunecoşi şi gură delicată?

Chiar şi acum, după o lună de zile, Gigi îl sufoca cu dragostea ei şi nu dădea semne că are de gînd să devină mai rezonabilă. Era mult prea dornică de săruturile lui ca să-l asculte cînd încerca să-i explice că ar trebui s-o ia mai încet, să se mai calmeze un pic. Dominată de un permanent neastîmpăr, nu ţinea cont de nimic, sfida orice pericol, profita de orice ocazie pentru a-l atinge, pentru a-l mîngîia, chiar şi atunci cînd existau şi alte persoane în cameră. Era încîntată de acest soi de pericol. Quentin ştia că mai devreme sau mai tîrziu, vor fi prinşi asupra faptului, dacă continuau să trăiască în acelaşi ritm nebunesc.

Rămăsese încă suficient timp din acea vară, încă două luni pînă cînd Gigi începea cursurile. Şi chiar şi atunci Gigi tot acasă avea de gînd să doarmă. Quentin Browning îşi spuse că şi-a asumat un risc imens care creştea cu fiecare zi şi că atunci cînd relaţia lor va fi descoperită el va fi considerat vinovat. Gigi fusese virgină cînd sosise el aici, fata-copil pe care o răsfăţau toţi ai casei, bibeloul înspăimîntătoarei doamne Ikehorn, care ar fi fost în stare să-l distrugă.

Împinse căruciorul la raionul de carne, unde-l instruise pe

măcelar cum să-i taie carnea de vițel de care avea nevoie în acea seară și apoi plecă mai departe. În clipa în care trecu pe lîngă niște cutii cu conserve de roșii, o văzu pe Gigi apropiindu-se în pași de dans. Se opri în fața lui și-l privi surprinsă.

– Ce ciudat, să ne întîlnim tocmai aici, spuse Gigi, aplecîndu-se rapid să ia o conservă. Reuși să-i sărute în treacăt încheietura mîinii, înainte de a arunca conserva într-unul din cărucioare.

– Gigi! Fii rezonabilă! Pentru Dumnezeu! Dacă ne vede unul din prietenii doamnei Ikehorn?

– Prietenii lui Billy nu-și fac singuri cumpărăturile, răspunse ea, dînd din umeri nepăsătoare și îndreptîndu-se spre el cu o intenție clară în priviri. Sărută-mă, scumpul meu, nu e nimeni în jurul nostru. Trebuie neapărat să-mi dai un sărut.

– Termină o dată! Quentin îi aruncă o privire rece și furioasă, abandonă căruciorul și dispăru cît putu de repede.

– Sînt foarte dezamăgită de Quentin, oftă Josie adresîndu-i-se lui Gigi, o zi mai tîrziu, cînd aceasta apăru în biroul ei ca s-o roage să-i reînnoiască permisul de conducere.

– Nu a ieșit cum trebuie petrecerea lui Billy?

– Și-a dat demisia, asta a făcut. Pleacă mîine... nici măcar un preaviz de o săptămînă nu-mi dă. Știe doar că este atît de greu să găsești un om potrivit pentru o asemenea slujbă. Cu toate eforturile mele de a-l face să-și schimbe hotărîrea, a rămas neînduplecat.

– Eforturi? Gigi repeta pur și simplu cuvintele lui Josie.

– I-am cerut să-mi spună un singur motiv pentru care vrea să plece atît de repede, după ce mi-a promis că va sta cel puțin un an. Singurul motiv care i-a venit mai repede în cap, în zăpăceala care l-a cuprins, a fost acela că s-a încurcat cu o fată și nu poate scăpa decît întorcîndu-se în Anglia. I-am sugerat o mulțime de lucruri pe care le-ar putea invoca ca să se descotorosească de ea și să rămînă – nu sînt grozav de pricepută în acest domeniu – dar el a insistat că trebuie să plece. Poate că este gravidă... fac pariu că asta trebuie să fie. Nu știu ce va spune doamna Ikehorn cînd se va întoarce din Hong Kong și va da peste o nouă față în bucătărie.

presupunînd că voi reuşi să-i găsesc un înlocuitor. E ruşinos să te lase cineva baltă într-un asemenea mod.

Nu-mi vine să cred!

Exact aşa i-am spus şi eu... Gigi! Stai, lasă-mi permisul vechi. Oh, zău aşa... spuse Josie Speilberg privind la biroul gol. De ce nu pot fi oamenii mai rezonabili? De ce toţi îi complicau viaţa? De ce erau toţi atît de grăbiţi şi în acelaşi timp atît de încăpăţînaţi? Dacă aş conduce ea lumea...

Gigi se închise în camera ei şi se lăsă pradă dezamăgirii. Îşi îndesă cearşaful în gură pentru ca menajera care trecea pe coridor să nu-i audă strigătele de disperare. Se ghemui pe pat, tremurînd de spaimă, acoperită în întregime cu cuvertura de pe pat, înlănţuindu şi trupul cu braţele, pentru a-şi reprima durerea asemeni unui animal sălbatic prins în captivitate, care luptă să-şi găsească calea spre libertate. Dar mintea nu înceta să lucreze. Dacă întîmplarea n ar fi adus-o astăzi la Josie, el ar fi plecat fără să-i spună un cuvînt.

N-o iubea. N-o iubise niciodată. Voia să scape de ea şi era prea laş ca să i-o spună în faţă. Îşi închipuise că îi va face o scenă, presupunea că ea va încerca să-l oprească, nici măcar nu avusese delicateţea să inventeze o poveste credibilă, o telegramă urgentă din partea familiei. De ce nu-i spusese că tocmai primise un telefon de acasă şi trebuia să se ducă imediat acolo ca să-şi ajute tatăl? Oare crezuse că ea va insista să meargă cu el? Probabil... probabil... asta şi-a închipuit. Deci nu era chiar laş, îşi lua pur şi simplu măsuri de precauţie, voia să fie sigur că va scăpa de atenţiile ei... nedorite. Nedorită, da, nedorită, după cum îi dăduse de înţeles şi ziua trecută la „Gelson's", cînd fugise de ea. Ar fi putut îndura orice, chiar şi declaraţia că n-o iubeşte, dacă ar fi dovedit un pic de respect faţă de ea. Să se fi aşezat în faţa ei şi să-i fi explicat ce simte. Faptul că-l iubeşte nu înseamnă că e incapabilă să accepte adevărul. Nu e obligat s-o iubească.

După un timp Gigi încetă să mai plîngă şi rămase întinsă în pat gîndindu-se ce să facă. Putea să se ascundă în camera ei pînă la

plecarea lui Quentin, să stea în siguranță, fără s-o vadă cineva, dar dacă făcea asta, indiferent ce motiv invoca, de la crampe la o răceală, Josie își va da seama imediat. O asemenea situație umilitoare era de nesuportat, chiar dacă Josie nu-i va trăda niciodată secretul, și se va comporta ca și cum n-ar ști nimic.

Peste patru ore avea lecția de gătit și dacă Quentin dorea să-i evite întrebările, o va aștepta în bucătărie ca de obicei. Bineînțeles ea nu se va duce, iar Josie nu va bănui nimic. Întreaga ei ființă se revolta împotriva acestei idei. Acum nu mai putea face nimic, decît să nu se umilească și să-și păstreze respectul față de sine. În cele din urmă, Gigi se duse în baie să se spele cu apă rece pe față. Se hotărîse – va merge la lecție și se va comporta normal, cel puțin va încerca s-o facă.

Imediat ce-și reveni, Gigi se strecură din casă neobservată și porni într-o plimbare spre Santa Monica Seafood. Se întoarse acasă cînd fu sigură că Quentin nu se afla în bucătărie, ci își făcuse de lucru prin altă parte, înainte de începerea lecției de gătit.

Aduse în bucătărie patru sacoșe, își puse un șorț și începu să-și așeze la îndemînă tot ce avea nevoie, la fel de atentă și precisă ca o soră medicală în sala de operație, mulțumită că și-a găsit o ocupație asupra căreia să-și concentreze atenția. Se decise asupra operațiilor preliminare. Pregăti peștele, folosind legumele tăiate, condimentele, vinul, zeamă de moluscă și apă în care aruncă toate oasele, capetele și cozile, pielea și bucățelele de pești roșii, pești de mare, tot felul de pești și moluște. Într-o altă oală puse la fiert crevetii, moluștele și midiile întregi, în timp ce în a treia așeză homarul.

Gigi lăsă peștii să fiarbă la foc mic, timp de o jumătate de oră, apoi răsturnă totul într-o singură oală mare. Scoase homarul, îl lăsă să se răcească și-l așeză în mai multe porții. Cercetă rapid masa de bucătărie și se uită la ceas. Se duse la interfon și-l sună pe Burgo, care la ora aceea se odihnea în camera lui.

– Burgo, vrei să mă vezi la lecția de gătit?

– Nu pot suporta asta, Gigi, nici măcar cînd e vorba de tine. Îmi pare rău, iubito, dar mă depășește.

– Burgo, astăzi eu voi preda lecția, spuse ea pe un ton care-l făcu să sară imediat în picioare.

– În regulă! În sfîrşit ţi-ai revenit, nu-i aşa? Cît public vrei?

– Cît mai numeros, inclusiv Josie şi toţi grădinarii.

– O să-i ai.

– Vino doar cu un minut mai devreme şi, dacă Quentin încearcă să plece, nu-l lăsa.

– În sfîrşit ţi-ai restabilit statutul, nu-i aşa? Era şi timpul, asta-i tot ce-ţi pot spune.

– Învăţ încet.

– Dar nu eşti chiar atît de proastă, scumpo.

– Mă bazez pe tine.

– Ca-ntotdeauna, spuse el şi lăsă jos receptorul, vesel pentru prima oară, după reprezentaţia cu prăjitura pufoasă şi albă. Îi trebuise destul de mult lui Gigi să înţeleagă bărbaţii, îşi zise el, dar ea era prea tînără şi inocentă ca să-şi dea seama că nu-i putea atrage mimînd prostia.

Quentin Browning petrecu două ore pe plaja de la Santa Monica, luîndu-şi întristat la revedere de la Pacific. Nu se va mai întoarce niciodată aici. Va deveni proprietarul unui hotel, înconjurat de mări reci şi de amintirile calde despre Gigi. Bineînţeles că pînă la urmă se va căsători, va fi fericit şi amintirea acestei lumi se va şterge. Uitarea, conchise el visător, reprezintă lucrul cel mai rău ce i se poate întîmpla unui om. Nu-şi îngăduia s-o iubească pe Gigi şi nu îndrăznea să-i spună asta. Era un laş nenorocit – da, asta era – dar procedase inteligent hotărînd să plece acum, fără să sufere prea tare, fără prea mult efort.

Cînd ajunse acasă şi se apropie de bucătărie auzi o larmă neobişnuită. Bun, se gîndi el, slavă Domnului că nu va fi singur cu ea. Nu ştia cum se va descurca în timpul acelei lecţii, dar nu avea încotro. Intră în cameră şi o văzu pe Gigi la masa de bucătărie înconjurată de întregul personal.

Ce se întîmplă? o întrebă el pe una din menajere, care se mulţumise să-i zîmbească. Ştia doar că Gigi avea să dea un spectacol, aşa cum obişnuia pe vremea cînd Jean-Luc era bucătar aici.

– Hei, fii atentă! țipă Quentin spre Gigi cînd o văzu că ia un cuțit foarte ascuțit, dar înainte de a ajunge la ea, începuse deja să taie niște felii extrem de subțiri, cu mișcări rapide și cu o îndemînare care-l ului.

În cîteva secunde Gigi tocase mărunt prazul. Apoi tăie cuburi roșiile, usturoiul, pulverizâ frunzele pisate, tocă ceapa, dădu pe răzătoare coaja de portocală și adăugă piperul. Se mișca cu o viteză amețitoare, acompaniată de zgomotul ustensilelor folosite. Deschidea un pachet de șofran și lua o linguriță din condimentele parfumate, golea roșiile dintr-o conservă și în final, punea totul într-un vas mare în care se afla ulei de măsline binc încins. Apoi, cu multă precizie, adăugă ceva sare în vas, înainte de a amesteca întreaga compoziție.

– Gigi... începu Quentin, simțind nevoia să spună ceva, dar ea nu-i dădu nici o atenție, nici lui și nici celor din jur, pregătindu-se să atace peștele proaspăt curățat, pe care-l porționă cu îndemînare. Apoi îl tăie cuburi și pe cel fiert. Abia după ce puse tot peștele în vasul de pe aragaz, îl privi pe Quentin, care stătea cu brațele încrucișate încercînd să-și ascundă mînia de a fi fost victima unei astfel de glume, dar în ochi i se citea o admirație profesională, și asta o interesa pe Gigi cel mai mult.

– Știați, se adresă Gigi întregii asistențe, că ciorba pescărească a fost – cel puțin așa se spune – inventată de niște îngeri păzitori care au adus-o atunci cînd un vas a naufragiat undeva prin sudul Franței? Bineînțeles că această ciorbă nu este la fel de bună ca cea făcută din pește proaspăt din Mediterana, dar eu mi-am dat toată silința și cred că a ieșit destul de gustoasă și va ajunge pentru toți. Oh, Quentin, vrei să fii drăguț să-mi aduci mai multe vase de pămînt, să le încălzești, și să tai pîinea cît timp eu prepar maioneza de usturoi – n-ar mai fi ciorbă de pește, nu-i așa, bucătarule șef, dacă n-am servi-o ca la carte.

Quentin se răsuci pe călcîie cu intenția de a părăsi bucătăria.

– În locul tău, eu aș aduce ce mi-a cerut și aș tăia și pîine, îi șopti Burgo.

Quentin îl privi surprins, dar expresia de pe chipul lui Burgo îl

determină să se ducă spre bufetul din bucătărie, în care se aflau acele vase de lut. Era un prost, ditamai prostul! Îşi bătuse joc de el. Probabil că tot personalul casei se va distra multă vreme pe seama lui, îşi spuse furios în timp ce tăia pîinea pe care Gigi i-o lăsase pe masă. Uitîndu-se la mulţimea feţelor zîmbăreţe, îşi dădu seama că această reprezentaţie era un lucru obişnuit pentru cei ai casei, care se comportau asemeni spectatorilor după ce văzuseră o piesă îndrăgită.

– La ţanc, spuse Gigi veselă, şi se apucă să pună cîte o felie de pîine pe fundul fiecărui vas, aranjînd cu îndemînare moluştele şi crustaceii.

– Avem timp să bem ceva înainte ca fiertura să fie gata. La ciorba ţărănească merge berea, nu vinul, pentru un motiv pe care numai francezii îl ştiu. Sau poate ne explică acest lucru bucătarul nostru? Ne poţi spune, Quentin? Nu? Ce păcat! Atunci să deschidem berea şi s-o bem fără motiv.

Burgo ajută la aranjarea paharelor şi turnă berea, făcîndu-i-se oarecum milă de Quentin, deşi nu prea ştia de ce. Poate pentru că Gigi se dovedise superioară, după cum era de aşteptat. Toţi primiră cîte un pahar cu bere.

– Staţi! se auzi vocea lui Gigi. Vom toasta! Ne vom lua la revedere de la bunul nostru prieten, Quentin Browning! Ne părăseşte mîine. Oh, nu vă agitaţi, trebuie să plece şi gata... aşa că beţi berea şi vom mai avea timp de încă un pahar. Îşi ridică paharul şi-l privi pe Quentin direct în ochi, cu sprîncenele ridicate şăgalnic, zîmbindu-i înţelegătoare şi plină de compasiune, fără să-şi trădeze durerea ce o copleşea.

– La revedere, Quentin, drum bun, să te întorci acasă sănătos şi să nu regreţi nimic. Doar ştii că asta-i deviza mea – poţi s-o adopţi dacă vei simţi vreodată nevoia. Nu regreta nimic, Quentin, nimic!

8

Contesa Robert de Lioncourt, născută Cora Middleton of Charleston, Carolina de Sud, era o urîtă agreabilă. O femeie calificată astfel nu este nici urîtă, nici agreabilă, în adevăratul sens al cuvîntului. Poate fi atrăgătoare dacă ştie cum să-şi pună în valoare calităţile; poate fi extrem de elegantă dacă ştie să se îmbrace; poate deveni celebră dacă are personalitate şi talent, dar înfăţişarea ei nu o include în categoria femeilor drăguţe sau în cea, mai puţin favorizată, a celor urîte. Barbra Streisand, Bianca Jagger, ducesa de Windsor şi Paloma Picasso sînt exemple elocvente ale calificativului „urîte agreabile". Toate sînt deosebit de cultivate, deştepte şi cu multă personalitate.

Cora Middleton, a cărei mamă făcea parte dintr-o importantă familie din Cincinnati, Chatfield, nu-şi dăduse seama că va intra în această categorie, cînd se măritase cu Contele Robert de Lioncourt. Ea cîntărise situaţia, cu mult sînge rece, şi îşi evaluase calităţile. Astfel deveni conştientă că, în ciuda inteligenţei sale şi a familiei bune din care făcea parte, era o tînără obişnuită, destinată mai întîi rolului de fată fără cavaler şi mai apoi celui de fată bătrînă.

În adolescenţă, din cauza înfăţişării ei neatrăgătoare, rapid sesizată, mai ales într-un oraş din Sud, plin de fete frumoase, devenise timidă şi retrasă. Nu ştiuse niciodată să-şi pună în evidenţă farmecul – o voce frumoasă şi o dantură perfectă pentru o gură prea mare, cu buze subţiri, o făcea să vorbească puţin şi să zîmbească foarte rar. La nouăsprezece ani, era o persoană matură, cu capul pe umeri şi destul de cinică. Ea acceptase să se mărite cu un bărbat de patruzeci şi nouă de ani, un egoist care n-ar fi conceput niciodată s-o ia de nevastă dacă n-ar fi aflat că posedă un venit anual de şaptezeci de mii de dolari. Îl acceptase deoarece ajunsese

la concluzia că e mai bună această variantă decît aceea de a rămîne nemăritată. Un alt motiv l-a constituit faptul că poseda un apartament splendid, în cea mai bună zonă a Parisului şi o anumită poziţie socială, care-i asigura adesea invitaţii la serate. El îi putea oferi un stil de viaţă care le-ar fi părut strălucitor colegelor ei de clasă din Charleston.

Contele era ultimul descendent al familiei şi nu-şi mai dorea decît un trai uşor, lipsit de griji; singura lui preocupare o constituia achiziţionarea obiectelor frumoase. Colecţiei de antichităţi, pasiunea vieţii lui, îi dedicase tot timpul şi mare parte din moştenire. Banii Corei îi permiteau să ducă în continuare un trai îmbelşugat, atîta timp cît nu aveau copii, subiect asupra căruia căzuseră amîndoi de acord. Ţinînd seama de vîrsta soţului ei, Cora nu avea de gînd să rămînă văduvă cu copii de crescut.

Lioncourt şi Cora s-au întîlnit la Paris, în 1950, unde s-au şi căsătorit. Cora fusese trimisă acolo ca să studieze franceza. Au rămas în apartamentul lui Robert, ce se afla la etajul al doilea al unui hotel particular foarte vechi, pe Rue de l'Université. Cel puţin şase luni pe an călătoreau vizitîndu-şi prietenii, cît de des se putea. Călătoriile lor nu aveau scop turistic, căci ei căutau piese pentru colecţie. Cora învăţase să preţuiască mobilele vechi şi porţelanurile, cristalurile, argintăria şi obiectele lucrate în fildeş. Aceste preţioase obiecte deveniseră copiii ei, religia şi suprema ei satisfacţie.

Achiziţionarea pieselor frumos lucrate sau foarte originale şi aranjarea în colecţiile lor devenise cea mai importantă preocupare a Corei. A doua era cunoaşterea persoanelor notabile din fiecare oraş pe unde călătoreau. Ea cultiva aceste legături din dorinţa de a avea un cerc larg de cunoştinţe cînd va rămîne văduvă. Nu-i lipseau relaţiile deoarece familiile Chatfield şi Middleton îşi făcuseră mulţi prieteni în Europa chiar dacă părăseau rar oraşele natale, două dintre cele mai frumoase din Statele Unite. Mama lui Robert fusese englezoaică, a treia fiică a unui baronet, iar el cunoştea toate persoanele ce le puteau fi utile la Londra şi Paris. Colindînd lumea în căutarea obiectelor preferate, în mod inevitabil şi-au făcut prieteni în New York. Cei doi Lioncourt inspirau respect celor care-i vizitau

în Franța, chiar dacă aceştia erau mult mai bogați, căci ei ştiau foarte bine să-şi joace rolul de gazde, invitîndu-i să ia masa într-un decor remarcabil prin farmecul lui natural.

În jurul lor, oaspeții puteau vedea o mulțime de obiecte pe care şi-ar fi dorit să le aibă, obiecte achiziționate de cei doi Lioncourt la cel mai scăzut preț posibil, căci erau de neîntrecut la acest capitol. Oricare anticar vestit din Europa se înfiora cînd cei doi Lioncourt intrau în magazinul lui, căci ei reuşeau să-l convingă, în ciuda dorinței acestuia de a le opri pentru sine, să vîndă obiecte ce începeau să fie din nou la modă sau arătau atît de bizar, încît nimeni nu le mai băgase în seamă. Cora şi Robert erau gata oricînd să se ducă la înmormîntarea unui anticar, ştiind că în asemenea ocazii se alegeau cu niscaiva obiecte prețioase, la jumătate de preț. Ei ajunseseră la fel de pricepuți ca şi anticarii la achizițiile făcute în cadrul licitațiilor. Puține vînzări le scăpau, importante sau mai puțin importante, şi-şi făcuseră o mulțime de cunoştințe printre doamnele în vîrstă, care în tinerețe colecționaseră obiecte prețioase pentru ca la bătrînețe să le vîndă spre a-şi asigura existența.

Cei doi Lioncourt nu cumpărau tablouri sau sculpturi. Hotărîseră asta deoarece operele de artă unanim recunoscute nu erau la îndemîna oricui, şi ar fi riscat inutil. Îşi decoraseră pereții cu gravuri remarcabile şi cu oglinzi, iar în încăperile înțesate de obiecte nu se mai observa lipsa tablourilor sau sculpturilor.

Cei care îi vizitau acasă erau convinşi că sînt foarte bogați. Robert şi Cora se simțeau legați emoțional, prin pasiunea lor comună pentru ceea ce făceau. Nu exista doamnă cu un titlu ca al ei în Arondismentul 7, care să-şi achite notele de plată atît de greu decît ea. Cora se simțea vinovată pentru orice serviciu pe care-l solicita, pentru orice lucru cumpărat pentru ea sau pentru casă. Se plîngea tot timpul, cerîndu-le negustorilor şi meseriaşilor să aştepte, amîna cît mai mult plata obligațiilor, în timp ce dolarii ei se înmulțeau în banca din Chase, de pe Rue Cambon. În cele din urmă plătea, cu un rabat foarte scăzut. Într-o țară cu taxe aşa de mari ca Franța, unde oamenii scriu cecuri pentru aproape orice,

banii lichizi pur şi simplu nu se declară. Cora spera să-şi menţină cheltuielile la un nivel minim.

În 1973, cînd a murit Robert de Lioncourt, Cora avea patruzeci şi doi de ani, exact vîrsta potrivită, îşi zise ea, pentru a-şi începe văduvia mult aşteptată. Îi era recunoscătoare soţului ei că părăsise această lume la momentul potrivit, fără să-şi prelungească prea mult agonia. Cînd se măritase, interesul ei pentru viaţa sexuală fusese foarte scăzut şi călătoriile cu Robert nu i-l sporiseră. Ca atare, nu şi pierdu vremea pentru a căuta un soţ. Era conştientă de valoarea titlului ei şi de faptul că orice bărbat necăsătorit, de vîrsta ei, prefera o soţie mai tînără, mai atrăgătoare şi în mod sigur mai drăguţă. Era mult mai distinsă în postura de mare văduvă, cu o colecţie faimoasă, decît aceea de soţie a nu ştiu cui.

Contesa Cora de Lioncourt nu-şi neglijase înfăţişarea în cei douăzeci şi trei de ani de căsnicie, cît trăise lîngă un bărbat a cărui principală calitate era bunul-gust. Robert insistase ca ea să frecventeze cei mai buni coafori din Paris. La început îi alesese el hainele pînă cînd ea îşi formase propriul stil. O învăţase să se machieze, supraveghind-o îndeaproape, căci soţia lui, la fel ca şi apartamentul, trebuiau să reflecte bunul-gust.

La patruzeci şi doi de ani, Cora era o urîtă agreabilă cu nasul ei coroiat, ochii mult prea mici, părul drept, fruntea prea înaltă. Zîmbetul ei fermecător îi dădea însă un aer deosebit de interesant şi sofisticat ce atrăgea privirile. De cîte ori intra într-o încăpere oamenii se întrebau cine era. Se îmbrăca sobru, în negru şi în alb pe timpul iernii şi alb şi negru, vara. Nu-şi schimba niciodată pieptănătura – părul scurt, pînă sub urechi şi cărare pe mijloc. Seara, arbora întotdeauna bijuteriile superbe moştenite de la mama lui Robert. Avea picioare frumoase şi purta pantofi de la M. Massaro, cel care inventase balerinii Chanel. Pe trupul ei musculos şi zvelt, hainele cădeau perfect. Avea degete lungi, cu unghii îngrijite, acoperite cu un strat subţire de lac transparent.

Singura problemă, îşi spunea Cora de Lioncourt, erau cei 70 de mii de dolari pe an, moşteniţi, care nu-i mai ajungeau în 1973 să trăiască la fel bine ca-n 1950 sau 1960. Va trebui să-şi găsească de

lucru, se gîndea şezînd în pat cu ochelarii pe nas şi cu un carneţ pe genunchi. Asta era o problemă, căci îşi păstrase cetăţen americană şi nu avea drept de muncă. Ar fi putut apela la relaţiil sale ca să-şi deschidă un magazin de antichităţi, dar ideea de deveni vînzătoare o revolta. Ea făcea pare din clasa celor ca cumpărau, nu vindeau.

De fapt, însăşi perspectiva de a-şi găsi o slujbă la care să f nevoită să stea opt ore pe zi îi repugna. Nu numai că i-ar fi fo imposibil să petreacă atîta timp în cine ştie ce birou sordid, de periferia oraşului, dar nu exista nici o slujbă potrivită care să stîrnească bănuielile prietenelor sale în legătură cu starea materială.

Cora de Lioncourt scrise în carneţel două cuvinte: New Yor

Dintotdeauna îi plăcuse New York-ul. Nicăieri nu se simţi mai plină de viaţă ca acolo. O încînta totul în New York, mai al prietenele ei care-i înţelegeau aşa de puţin viaţa şi se lăs impresionate de ea, oricît de mulţi bani aveau. Fiecare dintre ele putea permite un vast apartament sau o casă cu grădină în Par dar erau ridicol de speriate de aşa-zisele dificultăţi ale limbii înspăimîntate de exclusivismul societăţii franceze, aşa că se mul meau s-o admire pentru simplul fapt că trăia fericită acolo.

Într-adevăr, e necesară o perioadă de acomodare, gîndi Co amintindu-şi de primii ani ai căsniciei sale. Au ajutat-o spălătorea familiei lui Robert, cel care făcea aprovizionarea cu mîncar electricianul, instalatorul, menajera. Toţi au fost nepreţuiţi pent bunul mers al vieţii ei, cînd e vorba de multitudinea de lucru mărunte care ţin o casă din Paris în funcţiune. Să înveţi francez era o joacă de copil pe lîngă încercarea de a-l face pe un electrici să înţeleagă că trebuie să-ţi schimbe o siguranţă.

Scrise din nou în carnet: o slujbă invizibilă.

Ce-ar putea face, se întrebă ea, trecînd în revistă talente moştenite. Se învîrtea în cercuri de persoane influente, cunoştin care ar fi putut-o recomanda oamenilor de care avea nevoie. Ea Robert nu întreţinuseră niciodată o legătură fără un scop bine defi Întotdeauna invitau la masă numai persoane care se simpatiz

reciproc. La rîndul lor, îşi cîntăreau cu precizie propria importanţă, fără vanitate şi fără a exagera în plus sau în minus. Îşi ofereau prietenia numai dacă aveau ceva de cîştigat. Nu reuşiseră însă să pătrundă în cercurile intime ale persoanelor sus-puse din societatea franceză, ceea ce îi dădea Corei o permanentă stare de insatisfacţie.

Cora şi Robert de Lioncourt se convinseseră cu timpul că expresia „cu linguşeala nu ajungi nicăieri" nu reflecta adevărul. Cu o linguşeală iscusită puteai obţine orice, cu excepţia unei strînse prietenii. Cea mai valoroasă calitate a Corei, după propria ei declaraţie, era abilitatea de a folosi linguşeala. Cu ajutorul ei îşi făcuse cunoştinţele care o ajutau în diverse împrejurări. Dar linguşeala Corei nu era niciodată exagerată. Nu consta numai în simple complimente, ci mai degrabă într-un interes entuziast faţă de preocupările altor persoane, faţă de problemele şi plăcerile lor. Entuziasmul ei, combinat cu zîmbetul fermecător pe care învăţase să-l folosească, reuşea să flateze oameni care se crezuseră imuni la aşa ceva. Din moment ce nimeni nu bănuia că această femeie bogată, care poseda atîtea lucruri preţioase, voia ceva de la ei, însemna că nu-şi dădeau seama că relaţia dintre ei se bazează pe linguşeală.

Mai scrise două cuvinte şi adăugă un semn de întrebare: „Relaţii publice?"

Nu, nu chiar asta, dar ceva apropiat... Nu va deveni niciodată una din acele femei care lucrează în cadrul „Relaţiilor publice". Acestea munceau pe rupte, ceea ce ea nu intenţiona, ca să nu mai vorbim că o mare parte din munca lor consta în a cere favoruri pentru clienţi. Şi oricum, nu cunoştea regulile acestui joc.

Cora intenţiona să facă favoruri oamenilor şi să fie plătită pentru asta. Oare exista o denumire pentru această indeletnicire? Pe buzele ei apăru un zîmbet care n-ar fi fost recunoscut de nici una din cunoştinţele ei. Nu, prostituatele erau plătite pentru diferite servicii, iar proxeneţii pentru altele... dar în mod sigur New York-ul ar fi primit cu braţele deschise o femeie care facilita anumite lucruri. O femeie fără care anumite lucruri nu s-ar întîmpla; o femeie cu rang, inteligentă, elegantă care, din întîmplare, se poate descurca în cele mai delicate situaţii, contra unei anumite sume de bani?

Fără discuție, își spuse Cora, întotdeauna este nevoie de o asemenea femeie, într-un oraș eterogen și comun ca New York-ul, unde atîtea femei se luptau să parvină și nu aveau pe nimeni care să le ghideze. Numai în New York putea spera că va cîștiga bani pentru asemenea servicii. Francezii erau mult prea săraci ca să plătească sumele cerute de ea. Englezii își stabiliseră deja propriile aranjamente pentru a obține favoruri și de a intra în grațiile cuiva.

Deci așa stăteau lucrurile. Se sculă din pat și se plimbă încet prin apartament, atingînd cîte un obiect, oprindu-se pentru a studia unghiul din care putea privi o cameră admirîndu-se în numeroasele oglinzi, care reflectau imaginea splendidă ce avea darul s-o întristeze într-o oarecare măsură. Apartamentul se va vinde bine, într-o zi, avînd în vedere poziția și mărimea lui, și ea-și va cumpăra altul, într-o stare mult mai bună, pe o stradă respectabilă din New York. Totul, fiecare obiect, fiecare piesă de mobilier, va pleca o dată cu ea. Rearanjarea lor într-o nouă casă, găsirea unui fundal cît mai adecvat pentru a le pune în valoare frumusețea și vechimea, era exact ceea ce-și dorea. Din nefericire, nu va mai avea ocazia să-și ofere serviciile cuiva pentru că decoratorii de profesie fac anumite compromisuri pentru a-și mulțumi clienții, ceea ce contravenea propriilor ei principii.

Oare îi vor lipsi prietenii ei din Franța? Cora de Lioncourt pufni disprețuitoare. Cine nu s-a născut francez, cine nu a studiat la școlile din Franța, nu are prieteni francezi adevărați. Femeile din societatea franceză leagă prietenii în școală, în clasă, mai ales la mănăstiri unde multe dintre ele sînt trimise, și le mențin, în cadrul grupurilor de adolescenți, supravegheate îndeaproape de mamele grijulii să-și introducă odraslele în societate încă din fașă. Cunoștea cel puțin două sute de persoane care ar fi fost încîntate să cineze la ea și, la rîndul lor, ar fi invitat-o la masă, dar dacă nu faci parte prin naștere din cercul lor intim, vei fi întotdeauna tratată ca un musafir. Toate relațiile ei din Franța se bazau pe legăturile de familie ale lui Robert, iar acești oameni știau că el nu avusese nici un ban înainte de a se căsători. În societatea franceză, familia Lioncourt nu putea fi considerată bogată. În plus, nici nu era foarte distinsă. Cora fusese

nevoită să admită că ei nu ajunseseră niciodată în topul marilor familii. Nu-i va ierta niciodată pe francezi pentru acest snobism. Va pleca cu inima uşoară din Paris, un oraş care trăise şi vremuri mai bune.

Într-o zi de iunie a anului 1980, Spider şi Billy stăteau la masă la „Le train bleu", un nou restaurant franţuzesc, foarte scump, deschis pe Madison Avenue şi o aşteptau pe Cora de Lioncourt. Se aflau în New York cu afaceri, pentru cîteva zile, timp în care „Scruples" din Beverly Hills era închis pentru renovare. În iunie vînzările scădeau. Clientela lor obişnuită îşi comanda toaletele de primăvară şi vară la sfîrşitul iernii, iar pe cele de toamnă, în iulie. În aceste condiţii Billy hotărîse că nu era nici o pagubă dacă închideau magazinul.

– De ce ne întîlnim cu femeia asta? întrebă Spider.

– Putem apela la serviciile ei, răspunse Billy. Simplu. Oricum, cred că o să-ţi placă. M-am întîlnit cu ea ori de cîte ori am venit în New York şi mi s-a părut foarte agreabilă. Cunoaşte pe toată lumea... la ultima mea vizită a dat o masă în cinstea mea şi m-am distrat de minune.

– În afară de faptul că ţi-a cîştigat simpatia, cu ce altceva ne-ar putea ajuta în afaceri?

– Oh, Spider, nu fi aşa de suspicios.

– Doamnă Ikehorn, privirea din ochii tăi îmi spune că pui ceva rău la cale.

– Domnule Elliott, cînd am fost eu cuminte?

– Iisuse, Billy, pune-mi o întrebare la care să pot răspunde.

Spider îi zîmbi în felul lui fermecător, iar Billy se strădui să rămînă insensibilă. Cînd Valentine acceptase să plece din New York şi să lucreze la „Scruples", în 1976, o convinsese pe Billy să-i dea o slujbă şi lui Spider. Billy aflase de şmecheria lui Valentine înainte de a-l cunoaşte, dar Spider o determinase să-i dea o şansă. Primul lucru la care se gîndise cînd au făcut cunoştinţă a fost să nu se încurce cu el. Ori de cîte ori erau singuri, ea adopta un ton glumeţ pentru a nu se lăsa cucerită de farmecul lui irezistibil care sporea

pe măsură ce înainta în vîrstă. De la distanță era confortabil... sau aproape confortabil.

Billy își sorbea vinul și se gîndea la calitățile care-l făceau pe Spider, ca și pe avocatul ei, Josh Hillman, demni de încredere. Spider nu era genul bărbatului afectat; atitudinea dîrză, masculinitatea atrăgătoare, energia debordantă reprezentau calități înnăscute. Dar cea mai pregnantă calitate era vigoarea lui masculină. Ea nu și-l putea imagina mințind-o. În pofida strălucirii sale, Spider era un bărbat simplu, pe care experiența nu-l schimbase, probabil pentru că nu se maturizase complet.

În timp ce Billy ședea liniștită și privea cu interes decorul noului restaurant, Spider o studia visător. Cînd o întîlnise, i se păruse o persoană deosebit de pretențioasă. Atunci nici nu i-ar fi trecut prin minte că peste patru ani aveau să devină prieteni buni. Încă îi mai lăsa impresia că are o fire extrem de dificilă. Era la fel de autoritară și nerăbdătoare să-și vadă împlinite dorințele, asemeni unei regine, impulsivă și încăpățînată, pretențioasă pînă la limita imposibilului, capabilă de izbucniri de furie cumplite.

Nu se o îndoia de faptul că celor care nu o cunoșteau prea bine le era teamă de ea. Într-adevăr, existau o mulțime de arhitecți decoratori și constructori în Hong Kong, München, Honolulu, Rio, Zürich și Monte Carlo pe care îi apuca durerea de cap cînd îi auzeau numele.

Cînd Billy își anunța vizita la New York sau la Chicago, toată lumea intra în alertă. Billy era o șefă foarte exigentă, nimeni nu se îndoia de acest lucru, dar în același timp dreaptă și receptivă cînd i se explicau condițiile, așa cum se întîmplase în timpul construirii primului „Scruples". Ea le dădea oamenilor o a doua șansă, uneori chiar o a treia, iar cînd lucrau bine și corect îi răsplătea împărătește.

Spider era curios s-o vadă pe noua ei prietenă care-i invitase la masă. El și Valentine se întrebau adesea de ce avea ea astfel de prietene. Crease un zid invizibil între ea și majoritatea femeilor pe care le cunoștea; numai cîteva, ca de exemplu Susan Arvey, erau tratate cu ceva mai multă deferență, dar Billy n-o plăcea pe Susan, ci mai degrabă o respecta.

Valentine şi Billy deveniseră foarte apropiate în ultimii ani. „Astăzi, Billy mi-a spus că mă consideră pe mine, Dolly şi Jessica Strauss cele mai bune prietene ale ei", îi spusese Valentine chiar în ziua precedentă. „Mă simt teribil de încîntată, şi totuşi nutresc un sentiment de milă faţă de ea, deşi nu prea ştiu de ce. Probabil pentru că nu are un soţ ca al meu, care să-i fie cel mai bun prieten". Era într-adevăr trist, se gîndi Spider, să fii bogată şi să nu ai o viaţă normală, cu prieteni normali. Ca să nu mai vorbim de o viaţă intimă. Dumnezeu ştie! Încercase să se descurce cît mai bine cu tipii care umblaseră după ea, dar devenise circumspectă şi nimeni nu o putea condamna pentru asta.

Căsătoria cu acel ticălos de Vito o mai îmblînzise, însă divorţul îi spulberase încrederea în bărbaţi. Nici nu voia să se gîndească cît de mult ar fi marcat-o divorţul, dacă n-ar fi avut-o pe Gigi alături. Fata reuşea să-i stimuleze sensibilitatea, o calitate profund feminină, pe care Spider o intuia, deşi Billy trecea, încă, prin momente dificile provocate de lucruri necunoscute lui.

Billy arăta acum mai tînără decît atunci cînd o cunoscuse. De fapt, avea treizeci şi şapte de ani, dar părul tuns scurt o întinerea. Spider ştia că după divorţ îşi tunsese părul scurt pe ceafă şi-şi eliberase fruntea. Ţinuta corpului era mai semeaţă acum, cu gîtul dezgolit. Gura era senzuală, cu buzele roz, acoperite de un strat subţire de ruj, iar ochii cenuşii, misterioşi deveniseră mai întunecaţi şi mai provocatori. Simţeai nevoia să întorci capul şi să-i priveşti ochii splendizi. Frumuseţea lui Billy – Spider trebuia să admită că era o frumuseţe răpitoare – o amintea pe cea a zeiţei Atena. Îmbrăcată în jacheta roşie, şi cu pantalonii asortaţi, pe care Valentine îi desenase, Billy părea gata să conducă un batalion la luptă. Nu-i mai lipsea decît sabia.

– Doamna a întîrziat, remarcă el.

– Noi am ajuns mai devreme, spuse Billy uitîndu-se la ceas. Peste exact un minut ar fi fost în întîrziere, dar iată că a venit, aşa că nu mai cîrti. Probabil că ţi-e tare foame.

Billy făcu prezentările. Se aşezară şi Spider o cercetă curios pe Cora. I se părea bizară, deosebită, dar nu se grăbi cu verdictul,

căci era genul de bărbat căruia îi plăcea majoritatea femeilor, şi intenţiona să-i dea şanse egale, deşi instinctul îi spunea că s-ar putea să fie o excepţie de la regulă. Părea o femeie fermecătoare, agreabilă, plină de haz şi foarte atentă la tot ce i se spunea. Din cîte îşi dădea el seama, nu era impresionată de poziţia lui Billy, atitudine rară după cum bine ştia Spider.

– Cora are un apartament splendid în New York plin cu tot felul de lucruri minunate, îl informă Billy pe Spider.

– Îţi plac lucrurile, Spider? întrebă Cora de Lioncourt.

– Ai putea să te exprimi un pic mai clar, Cora?

– Obiectele vechi, bibelourile, tot felul de „mărunţişuri", preciză ea cu o voce plăcută din care accentul sudist nu dispăruse.

– Ce înţelegi prin „mărunţişuri"?

– Este un cuvînt folosit de anticarii englezi pentru a desemna un obiect mic de care, cu siguranţă, nu aveai nevoie, dar căruia nu-i rezişti pînă la urmă şi-l cumperi, în schimbul unei sume exagerate.

– Obiectele din metal nu prea mă interesează; „mărunţişurile" par a fi nişte bombonele prea scumpe pentru gustul meu, iar antichităţile nu m-au pasionat niciodată.

– Atunci trebuie neapărat să vii la mine, să-mi vezi colecţia şi să te laşi convertit, spuse Cora, stimulată de indiferenţa lui. Am cîteva prietene care mi-au spus că le-ai schimbat viaţa cu sfaturile tale în materie de haine. Bunul-gust, îţi spun din experienţă, nu se rezumă la un singur domeniu. Sînt convinsă că ai un simţ înnăscut pentru frumos. Fac pariu că poţi deosebi un scaun cu adevărat valoros de unul frumos, dar fără valoare. Promite-mi că o să mă vizitezi!

– Îţi mulţumesc pentru invitaţie, spuse Spider, dar nu prea mă omor cu cumpărăturile. Îmi place să le sfătuiesc pe femei cum să-şi pună în valoare frumuseţea, dar a merge la cumpărături mi se pare o tortură.

– Spider, Cora nu se referă la cumpărături, ci la colecţionarea obiectelor preţioase, rîse Billy, obişnuită cu încăpăţînarea lui voită. Uneori, deşi nu prea des, Spider se pricepea de minune să-şi supere interlocutorii.

– Billy, apropo de cumpărături, aseară, înainte de a adormi mi-a venit o idee, şi mi-am notat-o ca să n-o uit, spuse Cora de Lioncourt. M-am gîndit la reclamele folosite pentru „Scruples". Deşi sînt bune, ar putea deveni grozave. Eu nu mă pricep la publicitate. Dacă spun prostii te rog să mă opreşti; de ce să nu apari tu în reclame, în locul fotomodelelor? Ar fi mult mai interesant ca femeile să te vadă pe tine, pe proprietara magazinelor, purtînd lucrurile pe care le oferi clientelei. Bănuiesc că eşti cam de aceeaşi vîrstă cu majoritatea clientelor voastre, deşi arăţi cu mult mai tînără. Am văzut destule fotografii de-ale tale ca să-mi dau seama că te-ai descurcat de minune. Este o idee ridicolă sau are şi ceva bun în ea?

– Ei bine... şovăi Billy, nevrînd să recunoască imediat cît de tare o tenta perspectiva. Îi era aproape ruşine că nu se gîndise la asta, deşi se mîndrea cu magazinele ei, şi se identifica cu ele, considerîndu-le triumful ei. Ştia cît de fotogenică este şi ce bine îi stăteau hainele. De ce nu? Nu ştiu ce să zic, spuse ea în cele din urmă. Nu m-am gîndit niciodată... Spider, tu ce crezi?

– Acum, pe loc? Ei bine, cred că este... riscant.

– De ce?

– Nu ştiu dacă e bine să devii simbolul clientelei, spuse el, căutîndu-şi cuvintele. Uite, Billy, eu sînt nevoit să am de-a face cu ele direct, şi majoritatea nu arată aşa de bine ca tine. Sînt obişnuite cu pozele fotomodelelor pe care ştiu că nu le vor egala niciodată, dar cu tine ar fi altceva; tu eşti o persoană reală, pe care o cunosc şi s-ar simţi jenate, indispuse. Şi în plus...

– Ce mai este? întrebă ea nerăbdătoare.

– Mi-ai spus de multe ori că nu poţi suferi faptul că te afli pe lista celor mai bogate zece femei din America şi că oamenii te privesc prin prisma acestui lucru. E adevărat?

Exact.

– Apărînd în reclame, îmbrăcată după ultima modă, te vei afla şi mai mult în atenţia mulţimii. Vei fi şi mai invidiată decît pînă acum. În cele din urmă asta s-ar putea întoarce împotriva ta... Femeile ar putea spune „O, nu, iar Billy Ikehorn purtînd o rochie care costă probabil o avere... Pentru ea e simplu. Are blestematul

acela de magazin şi este atît de subţire că te scoate din sărite. Eu nu-mi pot permite şi oricum nu mi-ar sta bine..."

– Ai dreptate, Spider, spuse Billy mascîndu-şi regretul.

– Da, şi eu cred că ai dreptate, spuse Cora de Lioncourt ascunzîndu-şi dezamăgirea. Această sensibilitate neobişnuită în privinţa femeilor te face să fii atît de preţios, Spider. Tu le înţelegi perfect, continuă ea.

– Cora, ideea este minunată, spuse Billy, pentru o femeie care îşi creează singură modelele... Într-o zi, cineva va apela la ideea ta. Eşti isteaţă!

– Mulţumesc, spuse ea arătîndu-şi dantura perfectă. Atunci am s-o trec la dosar şi o să am grijă să nu uit de ea.

– Oricum, Cora, mă bucur că eşti de acord să ne ajuţi la organizarea petrecerii din toamnă, schimbă Billy subiectul.

Spider continuă să mănînce liniştit. Auzea pentru prima oară de acea petrecere, dar nu avea de gînd să pună întrebări decît după ce Cora de Nu-ştiu-cum avea să dispară.

– Va fi dificil, spuse Cora, căci trebuie să organizăm cea mai grozavă petrecere din cîte ai dat pînă acum, mult mai fastuoasă decît cea de la deschiderea primului „Scruples". Ştiu că atunci s-a ocupat Spider de toate şi a avut un succes colosal – ai demonstrat geniul organizatoric, Spider. Mă îndoiesc că eu voi reuşi la fel de bine ca tine, dar sînt dispusă să încerc. Lumea nu acceptă ideea că o petrecere din Los Angeles poate fi mai grozavă decît una din New York. Se vor aştepta la lucruri spectaculoase şi vor fi incredibil de pretenţioşi. Nu le place concurenţa din provincie, consideră New York-ul centrul universului.

– Spider, n-am avut timp înainte de prînz să-ţi spun de acest plan. Cora mi-a sugerat această idee cînd am fost aici ultima dată.

– Înţeleg.

– În fond, e o idee bună! N-am sărbătorit încă, în mod oficial, deschiderea magazinului şi ar trebui să dăm o mare petrecere, măcar pentru publicitate, dacă nu din alt motiv. New York nu este oraşul tău, şi, în mod sigur, nici al meu, în schimb e al Corei. Avem nevoie de cineva familiarizat cu mediul de aici, care să cunoască

oamenii utili – pentru aprovizionarea cu mîncare, pentru muzică şi decor – cineva care poate adăuga nume noi şi interesante la lista noastră de invitaţi... sînt sigură că este o idee bună.

– Tot ce-mi mai doresc, în afară de plăcerea de a organiza petrecerea, e ca Spider să-mi aleagă rochia pentru petrecere. De-abia aştept să profit şi eu de renumitul bun gust al lui Spider Elliott.

– Eu cred că te pricepi de minune să-ţi alegi toaletele, Cora. Ştim amîndoi la fel de bine că nu ai nevoie de mine, răspunse Spider pe un ton agreabil, dar fără să zîmbească.

În timp ce vorbea, se gîndea la inutilitatea acelei petreceri. Va costa o avere, iar „Scruples" avea deja un profit de trei ori mai mare decît al oricărui magazin din oraş. Pentru publicitate, nu era nevoie de o asemenea petrecere, dar din moment ce Billy se declarase dispusă să cheltuiască atîţia bani, treaba ei. Nu vedea nimic rău în asta, şi nu respinse ideea.

Singurul lucru care-l deranja era faptul că Billy nu-i spusese despre intenţia ei decît în prezenţa Corei. Nu, nu-i plăcea deloc madam de Lioncourt. Iar cu linguşeala nu avea să obţină nimic de la el.

După prînzul pentru care nu trebui să semneze un cec, ca de obicei, Cora de Lioncourt intră în cîteva magazine de antichităţi, înainte de a se întoarce acasă. După cum se aşteptase, nu găsise nimic interesant. Purta discuţii din dorinţa de a refuza dispreţuitoare ofertele, pentru a-şi vărsa furia pe care Spider Elliott i-o provocase. Iisuse, ura din tot sufletul genul acesta de bărbat – arătos, mult prea arătos, poliliticos şi hotărît.

Bărbaţii cu influenţă asupra femeilor bogate erau cei mai mari duşmani ai ei. Unul ca Spider, insensibil la farmecele ei, capabil să-şi exprime sincer gîndurile, figura la loc de frunte. Femeile bogate constituiau prada ei preferată, iar Billy Ikehorn reprezenta un vînat rar şi preţios. O învăluise încet şi cu grijă în mrejele ei, reuşind s-o determine să-l aducă şi pe Spider la masă pentru a afla cu cine are de-a face. Era mai rău decît se aşteptase.

Citi distrată lista celor cinci restaurante scumpe din oraş unde

avea nişte aranjamente. Onorariile îi erau plătite cu bani lichizi aşa cum insistase – în schimbul asigurării unei clientele cît mai bogate, prieteni de ai ei. Restaurantul respectiv „Le train bleu" aşteptase două luni ca Billy Ikehorn să ia masa acolo; a doua zi va apărea o notiţă în ziar despre acest eveniment. Cora va încasa pentru asta o sumă frumoasă. Deşi cerea o rentă anuală, plătită în avans, ea nu promitea nimic patronilor de restaurant. Le garanta prezenţa unor persoane faimoase, în perioada de deschidere, şi un anumit timp după aceea, dar succesul localului depindea de factori ce îi depăşeau atribuţiunile. Dacă restaurantul nu avea succes, ea îl părăsea imediat. Nu-şi permitea să-şi aducă prietenii într-un local pe jumătate gol.

Restaurantele reprezentau doar o parte din afacerile ei, ce-i drept, destul de importantă. Acestea apăreau şi dispăreau peste noapte, şi ea nu accepta să lucreze decît cu cele mai bune, recomandate de oameni serioşi din reţeaua respectivă.

Primul an fusese deosebit de greu. Cora de Lioncourt îşi alungase temerile repetîndu-şi necontenit că era în perioada de investiţie; pînă nu se „aşeza" cum trebuie, nu avea cum să cîştige bani. Îi fusese de două ori mai greu deoarece descoperise că dolarii americani aveau o putere de cumpărare mult mai mică în New York, decît francii ei în Paris. Aranjarea apartamentului şi menţinerea standardului ei de viaţă o forţaseră să intre în capitalul stabil. Nimeni din New York nu-i acorda un rabat la preţ, nici măcar pantofarul, zugravul sau femeia care o ajuta. Cora îşi urma planul cu perseverenţă. Prietenele ei din New York o invitaseră cu diferite ocazii şi, o dată aranjat apartamentul ei, le invitase, îmbogăţindu-şi cercul de cunoştinţe cu persoane cît mai influente.

La Paris, viaţa socială nu avea o importanţă atît de mare ca la New York. Ziarele franţuzeşti publicau cronici despre filme, piese de teatru şi cărţi, dar cînd se refereau la societate îi alegeau pe cei din epoca de piatră. Ziarele franţuzeşti nu cuprindeau cronici mondene care să consemneze ce petreceri avuseseră loc şi cine fuseseră gazdele, cum erau îmbrăcaţi invitaţii, cine fusese văzut luînd prînzul într-un anumit local, cine cumpărase o nouă proprietate

imobiliară şi intenţiona s-o restaureze, cine plecase în vacanţă, ce baluri de caritate se proiectau şi care cerc de doamne îşi asumase sarcina de a le organiza.

Francezii nu prea se ocupau cu actele de caritate. Petrecerile lor se desfăşurau în cercuri intime, în care presa nu avea acces, şi toată lumea ştia la ce casă de modă se îmbrăcau puţinele femei care-şi permiteau acest lux. Oamenii îşi diminuau veniturile declarate, de teama inspectorilor financiari.

Ah, dar la New York era cu totul altfel! Un eveniment trecea neobservat dacă nu apărea o notiţă despre el în vreun ziar. Ziarele şi revistele manifestau un deosebit interes faţă de asemenea ştiri, şi Cora de Lioncourt studiase cu multă atenţie fenomenul. Marea şansă a vieţii ei a constituit-o întîlnirea cu Harriet Toppingham, puternica şi temuta redactoare de la *Fashion and Interiors*.

Cele două femei se mai întîlniseră, în treacăt, în Paris, cînd Harriet venise pentru prezentarea unor colecţii, dar abia la New York relaţia lor se transformase într-o prietenie avantajoasă pentru ambele părţi. Harriet era la fel de pasionată de colecţionarea obiectelor de artă ca şi Cora şi la fel de pricepută. Între ele se stabilise o afecţiune sinceră, bazată pe respect reciproc. Obişnuiau să ia masa împreună în fiecare duminică, la prînz, după care se duceau la licitaţia din Park Bernet sau plecau cu maşina în provincie, pentru o zi, cutreierînd anticariatele. Gustau din plin plăcerea de a vîna obiecte frumoase. Nu se ştie niciodată unde poţi descoperi vreun obiect valoros.

În afară de patima de colecţionare, îşi mai descoperiseră şi alte afinităţi. Amîndouă se născuseră neatrăgătoare, dar ambiţioase şi reuşiseră în viaţă numai datorită inteligenţei şi bunului-gust. Amîndouă erau cinice, amîndouă nu aveau încredere în bărbaţi şi urau femeile drăguţe care treceau prin viaţă fără a depune prea multe eforturi, plutind pe un nor de admiraţie. Amîndouă sufereau de singurătate şi îşi urmăreau scopurile cu perseverenţă. Aveau nevoie una de alta.

Harriet Toppingham şi Cora de Lioncourt colecţionau genuri diferite de obiecte şi se foloseau de ele în moduri diferite, astfel că

între ele nu exista concurență. Cînd Cora și-a terminat de aranjat apartamentul, Harriet l-a fotografiat și i-a dedicat opt pagini frumos colorate în revista ei lunară *Fashion and Interiors*.

În ziua în care a apărut revista, Cora a fost consacrată definitiv. Nici una din persoanele importante din oraș nu a rămas insensibilă la apariția pe scena societății newyorkeze, a fascinatei contese de Lioncourt, deținătoarea unor adevărate comori, o membră marcantă a societății din Charleston ca și a familiei Chatfield din Cincinnati, care cucerise Parisul. Acum se întorsese pe pământul natal și-și crease o ambianță ce dovedea bun-gust și rafinament, distincție și originalitate. Nici un decorator din New York nu-și imaginase că va avea ocazia să vadă așa ceva. *New York Times Magazine* de duminică îi fotografiase apartamentul pentru paginile destinate artei decorative, ca și *New York Magazine* și *Town and Country*.

Newyorkezii, care se cam plictisiseră să-și admire reciproc colecțiile de artă obișnuite, se înghesuiau să obțină o invitație la mesele date de Cora, unde se simțeau transportați în altă țară, o țară care exista dincolo de timp și spațiu, creată de imaginația Corei, după modelul apartamentului din Paris. Deveni o persoană respectată și curtată de cei din cercul ei, prin intermediul cărora intenționa să cîștige bani.

Da, scumpa de Harriet fusese cheia, dar ea se subestimase. Nu-și dăduse seama că avea o adevărată vocație pentru profesia pe care și-o inventase. Cora se ridică de la birou, își puse un capot și se întinse pe canapeaua acoperită cu perne brodate. Acesta era adevăratul ei birou, locul de unde acționa, singurele ei unelte fiind trei cărți de telefon, o agendă galbenă, creioane și un telefon.

Primii ei clienți fuseseră anticarii, deoarece știa cum să-i abordeze. Cora își ajuta prietenele unde o solicitau. Le ghida în colecționarea obiectelor prețioase, și le ducea în magazinele scumpe de antichități, cu ai căror proprietari se înțelesese dinainte, astfel încît pentru fiecare obiect vîndut ei îi revenea un comision substanțial. Pe de altă parte, se gîndea ea cu mîndrie, niciodată nu lăsase pe cineva să cumpere un obiect lipsit de valoare. Dacă cineva manifesta

preferinţe pentru un asemenea lucru, ea îi explica, cu blîndeţe, dar ferm, de ce era greşită alegerea.

După un timp descoperi un talentat decorator din Charleston, proaspăt venit la New York, care-i era oarecum rudă. Acesta o rugase să-i găsească un client important. Cora căută cu multă grijă printre numeroasele ei cunoştinţe şi, în cele din urmă, găsi o prietenă recent divorţată care căuta un tînăr decorator, original şi necunoscut pentru a-şi aranja noua reşedinţă. Din această tranzacţie şi apoi din multe altele, cu alţi şase decoratori aleşi cu atenţie, Cora se alesese cu un comision de 10%. Decoratorii care lucrau cu ea găseau pretenţia îndreptăţită din moment ce le aducea numai clienţi buni, dispuşi să investească în obiecte de artă, ce-şi permiteau să depăşească bugetul alocat iniţial, acceptînd un plan de redecorare mai costisitor.

Cora ieşea mult în societate, astfel încît, inevitabil, şi-a extins preocupările şi în lumea petrecerilor. Femeile îi cereau să le împărtăşească din experienţa ei, lucru pe care Cora îl făcea convinsă că va găsi alte surse de inspiraţie în clipa în care ele vor ajunge s-o copieze. Florarii pe care-i introducea în lumea bună, furnizorii descoperiţi de ea, muzicienii pe care-i recomanda, toţi îi plăteau onorarii anuale, şi-i erau recunoscători pentru clientela numeroasă şi de calitate pe care le-o aducea.

Existau însă multe domenii în care Cora hotărîse să nu se aventureze. Saloanele de coafură, de exemplu, n-o interesau fiindcă nu voia să rişte să-şi piardă o prietenă din cauza unei tunsori nereuşite. De asemenea, nu avea încredere decît în bijutierii şi blănarii consacraţi, iar aceştia nu recurgeau la serviciile ei. Evita, în general, să recomande femeilor un anumit magazin, căci în acest domeniu oricînd te puteai înşela.

După trei ani în care acumulase sume substanţiale de pe urma anticarilor, decoratorilor, proprietarilor de restaurant şi a tuturor celor din sfera serviciilor, Cora de Lioncourt se considera aptă pentru a se apuca de lansarea anumitor persoane în societate. În acest domeniu avea nevoie de toată puterea ei de convingere, de bun-gust şi mai ales de inteligenţă. Era o sarcină foarte delicată.

Oamenii care doreau ca ea să-i introducă în societate, nou-veniţi în New York sau localnici îmbogăţiţi, se dovedeau uneori imposibil de lansat, pentru că nu posedau nici una din calităţile necesare. Ea îi alegea doar pe cei cu posibilităţi reale de a se descurca singuri după ce-i ajuta să ajungă într-un anumit punct. Nu le promitea nimic, dar se asigura de primirea banilor. Ea aştepta clienta potrivită, cînd cuplul potrivit din vreo regiune învecinată o va suna sau cînd o femeie singură cu o pensie alimentară imensă o va căuta, aceasta va fi ocazia mult aşteptată! Genul acesta de oameni sînt capabili să plătească oricît pentru a fi introduşi în înalta societate newyorkeză. Cora de Lioncourt îi invita la cîteva dintre faimoasele ei serate, şi-i ajuta să-şi organizeze singuri mesele, în propriile lor apartamente decorate cu ajutorul oamenilor recomandaţi de ea.

Era ca un dans într-un cerc mare, în care fiecare pas îi aducea o sumă serioasă, ce trecea mai departe în contul din bancă. Cora hotărîse că acest dans avea nevoie de noi conducători, personalităţi de genul lui Billy Ikehorn care să aducă un spor de strălucire lumii create de ea.

O legătură strînsă cu Billy Ikehorn i-ar fi adus o mulţime de foloase, chiar dacă n-ar fi primit nimic de la ea. Cora era convinsă că, adoptînd o tactică corectă, o va determina să cheltuiască mai mulţi bani, decît toate femeile cu care avusese de-a face. Ideea cu reclama magazinului „Scruples" nu i-ar fi adus decît recunoştinţa lui Billy. Din cînd în cînd, pentru anumite persoane, renunţa la cîştiguri şi se gîndea la ele ca la nişte cauze pierdute. Petrecerea din toamnă pentru „Scruples" va fi doar începutul. Billy trebuia să aibă o reşedinţă în New York. Cora nu putea înţelege de ce nu deţinea decît un apartament cu patru camere în Carlyle şi o casă în California. Era scandalos ca o femeie atît de bogată să trăiască într-un stil atît de nepretenţios. Se simţea datoare faţă de negustorii din New York, dacă nu faţă de altcineva, s-o determine pe Billy să-şi cheltuiască o parte din bani acolo.

Planurile referitoare la Billy nu se vor limita exclusiv la relaţiile publice, îşi promise Cora.

Cînd Spider era plecat din oraş cu afaceri, Valentine nu putea dormi noaptea. Întotdeauna suferise de insomnie, dar se simţea mai bine cînd se învîrtea noaptea prin casă ştiind că Spider dormea alături. Acum, singură şi trează în toiul nopţii, se surprinse mai neliniştită ca niciodată. Slavă Domnului că Spider se va întoarce de la New York a doua zi, îşi zise ea şi se duse în sufragerie să se uite la televizor. Era ora două şi nu putea sta întinsă în pat, aşa că prefera să-şi găsească o ocupaţie. L-ar fi putut însoţi pe Spider la New York, chiar o rugase, dar Valentine se hotărîse să profite de zilele cît magazinul era închis, pentru a căuta o casă.

Nici un bărbat nu avea răbdarea să vadă casă după casă, alături de un agent imobiliar. Ea spera că la capătul acestui drum va descoperi casa mult visată. Astăzi fusese aproape convinsă că o găsise, iar insomnia ei se datora emoţiei provocate de gîndul că mîine îl va duce pe Spider s-o vadă.

Închise televizorul plictisită. Exista un singur remediu, la care apelase adesea înainte de a se căsători şi o mai făcea şi acum, cînd Spider nu se afla în oraş. Trebuia să lucreze pînă cînd adormea de oboseală, iar asta însemna să se ducă la „Scruples", în studioul ei. În casa pe care o văzuse exista spaţiu suficient pentru un studio – gîndi Valentine îmbrăcîndu-se grăbită – grădină, bibliotecă, cameră de copii... Va fi o viaţă nouă, diferită, deşi n-avea de ce se plînge.

Ajunse repede la „Scruples" şi intră. Deoarece obişnuia să lucreze noaptea, avea o cheie personală şi cunoştea toate codurile de la uşa principală. Magazinul mirosea a vopsea proaspătă, a lemn nou şi rumeguş. Valentine sesiza asta pe cînd se îndrepta spre studioul ei. „Scruples" arăta ciudat şi foarte impozant, golit de toată marfa ce fusese depozitată într-un loc sigur. Procedaseră astfel pentru a lăsa spaţiu de lucru zugravilor şi tapiţerilor. Mulţi dintre ei munceau şi peste program pentru a termina cît mai repede.

Studioul ei constituia o zonă interzisă. Nu le permisese să intre acolo deoarece era ocupată pînă peste cap cu costumele pentru filmul „Legenda" şi nu voia să fie deranjată.

Valentine aprinse luminile în studio şi privi uşurată în jur. Aici putea să-şi petreacă noaptea cu folos şi chiar să şi doarmă cîteva

ore pe vechiul şezlong acoperit acum de un teanc de vechi colecţii de modă şi de exemplare din *Women's Wear Daily*. Era un vechi obicei de-al ei să frunzărească vechile numere din *WWD*, şi să privească pozele vechilor prieteni, ca să afle ce se mai întîmplase cu luni în urmă, în lumea agitată de pe Seventh Avenue, din care era bucuroasă că nu mai face parte. Valentine îşi întrerupea adesea lucrul şi se ghemuia în şezlong, cîte o jumătate de oră, frunzărind visătoare revistele. În ultima vreme însă nu prea mai avusese răgaz pentru asta.

Va trebui să ceară un studio mai mare, se gîndi Valentine privind în jurul ei, dacă Billy avea de gînd s-o mai pună să facă costume pentru vreun film, aşa cum se întîmplase cu „Legenda". Studioul nu fusese niciodată atît de aglomerat şi, ca să termine la timp costumele Melaniei Adams, acceptase să i se facă mai multe manechine cu măsurile acesteia, căci actriţa nu avea nici timpul nici răbdarea necesare pentru a sta nemişcată în timpul probelor lungi, pentru cele şaizeci de costume. Fiecare manechin era îmbrăcat într-un material asemănător cu tifonul, pe care Valentine îl folosea în locul tradiţionalului şifon, mult prea rigid. Modelele stil anii '20-'30 la care lucra trebuiau să îmbrace manechinele într-un mod cît mai natural.

Pe lîngă mancchinele care umpleau studioul, existau multe fotografii vechi, de la Garbo şi Dietrich, din perioada debutului lor, teancuri de ziare îngălbenite, cu poze care le surprindeau pe cele două staruri în timp ce se îmbrăcau sau coborau de pe vapor, după traversarea Atlanticului sau poze de reclamă. Şi mai erau cărţi despre istoria filmului aduse de cei de la studioul cinematografic. Valentine îşi zise că studioul ei nu mai fusese niciodată într-un asemenea hal de dezordine, dar se consolă cu gîndul că nu va mai dura mult. Bine că avea destul spaţiu să se mişte printre manechine, să taie, să prindă în ace, să aranjeze şi să rearanjeze materialul moale. Manechinele tăcute, albe, fără cap erau o companie mult mai agreabilă decît cine ştie ce film la televizor.

Valentine lucră cu spor timp de mai multe ore. Ce fusese mai greu se terminase. Wells Cope acceptase toate desenele ei şi nu-i

mai rămăseseră decît cîteva costume de terminat în săptămîna ce urma. Melanie Adams va fi obligată să se prezinte personal la probe, dar aceasta era problema domnului Cope, se gîndi Valentine somnoroasă, încîntată de munca ei, dar extenuată. Se întinse pe şezlongul vechi şi-şi aprinse o Gauloise Bleu, ce-i amintea de Paris. Se lăsă cuprinsă de o dulce relaxare... Da, îşi zise ea visătoare, trebuia să-şi facă un studio în noua lor locuinţă, şi în clipa următoare adormi.

Ţigara aprinsă îi alunecă dintre degete şi căzu pe nişte fotografii ce se aprinseră instantaneu. De la fotografii focul se întinse la ziarele vechi şi, în cîteva secunde, întreg studioul era în flăcări; manechinele se transformară în torţe, iar hîrtia ce umplea studioul înteţi focul care înghiţi rapid studioul Valentinei. Incendiul se întinse cuprinzînd birourile proaspăt vopsite, înaintînd spre scara centrală, atacînd grămezile de lemn ce zăceau peste tot, cutiile de vopsea închise neglijent de muncitorii care se întorceau a doua zi să-şi continue munca. Flămînd, focul înghiţi perdelele şi cutiile nou lăcuite, apoi atacă lemnul din grădina de iarnă edwardiană şi cabinele de probă, proaspăt renovate.

În cîteva minute de coşmar, înainte de a sosi pompierii din Beverly Hills, „Scruples" era distrus. Valentine muri asfixiată.

9

Aproape la un an de la incendiu, în primăvara anului 1981, Josh Hillman, în ciuda deprinderii lui profesionale de a căuta cel mai mic detaliu, îşi dădu seama că oricît ar încerca să mai lungească afacerea cu „Scruples" nu mai avea ce să găsească. Dosarul era complet. Se plimba agitat prin biroul lui din impozanta clădire Century City of Strassberger, Lipkin and Hillman, fără să simtă aceea senzaţie de uşurare proprie unui om care a rezolvat o problemă dificilă.

Billy nu mai vizitase niciodată locul unde fusese „Scruples". Hillman îşi aduse aminte că ea venise direct de la aeroport şi-i dăduse ordine clare, deşi niciodată n-o văzuse atît de îndurerată.

– Să se dărîme zidurile exterioare care au mai rămas, îi spusese ea, cu o voce răguşită. Demolaţi ce-a mai rămas din grădini, curăţaţi locul şi vindeţi terenul imediat.

El o aprobă tăcut şi-şi notă undeva, dar ea continuă cu tot felul de instrucţiuni absurde.

– Vindeţi magazinele din Chicago, New York, München, Honolulu şi Hong Kong. Opriţi construcţia celorlalte magazine, vindeţi toate terenurile pe care le-am cumpărat, scapă cît mai repede de ele, Josh.

– Billy, îţi înţeleg sentimentele faţă de magazinul din Beverly Hills, îi spuse el cu blîndeţe, dar de ce să le vinzi şi pe cele din New York şi Chicago? Exagerezi, Billy. Ca avocat trebuie să te avertizez că nu este deloc o decizie înţeleaptă. Amîndouă magazinele aduc venituri imense şi sînt excelent amplasate. Nici un om cu mintea întreagă nu le-ar vinde într-o asemenea conjunctură financiară. Ştiu cît de mîhnită eşti, dar nu e bine să iei acum hotărîri decisive. Vom mai discuta problema peste cîteva săptămîni dacă...

Josh, taci din gură! M-am hotărît şi nu mă interesează profitul nau pierderile

Uite ce e, trebuie să mai aştepţi pînă vei ieşi din starea de şoc. Acum nu gîndeşti limpede, înţeleg perfect, dar insistînd cu aceste ordine, vei ruina imperiul „Scruples".

Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

Josh o privi uluit, căci numai el ştia cît de mult însemnase acel succes pentru ea.

Billy, iartă-mă, dar pur şi simplu nu te înţeleg, îi spuse el descumpănit.

Valentine ar fi fost în viaţă acum dacă nu i-aş fi cerut să facă costumele pentru filmul „Legenda". Sînt sigură că de aceea se afla ea la magazin. Era mult prea aglomerată şi voia să termine cît mai repede. A fost vina mea, Josh, şi doar atît voi spune oricui mă va întreba. Ţie îţi dau toate explicaţiile astea ca să nu mai conteşti hotărîrile mele şi să te apuci de treabă. Este singurul lucru pe care-l pot face... Ştiu că n-o va aduce înapoi, dar... mi se pare corect aşa.

Billy...

– Josh, vreau să rezolvi această problemă împreună cu avocaţii firmei Ikehorn din New York. Nu mai vreau să ştiu nimic, mă bazez pe tine. Celor care au lucrat la „Scruples" din Beverly Hills vreau să le plăteşti salariul pe următoarele şase luni, iar celor din New York şi Chicago pe două luni. Achită toate celelalte cheltuieli, de orice natură, fără nici o discuţie, Josh, fără discuţie. Niciodată, în nici o împrejurare, nu mai vreau să abordăm acest subiect. Pentru mine „Scruples" nu mai există.

Billy dispăruse din biroul lui înainte ca el să-i confirme că-i va urma instrucţiunile. Îi acceptase deciziile pripite şi sentimentul irațional de vinovăţie, dar acţionase cu acea precizie şi meticulozitate care-l caracterizau. Îndeplinirea tuturor formalităţilor durase un an. Josh Hillman lichidase toate proprietăţile „Scruples", cu maximum de profesionalism. El ştia că preţurile oferite pe piaţă pentru proprietăţile imobiliare erau mai bune ca oricînd şi creşteau cu fiecare zi care trecea. Cînd termină totul zîmbi cu satisfacţie, căci vînzarea imperiului „Scruples" se soldase cu un profit substanţial,

mai alés în cazul magazinelor din Chicago şi New York. Restul misiunii fusese îndeplinit şi tot ce mai rămăsese era placa de marmură cu inscripţia „Scruples", placă ce fusese fixată deasupra intrării magazinului de pe Rodeo Drive. Îi fusese adusă de brigada de pompieri din Beverly Hills, în calitatea lui de reprezentant al lui Billy, iar el nu fusese în stare să se despartă de ea.

Doar această placă îi rămăsese de la Valentine, acea Valentine pe care o iubise din clipa în care o văzuse; Valentine, cea pentru care divorţase de soţia lui; Valentine, cea care intenţionase să se mărite cu el, sau cel puţin aşa crezuse, pînă în ziua în care fugise cu Spider Elliott. Nimeni nu ştiuse de dragostea lor, nici măcar Joanne, fosta lui soţie. Josh fusese nevoit să accepte căsătoria Valentinei cu stoicism, păstrînd o tăcere dureroasă, chiar şi după moartea ei. Asta era tot ce putea face pentru femeia care-i oferise atîtea clipe de fericire.

Josh Hillman privi pe fereastra biroului său, aflat la etajul 22. Era o zi senină şi reuşi să vadă blocul unde locuise Valentine, mai întîi singură şi apoi, după căsătorie, cu Spider. Oare unde o fi Spider acum? se întrebă el.

Cecul de zece milioane de dolari, ce reprezenta partea lui Spider şi a Valentinei, în afacere, îi fusese trimis lui Spider prin mesager, cînd se afla încă la Los Angeles. De la înmormîntarea Valentinei însă nu-l mai văzuse nimeni. Printr-un agent care se ocupa cu vînzarea iahturilor, La Marina del Rey, şi care-l sunase înainte de a accepta cecul pentru Spider, completat în grabă într-o bancă locală, Josh aflase că Spider cumpărase un vas mai vechi, la mîna a doua, dar destul de rezistent ca să navigheze pe ocean. O barcă bună la orice. Avea circa 18 metri lungime, un motor bun şi patru cabine, suficiente pentru un echipaj redus şi pentru proprietar. În mai puţin de o săptămînă, Spider îşi dusese cîteva lucruri pe vas, angajase doi oameni, se aprovizionase şi dispăruse în direcţia Hawaii. Fusese zărit în două rînduri, dar el nu luase legătura cu nimeni. Îl văzuse cineva la Kauai şi apoi se pierduse timp de cîteva luni pînă cînd ancorase în Raiatea, în Insulele Societăţii din Polinezia Franceză. Acolo, într-o regiune la fel de mare ca Europa de Vest, bănuia

lumii că rămăsese Spider, căci nu mai auzise nimic despre el.

Ar fi vrut să poată face la fel şi el, Josiah Isaiah Hillman, să lase lumea să-şi continue drumul spre pierzanie, să se piardă pe sine şi să se întoarcă într-un tîrziu, împăcat cu viaţa. Dar el avea patruzeci şi şapte de ani şi era partener într-o importantă firmă de avocaţi, un om cu trei copii şi cu datorii faţă de societate. Valentine fusese singura lui poveste de dragoste din existenţa lui ordonată, dezlăşurată sub semnul responsabilităţii şi cinstei.

Acum Valentine nu mai era. El îşi va continua viaţa dinainte de a o cunoaşte, întorcîndu-se la vechile lui obiceiuri.

Slavă Domnului, că nu-i trecuse nimănui prin cap să-l pună să vorbească la slujba comemorativă pentru Valentine din grădina casei lui Billy. N-ar fi fost în stare să rostească nici un cuvînt, la fel ca şi Spider şi Billy, care stătuseră retraşi într-un colţ, departe unul de altul. Nu îndrăznise să se uite la Spider, dar o studiase pe Billy ascunsă sub pălăria neagră cu boruri largi. Vorbise Dolly Moon, povestindu-le de experienţa ei magică cu Valentine. Ţinuse un discurs atît de mişcător, ajutată de talentul ei de actriţă, încît toată lumea se simţise ceva mai bine. Jimbo Lombardi, fostul prieten al Valentinei din perioada newyorkeză de designer de modă, rememorase episoade petrecute cu ea, prezentînd-o ca pe una dintre cele mai talentate membre ale echipei ce roia în jurul lui John Prince. Vorbise şi Wells Cope, într-o manieră gravă, apreciativă, lăudîndu-i talentul şi, în final, Gigi rostise cîteva fraze, cu o voce clară şi sigură, deşi tremura în mod vizibil, amintind ziua în care o cunoscuse pe Valentine şi celelalte zile fericite care urmaseră. Cu asta totul se terminase.

Billy închisese casa din Charing Cross Road, lăsîndu-i pe Josie Speilberg şi Burgo O' Sullivan s-o supravegheze. O echipă venea în fiecare săptămînă şi se îngrijea de camerele nelocuite, păstrîndu-le curate. Grădinile continuau să fie întreţinute, dar Billy părea să fi părăsit California pentru totdeauna, în urmă cu an, luînd-o şi pe Gigi cu ea. Plecase să-şi petreacă restul verii cu Jessica Thorpe Strauss şi familia ei, în East Hampton.

Josh Hillman trebuia să se ducă acum acasă, şi să se îmbrace

pentru o petrecere dată de Susan Arvey, deoarece, după cum spunea ea, era acum cel mai atrăgător celibatar din Hollywood. Josh nu-i dorea nimănui o asemenea soartă ingrată.

– Nu-mi vine să cred că se apropie Ziua Muncii, spuse Jessica cu blîndețe. Ochii ei de culoarea levănțicăi și expresia încîntătoare a gurii ce se bosumflase o făceau irezistibilă. Își ridică ochii din carte și privi printre șuvițele de păr ce-și păstraseră același aspect copilăros ce amintea de epoca prerafaelită. În acea după-amiază de august a anului 1980, ea și Billy citeau pe veranda casei. De cînd sosise Billy cu Gigi, după înmormîntarea Valentinei, Jessica evitase să aducă vorba de planurile lor de viitor, dar acum cînd vara era pe sfîrșite trebuiau să ia o hotărîre.

Fiind cu trei ani mai mare, Jessica asistase la cele mai importante momente din viața lui Billy, dar niciodată n-o văzuse atît de copleșită de durere, împietrită ca o statuie, revenind parțial la viață doar atunci cînd naviga ori juca tenis cu copiii ei sau cu Gigi. Billy părea să se simtă la East Hampton ca într-o tabără de copii, căror tinerețe și veselie o făceau să se simtă bine. Pe cît era posibil evita să rămînă singură cu Jessica.

Are impresia că o voi asalta cu întrebările sau cu sfaturile, gîndea Jessica, de parcă nu știu că există sentimente care nu pot fi exprimate în cuvinte.

După Ziua Muncii, familia Strauss trebuia să se ocupe de împachetat și de organizarea întoarcerii în Manhattan, căci copiii urmau să înceapă școala, și asta presupunea o mulțime de cumpărături.

– Ziua Muncii... oh, Jessie, nu vreau să se termine vara. Dintotdeauna am urît Ziua Muncii, iar anul acesta... Billy lăsă, încet, cartea din mînă. Nu-mi amintesc să mai fi așteptat cu atîta nerăbdare vacanța.

– Hm. Jessica se abținu de la alte comentarii. Nu avea de gînd s-o întrerupă, nu acum, cînd în sfîrșit părea dispusă să vorbească.

– Jessie, spuse Billy, împingînd la o parte cartea, am profitat de tine toată vara. Să nu încerci să mă contrazici debitînd tot felul de

diagnălășenii absurde, deoarece știm amîndouă că n-am făcut altceva decît să încerc să-mi revin. Copiii mi-au fost de folos, dar trebuie să vorbesc cu tine.

Hmm.

Billy schiță un zîmbet:

Poți să continui cu „hmm" toată ziua, nu mă deranjează, dar va fi mai bine să te cruți căci vei avea nevoie de multă energie pentru a-i convinge pe gemeni să-și cumpere pantofi; mi-au declarat că nu vor purta decît adidași toată iarna. Oh, cunosc toate secretele copiilor tăi, Jessie, inclusiv faptul că David junior este îndrăgostit nebunește de Gigi. Am jurat că nu-ți voi spune, promite-mi că n-o să mă dai de gol.

Hmm.

Oricum, este atît de drăguț încît ea acceptă să facă dragoste cu el.

Poftim ?!

Știam eu că așa îți trezesc interesul. Billy rîse, iar Jessica, auzind-o rîzînd, se relaxă. Dacă Billy avea chef s-o tachineze însemna că lucrurile reveneau la normal.

Ce-o să fac mai departe cu viața mea? Asta-i întrebarea pe care ți-ai pus-o, nu-i așa?

Mi-a trecut prin minte, o încurajă Jessie cu blîndețe.

Ascultă, spuse Billy, nu-i nevoie să cauți prea departe cînd ești disperată și te simți mizerabil. Nu ai decît un singur lucru de făcut... să mergi drept înainte, pînă la capătul nenorocirii. Nu ești de acord?

La ce bun?

Este sfatul pe care l-a primit Scott Fitzgerald cînd s-a împotmolit la „Blîndețea nopții". Cred că se poate aplica în orice situație. Așa că am de gînd să-l urmez și să merg drept înainte.

Înainte, unde?

Prin viață, știi bine la ce mă refer. Mă voi autosugestiona că sînt o femeie tentant de bogată, destul de arătoasă, singură și încă destul de tînără, care poate obține aproape tot ce-și dorește. Am de gînd să-mi cumpăr case în cele mai agreabile locuri, să mă împriete-

nesc cu cei mai potriviți oameni, să mă încurc cu cei mai interesanți bărbați, să dau cele mai grozave petreceri și să mă las fotografiată în locurile potrivite, la timpul potrivit. Se opri, o privi atent pe Jessica și continuă cu voce scăzută. Puțini își vor da seama că am ratat; de acum înainte, refuz să mă distrug eu însămi. Ceea ce cred oamenii despre tine depinde, pînă la urmă, de ceea ce tu le dai voie să creadă. Nu voi mai admite decît ceea ce are legătură cu succesul.

– Dumnezeule, murmură Jessica.

– Ei bine, ce părere ai? Billy părea nesigură, stingherită.

– De ce mă întrebi pe mine? O persoană care a reușit în viață nu are nevoie de opinia mea.

– Vorbesc serios, Jessie, intenționez să fac așa cum ți-am spus. Trebuie să am un plan de viitor și este singurul la care mă pot gîndi fără să rănesc pe altcineva, în afara mea. Departe de mine gîndul că asta este calea cea mai bună de a ajunge în rai.

– De fapt nu se referă decît la trei din cele șapte păcate de moarte, spuse Jessica gînditoare.

– Sex, pofte și mîndrie.

– Care sînt celelalte?

– Invidie, lăcomie, crimă și furie, după sfîntul Toma d'Aquino, deși nu știu cine l-a desemnat pe el pentru a le nominaliza... Privește lucrurile din alt punct de vedere, gîndește-te că ești la limită, de partea îngerilor.

– Nu mi-ar păsa nici dacă aș comite șase dintre cele șapte păcate, exceptînd voracitatea... Vreau doar să ies din această stare în care m-am împotmolit, iar stilul de viață ușoară și libertină mi se pare unica soluție. Știu că ar trebui să mă dedic ajutorării umanității, n-are rost să mă amăgesc cu gîndul că aș rezista prea mult timp într-o asemenea postură... I-am dat mînă liberă lui Josh să-mi folosească banii cum crede de cuviință și în această privință este foarte priceput.

– Dar cu Gigi cum rămîne?

– Am discutat cu ea. Nu prea vrea să meargă la universitate și n-o condamn pentru asta, mai ales că nici eu n-am studii superioare. E nerăbdătoare să devină independentă. Și-a găsit de lucru la un

dintre cele mai faimoase rețele de furnizori din New York – „Voyage to Bountiful". Cora Middleton a fost cu ideea. Bineînțeles că mi-ar plăcea s-o țin lîngă mine, dar în mod oficial nu prea mai pot face mare lucru.

Unde va locui?

I-am închiriat un apartament în cea mai sigură clădire pe care am putut-o găsi. Va sta împreună cu o fată pe nume Sasha Nevsky. Sasha are douăzeci și doi de ani, pare matură și responsabilă, iar mama ei o cunoștea pe mama lui Gigi. Am aranjat totul la telefon. Doamna Nevsky a fost foarte încîntată, căci în prezent Sasha ocupă un apartament situat într-un cartier foarte dubios. Acum, cele două fete vor locui foarte aproape de voi. Mă consolez la gîndul că Gigi va putea veni oricînd la tine dacă va avea nevoie de ceva, iar în vacanță mă va vizita acolo unde voi fi, sau voi veni eu la New York.

Să vii în vizită de unde, pentru Dumnezeu? De ce nu-ți duci viața „în stil mare" în Manhattan? întrebă Jessica, alarmată pentru prima oară de cînd începuseră acea conversație.

Vreau să trăiesc în afara Statelor Unite, un timp.

Oh, Billy, nu pleca, o rugă Jessica. De ce trebuie să părăsești New York-ul?

Trebuie s-o iau din nou de la început, și New York-ul este un loc prea... public. Mă simt aici ca o carte citită; toată lumea știe totul despre mine... mă înțelegi, nu-i așa?

Din nefericire, da.

Și voi fi tot atît de departe ca pe vremea cînd locuiam în California, spuse Billy foarte convingătoare. Sînt tot trei mii de mile în ambele direcții, Paris sau Los Angeles.

Paris! Ai de gînd să trăiești din nou la Paris! Wilhelmina Hunnenwell Winthrop, nu-mi vine să cred!

Franceza este singura limbă străină pe care o cunosc și, oricum, am niște treburi de terminat acolo.

Fac pariu că știu la ce te gîndești.

Oh, Jessie, tu le știi chiar pe toate... Poate că ai dreptate. Am părăsit Parisul săracă și respinsă, cu coada între picioare, și mă

tentează gîndul întoarcerii în stil grandios... Şi dacă tot am de gînd să încep o viaţă luxoasă, de ce să n-o fac acolo unde oamenii ştiu cum s-o trăiască, de multe sute de ani. Nu?

– Bănuiesc că şi ideea asta tot Corei îi aparţine, nu?

– Ea este îngrozită. Ar vrea să rămîn aici, ca şi tine.

– Oh, Iisuse. Mă simt din nou abandonată, de parcă n-ar fi fost de-ajuns că sînt o femeie derutată.

– Poftim?

– Cu mănuşile mi s-a întîmplat prima oară, spuse micuţa Jessica mohorîtă, sau poate cu sutienul... A fost demult, abia îmi mai aduc aminte. Nimeni nu mai poartă măsura 34 A, asta ţi-o spun eu. Apoi mi s-a întîmplat cu chiloţii... au încetat să mai fabrice mărimea 4 şi nici măcar nu m-au avertizat ca să-mi fac un stoc. Ce să mai spun de pantofi, de ani de zile nu mai fac pantofi mărimea 5 pentru adulţi. Pînă şi şosetele sînt nevoită să mi le cumpăr de la raionul copiilor. Iar în privinţa hainelor, măsurile s-au schimbat complet. Uneori mă întreb: oare m-am micşorat eu sau a apărut vreun curent împotriva femeilor divin de mici şi delicate? Singura certitudine în privinţa măsurilor şi cifrelor sînt ochelarii. Poţi fi prea bogată... ca tine... sau prea mică... aşa ca mine... dar niciodată nu poţi avea aceleaşi dioptrii la ochelari. A dispărut şi culoarea mea preferată de la rujuri şi rimelul potrivit şi... of, mai sînt şi copiii.

– Dacă un flăcău grozav ca David mai poate fi numit copil. Ce cîntă?

– Noua lui odă pentru Gigi, pe melodia „M-am obişnuit cu chipul ei“... „M-am obişnuit cu pantofii ei, călcîiele, tălpile, papucii nu mai reprezintă nici un mister pentru mine, farmecul ei se destramă, e timpul să-mi caut o altă verişoară, m-am obişnuit cu pantofii ei“. Drăguţ, nu-i aşa, chiar dacă nu prea se potriveşte? cîntă Jessica cu vocea ei înaltă, de soprană, bucurîndu-se de mica ei răzbunare pentru gluma lui Billy pe seama lui David şi a lui Gigi.

– Jessica! Cum îndrăzneşte? Unde a auzit asemenea cuvinte? Gigi n-a spus că face dragoste cu el, dar nici n-a refuzat, şuieră Billy.

Atunci bănuiesc că nu vom şti niciodată, nu-i aşa?

Mamele de băieţi sînt îngrozitor de îngîmfate!

Am şi fete care-mi dau bătaie de cap.

Nu-ţi mai face griji, îi spuse Billy, redevenind serioasă. N-are nici un rost. Lucrurile de care ţi-e ţie teamă nu se întîmplă niciodată şi apoi regreţi că nu s-au întîmplat, căci ar fi fost mult mai acceptabile decît cele reale.

Sasha Nevsky stătea pe podea, înconjurată de valize pe jumătate făcute, cuprinsă de o stare de dezamăgire profundă şi de gînduri negre. Nu renunţa cu plăcere la cămăruţa fără vedere spre West End Avenue. Fusese constrînsă să renunţe la spaţiul ei inviolabil ca să se mute în partea cealaltă a oraşului, într-un apartament luxos, cu mobilă nouă, în cea mai bună zonă din East Side, pe care-l va împărţi cu Gigi Orsini, o fată cu aproape patru ani mai mică decît ea, de care abia îşi mai aducea aminte – un fel de ciufulici, cu un păr îngrozitor şi o înfăţişare copilăroasă. Sasha era conştientă că mama ei o „vînduse" lui Billy Ikehorn pentru o clădire sigură, cu portari, intrare păzită şi un ascensor cu liftier. Era obligată să renunţe la intimitatea ei, la viaţa ei privată atît de preţioasă şi greu cîştigată, absolut necesară firii ei complicate, şi asta numai pentru că mama dorea să locuiască într-o clădire sigură, cu vecini de bună calitate.

Dar cînd mama Sashei, Tatiana Orloff Nevsky, acea ţigancă răbdătoare, lua o hotărîre, nici un membru al familiei nu îndrăznea să o contrazică, iar Sasha cu atît mai puţin. Obţinuse destul de greu acordul ei de a locui singură şi în prezent ducea o viaţă foarte discretă avînd în vedere specificul profesiei sale. Mama ei se opusese timp de un an ca ea să-şi exercite talentul, iar permisiunea îi fusese dată doar temporar.

Cum de reuşea o femeie atît de fragilă să aibă atîta autoritate încît să-şi împiedice fiica de a-şi cultiva talentul? Cărui fapt se datorau respectul şi autoritatea mamei sale în familie? Dacă şi-ar fi putut da seama ce autoritate morală puternică făcea din mama ei şeful necontestat a şase familii, fiecare condusă de una din surorile

ei mai mici, toate născute Orloff, ar fi încercat să-şi descopere şi ea acele calităţi, le-ar fi dezvoltat, şi ar fi condus lumea.

Necăjită, sortîndu-şi ciorapii după culoare, Sasha îşi trecu în revistă cei douăzeci şi doi de ani de viaţă. Ea era oaia neagră a familiei Nevsky, ruşinea întregului clan de evrei-ruşi ai familiei Orloff, singura, dintr-o mulţime de verişoare talentate, care nu ştia să cînte, să interpreteze o melodie la un instrument muzical şi tragedia tragediilor, nu ştia nici să danseze. Nu avea simţul ritmului nici ureche muzicală, deşi aparţinea unei familii în care bebeluşii se năşteau în acordurile muzicii lui pe Hal Prince.

La Sărbătoarea Tuturor Sfinţilor era cel mai rău, decise Sasha. Trebuia să stea acolo ca o momîie, urîndu-se pentru lipsa ei de talent, şi să asculte istorii muzicale trecute, prezente şi viitoare, de pe Broadway sau din altă parte, ori rememorări de vechi melodii căci trecutul muzical nu era niciodată uitat. Cînd terminau cu muzica, era nevoită să asculte nesfîrşitele laude în legătură cu lecţiile şi recitalurile verişoarelor sale, succesele obţinute la dans şi la şcoala de muzică, speranţele şi planurile mătuşilor ei pentru fete, în timp ce se întrebau ce va face ea, care nu poseda nici unul din acele talente specifice familiei. Isteţimea ei nativă n-o prea ajutase la şcoală, aşa că nici cu notele nu se putea lăuda.

Ştia ce gîndeau cei din familie despre ea. O compătimeau atunci cînd se oboseau să se gîndească la ea; la ea, vrabia speriată a familiei în mijlocul atîtor privighetori, copilul nereuşit al Tatianei, lipsit de talentele înzestratei familii Orloff-Nevsky. Obişnuia să se privească în oglindă, pentru a se convinge că nu arăta deloc rău, dar cînd se găsea în mijlocul familiei Orloff-Nevsky, se simţea îngrozitor de stingherită şi se retrăgea cît mai discret posibil într-un colţ. Încerca să treacă neobservată, ca un animal capabil să-şi schimbe culoarea cînd apare o primejdie. Era convinsă de faptul că orice tentativă de a se face plăcută şi atrăgătoare ar fi fost remarcată şi toţi s-ar fi năpustit asupra ei cu sfaturi. Numai dragostea constantă a strălucitorului ei frate, Zachary, un băiat foarte talentat, cu cinci ani mai mare decît ea, o făcuse pe Sasha să-şi păstreze încrederea în sine în anii adolescenţei.

Dar într-o bună zi îşi va pune cu adevărat în valoare remarcabilele sale calităţi. Poate că cei din neamul Orloff-Nevsky, zvelţi şi puternici, cu picioare musculoase de dansatori şi foarte mobili, nu considerau că nişte sîni frumoşi, un fund rotund şi apetisant şi o talie de invidiat constituiau o zestre preţioasă. Dar mulţi oameni nu gîndeau la fel şi aveau să plătească ca s-o vadă. Ea, netalentata, inaripida, Sasha Nevsky, devenise cel mai frumos fotomodel de pe Seventh Avenue. Cel mai bun.

Cabina de probă a unui fotomodel era la fel de invidiată ca şi cea a unei actriţe, îşi zise Sasha. Dacă ar mai fi fost Ziegfeld, ea ar fi devenit una din vedetele lui, căci mersul ei era pur şi simplu divin. Sasha Nevsky, se gîndi ea visătoare, referindu-se la propria persoană ca la o cunoştinţă, avea un mers mai graţios şi mai artistic decît al oricărei dansatoare. Ştia exact cum trebuia să păşească, într-un mod natural şi excitant în acelaşi timp, etalînd ciorapii şi sutienele scumpe, chiloţii şi cămăşile de noapte produse de fraţii Herman, de o manieră care-i făcea pe cei ce-o admirau să cumpere imediat marfa din magazine.

Faptul că fraţii Herman lucrau în acest domeniu de aproape o sută de ani făcuse ca firma să fie una dintre cele mai respectabile şi faimoase în domeniul lenjeriei în Statele Unite. Dar asta nu constituise un argument destul de puternic ca s-o convingă pe mama ei că patronii nu practicau sclavia albă. Făcuse o vizită în birourile impresionante ale firmei şi avusese o lungă discuţie cu domnul Jimmy, fiul unuia dintre fraţii Herman, venerabilul proprietar al prosperei firme, un om renumit pentru bunăvoinţa sa care încercase s-o convingă să-i dea voie fiicei sale să lucreze acolo, contra unei remuneraţii corespunzătoare şi constante. Pînă la urmă acceptase.

Sasha lucra pentru domnul Jimmy de peste un an de zile. Extinsese comportamentul din cabina de proba în viaţa de zi cu zi îşi îndreptase spatele, adoptase o ţinută semeaţă, învăţase suficient despre coafură şi machiaj, astfel încît să-şi pună în valoare frumuseţea şi începuse să se îmbrace cu haine pe care şi le dorise dintotdeauna şi la care visase pe cînd răsfoia revistele de modă. Niciodată, însă, nu-şi permisese să apară cu noua sa înfăţişare în

sînul familiei, căci n-ar fi făcut decît să-i confirme mamei bănuielile despre viața imorală a fotomodelelor. Era obligată să-și păstreze înfățișarea modestă și inocentă.

Iar acum, cînd se obișnuise cu noua sa slujbă, cu programul, cu colegele și bîrfa lor deosebit de instructivă, acum, cînd tocmai reușise să-și aclimatizeze plantele în cămăruța ei, acum cînd era pe punctul de a-și lărgi dulapul, cînd motanul ei, Marcel, se obișnuise în sfîrșit să stea singur, cînd își găsise timp pentru cei trei tipi cu care-și dădea întîlnire, ea, Sasha Nevsky, minunata Sasha Nevsky, se vedea nevoită să renunțe la tot pentru a se muta într-un cartier atît de elegant, încît n-avea nici o stație de metrou prin apropiere.

Desigur, putea să meargă cu autobuzul pînă pe Eight Avenue, ba chiar să ia un taxi, căci salariul ei îi permitea, dar ea voia să economisească banii căci visa să-și deschidă propriul ei magazin de lenjerie. Dacă exista ceva la care Sasha Nevsky se pricepea cu adevărat, aceasta era lenjeria.

Nu știa ea să danseze, dar avea un viitor sigur în acest domeniu. Putea să facă pariu că Gigi Orsini purta chiloți albi din bumbac și nu avea nevoie de sutien. Era clar. Cu o mamă vitregă ca Bill Ikehorn, devenise o răsfățată, probabil că încă mai era virgină.

Gigi își exploră atentă apartamentul, deschizînd și închizînd dulapurile pline cu servicii de masă, porțelanuri, cristaluri, inclusiv un serviciu de tacîmuri din argint, pentru douăsprezece persoane și unul de Limoges pentru ceai. Dulapurile din bucătărie erau înțesate cu provizii, iar frigiderul gemea de mîncare. La ce s-o fi gîndit Billy? Se aștepta ca ea să dea petreceri?

Gigi se simțea mai degrabă ca un spărgător de case decît ca proprietară a apartamentului. Noaptea trecută dormise singură, pe unul din paturile din camera ei, după ce o condusese pe Billy la avionul de Paris, și se simțise înspăimîntată de liniștea perfectă din jur, deși știa că se află într-o clădire la fel de bine păzită ca o bancă. Era pentru prima oară cînd dormea singură într-o casă. O neliniștea și sosirea Sashei Nevsky.

Nu se mai întîlniseră de cinci ani, și lui Gigi i părea că totul s-

întîmplase într-o altă viață. Nu-și mai aducea aminte dacă discutaseră ceva, căci diferența de aproape patru ani dintre ele constituia o barieră de netrecut. Își amintea doar că Sasha fusese foarte tăcută, vizibil stînjenită, ruşinoasă, nu vioaie şi atrăgătoare ca celelalte surori Orloff.

Cel puțin avea niște calități potrivite pentru o colegă de cameră, dacă tot hotărîse Billy că Gigi nu poate trăi singură în New York.

Gigi îmbrăcă cei mai obişnuiți jeanşi, o cămaşă jerpelită, şi se încălță cu adidaşi ca să n-o sperie pe Sasha cu una din toaletele sale senzaționale pe care i le cumpărase Billy înainte de a pleca la Paris. Totuşi, din respect pentru propria persoană, îşi dăduse cu mai mult rimel ca de obicei şi se fardase uşor, adăugîndu-şi cîteva minute la şuvițele de păr; în fond se afla la New York, iar Sasha Nevsky era cu siguranță o veritabilă newyorkeză.

O colegă de cameră ar trebui să fie invizibilă... doar o umbră... o fantomă care te lasă în pace şi pe care nici tu nu o deranjezi, cineva care-ți respectă şi căreia îi respecți intimitatea. În anii '80 era un lucru bizar şi anacronic ca două fete care nu aveau nimic în comun să fie obligate să stea împreună. Singura legătură o reprezenta mama lui Gigi, Mimi O'Brian, ce fusese cîndva prietenă cu Tatiana Nevsky şi pe care, o dată pe an, doamna Nevsky o suna în California ca s-o întrebe ce mai face.

Gigi clătina din cap îngrijorată. Era sigură că acest aranjament cu Sasha Nevsky fusese făcut de Billy cu intenția de a o supraveghea mai de cît. Deşi îi înțelesese nevoia de a fi independentă, imediat ce-i găsise un apartament i-o adusese pe Sasha Nevsky, pe care o instruise, probabil, să aibă grijă de ea, numai pentru că avea cîțiva ani în plus. Cine ştie? Poate că Sasha îi va da raportul lui Billy de cîte ori se va duce la o întîlnire, dacă o va invita cineva. Din fericire, era un apartament foarte spațios, cu dormitoare şi băi separate. Va trebui să găsească o modalitate de a o ține pe Sasha Nevsky la distanță.

Gigi devenise nervoasă. O aştepta pe Sasha de peste o oră şi nu avea cu ce să-şi ocupe timpul. Primul lucru care-i veni în minte, în acel apartament neobişnuit de ordonat, fu să pregătească prăjiturele

cu ciocolată pe care le puse la copt în cuptorul nou. Tocmai inventaria conținutul frigiderului cînd se auzi soneria. Tresări speriată, își șterse mîinile pe șorț și, cu o expresie sceptică pe față, se duse să deschidă.

– Da? o întrebă iritată pe bruneta splendidă care stătea în ușă, o făptură înaltă, impozantă și sofisticată, cu părul ridicat deasupra capului, îmbrăcată într-un costum negru superb, care o privea cu suspiciune. Frumusețea în stil edwardian bătea nerăbdătoare cu tocul pantofului în gresia de pe hol și ținea în brațe o gigantică pisică de Angora.

– Gigi Orsini locuiește aici?

– De ce? întrebă Gigi privind-o printre șuvițele de păr.

– Locuiește sau nu aici? insistă Sasha.

– Cine vrea să știe?

– Sasha Nevsky.

Deci ea era. Gigi recunoscu expresia familiară pe chipul intrusei. Avea un nas cîrn, obraznic și buze senzuale ce se arcuiau dîndu-i un aer de superioritate.

– Eu sînt, recunoscu Gigi fără chef.

– Nu se poate, zise Sasha sec.

– Ba da, insistă Gigi jignită.

– Dovedește-mi. Spune-mi numele de domnișoară al mamei mele.

– Stalin. Și ești la fel de imposibilă ca și ea.

– Poate că ne vom înțelege, rîse Sasha intrînd în apartament neinvitată, dacă-ți plac pisicile.

– Nu mi-a spus nimeni de pisică, mormăi Gigi morocănoasă. Pisica nu intră în aranjament.

– Ba bine că nu. Acele conspiratoare nepedepsite, mama mea și mama ta vitregă, ar fi căzut de acord să stăm împreună și dacă aș fi adus cu o grădină zoologică. Ai avut noroc că n-am decît drăgălașul ăsta de motan.

– Ha! E mare cît un cîine și se plimbă de parcă ar fi la el acasă.

– Dar așa și este. Pisicile sînt stăpîne pe fiecare loc pe unde trec. Iar numele lui este Marcel. Unde ți-ai vopsit părul?

Mi l-am vopsit singură... cu peroxid pus pe un pieptene.

E senzațional. La fel procedezi cu gulerele și cu manșetele? Poftim?

Cu părul pubian, ca să creadă tipii că ești originară din Tanger.

Nu... dar așa voi face... chiar așa! Ar fi trebuit să-mi treacă ideea asta prin cap.

Deci nu ești virgină?

Bineînțeles că nu, răbufni Gigi indignată. Tu?

Draga mea, spuse Sasha aferată, încerci într-un mod patetic să insulți cea mai mare profesionistă din Babilon.

Vai de mine! Ești supraveghetoarea ideală. Așa îți cîștigi existența?

Nu, e doar o ocupație suplimentară.

Ce te face să crezi că ești așa de măreață?

Recenziile mele... sînt extrem de laudative. Sasha luă loc, cu un gest de stăpînă, și îi făcu semn lui Gigi să se așeze. Dacă s-ar publica recenzii pe marginea prestațiilor Sashei Nevsky, aș deveni faimoasă în toată lumea! Dumnezeule! Marcel te place! Niciodată nu face așa!

Gigi se uită la animalul flocos care-i sărise în poală. Torcea mai mult agresiv decît prietenos, după părerea ei. Spera să nu fie alergică la pisici.

- Cu cîți bărbați trebuie să te culci ca să devii o mare tîrfă, întrebă Gigi curioasă?

– Cu trei. Întotdeauna trei, nici mai mult, nici mai puțin. Trebuie să știi unde să te oprești, căci altfel devii doar o simplă tîrfă.

- Cu trei deodată?

– Zău așa, Gigi! Consecutiv și nu în aceeași noapte. Acord fiecăruia cîte două nopți pe săptămînă, iar duminica dorm singură.

– Aceasta este o viață sexuală foarte activă, dar ce anume te face o mare tîrfă, în loc de o simplă prostituată? întrebă Gigi fascinată.

– Ținuta, asta e cheia – ținuta. E un concept abstract. Eu stabilesc regulile. Sînt capricioasă, iar cînd mă simt neobișnuit de bună, tot excentrică și răutăcioasă sînt.

– Schimbătoare, capricioasă, temperamentală... poate chiar crudă? sugeră Gigi.

– Te-ai prins, spuse Sasha. Gigi, bărbaţii trebuie să sufere. Acestea sînt cuvintele cheie. Să ţii minte asta. Fără acest comportament nu eşti decît o fată obişnuită, extrem de drăguţă, recunosc, aş spune chiar mai mult decît drăguţă, deosebită, dar tot o fată rămîi. Dacă eşti o tîrfă de clasă n-ai cum să pierzi. Ce miroase aşa de frumos?

– Oh, la naiba, am uitat! Gigi sări în picioare, fugi în bucătărie şi reuşi să salveze prăjiturile. Sasha o urmă curioasă. Marcel sări pe masă, şi începu să se învîrtă în jurul tăvii cu prăjituri.

– De îndată ce se răcesc, le vom putea mînca, spuse Gigi.

– Trebuia să-mi dau seama. Marcel s-a dat pe lîngă tine pentru că a priceput că faci prăjituri. Mă întreb doar... hmm... ai avut aluatul pregătit?

– Pregătit? Uite ce e, Sasha, oi şti tu totul despre cum să devii o mare tîrfă, dar chiar nu poţi recunoaşte nişte prăjituri de casă? Din întîmplare sînt o bucătăreasă excelentă şi mă laud cu asta pentru că nici tu nu eşti prea modestă.

– Chiar aşa de bună eşti?

– Dintre cele mai bune.

– O bucătăreasă excelentă care se va perfecţiona în arta de a fi o tîrfă nemaipomenită nu poate ajunge decît cea mai fantastică tîrfă, spuse Sasha gînditoare. Dacă mă înveţi cum să gătesc, te învăţ cum să devii o mare tîrfă... Sînt un milion de detalii importante pe care n-ai fi în stare să le descoperi singură. Va trebui însă să-ţi cumperi nişte haine „decente".

– Am haine „decente". M-am îmbrăcat aşa ca să nu te intimidez.

– N-oi şti eu să dansez, Gigi, dar stai de vorbă cu o Nevsky şi cu fiica lui Orloff. Noi nu ne intimidăm.

– Am observat, spuse Gigi. Nici nu mi-a fost prea greu.

– Îmi placi, declară Sasha. Şi cînd îmi place cineva, nu mă răzgîndesc. Nu te voi face niciodată să suferi.

– Şi eu te plac, spuse Gigi, punîndu-şi braţele în jurul taliei lui Sasha şi sărutînd-o pe obraz.

S-ar putea să ne distrăm bine, adăugă Sasha.

Deja ne distrăm, declară Gigi. Nu cumva una din victimele tale are vreun prieten? Am pierdut o grămadă de vreme înainte de a te cunoaşte pe tine.

Poate că într-o zi va căpăta destulă încredere în Sasha ca să-i povestească despre Quentin Browning şi inima ei rănită. După ce fusese părăsită, Gigi descoperise că îşi pierduse o mare parte din încrederea în sine, ceva din convingerea despre propria-i valoare dispăruse. Şi-o făcuse cu mîna ei. Singură se aruncase în acea aventură, dăruindu-se unui străin, fără să-şi ia nici o măsură de precauţie, fără nici o pretenţie sau rezervă. Se aruncase din tot sufletul în braţele lui şi continuase să se cramponeze, pînă cînd îl forţase să-i arate cît de puţin însemna ea pentru el, cît de puţin regreta. Nu, nu mai era o virgină şi avea de gînd să înveţe să facă cît mai mult rău bărbaţilor. Nu-şi putea închipui cum va mai fi în stare vreodată să aibă încredere într-un bărbat.

Putea fi o mare tîrfă şi fără o viaţă sexuală. Totul depindea – după cum spunea şi Sasha – de felul cum te comportai. Îşi primise lecţia devreme, probabil prea devreme, dar era bine pentru viitor. Deviza ei rămînea valabilă – nu regreta nimic.

În iarna lui 1980, Billy se întorsese la New York să-şi petreacă sărbătorile cu Gigi. Fusese invitată la masă de familia Nevsky, o mică cină de familie, de numai douăzeci şi patru de persoane şi, cu această ocazie, constatase cît de inspirată fusese cînd îi alesese colega de cameră lui Gigi. Sasha Nevsky era o fată liniştită, tăcută şi cu o înfăţişare foarte cuminte. Ar fi putut fi o frumuseţe tulburătoare, se gîndi Billy, dar, din nefericire, nu-şi dădea seama de calităţile pe care le are. Era atît de rezervată, încît nici n-o remarcai în mijlocul acelor persoane pline de viaţă. Sasha stătea deoparte, mormăind timidă nişte răspunsuri neclare, ori de cîte ori Billy încerca s-o atragă într-o conversaţie. Se ţinea de coada lui Gigi pe care familia ei o adoptase ca pe una din membrele feminine ale clanului Orloff-Nevsky. Pentru Gigi era mult mai bine să aibă o colegă de cameră dependentă şi searbădă, decît vreo libertină

din New York, îşi zise Billy mulţumită. Din punctul ei de vedere, cu cît Gigi se maturiza mai încet, cu atît mai bine.

Billy se învîrtise prin apartamentul lui Gigi, punînd întrebări indiscrete în legătură cu prietenia lor cu băieţii, dar ambele fete păreau să nu fi depăşit vîrsta inocenţei şi nu se simţeau deloc nefericite; vîrsta aceea fericită durează de la ultima vizită la pediatru pînă la prima întîlnire cu ginecologul pentru a-i cere o rezervă de prezervative. Marcel o atacase pe Billy, aşa încît ea nu mai putuse reveni pentru o nouă vizită iscoditoare, dar era mulţumită că Gigi învăţase multe lucruri la „Voyage to Bountiful", iar slujba Sashei, ce părea a fi un post de economistă într-un magazin de lenjerie de pe Seventh Avenue, o ţinea pe aceasta ocupată mai tot timpul. Fetele păstrau apartamentul într-o curăţenie desăvîrşită; de parcă nici n-ar fi dormit acolo.

La începutul anului 1981, imediat după revelion, Billy se întoarse la Paris. Locuia într-un apartament de patru camere, luxos şi spaţios, la etajul al doilea al hotelului „Ritz", acelaşi apartament ocupat în mod obişnuit de ducele şi ducesa de Windsor. Billy stătea ghemuită pe una din canapelele din damasc roz, din camera de zi favorită şi se decise că în sfîrşit este pregătită să înceapă vînătoarea de case. Focul iute şi bine întreţinut din şemineul de la „Ritz" era grozav, dar tot un foc de hotel rămînea; florile ce-i decorau camerele aveau aerul impersonal al florilor de hotel, iar atmosfera plăcută şi confortabilă era totuşi proprie unui hotel. Reuşise să-şi pună într-o oarecare măsură amprenta propriei personalităţi: biroul era încărcat de carnetelele şi stilourile ei şi de cărţi de telefon; fotografiile lui Gigi, Dolly şi Jessica se aflau pe polita căminului şi pe mese; peste tot tronau grămezi de cărţi, reviste şi ziare; se juca visătoare cu şiragul de perle, dar nu se simţea cu adevărat acasă. În Los Angeles nu mai avea un loc al ei, nici în New York, aşa că trebuia să-şi facă unul la Paris.

Din fericire venise şi Cora Middleton la Paris. Sosise cu o zi înainte pentru nişte afaceri legate de averea soţului ei. Îi telefonase şi Billy o invitase la ceai. Cora se oferise să-i caute o proprietate adecvată.

Sînt aşa de multe, îi spuse ea, că nici nu mai poţi şti să le deosebeşti pe cele bune de cele rele. Din fericire, cunosc o persoană de încredere. O cheamă Denise Martin şi dacă vrei te pun în legătură cu ea. Cel mai bun lucru cînd vrei să cumperi sau să vinzi o proprietate este să lucrezi cu un singur agent imobiliar. Dacă află că mai ai trei oameni care caută pentru tine, nu-şi va mai da interesul în aceeaşi măsură. Din moment ce eşti o clientă serioasă, un singur agent îţi va arăta tot ce se oferă pe piaţă, chiar dacă va fi nevoit să-şi împartă comisionul cu un altul.

Ca de obicei, sfatul Corei se dovedise excelent. Constată asta în săptămînile care urmaseră, cînd colindase împreună cu Denise Martin prin Arondismentul şapte. Acest nobil şi vechi cartier din Faubourg Saint-Germain era pe gustul ei. Madame de Staël spusese odată că ar renunţa fericită la casa ei de la ţară cu priveliştea minunată a Alpilor Elveţieni, în favoarea străduţelor din Rue du Bac. Billy simţea şi ea că numai în Arondismentul şapte avea şansa de a trăi viaţa secretă şi plină de farmec a Parisului în care istoria era încă vie. Casele de vînzare puteau fi aflate numai prin intermediul relaţiilor deoarece nu apăreau în anunţuri. Cei ai căror strămoşi trăiseră în Faubourg Saint-Germain cu mult înainte de domnia lui Ludovic al XV-lea, doreau de mult timp să obţină un apartament în Arondismentul şapte.

După aproximativ două luni, Denise primi o informaţie despre un hotel particular al cărui proprietar tocmai murise, o casă pe Rue Vaneau pe care nici un moştenitor nu-şi permitea s-o păstreze şi s-o întreţină. Nu era un palat, ci doar o casă cu douăzeci de camere, dar moştenitorii cereau pe ea cît pentru un palat: opt milioane de dolari. La cîteva zile după ce vizitase casa de pe Rue Vaneau, Billy se găsea într-un birou prăfuit, înconjurată de o pereche de notari, unul reprezentînd-o pe ea, şi un cuplu de agenţi imobiliari ce-şi ascundeau cu greu nerăbdarea.

Achiziţionarea de proprietăţi imobiliare era un sector în care Billy avea multă experienţă. Deşi nu încheiase niciodată o afacere fără avizul lui Josh Hillman, învăţase destul de bine procedurile legale şi se putea mîndri că nu aruncase niciodată banii în vînt.

Stătea la masa mare, cu stiloul pregătit, sub privirile nerăbdătoare ale celorlalți. Ceva o făcea să ezite.

Era pe punctul de a semna un cec, reprezentînd zece la sută din prețul casei, de opt milioane de dolari, bani nerambursabili dacă afacerea nu se mai încheia, din cine știe ce motive, inclusiv moartea ei. Billy era perfect conștientă de faptul că indiferent cît și-ar fi dorit acea casă, nimeni nu se așteptase ca ea să plătească suma cerută, așa cum tocmai era pe punctul de a o face. Prețul, ca-n majoritatea cazurilor, fusese mult umflat ca să se lase loc tîrguielilor. În plus, procedura prevedea ca posibilul cumpărător să-și trimită un expert în inspecție, înainte de a semna vreun act. Nici o franțuzoaică, chiar cea mai capricioasă și bogată, n-ar fi îndrăznit să cumpere o casă pe care o văzuse doar cu o zi înainte, mai ales la un asemenea preț. Nu se mai pomenise așa ceva. Notarii și agenții imobiliari erau îndreptățiți s-o considere cea mai mare fraieră din lume. Dar avea să se lase amăgită, păcălită, dusă de nas, cum spuneau francezii.

– Dacă nu semnezi astăzi, cu siguranță că se va ivi imediat un alt client, îi spuse Denise lui Billy, văzînd-o că ezită. Acordul legal al moștenitorilor înseamnă că ei sînt obligați să-ți vîndă numai ție, indiferent ce se întîmplă. Dacă după-amiază vede altcineva casa – sînt atîția oameni bogați în Paris, dornici să-și investească banii în imobile – și le oferă mai mult decît prețul stabilit? Fără acest acord legal poți pierde casa. Așa se întîmplă întotdeauna cînd oamenii ezită.

„Ticăloasa" se gîndi Billy. Nu avusese niciodată, cu adevărat, încredere în Denise, iar acum se dovedea că avusese dreptate. Încrederea pe care i-o acorda Cora era nefondată, dar ea investea în obiecte mici, nu în proprietăți. Nici un hotel, indiferent de amplasamentul lui, nu s-ar putea vinde într-o singură după-amiază. Întreținerea casei o va costa o avere, iar renovarea va dura multe luni și va înghiți sume enorme pînă cînd să se poată începe decorarea interioară. Ar fi putut lungi negocierile multe săptămîni.

Da, dar această casă – o reședință, nu un palat – de pe Ruc Vaneau fusese construită pentru ea, cu multe sute de ani în urmă.

Aşteptase mai mult de două secole pînă să apară Billy. Din clipa în care i se deschiseseră porţile casei, ea simţise o tresărire în adîncul sufletului, vrăjită de zidurile acoperite de iedera ce atîrna pînă în exterior, spre stradă. Billy păşise într-o curte largă, pavată cu piatră de rîu, de formă neregulată şi privirea îi fusese atrasă de o clădire deosebit de plăcută, care o invita să intre. Mersese înainte spre uşile duble, situate deasupra celor patru trepte semicirculare, aproape neobservînd cele două aripi laterale ale casei. Una era fără îndoială clădirea grajdurilor căci o străjuia statuia unui cal ridicat în două picioare. Grăbită să vadă cît mai mult, avusese totuşi timpul să observe piatra gri, tăiată fin, ce intra în structura celor două etaje ale casei, jaluzelele gri-alb, cojite, sculpturile de deasupra ferestrelor şi peisajul rustic din împrejurimi. Mersese ca în vis printr-un hol circular mozaicat, prin încăperi cu parchetul lăsat, totul avînd nişte măsuri ideale regăsite undeva în mintea ei. Zgomotul Parisului dispăruse complet în timp ce hoinărea prin camerele întunecate. Toate erau foarte spaţioase, cu multe ferestre şi cămine. Se gîndea la vremea cînd această casă fusese înconjurată de garduri frumoase şi avusese un interior aranjat cu mult gust – nu rece, dar într-un stil somptuos. Acolo trăiseră şi muriseră, cu demnitate, multe generaţii.

Billy păşise într-un trecut glorios, unde scurgerea implacabilă a timpului era confirmată de fiecare cameră: pînzele de păianjen străluceau prin colţuri ca nişte desene geometrice într-o pulbere argintie; oglinzile înalte îi reflectau propria imagine într-o lumină aurită; podelele scîrţîiau în ritmul paşilor; fiecare loc de la geam, cu căptuşeala spartă, o invita să îngenuncheze şi să observe jocul gîzelor pe suprafaţa sticlei. Dacă se uita afară i se părea că-i vede pe bravii şi semeţii călăreţi, cu pene la pălării şi pe femeile frumoase cu rochii largi cu crinolină, sub care se ascundea o sexualitate înfocată, cu peruci pudrate, toţi purtînd titluri de noblete întîlnite în vechile cărţi. Nu-i păsa că fiecare ţeavă din casă trebuia reparată, că prin acoperiş se scurgea ploaia, că în pivniţă erau şobolani sau că tot lemnul era mîncat de carii.

Billy se simţea îndemnată să cumpere. Să cumpere imediat,

fără ezitare, cu o pasiune de care nu se crezuse în stare vreodată. Era nemulțumită și resemnată ca atunci cînd ai un vecin de care nu poți scăpa. Se simțea din nou cuprinsă de vechea ei pasiune de a poseda, de a cumpăra; era stăpînită din nou de dorința de a avea un lucru al ei. Prevederea și rațiunea i se păreau absurde cînd se lăsa dominată de dorința puternică de a-și trăi din plin viața, acea dorință după regulile căreia trăise pînă atunci; plăcere la care renunțase după divorț.

Billy semnă cecul încet, rotunjind fiecare literă cu satisfacție, nepăsătoare la onorariile cerute de notari – cele douăsprezece taxe diferite, de care în mod intenționat nu se interesase, comisioanele la comisioane ce-l vor face pe Josh să rămînă cu gura căscată cînd îi vor parveni documentele.

Iisuse, ce fericire să poți cheltui din nou atîția bani.

Văzută din stradă, casa lui Billy, cu porțile înalte și cu fațada de un gri auster, arăta la fel ca celelalte case din vecinătate, care datau din secolul al XVIII-lea. Asemeni majorității reședințelor din acea zonă, casa de pe Rue Vaneau avea o curte în față și o grădină în spate. Ferestrele dădeau spre locul de parcare al hotelului „Matignon", reședința oficială a primului ministru al Franței, ce se afla în partea dreaptă a casei lui Billy. Parcul splendid din jurul hotelului „Matignon", mult prea vast ca să fie numit o grădină, se întindea pe o suprafață mare. Doar un zid separa grădina lui Billy de copacii uriași și de peluza reședinței primului ministru. În planul edilitar al lui Turgot, desenat în 1783, casa lui Billy nu exista și nici Rue Vaneau. Întreaga zonă era acoperită atunci de copaci, pajiști și grădini pline de flori. Cu timpul, suprafața agrară a hotelului „Matignon" se redusese și pe Rue Vaneau apăruseră mai multe case frumoase, rîvnite de locuitorii Parisului. Era o stradă aristocratică și atît de liniștită încît singurul mijloc de transport îl constituiau propriile picioare, bicicletele sau mașina personală.

Renovarea casei începuse, dar înainte de a se decide asupra unui decorator pentru interioare, Billy se duse la domnul Moulie, strălucitul designer de peisaje, care era și proprietarul celei mai

încîntătoare florării din Paris, Moulie-Savart, situată în Place du Palais Bourbon. Ea îl rugă pe glumeţul şi volubilul domn Moulie să i redecoreze spaţiul convenţional şi părăginit din jurul casei pentru a-i crea o ambianţă distinsă. Ştia că acest lucru presupunea aducerea unor copaci, cu tot cu rădăcină, înainte de începerea decoraţiunilor. Domnul Moulie îi amenajă o grădină cu mulţi copaci şi tufişuri verzi pentru a compensa lipsa florilor din timpul iernii, pînă cînd toate plantele pe care le sădise aveau să înflorească.

Billy continua să locuiască la „Ritz", dar îşi petrecea o mare parte din fiecare week-end în Rue Vaneau, supraveghind renovarea. I-o învăţase că pentru a obţine ceva la timp şi de calitate, trebuia să fie permanent cu ochii-n patru. În cazul antreprenorilor francezi, ale căror echipe lucrau doar treizeci şi nouă de ore pe săptămînă, după regulile stabilite de sindicat, munca era şi mai complicată.

Casa din Rue Vaneau îi capta întreaga atenţie. Era hotărîtă să facă funcţional fiecare colţişor al reşedinţei. Cu o implicare mult mai redusă şi cu un consum nervos mai mic decît cel pe care i-l solicitase această casă ar fi putut să construiască cîteva magazine, în diferite părţi ale lumii.

În fiecare seară cînd se întorcea la „Ritz" făcea o baie fierbinte. În timp ce privea obosită marmura albă a băii, chiuveta, robinetele în formă de lebede aurii, prosoapele Porthault, de culoarea piersicii, Billy îşi zicea că ar fi trebuit să lucreze de la început cu un mare decorator parizian, un Henri Samuel, François Catroux sau Jacques Grange, care s-o ajute. Ar fi făcut inspecţii săptămînale şi n-ar fi deranjat-o decît atunci cînd era cazul. Acum ar fi putut schia sau sta la soare pe plaja unei insule retrase sau şi-ar fi căutat un loc potrivit în Anglia ori ar fi cumpărat cai de curse sau... Şi totuşi, trebuia să recunoască, nu-şi dorea altceva decît să stea în Paris.

În timp ce se îmbrăca pentru cină, se uită în oglindă şi zîmbi imaginii ei strălucitoare. Era la fel de posesivă ca o mamă grijulie cu copilul ei. De fapt nu dorea nici un decorator în preajma ei; nu voia să împartă această plăcere cu nimeni, nu voia sfaturi, indiferent cît de necesare i-ar fi fost. Pentru numele lui Dumnezeu, era casa ei, şi-şi cheltuia bucuroasă energia ca s-o aducă din nou la viaţă.

Nu asta avusese în minte cînd îi spusese Jessicăi că vrea să se mute în Paris. Nu se gîndise atunci că va supraveghea renovarea unei case vechi, de pe malul stîng, şi nici nu plănuise să găsească o casă. Dar acum simţea că n-ar mai fi putut renunţa chiar dacă ar fi vrut. Era prinsă în mrejele acestui proiect.

10

Billy fusese prinsă rapid în angrenajul vieții pariziene. Începuse să se rupă de spațiul ei intim de la „Ritz", unde era suficient să apese pe un buton ca să obțină orice și-ar fi dorit. Putea merge oriunde, însoțită de șoferul ei, Robert, care cunoștea toate străzile din Paris, și conducea cu abilitate Rolls-Royce-ul negru, discret.

Invitațiile începuseră să curgă înainte de a termina despachetatul. Vestea sosirii ei se răspîndise datorită rezervării făcute la hotel, în apartamentul Windsor și faptului că fusese menționată în cronica lui Maggie Nolan. Cumpărarea uneia dintre cele mai frumoase case ale vechii aristocrații merita o notiță în *International Herald Tribune*. Billy bănuia că Denise Martin, sau cineva de la recepția hotelului, furnizase informația.

Primele invitații le-a primit de la oamenii de afaceri, de la personalități marcante din viața socială cu care îi făcuse cunoștință Ellis, ca și de la ambasadorul Americii la Paris. Fiecare petrecere la care participa îi aducea noi invitații. Era întotdeauna ocupată, timp în care muncitorii oricum nu lucrau, căci își luau masa copioasă, stropită cu mult vin roșu, în viitoarea ei bucătărie.

În versiunea franceză a prînzului între doamne, se adunau opt sau zece prietene pentru a discuta cu lux de amănunte despre cele mai interesante nou-venite. Pentru că își propusese să se ducă la toate petrecerile utile, Billy accepta invitațiile primite la care se adăugau cele din timpul week-end-ului la diferite castele din împrejurimi. După ce-și petrecu mai mult timp participînd la cîte două-trei prînzuri pe săptămînă, plus patru dineuri sau baluri, Billy se hotărî să-și păstreze week-end-urile libere.

Cunoscuse o mulțime de persoane potrivite. Nobili descendenți

ai aristocrației din Franța o primeau cu mult entuziasm pe Billy Ikehorn, deși unora le amintea de Cora Middleton. Celebritatea ei le stîrnea interesul. Străinii celebri fuseseră întotdeauna considerați subiecte interesante de discuție. Banii ei îi fascinau, căci aristocrații francezi sînt foarte materialiști. Datorită frumuseții și francezei impecabile pe care o vorbea, Billy deveni imediat un personaj deosebit de interesant.

Una sau două dintre femeile deștepte și clevetitoare pe care le cunoscuse îi puteau deveni chiar apropiate, își zise Billy, deși relațiile lor se înfiripaseră mult prea rapid pentru a se transforma într-o prietenie sinceră. Mult prea prinsă de renovarea casei, nu avea timp să cultive o relație intimă. Oare ce-i mai lipsea ca să aibă o viață strălucitoare, așa cum își propusese și cum îi spusese Jessicăi? Un bărbat arătos cu care să se combine și suficient timp pentru cumpărături. Sex și cumpărături... unde mai auzise această combinație promițătoare? Într-un cîntec? Într-o carte?

Sex? Probabil fusese mult prea încrezătoare? Toți bărbații pe care-i întîlnise o dezamăgiseră. Ori erau căsătoriți și fideli soției, ori aveau deja o amantă, ori căutau doar o aventură trecătoare, sau vînau o femeie cu bani. Restul erau de umplutură. Pentru o femeie de treizeci și șapte de ani, divorțată, șansele de a-și găsi un bărbat potrivit la Paris erau la fel de reduse ca la Los Angeles sau New York. Nu-i nimic, își spunea Billy, în timp ce se furișa de pe șantierul, plin de schele și țevi, pentru a se grăbi la vreo probă de la Saint Laurent sau Givenchy, se va mulțumi deocamdată cu cumpărăturile, sexul avea să vină de la sine.

În acele week-end-uri pe care și le rezervase, Billy descoperi o nouă îndeletnicire, legată direct de planurile ei. Sîmbăta sau duminica se ducea la Marché aux Puces de la Porte de Clignancourt, unde descoperea lucruri pe care nici un decorator nu le-ar fi observat.

Cu timpul, Billy învăță cum să se îmbrace cînd se ducea la cumpărături în Marché Biron, Vernaison sau Serpette, zona din jurul Puces-ului unde putea descoperi adevărate comori. La jeanșii prăpădiți pe care-i îmbrăca atunci cînd îi supraveghea pe

[illegible] purta un pulover ieftin, iar pe deasupra îmbrăca un [illegible] uzat. Nu se machia şi-şi punea pe cap o eşarfă maro, cît mai simplă posibil. Îşi vîra într-un buzunar interior al pardesiului un tub de ruj incolor şi un teanc de bani; geanta şi-o lăsa la „Ritz". Arăta ca o franţuzoaică oarecare în dimineţile cînd se strecura din hotel, traversînd holul. Cei trei portari eleganţi, iugoslavul masiv ce păzea hotelul de curioşi şi armata de hamali care-ţi găseau întotdeauna un taxi cînd aveai nevoie, se obişnuiseră cu înfăţişarea clientelor mai experimentate atunci cînd se duceau la cumpărături.

O asemenea deghizare era absolut necesară dacă voiai să închei un târg bun. Billy, care întotdeauna cheltuise cu nepăsare sume imense de bani, îşi cam schimbase atitudinea de cînd trăia la Paris. O fascina zona Puces care-i dădea ocazia de a face cumpărături la fel cu orice persoană, care-şi drămuieşte cu zgîrcenie banii, cîştigaţi cu trudă. Nu mai avusese acest sentiment din tinereţe. Îşi permitea să cheltuiască sume mici, să simtă cu adevărat valoarea banilor. Când semna cecuri pentru sume mari, banii nici nu existau pentru el. Nu constituiau o realitate palpabilă. Singurul mod în care putea simţi valoarea banului era să-i numere bancnotă după bancnotă, când achita o sumă pentru care se tîrguise îndelung.

Nu-şi făcea iluzii că i-a păcălit pe toţi negustorii din Puces, dar nimeni nu ghicea cît de bogată se simţea, după o tîrguială bună, când ajungea la o anumită sumă pe care negustorul o accepta bucuros. Trăia satisfacţia că amîndoi erau mulţumiţi de tranzacţie şi că încheiase o afacere în stil franţuzesc.

Într-o dimineaţă senină de aprilie, a anului 1981, Billy tocmai părăsea epuizată lanţul lung de magazine de pe Marché Biron, după multe ore de căutări zadarnice. Negustorii de antichităţi, simţind apropierea valului de turişti generoşi, fuseseră neobişnuit de încăpăţînaţi în acea zi, iar ea reacţionase cu promptitudinea unui localnic care se simte păcălit în propria lui ţară. Nu cumpărase decît o sticluţă de fildeş, care avea ceva misterios. Se opri la o cafenea, puse sticluţa pe masă, cu multă grijă, şi o privi simţind nevoia să se bucure de ceva. Îşi descheie pardesiul, se lăsă pe spătarul

scaunului şi-şi întinse picioarele în faţă. Studia cu atenţie sticluţ
Nu şi-o dorise cu adevărat. Fildeşul era fără îndoială vechi, dar n
avea idee ce reprezenta acel obiect şi nici nu prea-i păsa. Îi v
aminti însă de plăcerea de a fi o persoană anonimă, parte dintr
mulţime, o străină pe pămînt străin, şi care se simte totuşi acas
Nu mai încercase de foarte mulţi ani asemenea senzaţie de libertat

– Are o formă tare frumoasă, se auzi vocea unui bărbat de la
masă vecină.

– Cu mine vorbeşti? întrebă Billy obosită, fără să se întoarcă

– Da. Te superi dacă mă uit mai bine la ea?

– Nici o problemă. Cu siguranţă că era un turist americ
Billy se întoarse şi îi înmînă sticluţa bărbatului înalt care şedea
masa din spatele ei, cu o ceaşcă goală de cafea în faţă. Acesta
puse ochelarii şi o răsuci în mîini, trecîndu-şi degetele pes
suprafaţa cilindrică. Îi răsuci micul dop rotund cu multă atenţie
pricepere; îl scoase şi-l puse la loc.

– E o frumuseţe. Cum de ai reuşit să găseşti o sticluţă de vra
chinez, tocmai aici? Cred că în ea a fost o otravă mortală judecî
după forma dopului.

– Colecţionezi sticle? întrebă Billy, gîndindu-se că-şi petrecu
mai mult de patru ore în bazar pentru a achiziţiona o sticlă d
fildeş, care nici măcar nu era franţuzească, ceea ce putea să aibă
dublă semnificaţie: fie că se simţea atrasă de ciudăţenia obiectel
fie că dădea dovadă de prostie.

– Să colecţionez? Vorbea pe un ton glumeţ, degajat. Din cînd
cînd mai adun cîteva sticle în jurul meu. De fapt ele se adună
jurul meu, dar asta nu înseamnă că le colecţionez. Sînt sculptor..
forma sticlei m-a atras... este minunată.

– Te rog s-o păstrezi, se auzi Billy spunînd.

– Poftim?

– Zău... mi-ar plăcea s-o păstrezi. Tu o apreciezi în mai ma
măsură decît mine.

El îi înapoie grăbit sticluţa, clătinînd din cap.

– Mulţumesc, scumpo, dar n-o pot primi. Eşti un pic cam zurli
ştiai asta? Pari frîntă de oboseală, de parcă te-ai fi luptat din gr

ca s-o obții. Nu poți să renunți la ea atît de ușor. Vocea lui trăda acum îngrijorare.

Probabil că îmi este foarte foame, spuse Billy, dîndu-și seama că împinsese lucrurile prea departe.

Mă duc să-ți iau un sandviș cu șuncă sau cu brînză. Altceva n-au aici. Sau preferi niște paste?

Nu, mulțumesc, refuză Billy automat. Auzi, paste!

Te superi dacă stau la masa ta? Cel puțin, lasă-mă să-ți ofer o cafea. Se ridică, fără să-i mai aștepte consimțămîntul, și se așeză lîngă ea. Cînd o văzuse cu ce poftă mîncase un corn, se gîndise că trebuie să fie moartă de foame. Și se dovedise ridicol de generoasă. Precis că era turistă, o femeie care economisise probabil mult timp pentru a veni la Paris în aprilie, iar sticluța din fildeș trebuie s-o fi costat pe puțin cincizeci de dolari. Mai bine ar fi cumpărat cu banii aceia un pulover ca lumea în loc să-i prăpădească pe o sticlă nefolositoare pe care s-o ofere unui străin. Artistul din el se simțea indignat să vadă o femeie frumoasă îmbrăcată atît de prost.

Billy bău cafeaua pe care i-o comandase străinul, privindu-l pe furiș. Nu conversase niciodată cu un necunoscut într-o cafenea și nici nu se lăsase vreodată agățată, nici măcar atunci cînd locuise la Paris și avea douăzeci de ani. Atunci fusese prea timidă, iar mai tîrziu vizitase Parisul împreună cu Ellis. Dar, totuși, la ce altceva erau bune cafenelele franțuzești?

Acest sculptor, care-i spunea „scumpo" într-un mod atît de firesc, avea, probabil, vreo treizeci și ceva de ani, un păr roșcat excepțional de des, tuns atît de scurt încît forma capului era evidentă. Obrajii supți îi dădeau un aer distins. Nasul lung, puternic, sugera duritate și severitate. Acum, cînd își scosese ochelarii, Billy îi remarcă privirea pătrunzătoare, și ochii de un gri închis, străjuiți de niște sprîncene stufoase, ochi ce o priveau parcă amuzați. Dumnezeule, erau chiar caraghioși. Gura avea o linie frumoasă. Arăta ca un bărbat care știe să se apere într-o situație grea. De fapt, emana atîta forță, încît lui Billy îi trecu prin cap că i-ar prinde bine o luptă, să-și mai descarce energia. Pe de altă parte, avea un aer inconfundabil intelectual, o frunte brăzdată ca a unui profesor

de la Harvard, ce-i amintea de anii petrecuți în Boston și de ti aroganți în jachetele ce purtau însemnele universităților. A bărbat își purta jacheta jerpelită, cămașa și jeanșii uzați naturalețe care trăda obișnuința. Avea în felul de a fi ceva cu special. Era un tip dur și în mod sigur jucase în echipa național fotbal.

– Mă numesc Sam Jamison, spuse el întinzîndu-i mîna.

Billy șopti un „bună", îi strînse mîna și spuse:

– Honey Winthrop. În timp ce-l studiase ajunsese la concl că nu se putea prezenta drept Billy Ikehorn. Orice american au de ea. Nici numele de Orsini nu era indicat, deoarece se aflas curînd în centrul atenției publice. Detesta numele de Honey din copilărie, dar acesta îi venise în minte. Era teribil de curio să constate cum va decurge conversația cu un bărbat care nu nimic despre bogăția ei. Bogăție ce o stînjenea oriunde se duce Paris.

– De unde ești, generoasă domnișoară Winthrop?

–Din Seattle. Dar tu?

– Marin County, pe lîngă San Francisco. Cît timp mai zăbov la Paris?

– Oh... stau mult... este anul meu de vacanță... sînt profesoa Oare ce-i venise să spună așa ceva? Nu se pricepea deloc în domen de ce nu se prezentase drept vînzătoare?

– Ce predai? o întrebă el privind-o intens.

– Franceza?

– Este cumva o întrebare? Dacă-i așa, îmi pare rău pentru ele tăi. Auzi, nu te superi că-ți spun „scumpo", nu-i așa? După ce vom cunoaște mai bine, îți voi spune Honey, dar acum... mi pare un nume tare ciudat și pronunțîndu-l am impresia că am dev prea intimi.

– Nu, vreau să spun că nu mă deranjează. Da, predau france De aceea îmi petrec anul de vacanță aici. Dar să nu mai discut despre asta... este un subiect plictisitor pentru toată lumea, excepția mea. Vrei să-ți povestesc cum studiez viața și epoca Voltaire la Biblioteca Națională? Cu siguranță că nu. Locuiești Paris sau ești doar în vizită?

Încă nu m-am hotărît, scumpo. Dintotdeauna mi-am dorit să vin aici şi în sfîrşit anul acesta am reuşit. Am închiriat un atelier în Marais, lîngă Place des Vosges. Nici nu mă gîndesc să mă întorc. Locul acesta m-a cucerit. Totuşi am probleme cu franceza. Pentru tine trebuie să fie foarte uşor să trăieşti aici. Sînt liber să umblu unde doresc, dar trăiesc un sentiment de nesiguranţă.

Nu e deloc greu să înveţi franceza, îl încurajă ea. Îşi scoase oglinda şi-şi trecu degetele prin păr. Iisuse, se gîndi ea, aş fi în stare să-i promit acestui tip că-l învăţ franceza dacă m-ar lua în atelierul lui şi s-ar culca cu mine.

Nu prea arăţi ca o profesoară, spuse Sam Jemison şi, spre surprinderea lui, simţi că roşeşte. Este o declaraţie tîmpită, nu-i aşa, adăugă el grăbit. În fond, cum ar trebui să arate o profesoară?

De fapt, Sam se întreba cum de era posibil ca o femeie atît de frumoasă să-şi piardă vremea predînd franceza. Îl contrariau şi felul în care se îmbrăca şi gestul ei generos de a-i oferi sticluţa. Apoi nici măcar nu acceptase sandvişul şi nici nu-i plăcea să vorbească despre munca ei. Ar trebui să fie mai sigură pe ea, chiar egoistă, să pretindă ceea ce-şi dorea. Unei fete ca ea în mod sigur că-i plăcea dragostea, altfel ce rost mai avea sosirea ei la Paris primăvara.

Nu neapărat, murmură Billy.

Ce anume? Oare ce-i spusese, se întrebă Sam. Se pierduse cu firea. Ea îşi trecuse mîna prin păr într-un fel care-l zăpăcise.

Nu tuturor femeilor le displace să audă că nu par a fi ceea ce sînt în realitate. În cazul meu, profesoară. Nu mai văzuse nici un bărbat roşind. Sau poate că nu observase. Şi-ar fi dorit să-l facă din nou să roşească. Avea o piele mult prea fină pentru un tip cu o înfăţişare atît de dură.

Şi ce le place femeilor să li se spună? Oare n-avea cu ce să-şi fi un ruj sau nu se farda intenţionat ca să atragă bărbaţii cu buzele ei roze? Dacă-i punea o asemenea întrebare nu risca să roşească din nou?

Ah, vechea dilemă. Nici măcar Freud n-a găsit răspunsul la această întrebare... mai ales Freud. De ce adusese vorba de Freud?

Suna atît de savant şi învechit. Nimeni nu mai vorbea de Freud în ultimul timp. Poate de Jung, dar nu de prăpăditul de Freud care subestimase plăcerea sexuală doar pentru că el nu simţea aşa ceva.

– El a spus că femeile nu ştiu ce vor, scumpo, o corectă Sam.

– Sînt nişte subterfugii. Ce vor sau ce vor să li se spună, care-i diferenţa?

– M-ai prins. Ce-ai zice să luăm prînzul împreună? Restaurantele tocmai s-au deschis.

– Ei bine... cu aceşti adidaşi...

– Putem găsi un local ieftin. Unul foarte mic. Sau un mic hotel, se gîndi el, cu o cămăruţă şi cu un pat foarte mare. Sau eşti aşteptată la masă? De soţ? De prieten?

– De nici unul. Sînt o femeie divorţată şi fericită.

– Şi eu la fel. Ai vreun copil?

– O fetiţă vitregă care locuieşte în New York. Dar tu?

– N-am pe nimeni... doar pe mine, munca mea, şi Parisul şi generoasa domnişoară Winthrop. Haide, ia prînzul cu mine, o rugă el, punîndu-şi ochelarii şi privind-o insistent în ochi.

– În clipa asta nu prea mi-e foame, dar sînt curioasă, ei bine, vreau să spun... de fapt... sînt curioasă în legătură cu munca ta... mi-ar plăcea să văd ce faci, spuse Billy cu o voce mică, simţindu-se neajutorată, sub privirea lui pătrunzătoare.

– Oh. Desigur. Neapărat. De fapt este o idee grozavă. În atelierul meu... ei bine... evident, asta trebuia. La naiba!

Simţi din nou cum roşeşte.

– E departe?

– Nu. Nu prea... putem lua un taxi...

N-au scos o vorbă cît a durat drumul cu taxiul. Au urcat în tăcere cele cinci etaje pînă la atelierul lui Sam şi tot în linişte au păşit în spaţiul larg şi luminos, ignorînd formele geometrice din jur şi s-au îndreptat direct spre micul şi întunecatul dormitor, unde s-au îmbrăţişat şi au început să se sărute cu violenţă.

S-au sărutat mult, fără o vorbă, tremurînd puternic, pînă cînd Billy şi-a retras mîinile ca să-şi dea jos pardesiul şi adidaşii. Nu mai aveau răbdare să se dezbrace, copleşiţi de o dorinţă devasta-

[illegible] S au prăbuşit pe pat. El o pătrunse grăbit, cu brutalitate, iar ea îl acceptă cu o nerăbdare indecentă. Nici unul n-a ţinut cont de [illegible] celuilalt, fiecare s-a ocupat de propria plăcere, pînă într-un [illegible] unde s-au pierdut complet. Cînd au atins orgasmul simultan, au fost profund uimiţi. Nu se gîndiseră că totul se va întîmpla aşa, [illegible] nici un fel de ezitare. Într-un tîrziu, au reuşit să se dezbrace şi au adormit unul în braţele celuilalt, fără să-şi vorbească.

Scumpa mea, dacă nici acum nu ţi-e foame, înseamnă că nu [illegible] o fiinţă umană.

Billy deschise ochii clipind nedumerită şi constată că se află într-un pat cald cu un bărbat gol alături, care-i zîmbea fermecător, un bărbat pe care-l cunoscuse doar cu cîteva ore mai deveme. Aşa mai merge, se gîndi ea, a fost o partidă grozavă. Sam o legănă uşor, sărutînd-o cu gingăşie.

Mi-era foame şi înainte, dar n-am vrut să mai aştept... n-am mai putut... cît timp dura prînzul... Căscă de două ori, oftînd de plăcere. Cum de te-ai gîndit la mîncare în acele momente?

Nu puteam spune pur şi simplu „hai să facem dragoste", nu?

De ce nu? Nu puteam eu, dar tu...

Tu de ce nu puteai? întrebă el, mîngîindu-i sînii pe sub cearşaf.

Este o veche tradiţie americană, bărbatul trebuie să propună. Acum e rîndul meu. Hai să facem dragoste.

Billy Ikehorn cea divorţată, văduvă bogată, faimoasă, mereu în centrul atenţiei, nu putea spune aşa ceva, dar Honey Winthrop, profesoara în vacanţă la Paris, avea libertatea s-o facă. Elevilor ei din Seattle puţin le-ar fi păsat.

- Hai să facem dragoste, repetă ea cu pasiune.

- Stai puţin, scumpo, lasă-mă să te privesc. Trase cearşaful şi pătura şi rămase încîntat de trupul ei superb, cu forme rotunde, apetisant, calitate ascunsă de hainele pe care le purta. Sînii plini şi voluptuoşi, coapsele albe şi suple se dezvăluiau în toată splendoarea lor. Sfîrcurile sînilor păreau pictate. Timp de mai multe minute, Sam mîngîie visător trupul lui Billy, încîntat să descopere locuri minunate pe care nu avusese timp să le privească mai înainte.

– Oh, Sam, Sam, n-ai putea să faci asta mai tîrziu... sau mă studiezi ca să vezi dacă merită să mă sculptezi? Billy era mîndră de corpul ei, dar dacă el continua s-o mîngîie în acel chip, risca să-şi piardă controlul.

– Eu... sînt adeptul... artei nonfigurative, spuse el complet absorbit de pîntecele ei.

– Întoarce-te, îi sugeră Billy, cu gura uscată, cuprinsă brusc de inspiraţie.

– Cum? Ce spui?

– Doar sîntem egali. Vreau să mă uit şi eu la tine.

El îi îndeplini dorinţa, iar Billy parcă plutind într-un vis, îl încălecă, trecîndu-şi ambele mîini prin părul lui şi în jos, de-a lungul coloanei. Continuă să-l mîngîie cu tandreţe, de la subsuori şi pînă-n talie, atingîndu-l cu degetele fierbinţi, pînă îi simţi respiraţia îngreuindu-se. Îşi mişcă trupul mai jos de talia lui. Acum îi mîngîia toată zona aceea sensibilă, din talie şi pînă la coapsele musculoase. El gemu de plăcere şi se mişcă, ridicîndu-şi rapid fundul şi depărtîndu-şi uşor picioarele înainte de a se lăsa în jos. Billy alunecă şi mai mult, ajungînd să stea pe gambele lui. Se aplecă încet şi începu să-i mîngîie sexul, privind contracţia muşchilor fesieri în timp ce el gemea de dorinţă.

– Acum întoarce-te, îi spuse ea eliberîndu-i trupul de sub greutatea ei. Se supuse, zăcînd total expus vederii, ţinîndu-şi ochii închişi. Billy intenţiona să-l mîngîie uşor în toate locurile sensibile, pe fruntea încruntată, pe tîmple, pe sub bărbie, la subsuoară, pe piept, în zonele acelea plăcute bărbatului ca şi femeii, dar cînd îl văzu cît de încordat este se răzgîndi. Se urcă din nou deasupra lui, balansîndu-se uşor, stînd pe genunchi, în timp ce-i ghida sexul cu mîna. Sam o privi cu ochii larg deschişi pînă cînd simţi cum pătrunde încet în locul cald dintre picioarele ei. Nu se mişcă în timp ce Billy se lăsa în jos. Ea se întinse înainte, sprijinindu-se de pieptul lui, cuibărindu-şi capul lîngă gîtul lui. O lăsă să se mişte în voie, să-şi stabilească singură ritmul, folosindu-se de el ca de un instrument. Se reţinu din răsputeri de la orice mişcare, abandonîndu-se mişcărilor ei din ce în ce mai rapide, privind-o cum se îndrepta

spre acel moment al satisfacției depline. În cele din urmă, își dădu capul pe spate, într-o stare de extaz, cu trupul străbătut de un tremur puternic, gîfîind sacadat pînă cînd se prăbuși din nou pe pieptul lui, pulsînd încă de pe urma orgasmului atins. De-abia atunci o luă în brațele lui puternice, o întoarse pe spate și o pătrunse din nou, controlîndu-și cu atenție mișcările, posedînd-o încet și voluptuos.

Comandă un fel de mîncare pe care să-l poți mînca cu o singură mînă, îi spuse Sam lui Billy, căci n-am de gînd să ți-o eliberez pe cealaltă.

Nici dacă îți promit că ți-o dau înapoi?

Nu. Nu am atîta încredere în tine. Ești o iubită șmecheră și autoritară.

De aceea ai ales o pizzerie?

Poate. Sau pentru că există patru pe această stradă. Mănînc aici aproape în fiecare seară.

Francezii i-ar spune „cantină". Billy era teribil de drăguță cu părul ciufulit, deși încercase să și-l aranjeze cu peria lui Sam. Se spălase pe dinți cu periuța lui și făcuse o baie în cada lui minusculă. Îmbrăcase unul din puloverele lui Sam, un shetland galben vechi care îi aluneca dezgolindu-i umărul. Îl strînse în talie cu o veche cravată albastră pe care o găsise în dulap. Purta pe chip semnele de dragoste. Obrajii îi erau iritați de mustața lui, buzele ușor inflamate, iar în ochii ei imenși se citea o stare de deplină satisfacție.

Știam eu că-mi vei da o lecție de franceză dacă voi avea răbdarea să aștept.

Nu-ți face iluzii, ți-am pregătit altceva.

Ai putea să-mi explici?

Nu aici, Sam, nu într-un loc public.

Nu ascultă nimeni. Și oricum, sînt cu toții francezi.

Vrei să te excit din nou? Billy îi vorbea pe un ton provocator.

Nu e vorba dacă vreau sau nu. Deocamdată, simt nevoia să înfulec două-trei pizza... și pe urmă sînt gata.

– După cină, Sam... dacă te crezi în stare.

– Eşti sigură că eşti în anul tău de vacanţă sau ai fugit din oraş să scapi de poliţie?

– Nu vei şti niciodată, rîse ea. Am şi eu secretele mele.

– Scumpo, hai să mergem mai întîi la tine acasă, unde o fi asta, şi să-ţi iei ce-ţi trebuie ca să petreci noaptea cu mine şi ziua de mîine şi poimîine şi tot aşa...

– Oh, nu... nu... mai bine nu. Ne-ar... oh, ştii doar... ne-ar lua prea mult. Este un magazin după colţ. N-am nevoie decît de o periuţă de dinţi şi de un pieptene. Nu sînt pretenţioasă.

– Arăţi mai bine în hainele mele decît în ale tale.

– Nu mă îmbrac întotdeauna aşa cum m-ai văzut astăzi. Nu pot preda în jeanşi şi adidaşi.

– Atunci o să mergi mîine la hotel ca să-ţi aduci lucrurile.

– Sam, stai puţin! N-am de gînd să mă mut la tine.

– De ce nu?

– Nu este... ei bine, nu este o idee prea bună. În primul rînd e prea devreme şi în al doilea, vreau să-mi păstrez independenţa. Aşa sînt eu.

– Vrei să spui că te zoresc.

– Cam aşa. Nu e... prea înţelept.

– Nu eşti o fată prea sensibilă, scumpo.

– E adevărat, nu sînt, niciodată n-am fost. Este unul din marile mele defecte... şi dacă mă voi muta la tine, le vei descoperi şi pe celelalte.

– Bine, sînt dispus să le aflu pe rînd. Dar invitaţia mea rămîne valabilă. Casa mea este şi casa ta, lucrurile mele sînt şi ale tale, ca şi patul meu.

– Sam, cum de a fost posibil să te părăsească vreo femeie? Cum de ai divorţat?

– Ne-am căsătorit mult prea tineri. La scurt timp după ce am terminat colegiul. N-am avut destulă minte să-mi dau seama că nu poţi face bani din sculptură. Ar trebui să fii mult prea bun ca să dai imediat lovitura... Pînă mi-am găsit un agent şi am început să-mi vînd lucrările, ea şi-a pierdut răbdarea. N-am condamnat-o niciodată. Dar pe tine, Honey – nu, pur şi simplu nu mă pot obişnui cu numele ăsta – de ce te-a părăsit soţul?

Am descoperit că era un ticălos infect de ultimă speță. Bănuiesc că nu poți învinui un om pentru caracterul lui. Trebuie să dai vina pe alegerea ta proastă. Dar la naiba cu toate astea, dacă eram căsătorită nu mă aflam aici, iar ideea – posibilitatea ca eu să fi pierdut această minunată zi din viața mea – este... de neconceput... absurdă! Oh, Sam, şi dacă nu cumpăram acea sticlă? întrebă Billy dîndu-şi seama ce rol important jucase ultima ei achiziție.

- Ei, ştii ceva? Aş fi găsit oricum o modalitate de a intra în vorbă cu tine, după ce te-am văzut stînd sigură la masă. Sticla a fost un pretext excelent.

- Dar este sau nu sticla unui vraci chinez?

– De ce n-ar fi ? Dacă vrei adevărul, scumpo, ar trebui să întrebăm un expert. Habar n-am.

Billy se întoarse la „Ritz" luni dimineață. În fiecare zi, Sam se apuca de lucru imediat după ivirea zorilor. O aşteptau o mulțime de mesaje telefonice şi de invitații. Se uită grăbită peste ele, le aruncă pe masă şi se aşeză pe canapea să se gîndească. Toate acele hîrtii reprezentau viața ei care nu se potrivea deloc cu Sam. Îi spusese că-şi va petrece toată ziua la Biblioteca Națională, iar după-amiază se va întoarce cu un halat de baie şi cîteva lucruri. La ora patru el înceta întotdeauna lucrul. Luă ghidul Parisului. Găsi repede harta de care avea nevoie. Billy notă cu roşu trei puncte, Place des Vosges, Place Vendôme, aproape de hotel şi Rue Vaneau. X-urile formau un triunghi foarte mare, Place des Vosges aflîndu-se în unghiul cel mai depărtat, la nord de Sena. Se găsea în partea cea mai de est a Parisului vechi, la distanță egală de „Ritz", şi de Rue Vaneau. Desenă un cerc în jurul Marais-ului, oprindu-se un pic la Pont Neuf, un loc căutat de turişti. Mulți dintre cunoscuții ei ar alege acea rută peste Pont Neuf, îşi zise ea, dorindu-şi cu disperare ca lumea să nu mai considere că o vizită la Paris primăvara este de bon ton.

Dar era la modă să trăieşti în fostul cartier regal din Marais. Faima lui atinsese apogeul în secolul al XVII-lea, dar în timpul domniei lui Ludovic al XVI-lea nobilimea începuse să se mute mai

spre vest. După Revoluția franceză, Marais-ul fusese abandonat pentru aproape două sute de ani. Ce ghinion, tocmai cînd găsise un bărbat care s-o iubească numai pentru ea, trebuia să locuiască în mijlocul cartierului ce devenea tot mai șic.

Totuși, interesul pentru acel cartier nu data de prea multă vreme. Altceva era să ai un atelier vizavi de Dior, ca Sam. El îi spusese că după o zi de muncă obositoare prefera să-și petreacă timpul în Marais, în numeroasele localuri de acolo.

Gîndește-te, Wilhelmina Hunnenwell Winthrop, gîndește-te, își ordonă ea. Te-ai băgat singură în această viață dublă și acum trebuie să te descurci. Și se simțea atît de veselă, atît de amețită din cauza euforiei erotice și a pericolului iminent. Trebuia să nu se mai gîndească la Sam, la buzele lui seducătoare, la vocea-i joasă și veselă și la pometii lui fascinanți. Trebuia să pună capăt acestor gînduri și să se concentreze asupra unei soluții convenabile.

În fața lui Sam apăruse cu acea înfățișare de la douăzeci de ani, de care se îndrăgostise Ellis Ikehorn. Sam o cunoscuse ca pe o persoană obișnuită, cea de acum șaptesprezece ani, pe care n-o mai știau decît Jessica și Dolly... și, ca să fie cinstită, Spider Elliott, căruia nu-i păsa deloc că ea era Billy Ikehorn și ar fi putut cumpăra tot „Ritz"-ul dacă sultanul din Brunei, care deja îl achiziționase, i l-ar fi vîndut.

Billy Ikehorn și stilul ei de viață nici nu existau pentru Sam Jamison. Probabil că nici n-ar fi știut ce să-i spună acelei persoane și nici prin cap nu i-ar fi trecut să se combine cu ea.

Să se combine. Deci între ei exista o combinație. Erau implicați într-o relație intimă. Îndrăgostiți? Îndrăgostiți de dragoste? Îndrăgostiți de acea atmosferă a Parisului în luna aprilie? Nu știa sigur. În ultimele patruzeci de ore acționase instinctiv, dar pentru nimic în lume n-ar fi renunțat la compania lui în acea noapte, în ziua următoare și așa mai departe. Deocamdată asta era situația. Se simțea atrasă de Sam Jamison. Nu era vorba numai de sex. De cînd divorțasc mai avusese cîteva relații trecătoare, dar totul se redusese la sex. Și asta nu fusese de-ajuns ca s-o țină lîngă un bărbat. Hei, Wilhelmina Winthrop, dacă nu încetezi să te gîndești la Sam, n-ai să-ți mai faci niciodată un plan.

Billy tresări căci auzi o bătaie uşoară în uşă. Înainte de a avea timp să răspundă, uşa se deschise şi apăru o femeie cu o vază plină de lalele din Olanda pe care hotelul „Ritz" le cumpăra în fiecare săptămînă. Fiecare sector al hotelului avea propria supraveghetoare o femeie cu un fizic plăcut, tînără, elegant îmbrăcată şi foarte eficientă, cunoscătoare a şase limbi străine, a cărei sarcină era să se asigure că membrii personalului îşi îndeplineau impecabil atribuţiile şi că fiecărui client i se acorda o atenţie deosebită.

Oh, doamnă Ikehorn, îmi cer scuze. Credeam că nu este nimeni în cameră. Menajerele mi-au spus că tocmai au făcut curat aici şi că au observat că unele flori nu erau chiar proaspete.

De-abia am venit, domnişoară Hélene. Mulţumesc. Pune-le, te rog, pe masă.

Privirea domnişoarei Hélene întîrzie un pic asupra trandafirilor de pe polita căminului, iar Billy crezu că domnişoara Hélene era în stare să controleze floare cu floare, fiecare buchet din apartamentul Windsor. Dar femeia era mult prea experimentată ca să nu-şi dea seama că Billy dorea să rămînă singură. Zîmbi şi părăsi apartamentul. În clipa următoare, Billy sări în picioare şi începu să se plimbe de colo-colo, prin faţa ferestrelor ce dădeau în Place Vendôme. „Ritz", se gîndi, minunatul „Ritz"! Se simţea ca acasă, înconjurată de două sute de servitori care nu doreau nimic altceva decît să-i facă pe plac.

Locuia aici de opt luni. Doar de Crăciun plecase la New York, timp în care apartamentul îi fusese păstrat liber. În această dimineaţă, menajerele care făceau curăţenie în apartament, observaseră că ea nu dormise acolo. Probabil că-şi imaginaseră că a fost în week-end. Dacă va continua să-şi petreacă nopţile cu Sam, în cel mult o săptămînă camerista îşi va da seama că ea nu dormea la hotel. Domnişoara Hélene va fi neliniştită. Era de datoria ei să-şi facă griji pentru clienţi. Orice lucru neobişnuit i-ar fi atras imediat atenţia, mai ales că apartamentul Windsor era atît de scump încît nu mulţi clienţi îşi permiteau să doarmă o noapte acolo. Domnişoara Hélene n-ar fi îndrăznit s-o întrebe pe doamna Ikehorn de ce plătea atîtea mii de dolari pentru un apartament pe care nu-l folosea,

dar îşi va da seama care este adevărul. Billy oftă conştientă de faptul că nu avea cum să evite răspîndirea bîrfei.

Chelnerii care-i aduceau de obicei micul dejun sau ceaiul în timp se ce îmbrăca pentru cină, cu siguranţă că vor schimba impresii între ei. Recepţionerul care avea grijă de seifurile unde clienţii îşi ţineau lucrurile de valoare va sesiza imediat că doamna Ikehorn nu mai coboară în fiecare seară să-şi ridice bijuteriile potrivite toaletei. De la recepţie, mesajele, invitaţiile şi scrisorile îi vor fi trimise sus. Cei trei portari de zi şi ceilalţi de noapte, care o vedeau în fiecare zi, vor da pînă la urmă de capătul acestei poveşti. În mai puţin de o săptămînă toată lumea, de la directorul „Ritz"-ului şi pînă la bucătarul care-i făcea în fiecare dimineaţă omleta, va afla că ea nu-şi petrece nopţile în hotel.

Nimeni nu va sufla un cuvînt. Atîta timp cît notele de plată erau achitate, „Ritz"-ul îi acorda deplină discreţie şi libertate. Putea să plece cînd vrea şi să se îmbrace cum îi plăcea. Cu bani, putea să cumpere orice, mai ales la „Ritz", cu excepţia a două lucruri – pregătirea unei mese de Sărbătoarea Tuturor Sfinţilor, în stil american (sosul de afine cu cartofi se prepara rar în Franţa) şi intimitatea de care avea nevoie.

Cum să procedeze? se întrebă Billy. S-ar fi putut muta de la „Ritz" în vreun alt hotel luxos, fără nici o explicaţie. Dar portarii de la hotelurile de lux se cunoşteau între ei şi-şi povesteau toate lucrurile interesante; n-ar fi trecut mult timp şi ar fi aflat de aventurile ei.

Nici nu-şi putea muta numeroasele bagaje fără ca cineva să nu observe. Şi ce era şi mai rău, ar fi fost obligată să le anunţe pe Gigi, Jessica şi pe Josh Hillman. Ca să nu mai vorbim de antreprenor şi de cele cîteva prietene. Altfel ar fi crezut cu toţii că a dispărut. Josh i-ar fi bombardat pe cei de la hotel cu tot felul de întrebări şi, dacă n-ar fi fost mulţumit de răspunsuri, s-ar fi urcat imediat în avion. Varianta unui alt hotel n-ar face decît să complice lucrurile. Doar dacă... se ducea la un hotel mai puţin pretenţios, unde să treacă neobservată, unde numele ei din paşaport să nu spună nimănui nimic. Ori un hotel comercial foarte mare, ori unul mic, necunoscut, pe o străduţă ascunsă.

Billy cîntări variantele. Pînă la urmă tot va trebui să-i spună lui Sam unde locuieşte; nu se putea strecura ca-n dimineaţa aceea, prefăcîndu-se că a uitat să-i spună numele hotelului. O profesoară în vacanţă nu-şi permitea să stea la un mare hotel comercial, un „Hilton" sau un „Sofitel". Ar fi fost mult prea scumpă pentru ea chiar şi o cămăruţă, iar majoritatea acestor hoteluri se aflau în centrul Parisului. Ar fi riscat să se întîlnéască cu vreun cunoscut care s-o întrebe ce căuta acolo. Dacă s-ar fi întîlnit cu Susan Arvey la „Ritz", ar fi fost absolut normal, dar dacă se întîlnea cu ea ieşind de la „Sofitel" ar fi avut nevoie de o jumătate de oră ca s-o îmbrobodească şi să scape basma curată.

Oare de ce doreau oamenii să fie bogaţi şi faimoşi? Pare o viaţă de invidiat pînă cînd simţi nevoia să dispari şi să iubeşti pe cineva care să nu ştie cine eşti cu adevărat.

Da! Se va instala la un hotel oarecare, cu puţin personal, astfel încît nimeni să nu ţină seama de plecările şi venirile ei. Genul de hotel la care s-ar fi aşteptat Sam ca ea să stea. Va păstra apartamentul de la „Ritz" pentru a-şi primi în continuare mesajele şi pentru a nu deteriora imaginea noului ei stil de viaţă la Paris. Lui Sam îi va spune că locuieşte în acel hotel micuţ, în timp ce ea îşi va păstra cartierul general de la „Ritz", unde va dormi de două ori pe săptămînă.

Nu-i păsa că personalul şi conducerea de la „Ritz" îşi vor da seama că ea nu prea doarme în apartamentul Windsor. În acele nopţi îşi va continua stilul de viaţă parizian, dar la scară redusă. Oamenii vor spune că este snoabă sau foarte pretenţioasă. Puţin îi păsa de părerea lor, căci trăia într-o lume nouă, în care ei nu aveau nici o însemnătate. Iar în privinţa celor de la „Ritz", Billy era sigură că întîlniseră clienţi cu comportamente mult mai bizare. Lipsa ei de la hotel atîtea nopţi va fi pusă în legătură cu un capriciu sexual trecător.

Hotelul cel mic va fi un fel de cabină de schimb între două identităţi. Îşi va ţine acolo hainele de profesoară şi fardurile, iar dacă Sam dorea să-i vadă camera, îl putea primi fără nici o ezitare. Îşi va mai aduce nişte cărţi şi reviste, tot felul de fleacuri, lenjerie

de corp şi pantofi... lucruri adecvate situaţiei, pe care le putea cumpăra în cîteva ore.

Răsuflînd uşurată, Billy se dezbrăca pregătindu-se să facă o baie bună. Îmbrăcată în halat privea relaxată apa care curgea în cadă. Brusc, după două zile de uitare totală, îşi aduse aminte de casa din Rue Vaneau.

La naiba! Uitase de întîlnirea cu dirigintele de şantier care voia să-i prezinte personal planul final pentru bucătărie; expertul desemnat cu restaurarea trebuia să vină şi el cam într-o oră; inspectorii de la departamentul de electricitate soseau tot în acea zi să controleze reţeaua, şi acestea erau doar o parte din lucrurile pe care le ignorase.

Billy închise robinetele şi fugi la telefon în picioarele goale. Reuşise să evite amestecul unui decorator în planurile ei, dar reţinuse numele unei persoane interesante – Jean-François Delacroix, un tînăr ce se afirmase cu cîţiva ani mai înainte, după ce se specializase cu Henri Samuel, decanul de vîrstă al decoratorilor parizieni. Cîteva femei al căror gust îl aprecia îşi exprimaseră entuziasmul faţă de ideile lui originale. În cîteva minute, ajutată de portarul ei preferat, reuşi să ia legătura cu el.

– Domnule Delacroix, sînt Billy Ikehorn. Oh, îmi pare bine că mă cunoaşteţi, asta simplifică mult lucrurile. Vă rog să-mi spuneţi dacă puteţi să vă ocupaţi de renovarea şi decorarea unei case cu douăzeci de camere, de pe Rue Vaneau? Aţi putea începe imediat?

– Dar, doamnă... doamnă Ikehorn, cred că vă daţi seama şi dumneavoastră că este absolut necesar să ne întîlnim, să vedem casa împreună, să discutăm şi să ne punem de acord.

– Nu-i nevoie, îl întrerupse Billy grăbită. Am auzit numai lucruri bune despre dumneavoastră. Important este dacă vă puteţi apuca imediat. Se poate? Dacă sînteţi angajat în alt proiect vă rog să-mi spuneţi.

– Doamnă, îmi voi face timp, dar se ridică o mulţime de probleme, la care numai dumneavoastră îmi puteţi răspunde – parametrii bugetului, ce stil preferaţi, contemporan sau al perioadei respective, rural sau urban, elegant sau formal, intim sau deschis – şi aş putea continua în acest fel mai multe ore...

– Vă rog, domnule, nu. Nu vreau mobilă franţuzească formală, strălucitoare, nici ceva în stilul modern agresiv. În privinţa bugetului vă dau mînă liberă. Cheltuiţi cît credeţi de cuviinţă. Voi vorbi cu bancherii de la Chase să deschidă un cont pentru dumneavoastră.

– Dar, doamnă...

Da?

Ne vom întîlni, totuşi... într-o zi?

– Desigur. În curînd, fără îndoială, cît mai curînd, dar... nu vă pot spune cînd anume. Esenţialul este să preluaţi cît mai repede conducerea lucrărilor. Îl voi anunţa pe antreprenor şi vă va aştepta. Vă avertizez că tot astăzi vin şi cei de la electricitate.

– Asemenea funcţionari nu mă înspăimîntă, doamnă.

Atunci sînteţi omul pe care mi-l doream. La revedere, domnule.

Pe curînd, doamnă, spuse Jean-François Delacroix buimac, în timp ce Billy punea receptorul în furcă.

Probabil că omul acesta mă crede excentrică, îşi zise ea, deschizînd din nou robinetele. Oare care dintre fustele şi pantalonii ei erau potrivite pentru o profesoară? Care dintre bluze şi pulovere? Avea o lenjerie prea elegantă. În fond, putea să-i spună că a primit-o cadou cu ocazia plecării în vacanţă, de la celelalte profesoare. Dar pantofii? Putea invoca o moştenire ca să explice cutia de farduri la care nu renunţa. Ce-ar fi să-şi cumpere sticle din plastic şi borcănele cu fard şi să le pună pe toate într-o pungă. Ceasul, cîteva perechi simple de cercei şi un şirag de perle le-ar putea justifica inventînd vreo moştenire din partea mătuşii Cornelia. Mătuşa Cornelia ar fi înţeles-o. Ar fi înţeles... vai de mine, Robert!

Billy îşi aduse aminte de Robert, şoferul ei, care atunci cînd nu era la volan îşi pierdea vremea hoinărind cu portarii de la „Ritz" şi cu ceilalţi şoferi. Trebuia totuşi să dispună de un mijloc de deplasare prin oraş – de la micul hotel în care avea de gînd să stea, prin Marais, înapoi la „Ritz" şi în cele din urmă în Rue Vaneau. Nu putea să-l evite la infinit pe domnul Delacroix fără că acesta s-o considere lunatică.

Dumnezeule, mai trecuse oare vreo femeie prin atîtea complicaţii? Cum se descurcau ceilalţi oameni cu aventurile extracon-

jugale? Totul s-ar simplifica dacă ar putea fi ea însăşi şi nu Honey Winthrop. Billy încercă să-şi imagineze ce s-ar întîmpla dacă i-ar mărturisi lui Sam adevărul, dar nu se vedea în stare s-o facă. Pînă la urmă îi va spune, căci nu se va putea ascunde la infinit, dar nu acum, nu înainte de a se cunoaşte mai bine, de a deveni atît de legaţi, încît adevărul să nu mai aibă nici o importanţă. Sau poate că această iubire, dacă era cu adevărat iubire, va dura, iar problema adevărului nu va conta. Cert e că nu-i putea spune acum, deci va renunţa la Robert. Dacă-l păstra, va fi bine informat despre toate mişcările ei şi îşi va da seama imediat ce se petrece. Şi cine îi garanta ei că nu le va spune şi celorlalţi şoferi?

Săracul Robert... îi va da o compensaţie considerabilă cînd îl va anunţa că nu mai are nevoie de serviciile lui, şi va angaja un şofer de la o agenţie, cu o maşină închiriată, care să vină s-o ia de la locurile indicate de ea. Dacă-şi va manifesta în vreun fel curiozitatea îl va schimba imediat. Îl va plăti cu bani gheaţă şi astfel nu-i va afla niciodată numele. Răsuflă uşurată; rezolvase toate problemele.

Billy se trezi uitîndu-se la cada plină pe jumătate, întrebîndu-se dacă să mai facă sau nu baie. Nu mai conta. Se simţea uşor ameţită, cuprinsă de o dorinţă puternică, o nevoie arzătoare de a simţi trupul lui Sam Jamison lîngă al ei, de a se lăsa pradă mîinii şi gurii lui autoritare, de a fi posedată de el.

11

Pate de ficat. Dolly Moon stătea în fața frigiderului din bucătărie și se gîndea cu poftă la pateul de ficat. Trebuia să se abțină, căci era pregătit pentru cină. Ea și Lester dădeau tradiționala masă cu care începea ziua de post a ispășirii păcatelor la evrei. Lester și părinții lui erau la sinagogă, unde se rugau și-l ascultau pe rabin. Se aflau acolo de la apusul soarelui, cu o seară înainte, și în acest interval nu mîncaseră nimic. În schimb, ea gîndea numai la pateul de ficat. Cum putea fi cineva atît de insensibil și necredincios? se gîndi Dolly, obsedată de pateul de ficat pe care-l preparase în acea dimineață.

Folosise o rețetă din cartea de bucate kosher. Prăjise ficatul în ulei, astfel încît să nu devină prea tare și apoi adăugase ceapa tăiată mărunt, amestecîndu-le pînă deveniseră o pastă de culoare maronie. Adăugase mai multe ouă fierte tari și grăsime de pui. Apoi pusese amestecul într-un vas mare din lemn. Ochii albaștri, înceți, i se încețoșară de lacrimi și pe chip îi apăru o expresie de înduioșare gîndindu-se cît de bună fusese. Nici măcar nu gustase din ficat ca să vadă dacă-i mai trebuie sare. O pusese pe bucătăreasă să guste căci știa ce s-ar fi întîmplat dacă gusta ea – jumătate din delicioasa pastă ar fi dispărut în cîteva minute.

Dolly purta un halat din saten, bordat cu dantelă. Părul blond îi era strîns deasupra capului în bigudiuri și nu era machiată deloc. Colțurile gurii ei faimoase coborîseră; sînii mult prea mari și fundul mult prea jos, fără de care n-ar mai fi fost faimoasa actriță de comedie Dolly Moon, păreau să exprime o profundă melancolie. În spatele ei își vedeau liniștite de treabă mai multe persoane angajate special la bucătărie, pentru masa din noaptea aceea deosebită. Nimeni nu observa melancolia lui Dolly. Trebuiau pregătiți puii

fripți, pieptul de pasăre, multe feluri de mîncare, plăcinte şi tot felul de prăjituri sofisticate. Dolly şi Lester invitaseră o mulțime de prieteni şi întreaga familie a lui Lester.

De zece zile, îşi spuse Dolly cu gîndul la pateul de ficat, ornat cu pătrunjel, de zece zile, de cînd începuse Anul Nou Evreiesc, toate cumnatele şi cumnații ei, păstrători ai tradițiilor religioase, îşi revizuiseră atitudinea, căutîndu-şi ispăşirea păcatelor şi iertîndu-le greşelile celor care-i supăraseră.

Spera ca soacra ei să n-o fi inclus în acea ultimă categorie. Cum ar putea face aşa ceva, cînd Dolly născuse anul trecut o pereche de gemeni, nişte Weinstock autentici, Lester junior şi Henri. Ştia că atunci cînd se căsătoriseră, părinții lui Lester o acceptaseră cu o oarecare rezervă pe Wendy Wilhelmina, fina lui Billy. Dolly nu era chiar nora visurilor lor. Nici pe departe. Nu fuseseră deloc impresionați de Oscarul ei şi nici încîntați de faptul că fiul lor se căsătoreşte cu o femeie care născuse nu de mult un copil făcut cu un călăreț de rodeo, cu care nu fusese căsătorită niciodată. Dar acum, în septembrie 1981, pe Wendy cea de trei ani o adorau, iar gemenii erau prinții lor. Dolly ştia că o iubeau şi pe ea şi erau mîndri de succesele ei. Ultimul film, în care apăruse alături de Dustin Hoffman, fusese una dintre cele mai reuşite comedii ale anului. Cumnații şi soțiile lor fuseseră la cinematograf, în Westwood, şi stătuseră la coadă, dornici să vadă filmul într-o ambianță obişnuită şi să audă cu propriile urechi hohotele de rîs ale spectatorilor. Da, era sigură că şi ei o iubeau, dar nu o puteau ajuta cu nimic acum, cînd se lupta cu ispita de a gusta un pic din pateul de ficat. Dacă bucătăreasa nu a pus suficientă sare? Nimeni nu i-ar reproşat direct, dar după ce veneau de la templu, veseli şi izbăviți de păcate, istoviți, ar fi fost teribil de dezamăgiți să constate că pateul era nesărat.

– Dolly, o să întîrzii, se auzi o voce de femeie tînără şi autoritară.

– Te rog, mai lasă-mă singură cîteva minute, îl rugă Dolly de agentul ei publicitar, Jamie Davis, o brunetă slabă care oricît mînca nu se îngrăşa. Îşi zise că toate femeile care se ocupau cu relațiile publice erau enervant de subțiri; probabil că aşa le cerea meseria.

Dar or să se trezească copiii. Ştii că gemenii nu au decît o oră bună pe zi.

Ba au douăzeci şi patru, pufni Dolly.

Ştii foarte bine la ce mă refer, spuse Jamie categorică. Numai o singură oră!

Dolly reveni la realitate. Afară, un fotograf de la *Good House Keeping*, împreună cu doi asistenţi, o aşteptau să apară cu copiii, pentru a-i fotografia. Poza ei trebuia să apară pe coperta revistei din luna martie 1982. O pozase deja singură, şi toate aceste fotografii aveau să apară alături de povestea lui Dolly Moon, actriţa care reuşea să îmbine perfect cariera cu rolul de soţie şi mamă. Trei agenţi de publicitate de la studioul Arvey, la care Dolly juca într-un film, alături de Robert de Niro, se învîrteau pe lîngă fotografi gata să dea o mînă de ajutor. Sus, în camera de toaletă, o aşteptau machiorul şi coafeza. Pe umeraş, în dulap se afla rochia creată special pentru ea de Nolan Miller, o rochie splendidă pe care Nolan o adusese personal cu o oră în urmă, după ce îi făcuse o ultimă modificare la talie.

Poate că ar fi bine să nu mai mănînci între mese, Dolly, o avertizase el. Îi privise chipul frumos, ce exprima bunătate, şi îi promisese, da, îi promisese să nu mai mănînce. Da, scumpule, se gîndi ea, în clipa în care mi-ai spus că sînt aproape la fel de drăguţă ca Jaclyn Smith, ţi-am promis că nu mai mănînc între mese; data viitoare, cînd voi veni la probă, o să-ţi dai seama dacă m-am ţinut sau nu de cuvînt.

Nolan nu era suficient de sever. El reuşea s-o facă să arate bine chiar dacă ar fi mîncat acum tot castronul cu pate de ficat. Se purtase extraordinar cu ea, deşi crescuse în talie, în micuţa ei talie care împreună cu nasul erau singurele lucruri mici pe care le avea. Ar trebui ca atunci cînd te îngraşi, să se vadă mai întîi la nas, îşi zise Dolly. Un nas umflat ar fi fost un îndemn mult mai puternic pentru a te opri din mîncat.

Dolly conchise că ei îi lipsea stimulentul. Lui Lester îi plăcea să mănînce bine. Se cunoscuseră la un ştrudel şi el o cucerise cu ajutorul mîncării chinezeşti. Prima oară cînd făcuseră dragoste, ea

era însărcinată în opt luni, aşa că lui Lester era normal să-i placă formele ei rotunde.

Numai gîndindu-se la Lester şi deja se simţea mai bine. Nu-i scăzuse pofta pentru pateul de ficat, dar se simţea mai veselă. După ce se căsătoriseră, el renunţase la slujba lui de agent publicitar şi lucrase un timp pentru tatăl său. După o vreme se simţi atras de operaţiunile de cumpărare şi vînzare, la fel cum odată fusese pasionat de televiziune. Cu ajutorul unui împrumut de la bancă îşi pornise propria lui afacere şi, după cum înţelesese ea, perspectivele erau foarte bune. În orice caz dispuneau de mai mulţi bani decît le trebuiau. Lui Dolly nu-i venise să creadă cînd auzise ce sumă obţinuse agentul ei publicitar – conform instrucţiunilor ei ferme – cînd semnase contractul cu studioul Arvey pentru trei filme. În sinea ei o considera o sumă ridicol de mare, pe care o obţinuse numai datorită rîsului, abstracţie făcînd de elogiile aduse de critici jocului ei excepţional. Asta era situaţia şi ea se afla acum în bucătărie, obsedată de pateul de ficat.

Stimulent? Dacă Billy ar fi fost aproape, ar fi sunat-o, i-ar fi ţinut o teorie despre numărul de calorii pe care le conţine ficatul şi ar fi pus-o imediat la punct, dar Billy nu mai venise în Statele Unite de un an de zile. Îi scria din cînd în cînd şi îi telefona la ore ciudate. I se părea că Billy pluteşte şi asta de mai bine de şase luni. În relaţia lor intervenise o schimbre, neimportantă totuşi, din moment ce Billy părea încîntată de viaţa ei pariziană. Dolly îşi zise că atmosfera Parisului trebuie să fie cu totul specială din moment ce Billy părea absolut relaxată, iar această stare nu-i era caracteristică.

– Dolly, gemenii sînt gata. Vino sus să te îmbraci şi să te aranjezi. Fotograful te aşteaptă, iar doica spune că între trei şi patru putem conta pe faptul că gemenii vor fi cuminţi. Este două şi un sfert, adăugă Jamie pe un ton ridicat.

– Ia-mă de mînă, Jamie, îi spuse Dolly închizînd ochii, încercînd să scape de obsesia pateului din frigider. Ia-mă de mînă şi scoate-mă din bucătărie. Trage cît poţi de tare. Cînd voi fi sus, îmi voi reveni.

Spider Elliott lăsă o clipă scrisoarea pe care o compunea cu multă dificultate şi mai comandă o sticlă de Sey Brew, o bere pe

care o descoperise într-o cafenea din Victoria, pe insula Mahe. Insulele acestea din arhipelagul aflat în Oceanul Indian erau la cîteva mii de mile marine de coasta de est a Africii. Cu o zi înainte, Spider şi cei doi oameni ai săi ancoraseră la Victoria cu intenţia de a petrece cîteva zile acolo, pentru a se aproviziona.

Portul acesta, aflat la cîteva grade sud de Ecuator, era un loc de unde puteai trimite o scrisoare cu convingerea că va ajunge la destinaţie. Oraşul reprezenta un punct de interes turistic internaţional. Mahe se afla foarte departe de Statele Unite şi-şi păstrase frumuseţea naturală nealterată, un cuib de vis unde puteai vedea la tot pasul păsări superbe, un loc minunat pentru înotul subacvatic.

Cînd Spider puse data – octombrie 1981 – îşi dădu seama că trecuse un an şi jumătate de cînd părăsise Statele Unite. Se obişnuise să nu mai ţină cont de trecerea timpului; zilele, săptămînile şi chiar lunile erau toate la fel. Pentru el, trecutul nu exista, iar viitorul nu-l interesa. Trăia numai clipa, deşi nici aceasta nu prezenta vreo însemnătate.

Aceasta era prima scrisoare pe care o trimitea cuiva de cînd plecase din Los Angeles. Noaptea trecută se aventurase în cazinoul de la Beau Vallon Bay Hotel, împins de curiozitatea de a afla cum o să te simţi din nou în mijlocul mulţimii. Cumpărase cîteva jetoane pe care le pierduse la ruletă şi descoperi că aglomeraţia îl sufocă. Tocmai voia să plece cînd se intersectă cu un grup de turişti de pe un vas ce tocmai ancorase în port. O femeie, de care-şi amintea foarte vag, se îndreptă spre el şi-l salută. Spider îşi dădu seama că fusese o clientă ocazională a magazinului „Scruples", care obişnuia să cumpere de acolo numai de Crăciun. De la ea află el că magazinele „Scruples", de la München pînă la Hong Kong, dispăruseră. Vestea îl tulbură profund.

Încercă să se convingă că nu mai avea rost să se gîndească la ceea ce aflase, dar ceva nu-i dădea pace. În cele din urmă se hotărî să i scrie lui Billy ca să se elibereze de obsesie şi apoi să se lase din nou în voia oceanului, cerului şi soarelui.

Dragă Billy,

Îi expediez această scrisoare lui Josh Hillman deoarece habar

n-am unde te afli. Sînt sigur că el ţi-o va înmîna acolo unde eşti. Probabil că nu-ţi va spune nimic locul de unde-ţi scriu, deşi pe hartă poate fi găsit uşor. E o aşa-zisă insulă paradis, domeniu în care am devenit expert în ultima vreme. Dar te rog să mă crezi, sînt exagerări.

Ceea ce voiam să-ţi spun este că ieri, cînd am acostat la ţărm după multe săptămîni, m-am întîlnit cu cineva care m-a informat că ai închis toate magazinele „Scruples", nu numai pe cele din Chicago şi New York. Pentru prima oară de cînd am plecat m-am întîlnit cu cineva din Beverly Hills... Am reuşit să stau departe de oameni. Pînă acum, neştiind nimic, mi-am închipuit că eşti ocupată cu deschiderea magazinelor în toată lumea.

Ore în şir m-am tot gîndit de ce dracu' ai închis magazinele cînd mergeau atît de bine. Pînă la urmă mi-a venit o idee ce nu-mi dă pace. Probabil că totul există doar în imaginaţia mea, dar ca să scap de obsesie m-am gîndit să-ţi scriu.

Dacă te simţi în vreun fel responsabilă pentru incendiul de la „Scruples", greşeşti. N-am discutat deloc despre incident, deşi ar fi trebuit să-ţi spun că, după toate probabilităţile, Valentine l-a declanşat, din greşeală.

Cînd am cunoscut-o, la New York, avea obiceiul să fumeze, din cînd în cînd, cîte o ţigară franţuzească, după ce muncea foarte mult sau cînd i se făcea dor de ţară.

Uneori, cînd avea insomnii, obişnuia să se ducă în atelierul ei şi să se apuce de lucru, chiar dacă eram şi eu acasă. Se obişnuise aşa şi n-am reuşit s-o dezvăţ. Spunea că se simte mai bine, decît să se plimbe prin apartament, în aşteptarea somnului. Eu cred că în acea noapte s-a dus la „Scruples", tot din cauza insomniei, s-a apucat de lucru şi, după ce şi-a terminat treaba, şi-a aprins o ţigară şi a adormit cu ea în mînă. Nu găsesc altă explicaţie. Faptul că avea mult de lucru cu toaletele de epocă pentru filmul „Legenda" n-are nici o legătură cu incidentul. Chiar dacă n-ar fi avut de făcut acele costume, tot şi-ar fi găsit ceva de lucru, căci îi plăcea să muncească noaptea, cînd n-o deranja nimeni.

Billy, eu ştiu mai bine ca oricine cît de mult înseamnă

„Scruples" pentru tine. Sper ca această scrisoare să nu ţi se pară absurdă, ca de altfel nici ideea care mi-a venit aseară. Poate te-ai săturat să conduci atîtea magazine şi te-ai apucat de altceva... dar parcă nu-mi vine să cred. Oricum, dacă m-am înşelat, nu lua în seamă această scrisoare şi consideră că am făcut insolaţie. Dacă am dreptate, atunci încearcă să înţelegi că nu eşti vinovată de acel incendiu.

Mie îmi vine greu să cred că mai există un loc ca Beverly Hills. Mi-am petrecut şi-mi petrec aproape tot timpul pe apă şi am învăţat că, indiferent cît de liniştit este oceanul, trebuie să fii tot timpul cu ochii în patru căci altfel te înghite. Eu şi echipajul meu supravieţuim şi continuăm să sperăm. Poate se va deschide un club pentru puştii care n-au atins vîrsta pubertăţii.

Sper că eşti sănătoasă şi fericită. Eu sînt bine şi destul de mulţumit pentru un om în situaţia mea... Cel puţin nu mă mai simt ca atunci cînd am plecat din Los Angeles. Slavă Domnului! Transmite-le dragostea mea lui Gigi şi Dolly şi cele mai bune salutări lui Josh. Mă voi întoarce într-o zi. Deocamdată nu ştiu cînd. Te îmbrăţişez cu drag, Billy, oriunde te-ai afla. Ar fi fost minunat dacă erai tu femeia cu care m-am întîlnit aseară.

Spider

- Vrei să-mi mai aduci ceva de băut, spuse Spider în timp ce închidea, uşurat, plicul. Se uită la el şi nu-i veni să creadă că scrisese acea scrisoare, că reuşise să-şi aştearnă gîndurile pe hîrtie, după ce atîta timp le lăsase în voia vînturilor şi a valurilor. De data asta dă-mi ceva mai tare decît berea.

– Dacă mă voi căsători vreodată, spuse Gigi solemn, uitîndu-se la Sasha, jur pe ce am mai scump că voi dispărea de la nuntă! Nimic nu m-ar putea convinge să joc rolul miresei într-o nuntă reală.

– Ce s-a mai întîmplat? o întrebă Sasha cu blîndeţe, dîndu-şi cu ojă pe unghiile de la picioare. Era luni seară, ziua lor de odihnă, pe care se hotărîseră s-o petreacă împreună, acasă, pregătindu-se

pentru o săptămînă plină de întîlniri. Tot lunea, Gigi îi dădea lecții de gătit lui Sasha. Era în octombrie 1981 şi în drumul de la staţia de autobuz pînă acasă, Sasha sesizase că ceva se schimbase în atmosferă. Cu o zi înainte, se simţea încă vara, dar acum aerul era încărcat de miresmele toamnei.

– Emily Gatherum şi cu mine am făcut astăzi o repetiţie de nuntă. Tare mi-aş fi dorit să fii şi tu acolo. Mama miresei este genul de femeie care se străduieşte să atingă perfecţiunea şi se gîndeşte la nunta scumpei sale fiice de cînd aceasta abia împlinise doi ani. Tatălui ei, mare om de afaceri, ticălos notoriu, nu-i pasă cîţi bani cheltuie, dacă se vede pe ce au fost daţi. Părinţii ei nu-şi vorbesc de trei ani, de cînd au divorţat. Gigi îşi scoase jacheta sobră pe care Emily Gatherum, şefa ei, o sfătuise s-o poarte tot timpul la „Voyage to Bountiful", îşi desfăcu fermoarul de la fusta dreaptă şi-şi deschise nasturii de la bluza albă de mătase. În picioare purta o pereche de pantofi negri, cu tocul jos, pe care-i azvîrli cît colo. Şi ca să fie tacîmul complet, continuă ea, imediat după divorţ, tăticul s-a căsătorit cu tînăra lui asistentă. Aceasta a fost singura care nu şi-a făcut apariţia, din motive uşor de ghicit. În schimb, am fost onoraţi de prezenţa mamei mirelui, o femeie nefericită, cu aere de mare doamnă, descendentă dintr-una din puţinele familii din America în care nu a avut loc nici un divorţ. O femeie care strîmba din nas la orice, lăsînd pe toată lumea să înţeleagă că fiul ei este mult prea bun pentru biata fată. Bineînţeles că viitoarea mireasă era copleşită de emoţie. Mi s-a făcut milă de ea, văzînd-o cum încerca să facă faţă atît părinţilor ei îngrozitori cît şi viitoarei soacre. Închipuieşte-ţi cît de greu i-a fost să reziste în faţa celor trei inamici! Nu s-a discutat părerea miresei despre felul cum ar fi preferat să-şi organizeze nunta, deşi acest lucru era esenţial.

– Îţi faci prea multe griji, spuse Sasha, fără să ia în seamă nemulţumirile lui Gigi. Cînd ai început munca la „Voyage to Bountiful", Emily nu-ţi îngăduia decît să răspunzi la telefon, să-i întrebi pe clienţi ce doresc şi apoi să-i faci legătura. Te plîngeai tot timpul că nu înveţi nimic. Apoi, încetul cu încetul, domnişoara Gatherum şi-a dat seama ce comoară are lîngă ea şi te-a învăţat

cum se conduce bucătăria, cum se scrie un meniu. Tu ai reuşit să te apropii de toţi bucătarii şefi, să te familiarizezi cu toate detaliile încheierii unui contract şi cu secretele comisioanelor. Ai învăţat şi cum să obţii un profit cît mai mare de pe urma clientului. Acum te ocupi singură de organizarea micilor petreceri, iei parte la marile mese festive şi tot nemulţumită eşti. De ce nu poţi fi un pic mai optimistă? Eu cred că nu va mai trece mult timp pînă cînd Emily te va lăsa să conduci aceste repetiţii generale.

Doamne fereşte, spuse Gigi, e ultimul lucru pe care mi-l doresc. Repetiţiile astea mă enervează teribil. Toţi cei care apelează la noi n au în cap decît dulcegării, dorinţe absurde şi nici pic de simţ practic. Au impresia că în clipa cînd au apelat la „Voyage" pentru a le organiza petrecerea, nu mai trebuie să facă nimic. În schimb, ei ne complică treaba căci se amestecă unde nu trebuie – de la prepararea meniului şi pînă la aranjarea meselor.

Gigi îşi adună hainele şi se duse în dormitorul ei. Apoi reapăru, periindu-şi energic pletele ce-i cădeau libere pe spate. Ochii verzi îi străluceau, sub genele lungi date cu rimel. Trecuse doar un an de cînd Gigi lucra în acel domeniu, dar părea mai mare cu cinci ani decît fata care sosise la New York să-şi ia în primire apartamentul şi să se întîlnească cu colega de cameră. Făcuse un salt invizibil în lumea adulţilor. Trecuse linia ce desparte tinerele fete de femeile adulte. Aerul de copil ghiduş fusese înlocuit cu o maturitate atrăgătoare, pusă în valoare de convingerea că viaţa merită trăită.

Cu toate acestea, Gigi păstrase ceva din anii din copilărie. Nasul uşor cîrn, urechile ascuţite, gura mică, gata de a zîmbi, genele lungi şi frumoase sub sprîncenele arcuite. Toate acestea deveniseră trăsăturile unei femei pe care unii o considerau frumoasă, iar alţii atrăgătoare, dar nimeni n-ar mai fi spus că are un aer de spiriduş. Păstrase, însă, alura femeilor din anii '20, pe care Billy o remarcase atunci cînd se întîlniseră prima oară. Ceva din conformaţia ei, din trăsăturile feţei, te ducea cu gîndul la acele femei frivole, neastîmpărate, strălucitoare, vesele, sălbatice, pline de viaţă, care zdrobeau cîndva inimile bărbaţilor.

– Ştii care este clientul visurilor mele? Un bărbat energic, un

om de afaceri care din primul moment ar vorbi despre buget, apoi ne-ar furniza toate datele necesare, ne-ar lăsa destul timp la dispoziție ca să-i studiem apartamentul pentru a ne face un plan de aranjare a meselor, ar aproba unul din cele trei meniuri, nu s-ar răzgîndi niciodată, nu ar cere să vadă zece tipuri de şervețele sau pahare de vin sau vreun aranjament floral şi n-ar ceda nervos cu o zi înainte de petrecere...

– Ai cunoscut vreun client de genul ăsta? Dacă sînt mai mulți ai putea să-mi prezinți şi mie cîțiva.

– Emily mi-a povestit că a întîlnit o dată unul. Era imediat după ce preluase afacerea cu „Voyage", dar şi-l amintește şi acum. S-a căsătorit cu o bucătăreasă care se ocupă de toate petrecerile lor, ajutată de o singură persoană ca să facă curat.

– Bărbații singuri se duc la petreceri, nu le organizează ei. Oricum, nu angajează oameni pentru aşa ceva.

– Dar Zach dă petreceri şi este singur.

– Zach?

– Fratele tău mai mare. Zach.

– Gigi, trebuie să înțelegi că Zach este o excepție, spuse Sasha cu blîndețe. El lucrează în teatru, este regizor, şi în plus, un Nevsky-Orloff. Pentru Zach, viața este o petrecere. Din punctul lui de vedere, o invitație la un pahar se traduce într-o petrecere la care participă peste douăzeci de persoane, unde se bea zdravăn vodcă şi vin şi se mănîncă bine. Pregătirile le fac chiar ei.

– Îmi place... modul lui de viață.

– Stai liniştită, îi spuse Sasha încetişor, lăsîndu-se pe spate, pe un teanc de perne.

Sasha purta o pijama albă din saten, cu un guler mare şi manşete late din muselină ce se purta prin 1925. Pe unul din buzunare erau brodate inițialele A.L. Pijamaua i-o făcuse cadou Gigi, de ziua ei, însoțită de un bilet:

Doar nu-ți închipui că a dormit cineva cu această pijama? Din întîmplare, am aflat că stăpîna pijamalei – pe care unii susțin că o chema Antoinette, iar alții Lola – dormea în ea numai cînd n-avea altceva mai bun de făcut. Antoinette-Lola avea o ladă

mare din abanos ce conţinea multe bijuterii minunate, fiecare potrivindu-se cu culoarea ochilor ei. Iahtul Antoinettei-Lola, deşi avea un echipaj de douăzeci de oameni, dispunea de o singură cabină de comandă. Cînd intra într-o sală de bal, întreaga orchestră se ridica în picioare şi cînta „Dulce şi apropiat", un cîntec compus de fraţii Gershwin special pentru ea. Soţul Antoinettei-Lola înţelesese că nu trebuie să vină niciodată acasă între cinci şi şapte, dar cu toate astea era cel mai fericit bărbat din lume. Ce ştia Antoinette-Lola? Nimic în plus faţă de Sasha. Ea ar fi vrut ca tu să porţi această pijama şi să te simţi bine.

Cu toată dragostea,
Gigi

În josul paginii, Gigi o desenase pe Sasha, într-o atitudine arogantă, îmbrăcată în pijama, cu un portţigaret lung în mînă, avînd la picioare trei pisici de Angora încolăcite.

În timp ce căuta un cadou pentru Sasha, Gigi îşi descoperi pasiunea pentru lenjeria veche. Cînd avea timp, cutreiera prin magazinele specializate şi uneori reuşea să găsească cîte un lucru bine păstrat şi frumos. Cu timpul adunase chiloţi, cămăşuţe, bonete, halate, cămăşi de noapte din mătase ori din crep. Le îmbrăca o dată ca să vadă cum îi vin, după care le punea la păstrare într-un sertar special, ca pe nişte piese de colecţie.

Într-una din zile, cînd sosise acasă triumfătoare cu un corset elastic, datînd din anul 1934, Sasha o certase, spunîndu-i că n-ar fi trebuit să cumpere un lucru atît de oribil. Gigi îşi apărase achiziţia, explicîndu-i că cea care-l purtase îl considerase o binefacere faţă de corsetele vechi, cu şireturi. Pentru Gigi fiecare lucru îşi avea istoria lui minunată şi, indiferentă la ironia lui Sasha, continua să-şi îmbogăţească colecţia. Sasha rîdea şi o acuza adesea de fetişism.

– Sasha, întrebă Gigi serioasă, crezi că am devenit cinică?

– Ei bine, te-ai maturizat teribil de repede, dar nu cred că ai devenit cinică. După părerea mea, o persoană cinică ar pufni dispreţuitoare cînd ar auzi vorbindu-se de bunătatea şi sinceritatea oamenilor..., dar tu nu le dispreţuieşti, speri doar să le descoperi la cineva... eşti chiar opusul unui cinic, o optimistă înrăită.

– Aşa spune şi Zach.

– Da?

– Da, repetă Gigi ghemuindu-se pe perne lîngă Sasha. Cînd i-am spus că mi se pare o ruşine să cheltuieşti atîţia bani cu organizarea unei nunţi cînd nu există certitudinea că acea legătură va dura, el a remarcat că am un realism sănătos.

– Chiar aşa?

– Îhî. Şi cînd i-am comunicat lui Zach cît de revoltătoare mi se pare atitudinea părinţilor care cheltuiesc o grămadă de bani cu organizarea unor petreceri extravagante pentru copiii lor de doi sau trei ani, el mi-a spus că pot fi mîndră de conştiinţa mea socială, dar că trebuie să mă gîndesc că de pe urma acelor oameni profită o mulţime de muncitori.

– Nu, zău?

– Mda. Şi cînd am vorbit cu el despre teatru mi-a sugerat să mă gîndesc la petreceri ca la nişte producţii teatrale, şi să ignor latura sentimentală. Mi-a sugerat să nu mă mai consum, aşa cum fac de obicei, gîndindu-mă dacă gazdele se distrează la propriile lor petreceri; ele sînt organizatoarele şi nu e cazul să se amuze. Zach susţine că ar trebui să-mi fac griji numai în privinţa musafirilor, căci ei reprezintă publicul şi lor le este destinat spectacolul. Mai spune că, atunci cînd o petrecere este reuşită, gazdele au destul timp să se bucure după ce s-a terminat, dar că nu voi reuşi să le alung starea de nervozitate din timpul petrecerii. Sfaturile lui mi-au fost de un real folos. Zach ştie o mulţime de lucruri. Nu-i de mirare că-i un regizor atît de bun.

– Asta-i părerea ta?

– Oh, da, Sasha. Zach este foarte deştept. Mi-a spus că şi atunci cînd devii un profesionist, indiferent cît de strălucitoare pare meseria ta celor din afară, trebuie să te transformi într-o albină harnică, ca el sau ca mine. Zach susţine că trebuie să faci abstracţie de latura artistică a profesiei tale – deşi aceasta te atrage cel mai tare – şi să înveţi să stăpîneşti latura materială. Şi să nu uiţi nici o clipă că ai dăruit munca ta oamenilor şi asta e răsplata ta... şi, desigur, plăcerea de a munci.

Cînd ai vorbit tu atîta cu Zach?

Oh, de multe ori, în diferite ocazii.

Înțeleg. Sasha verifică oja de pe unghii și constată că se uscase. Gigi, ce ai în cutia aceea? Bănuiesc că iar ți-ai luat vreun articol de lenjerie.

Gigi desfăcu funda cu care era legată cutia și scoase un obiect nemaivăzut pînă atunci de Sasha.

– Nu e lenjerie, decretă ea.

– Ba da. Se numește jachetă pentru micul dejun, răspunse Gigi mîngîind catifeaua de un roz pal, moale. Ia privește, aici este din șifon bej, plisat și pe margini are o blăniță ce se cheamă „Kolinsky" după cum mi-a explicat doamna de la care am cumpărat-o. Nu-i așa că e minunată? Imaginează-ți cum te-ai simți în ea, într-o dimineață rece, în timp ce-ți iei micul dejun. Mai ia o scrumbie, draga mea.

– Pare a fi măsura ta, spuse Sasha. Ia probeaz-o!

Gigi îmbrăcă jacheta ce avea o croială lejeră, orientală și se învîrti de două ori, cu ochii închiși de plăcere.

– Mă gîndeam să i-o fac cadou Jessicăi, de Crăciun. Îi va fi un pic cam largă, dar o poate strînge cu un cordon.

– De ce n-o păstrezi pentru tine? Îți vine perfect.

– Încerc să-mi fac toate cumpărăturile pentru Crăciun, pînă la sfîrșitul lunii. Știi cît de ocupată sînt în ajun de sărbători. După luna noiembrie nu mai reușesc să ies din birou căci sîntem copleșiți de comenzi.

– Ia gîndește-te, nu ți-e foame? A trecut mult timp de cînd am luat prînzul și toată după-amiaza am stat în picioare pozînd în sutien și chiloți.

– Mai avem pui de ieri, spuse Gigi. Va fi chiar mai bun reîncălzit.

– Poftim? Sasha era șocată. Ai spus reîncălzit? La cuptorul cu microunde?

– Știu, Sasha, știu foarte bine că în seara asta trebuie să-ți dau lecții de gătit, dar n-ai putea măcar o dată, te rog, să mănînci ce nu ai preparat tu?

– Oh, bănuiesc că da, admise Sasha înțelegătoare. Deși nu asta

ne-a fost înțelegerea. Eu nu-mi amîn lecțiile fără să te anunț în prealabil.

– Sasha? Gigi își drese vocea. Sasha, nu cred că voi ajunge vreodată o mare tîrfă. Ți-ai cam irosit timpul cu mine.

– Aha! Deci de asta nu mai vrei să-mi dai lecții de gătit!

– Nu! E doar o coincidență! Am intenționat să-ți spun, dar n-am vrut să stric înțelegerea noastră amuzantă. Trebuie să recunosc încă ceva – nu mă pot descurca cu mai mulți bărbați în paralel... nu prea gust acest gen de aventură. Nu mi se potrivește. Nu simt nici o plăcere să-i fac pe bărbați să sufere, chiar dacă tu mi-ai explicat că ei apreciază un asemenea „talent". Am continuat lecțiile ca să nu te dezamăgesc. Cînd mi-ai explicat prima oară mi s-a părut o idee grozavă, dar, indiferent de ce-am gîndit atunci, pe parcurs mi-am dat seama că, pur și simplu, nu sînt făcută pentru așa ceva, n-aș fi la înălțimea așteptărilor tale... așa că, mai bine renunțăm.

– Dar asta nu înseamnă că vom renunța și la lecțiile de gătit. Vocea Sashei sună categoric.

– Nu, nu, nu. Îți voi da de două ori mai multe lecții, cîte vrei tu, îți promit, o asigură Gigi și dispăru în dormitorul ei, cu tot cu jachetă.

Sasha își puse la loc ustensilele de pedichiură și se întinse pe canapea, cu gîndul la cina reîncălzită. De fapt va fi chiar mai plăcut, își zise ea. Nu va trebui să-și pună șorțul iar și să fie atentă la explicațiile complicate ale lui Gigi. Probabil că știa deja mai multe lucruri despre gătit decît i-ar fi fost necesar. Dar de cuptorul cu microunde nu se va atinge. Era domeniul lui Gigi. De altfel o va obliga să pună și să strîngă masa, drept pedeapsă că renunțase la lecțiile ei prețioase.

Sasha își ridică privirea cînd Gigi intră în sufragerie. Era gata de plecare. Purta ghete negre, înalte, pantaloni largi, de un verde închis, un pulover negru din caşmir prins pe umăr cu o broșă roz proaspăt cumpărată. Arăta ca un soldățel, din armata țarului Rusiei. Sasha o privi surprinsă.

– Unde-ți este șorțul, domnișoară Orsini? Din cîte știu eu, există un pui care așteaptă să fie încălzit.

- Oh, Sasha, sper să nu te superi dacă mănînci singură în seara asta, spuse Gigi pe un ton rugător.

- Tocmai luni seara, ziua în care hotărîsem să fim împreună? Nu-mi vine să cred!

- Am... un fel de întîlnire... ceva de genul ăsta. Gigi se retrăgea încet spre holul de la intrare.

- Ai o întîlnire? Cu un bărbat? Eşti nebună? Doar ştii că lunea trebuie să te odihneşti! Sasha se îndreptă spre ea cu intenţia de a-i tăia calea.

- Nu, dacă nu-mi mai ocup toată săptămîna cu trei bărbaţi necunoscuţi. Şi apoi, am optat pentru unul singur, spuse Gigi curajoasă.

– Tare mi-era teamă că aşa se va întîmpla! Sasha clătină din cap indignată, iar părul negru, bogat, îi căzu peste umeri. Toate lecţiile mele nu ţi-au folosit la nimic. Mi-am pierdut vremea cu tine. N-ar fi trebuit niciodată să-ţi împărtăşesc secretele mele... Eu sînt de vină. Trebuia să-mi dau seama că n-ai să devii niciodată o mare tîrfă. Deci, ai o întîlnire? Cine este persoana asta atît de importantă încît să mă înfrunţi pe mine?

– Nu e nimic serios, se apără Gigi.

– Nu asta te-am întrebat eu, ci cu cine te întîlneşti?

- Am nevoie de nişte sfaturi profesionale, de aceea mă duc la întîlnire.

- Dar nu ţi-am cerut motivul, te-am întrebat cine este persoana?

- Ăă... Zach.

- Nu-i nimeni, nimeni pe lume ca Zach, spuse ea furioasă. Iar tu, Gigi Orsini, ştii foarte bine acest lucru. Nu?

- Ei bine, da, am o întîlnire cu Zach, şi ce-i cu asta?

- Cu ce-am greşit? Oh, Doamne, ce ţi-am făcut? Cum de mi se întîmplă mie aşa ceva? Sacrilegiu! Este un sacrilegiu.

– Sasha, te rog, nu mai ţipa! Ce este rău în faptul că ies cu Zach?

- Am auzit numele lui Zach şi cuvîntul monogamie şi tu mă întrebi ce e rău? Tu, tîrfă!

– Spune-mi doar de ce te deranjează. Nu trebuie să mă insulţi.

– Zach este fratele meu, al meu, de asta nu-mi convine! Îl ador! Sînt geloasă! De asta nu vreau să te întîlneşti cu el!

– O să-ţi treacă, spuse Gigi cu o voce mîngîietoare. Peste cîteva zile vei ajunge la concluzia că e mai bine aşa decît să-l vezi cu vreo străină.

– De unde ştii tu? întrebă Sasha disperată. Cum poţi fi atît de sigură?

– Natura umană, Sasha, răspunse Gigi ieşind din cameră. Pînă şi tu eşti o fiinţă umană.

12

Haide, Cora, unde ţi-e spiritul de aventură? o întrebă Billy trăgînd-o pe o străduţă aglomerată, Marché Saint-Honoré, lîngă un magazin alimentar, aproape de „Ritz". Intrară într-o cafenea stil bistro, *Le Rubis*, cu o listă enormă de vinuri atîrnată pe pereţi. Billy găsi o masă liberă într-un colţ unde se instalară confortabil. Gesticulînd din răsputeri reuşi să atragă atenţia proprietarului:

– Léon, ţipă ea, două pahare de Beaujolais Nouveau şi două sandvişuri.

Cora de Lioncourt sări ca arsă:

– Cum poţi comanda un asemenea vin? Beaujolais Nouveau este vinul pe care-l beau şoferii, Billy, nimeni nu bea aşa ceva!

– Ai locuit prea mult timp la New York, rîse Billy. Cora, asta este cea mai mare sărbătoare de cînd cu Ziua Bastiliei... a sosit Beaujolais Nouveau! Trezeşte-te! Este 15 noiembrie 1981 şi peste tot în Franţa oamenii se zbat să obţină un pahar... faptul că te-am adus aici reprezintă ceva deosebit. Micul meu Beaujolais este cel mai grozav vin din lume!

– Cel mai ieftin, poate. Dar ce te face să spui că este cel mai grozav?

– Nici nu se recoltează bine strugurii că vinul se şi vinde.

– Cumpărat, băut şi... eliminat. Încîntător. La fel de bine ai putea bea suc de grepfrut.

– Stai un pic, Cora, nu-mi subestima gusturile. Sînt diferite genuri de Beaujolais, majoritatea de calitate inferioară sau amestecate cu vin algerian – dar *Le Rubis* este unul din puţinele locuri unde poţi fi sigur că bei un soi original. Léon îl cumpără de o veşnicie direct de la acelaşi producător. El ne poate servi cu orice

gen de Beaujolais, aşa că dacă nu-ţi place „mon petit" Beaujol, o să-ţi comand Moulin-â-Vent ori Côte de Brouilly ori Saint-Amour. Eu rămîn la „nouveau". Hai să încercăm brînza, vrei? Este o combinaţie specială, brînză de Roquefort combinată cu brînză de capră – exact ce merge la vinul ăsta.

Cora privea îngrozită cum Billy bea lacomă vinul uşor, aproape nefermentat. Auzi ce brînză – *Fromage forte!* Şi tocană de porc. Nici nu se gîndea să se atingă de acea mîncare ţărănească preparată din carne de porc prăjită în untură – mîncare pentru clasele de jos, pe care Cora n-o gustase niciodată cît timp locuise în Franţa.

Cora sosise la Paris de zece zile, dar reuşise cu greu s-o găsească liberă pe Billy pentru a lua masa împreună. Acum, cînd în sfîrşit se întîlniseră, aşteptase să fie invitată la Relais Plaza, restaurantul la modă pentru femeile care voiau să ia prînzul la Paris... În loc de asta stăteau în acest local aglomerat, dosnic, cot la cot cu tot felul de comercianţi, vînzătoare, muncitori, chiar şi cîţiva măturători, aflaţi într-o stare de bună dispoziţie avansată, care-şi treceau paharele unul altuia, chiar pe deasupra Corei.

– Mănînc eu tocana ta de porc, dacă n-o vrei, se oferi Billy. Să-i cer lui Léon meniul? Face o omletă grozavă.

– Te rog. Cora îi pasă rapid farfuria ei lui Billy.

– Oh, Cora, îmi pare rău. Ţie chiar nu-ţi place aici, nu-i aşa? Credeam că o să fie o schimbare binevenită. Ştiu că e cam ciudată atmosfera, toată această nebunie cu Beaujolais, dar în ajun de 1 noiembrie cam aşa se petrec lucrurile şi în Statele Unite. Am încercat să creez, cu mijloacele de aici, atmosfera sărbătorilor noastre. Hai să mergem înr-un loc mai liniştit.

– Nu e vorba că nu-mi place, dar este un zgomot asurzitor şi nu ne putem înţelege, spuse Cora ascunzîndu-şi sentimentul de uşurare la gîndul că vor pleca de acolo.

Cîteva minute mai tîrziu, după o scurtă plimbare pe jos pînă la „Ritz", cele două femei se aflau la o masă de la Espadon, restaurantul hotelului „Ritz".

– Povesteşte despre noua ta casă, spuse Cora foarte curioasă. Cînd te muţi? Aş putea s-o văd în această după-amiază?

– Oh.... mai bine să aşteptăm pînă cînd va fi gata. Încă nu e mobilată.

– Chiar şi nemobilată mor de nerăbdare s-o văd, insistă Cora.

Billy încerca să se eschiveze.

– Este prima mea vizită la Paris de cînd ai cumpărat-o, adăugă Cora cu un uşor ton de reproş şi nu voi mai reveni aici decît peste cîteva luni. Trebuie neapărat s-o văd înainte de a mă întoarce la New York, altfel lumea va ţese un mister şi mai mare în jurul acestei chestiuni.

– Vrei să spui că cei din New York... bîrfesc pe seama casei mele? În fond ce-i interesează?

– Bineînţeles că bîrfesc, spuse Cora zîmbind. Era de aşteptat, avînd în vedere cine eşti. N-ai observat că lucrurile interesante care se petrec la Paris sau Londra se transferă într-o oarecare măsură şi la New York? Oamenii simt nevoia să participe afectiv la aceste evenimente. Iar tu, prin discreţia ta, i-ai făcut curioşi.

– Cora, dar nu sînt atît de discretă şi nici retrasă, protestă Billy cu tărie. Chiar săptămîna trecută am fost la balul de la Rothschild şi la serata organizată de familia Polignac.

– Doar la două petreceri într-o săptămînă? E ca şi cum n-ai fi fost nicăieri în luna noiembrie. Acum este sezonul petrecerilor la Paris, Billy, iar tu ai primit o mulţime de invitaţii. Ai necăjit multă lume cu refuzurile tale. Cora o tachina, dar glumea doar pe jumătate.

– În fond, am dreptul să fac ce-mi place, nu? Billy ridică tonul. Am chef să ies doar de două ori pe săptămînă. Chiar şi aşa îmi pierd o grămadă de timp cu hainele şi cu coafatul. Nu-mi pot imagina cum suportă această corvoadă femeile care merg la petreceri în fiecare seară. Continuă furioasă: se trezesc dimineaţa, dau telefoane şi se îmbracă pentru prînz. După prînz se duc la cumpărături şi la probe nesfîrşite. Apoi se coafează pentru seară, se duc acasă să-şi pună toaletele de gală, îşi refac machiajul, ies din casă şi se întorc tîrziu, se dezbracă, se demachiază şi se culcă pentru ca a doua zi s-o ia de la început. La asta se rezumă viaţa lor, toată viaţa lor! Cum de suportă?

Chipul lui Billy trăda o emoţie pe care Cora n-o putea descifra.

Oare era sinceră? O enerva într-adevăr acel stil de viață parizian, stereotip oricît de strălucitor ar fi fost? Sau..., şi asta era foarte posibil, Billy îşi ascundea dezamăgirea de a nu fi întîlnit încă bărbatul potrivit.

– O femeie ca tine, obişnuită să se implice în afaceri, e normal să respingă un asemenea stil de viață, puse Cora cu precauție. Dar te asigur că sînt multe femei care ar da orice să poată trăi aşa, indiferent cît de plicticos ți se pare ție.

– Şi tu gîndeşti la fel?

– Nu, Doamne fereşte, se apără Cora cu vehemență. Un colecționar se trezeşte în fiecare zi cu gîndul la noua vînătoare de obiecte rare... E ca şi cînd ai avea o slujbă, numai că în loc să faci bani, îi cheltui. Întotdeauna am crezut că pentru a-ți păstra interesul față de viață, atunci cînd eşti foarte bogat, trebuie să colecționezi tot felul de obiecte frumoase, sau să trăieşti într-o stare de permanentă competiție, de exemplu să faci sport. Sînt sigură că aşa se explică interesul pentru golf.

– Şi pentru bridge.

– Exact. Ia spune-mi, cînd pot vizita misterioasa ta casă? Goală sau nu, voi fi mulțumită numai atunci cînd o voi vedea.

– Putem merge după prînz, dacă vrei, spuse Billy conştientă de faptul că pînă la urmă tot va trebui să-i arate Corei casa. Şi cu cît o va face mai repede, cu atît va fi mai bine, căci va scăpa de o grămadă de complicații, iar Cora va povesti tuturor că nu era decît o casă mare şi goală.

Prînzul acesta o obligase să facă un drum în plus, la „Ritz", ca să se transforme în Billy Ikehorn, cea aşteptată de Cora. În timp ce se îmbrăca, în mare grabă, se simți agasată de acest schimb continuu de haine. După prînz trebuia să se întoarcă la halatul de pe Rue Monsieur le Prince, să ascundă haina şi rochia Saint Laurent, în fundul dulapului şi să se schimbe înainte de a pleca la Sam. La naiba! Asta ar fi însemnat să se întoarcă la Sam în alte haine decît cele cu care plecase de dimineață. El va observa – cînd era vorba de ea remarca fiecare detaliu. Deci trebuia să se întoarcă iar la „Ritz", să se schimbe în hainele cu care fusese îmbrăcată azi-

dimineață și de-abia după aceea să se ducă acasă. Și toate astea fără să se folosească de șofer, căci nu-l chema niciodată s-o ia de la „Ritz" sau s-o ducă în Rue Vaneau ori la atelierul lui Sam. Ce încurcătură blestemată!

– Șoferul meu este bolnav, o anunță Billy pe Cora. Sper să găsim un taxi.

– Jean-François? Credeam că ești în Aix, în căutare de antichități. Billy era neplăcut surprinsă să-l vadă pe decoratorul ei în Rue Vaneau. Tocmai îi arătase Corei ambele etaje ale casei și se pregăteau de plecare cînd apăru Jean-François Delacroix. Trebuia neapărat să facă prezentările dacă nu voia să pară îngrozitor de nepoliticoasă. Și era deja ora cinci după-amiază.

– M-am întors în această dimineață, doamnă. Nu am găsit mare lucru, iar ce era mai interesant am cumpărat de ieri.

– Dînsul este domnul Delacroix? întrebă Cora.

– Oh, iertați-mă. Ți-l prezint pe Jean-François Delacroix. Jean-François, dînsa este contesa de Lioncourt. Tocmai voiam să plecăm.

– Toată lumea o știe pe contesă și a auzit de bunul ei gust, spuse tînărul decorator sărutînd mîna Corei. Încep să am emoții în prezența dumneavoastră.

– Prostii, spuse Cora, încă nu s-a aranjat nimic aici... și oricum, în casa asta superbă nu-mi pot închipui decît lucruri splendide.

– Doamnă, avem nevoie de mult timp ca să alegem ce ne trebuie pentru a realiza ambianța luminoasă, confortabilă și pură, revitalizînd spiritul secolului al XVIII-lea, așa cum își dorește doamna Ikehorn. Deocamdată, mă ocup de sortarea comorilor găsite în vechile grajduri.

– Mă întreb, spuse Cora tremurînd de nerăbdare, dacă aș putea arunca și eu o privire.

– Plăcerea ar fi de partea mea, doamnă, dar toate sînt acoperite bine pentru a le proteja contra umezelii.

– Oh, nu! Cora bătu din picior înfuriată. Vizita fusese un eșec chiar de la început. Plimbarea prin niște camere goale în care nu avea de admirat decît structura arhitectonică și podelele fusese o

tortură pentru ea. Îşi ascunse dezamăgirea, căci Billy o avertizase despre ce e vorba.

– N-ai putea să descoperi măcar cîteva lucruri micuţe, mici de tot?

– Aş putea încerca, dacă... dacă doamna Ikehorn...

– De acord, Jean-François, spuse Billy resemnată. Cînd auzise cuvîntul „comori" ştiuse că nu mai avea scăpare.

– Eu o să stau de vorbă cu grădinarul, să văd ce-a mai făcut. Ar fi trebuit să termine cu plantările de cîteva zile. Nu sta mult, se face tîrziu şi trebuie să găsim un taxi înainte de a se aglomera circulaţia. Aveţi la dispoziţie doar zece minute.

– Spune-mi unde anume ai fost în Aix, domnule, întrebă Cora. Ea şi tînărul decorator se adîncirâ într-o discuţie despre meritele anticarilor din Provence, pe cînd traversau curtea spre grajduri. Ajunşi acolo, el deschise larg uşile vechi, aprinse lumina şi în faţa ochilor apărură fostele boxe de cai, pline ochi cu tot felul de lucruri.

Cora îşi dădu seama imediat că piesele de mobilier erau prea bine învelite ca să le poată vedea într-un timp atît de scurt.

– Asta este, doamnă, ridică decoratorul din umeri, cînd observă expresia de pe chipul Corei, ştiu că vă simţiţi dezamăgită. Mi-ar fi plăcut să vă aud părerea în legătură cu obiectele pe care le-am cumpărat. Veniţi aici, o clipă, cel puţin acest lucru vi-l pot arăta. Abia l-am cumpărat şi încă nu a fost acoperit cum trebuie. Trase de o pînză şi dezveli o oglindă înaltă, încadrată într-o ramă minuţios lucrată, de o strălucire minunată.

– Ah... frumos. Extraordinar de frumos! Nu este franţuzească, nu-i aşa? Datează cam de la sfîrşitul secolului al XVII-lea.

– Chiar aşa, doamnă. Este nemţească şi a fost făcută cadou Casei Regale de Orange, cu ocazia cîştigării unei bătălii.

– Este în perfectă stare.

– M-am gîndit s-o aşez în dormitorul doamnei Ikehorn. Cînd te vezi într-o asemenea oglindă ai impresia că te-ai reîncarnat într-o altă eră, nu vi se pare?

– Sînt de acord cu dumneavoastră, spuse Cora, privindu-se fără

plăcere în vechea oglindă. Casa va fi decorată în stil romantic?

– Cine poate şti, doamnă?

– Dumneavoastră, bineînţeles, răspune Cora surprinsă.

– E foarte posibil să fiu ultimul om din Paris care să afle acest lucru. Mîhnirea tînărului decorator nu se potrivea cu entuziasmul lui de a-i arăta ceva frumos.

– Cum aşa? Cora deveni prudentă crezînd că tînărul afişează o falsă modestie.

– N-ar trebui să mă plîng, doamnă, dar acest proiect nu seamănă cu cele în care am mai fost implicat. Acoperi oglinda şi porni spre ieşire.

– Stai puţin, domnule Delacroix, pari descurajat. Aş putea să te ajut. Doamna Ikehorn are încredere în sfaturile mele.

– Sînteţi prima persoană care vizitează casa. Asta mă face să sper că vor mai veni şi altele.

– Pari foarte descurajat. Prietena mea este greu de mulţumit? Dacă asta-i problema, trebuie să ştii că aşa a fost întotdeauna. Nu are nici o legătură cu talentul dumitale.

– Greu de mulţumit? Nu, n-aş putea spune asta despre doamna Ikehorn.

– Atunci care-i problema? Sînt sigură că nu e vorba de bani.

– Nici gînd, doamnă. Am mînă liberă. Din ziua în care am acceptat să preiau conducerea acestui proiect nu mi-a fost refuzată nici o sugestie din cauza banilor.

– Atunci este o problemă artistică?

– Da, într-un fel.

– Şi?

– Ah, doamnă de Lioncourt, o să credeţi că sînt nemulţumit de...

– Nicidecum, domnule. Cora îi adresă un zîmbet fermecător. Mi-am dat seama că nu eşti genul de om care se plînge fără motiv.

– E păcat! izbucni el. Aceasta este o casă minunată, una dintre cele mai frumoase din Paris, o casă construită într-o vreme în care nobilimea se preocupa de artă. Nu-i o casă obişnuită, doamnă. În clipa în care am văzut-o mi-am zis că dacă reuşesc s-o readuc la

viață îmi împlinesc un vis. Nu-mi venea să cred că mi s-a oferit mie această ocazie rară: o casă ce te roagă prin fiecare piatră din construcție s-o redai lumii, o casă ai cărei pereți îți vorbesc despre rafinamentul civilizației din vest. Îmi spuneam că atunci cînd va fi terminată, aici vor avea loc dineuri, baluri, petreceri, recepții grandioase... Vedeam deja fotografia casei pe copertele revistelor...

– Cu o casă ca aceasta vei face carieră, îl asigură Cora. Toată lumea va vorbi despre dumneata. Nu cred că trebuie să-ți faci probleme în această privință.

– Nu, doamnă, tocmai de aceea sînt descurajat!

– Nu înțeleg.

– Nici eu. Doamna Ikehorn mi-a spus că nu intenționează să dea recepții sau baluri, că nu vrea să-i decorez sala de primire într-un stil grandios, şi că nu va permite niciodată ce această casă să fie fotografiată. „Vrea o casă comodă", de parcă ar fi vorbit despre un conac englezesc. Comod! Acest cuvînt adorat de burghezi. Bineînțeles că dormitoarele trebuie să fie intime şi confortabile, dar sala de recepții? Imposibil!

– Ciudat, şopti Cora.

– Numai englezii, în casele lor de la țară, pot combina grandoarea cu comoditatea. Ele sînt rezultatul efortului a cel puțin zece generații de colecționari, astfel încît, în final, rezultă o adunătură de obiecte, valoroase sau nu, relicve sentimentale – şi de cîini, mai ales cîini, nu-i aşa?

– Cîinii sînt nelipsiți din casele lor, spuse Cora meditînd la vorbele lui.

– În Paris nu e posibil să atingi un asemenea confort într-o casă clasică. Am încercat să-i explic, dar fără succes. Susține că este posibil. La început mi-a cerut s-o uimesc, dar mi-am dat seama că nu asta dorea. Jean-François oftă. Doamna Ikehorn insistă să fie prezentă la toate fazele decorațiunilor interioare.

– Sînt sigură că te subapreciezi, spuse Cora gînditoare. Vei îmbina confortul cu un stil grandios în concordanță cu gustul oamenilor din zilele noastre.

– Aşa mi-am spus şi eu, doamnă. Cu speranța asta merg mai

departe. Chiar dacă această casă va fi vizitată doar de cîțiva dintre prietenii doamnei Ikehorn, tot e ceva, ei pot povesti și altora...

Îți promit că mă voi întoarce cînd va fi gata și fii sigur că voi duce vorba mai departe, spuse Cora.

Sper să aveți răbdare...

- Dar casa e gata pentru a fi decorată în interior. De ce nu se începe lucrul?

Doamna Ikehorn nu se grăbește să se mute aici. Mi-a spus că deocamdată nu vrea să încep lucrarea. Dacă se termină prea repede, ar fi obligată să angajeze personal ca s-o întrețină. În clipa de față nu are decît un paznic, la poartă. Așa că eu aștept. Uneori chiar mă întreb dacă mai are de gînd să termine această casă. Înțelegeți în ce situație dificilă mă aflu? Nu mă plîng, dar am și eu sentimentele mele. Dacă ar fi fost a mea casa asta de-abia aș fi așteptat să mă mut în ea.

- Și eu la fel. Oare de ce nu se grăbește?

- Aceeași întrebare mi-am pus-o și eu. Mi se strînge inima cînd văd casa goală. Vă spun toate acestea pentru că sînteți prietenă intimă cu doamna Ikehorn. Cu altcineva nu mi-aș fi permis să vorbesc. Sper că nu m-ați înțeles greșit. Credeți-mă, o ador pe doamna Ikehorn.

- Ai tot dreptul să te plîngi, spuse Cora. Eu aș fi înnebunit, în locul dumitale. Dar acum ar fi mai bine să ne întoarcem.

– Sînt convins că veți fi discretă.

– Poți conta pe mine.

Cora de Lioncourt se îmbrăca pentru cină și-și frămînta mintea cu tot felul de speculații. În timp ce-și punea rochia de seară, se gîndea la schimbările extraordinare petrecute în viața lui Billy Ikehorn, de cînd trăia la Paris. Femeia aceea renumită timp de aproape zece ani pentru eleganța ei, care purta cele mai moderne toalete, era îmbrăcată acum într-o rochie Saint Laurent dintr-o colecție veche de mai multe luni de zile. Chiar dacă ar fi fost rochia ei preferată, Billy n-ar fi purtat niciodată un lucru atît de demodat. Și mai mult decît atît, rochia fusese modificată. Fără îndoială, rochia

fusese lărgită în talie şi pe şolduri. Billy, a cărei viaţă publică dovedea că nu deviase niciodată de la disciplina de fier impusă unei femei de lume, făcuse un lucru nepermis – se îngrăşase. Nu fusese nevoie de acea tocană de porc revoltătoare ca să se convingă – fermoarul spunea totul.

Cora îşi aminti prînzul de la New York luat împreună cu Spider Elliott. Atunci Billy avea aerul unei profesioniste, care acum îi lipsea. O altă femeie n-ar fi observat, căci Billy părea mai frumoasă ca oricînd, dar acel lustru datorat orelor de atentă îngrijire, acea întreţinere amănunţită ce numai cu bani se poate obţine, nu mai exista. Unghiile lui Billy nu erau lăcuite şi nici nu sugerau o îngrijire prea atentă. Părul îi crescuse şi, chiar dacă nu-i stătea rău, era lipsit de stil. Se vedea că se machiase în grabă, nu purta cercei. Erau detalii mici... dar relevante.

Întregul episod din acel local putea fi considerat drept un efect al stilului de viaţă din Franţa – un caz serios de aclimatizare – numai că o femeie ca Billy Ikehorn, chiar dacă trăia în Franţa, n-ar fi intrat niciodată într-un local ca acela. Ca să nu mai spunem de Beaujoleais-ul ei! Avusese o atitudine de-a dreptul indecentă. Nu era vorba numai de faptul în sine, de acceptarea acelui vin, ci de tot comportamentul din local şi de masa acoperită cu hîrtie. Toate acestea o nedumereau profund.

Cora simţise demult că se petrece ceva cu Billy, chiar înainte de prînzul acela nefericit. Multe din prietenele ei din Paris îi spuseseră, profund jignite, că Billy le refuza invitaţiile la recepţii şi serate, invocînd tot felul de scuze, deşi la început le vizita cu mare plăcere. În primele ei luni la Paris, Billy invitase diferite persoane să ia masa cu ea la marile restaurante, respectînd regula sfîntă a ospeţiei. Acum, îşi zise Cora, nu mai onora invitaţiile primite şi nu mai oferea mese persoanelor la care fusese. Iar o femeie singură, indiferent cît de bogată sau ce poziţie socială are, trebuie să răspundă tot cu o invitaţie, altfel va fi evitată.

Care să fie explicaţia comportamentului lui Billy? De ce amîna mutarea în casa pentru care să grăbise să plătească o sumă atît de mare? Cora cunoştea toate detaliile acelei tranzacţii, de pe urma

cărcia încasase un comision frumuşel din partea lui Denise Martin.

– N-a reuşit să-şi atingă scopul, gîndi Cora cu voce tare şi se lăsă pe un fotoliu din camera ei de hotel, copleşită de noua ei descoperire. Acum totul căpăta un sens. Cora se interesase în amănunţime de viaţa lui Billy Ikehorn, studiind vechile ziare în care se scrisese de prima ei căsătorie. Biblioteca publică din New York era o sursă de informaţii excelentă. Acolo cercetase cu atenţie fapte de mult uitate, ghicise multe lucruri la care nu se gîndise nimeni, îi depistase lui Billy sursele averii şi-şi făcuse o idee generală despre ceea ce o interesa.

După ce o cunoscuse pe Billy, Cora căutase multe amănunte în ziarele vechi, despre căsătoria ei cu Ellis Ikehorn ce o transformase într-una dintre cele mai bogate femei din lume. Aflase că deşi era o Winthrop din Boston, făcea parte dintr-o ramură săracă şi neînsemnată a uriaşei familii. O Winthrop foarte obscură. Trecutul lui Billy arăta bine pe hîrtie, dar în realitate fusese o secretară care se măritase cu şeful ei, un bărbat al cărui trecut nu era foarte clar. Viaţa alături de el părea strălucitoare, dar cei doi nu ocupaseră un loc important în societate. Cu magazinele „Scruples" rămăsese în atenţia publicului interesat de lumea modei, dar pe Coasta de Vest nu avea nici un fel de viaţă socială. Cea de-a doua căsătorie a ei, cu un italian-american, producător de filme, nu-i adusese nici un avantaj pe scara socială.

Pentru Cora lucrurile erau clare – Billy se mutase la Paris pentru că voia s-o ia de la început. Acum înţelegea de ce Billy refuzase să se căsătorească în New York. Nu izbutea să pătrundă în „vechea gardă". Femeile care reuşiseră să acceadă în elita socială erau aprige şi nu acceptau uşor o nouă intrusă în mediul lor, după ce luptaseră atîta pentru statutul cîştigat. În Franţa, lucrurile se simplificau în mare măsură, deoarece francezii îi acceptau şi îi tratau cu aceeaşi indiferenţă pe toţi americanii bogaţi şi generoşi.

Deci asta era. Billy sosise aici dispusă la generozitate, cumpărase o casă mult prea aristocratică pentru o americană, acceptase, fără să selecţioneze, toate invitaţiile, dar într-un anume moment îşi dăduse seama că ratase şi încercarea aceasta. Poate că-şi făcuse

dușmani influenți în societatea franceză, poate se combinase exact cu cine nu trebuia. Undeva comisese o mare greșeală care-i anulase toate șansele. Desigur că fusese invitată la marile baluri și recepții, dar nu-și amintea să-i fi spus de vreo întîlnire amicală, de acele petreceri care-ți confirmă că ai fost cu adevărat acceptat (la care nici ea nu fusese invitată, își zise Cora profund satisfăcută că mai exista o intrusă).

Deci, Billy își dăduse seama că pierduse acest nou joc. Acum se găsea în faza de renunțare. Devenise indiferentă față de propria-i persoană. Decăzuse! Pur și simplu, Billy Ikehorn nu obținuse ceea ce-și propusese atunci cînd venise la Paris. Era o Cenușăreasă care se întorsese la mătură, căci pantoful nu i se potrivise.

Bineînțeles că sărmana Billy nu se grăbea să se mute în noua ei casă. Niciodată nu s-ar fi simțit bine acolo, indiferent cît de confortabilă încercase să și-o facă. Era ca un hotel unde putea sta oricine dacă avea bani destui. Mare păcat, conchise Cora zîmbind amar. Ea ar fi știut ce să facă cu banii.

– Niciodată! Îți promit Sam, dragul meu, niciodată! Îmi pare așa de rău că am întîrziat! Sper că nu ți-ai făcut prea multe griji. Billy sosise la atelier pe la șapte seara. Traficul a fost îngrozitor astăzi. Se vede că se apropie Crăciunul.

– Nu mi-am făcut griji. M-am gîndit că te-ai hotărît să-ți petreci seara în vîrful Turnului Eiffel. Ea îi sesiză îngrijorarea, chiar dacă tonul era glumeț.

– Nu ești departe de adevăr. Billy îl sărută grăbită și se așeză pe unul din scaunele din trestie împletită ce dădeau atelierului un aer ciudat, de patio.

– Oare de ce toți cunoscuții mei cred că nu am altceva mai bun de făcut decît să-mi pierd timpul cu ei, atunci cînd vin la Paris?

– Te-am prevenit, scumpo, puteai găsi o scuză, îi spuse Sam calm.

– Nu mă lasă inima să-i refuz, dar ziua de astăzi a pus capac.

– Cora asta a ta a apreciat faptul că ai plimbat-o prin Paris? Ți-a mulțumit măcar?

– N-aş putea spune exact.

– Vino aici, scumpo. Meriţi să fii apreciată la adevărata ta valoare. Eşti epuizată.

– Oh, Sam, se tîngui Billy prăbuşindu-se recunoscătoare în braţele lui. Îi înconjură gîtul cu braţele relaxîndu-se pentru prima oară pe acea zi, căci după ce reuşise să scape de Cora fusese nevoită să facă un popas la „Ritz" pentru a-şi schimba hainele.

– Ţi-ai cumpărat pantofi? întrebă el.

Billy îşi privi pantofii Maud Frizon, foarte scumpi, pe care uitase să-i schimbe la „Ritz".

– Oh, da. Nu-i aşa că sînt frumoşi? Cora nu se poate abţine de la cumpărături, mai ales cînd se află la Paris, aşa că m-am luat şi eu după ea. Cred că este pentru prima oară cînd ne petrecem o zi întreagă împreună.

– N-aţi luat prînzul?

– Ba da! N-o să-ţi vină să crezi, dar Cora m-a dus la restaurantul de la „Ritz". Cum nu stă prea rău cu banii, nu m-am simţit vinovată. Billy constatase că, cu cît îl mintea mai puţin pe Sam, cu atît îşi uşura viaţa dublă. De altfel, inventase nişte treburi importante cu care se obişnuise aşa de tare încît i se păreau absolut reale.

De două ori pe săptămînă, joia şi vinerea, Sam era convins că ea pleacă de la Biblioteca Naţională la o franţuzoaică foarte bogată, care locuia în inima arondismentului al VI-lea. Billy îi spusese că le preda copiilor ei engleza şi rămînea şi la cină pentru a le da ocazia să exerseze conversînd. Cînd Sam o întrebase de ce nu se întoarce după lecţii la el, îi spusese că trebuie să doarmă cel puţin două nopţi în camera ei de la hotel din Rue Monsieur le Prince, pentru a-şi păstra independenţa.

Independenţa ei. Ce scuză mizerabilă şi depăşită. I se făcuse lehamite de atîta independenţă. Era sătulă de acest subiect şi de discuţiile cu Sam. Independenţa ei se reducea la munca alături de Jean-François la noua ei casă sau la citirea scrisorilor şi mesajelor primite la „Ritz". Nu avea timp de cumpărături şi se considera norocoasă dacă reuşea să-şi facă pedichiura. Era într-o continuă alergătură tot timpul zilei, apoi se spăla şi se îmbrăca pentru a se

duce la diferite petreceri, astfel încît să-şi facă simţită prezenţa în societatea pariziană. Nu putea să nu mai apară în lume căci cunoştinţele ei s-ar fi întrebat ce s-a întîmplat cu ea.

Cum de-i trecuse prin minte, atunci cînd îl cunoscuse pe Sam, că o viaţă dublă va fi un lucru interesant? Îşi făcuse tot felul de planuri iscusite, se descurcase onorabil cu personalul de la „Ritz", dovedise eficienţă în găsirea unui şofer şi a unui aşa-zis domiciliu, chiar lîngă Grădinile Luxembourgului, unde Sam putea veni oricînd. Reuşise să găsească un sistem de a traversa Parisul fără a se face remarcată, îl ţinea din scurt pe Jean-François neacceptîndu-i ideile grandioase. Într-un fel, totul decursese foarte bine, nimeni nu o văzuse unde nu trebuia şi cu cine nu trebuia şi totuşi începuse să urască această viaţă dublă. Se simţea istovită, plictisită de rolul femeii elegante, bogate şi sofisticate, combinat cu cel al profesoarei din Seattle, interesată de Voltaire şi îndrăgostită nebuneşte de Sam Jamison.

Nu-i făcea plăcere să-l mintă! La cîteva săptămîni după ce se cunoscuseră, Sam o ceruse de nevastă. El îi spusese că după ce vacanţa lor la Paris se va termina, ar fi dispus să se mute la Seattle dacă nu-şi găsea o slujbă în Marin County. Agentul lui de pe Coasta de Vest îi vînduse deja două lucrări. El spera să obţină o bursă din partea Consiliului Artistic şi o asigurase că nu vor locui într-o mansardă. Nu exista nici un motiv pentru care să nu fie împreună.

Dacă ar fi fost cu adevărat profesoara din Seattle, Billy i-ar fi acceptat imediat propunerea, chiar dacă totul se întîmplase mult prea repede şi abia dacă-l cunoştea. Dar Wilhelmina Hunnenwell Winthrop Ikehorn Orsini învăţase ceva despre o căsnicie între un bărbat care nu are nici un ban şi o femeie foarte bogată şi nu îndrăznea să se lase din nou condusă de sentimente.

Ea poseda o avere imensă. Odată îi spusese lui Vito că n-ar putea scăpa de acea avere nici dacă ar vrea... ceea ce nu era cazul. Banii aveau o importanţă colosală. Billy ştia să-şi folosească averea şi avantajul de a o deţine, aşa cum se folosea de propriile mîini. Această avere devenise o trăsătură a propriei persoane. Genul de viaţă pe are o trăia alături de Sam nu era pentru ea. N-ar fi rezistat

prea mult timp. De fapt, ca să fie sinceră, reprezenta un fel de acțiune caritabilă.

Nu. Nu un fel, ci chiar asta, se gîndi Billy, strîngîndu-l tare la piept pe Sam. Trebuia să recunoască chiar şi în acele momente cînd îl mîngîia cu duioşie, că ura cele cinci etaje pînă la mansarda lui, cearşafurile spălate o dată pe săptămînă de o spălătoreasă neglijentă din cartier, frigul din cameră, mîncarea ieftină din restaurantul în care luau cina, cada mică în care de-abia reuşea să se spele, baia înghesuită şi lipsa florilor proaspete şi frumoase. Simțea nevoia să-şi arunce toate lucrurile ieftine pe care le cumpărase de la Galeriile Lafayette pentru rolul ei de Honey Winthrop.

Jessica ar fi înțeles-o, gîndi Billy în timp ce-i acoperea gura lui Sam cu sărutări, Jessica şi-ar fi dat seama că Billy nu-şi dorea neapărat o viață excesiv de luxoasă, dar nici nu putea locui în asemenea condiții mizere numai pentru faptul că iubea.

Billy îşi dorea din tot sufletul să se mute împreună cu Sam în casa spațioasă şi confortabilă pe care ea şi Jean-François o aranjau, în Rue Vaneau, şi se gîndea încîntată cît de bine s-ar potrivi în locul grajdurilor un atelier pentru Sam. Ar trăi fericiți în acea casă încărcată de memoria secolelor. N-ar fi fost genul de viață publică, strălucitoare, pe care o plănuise cînd discutase cu Jessica, ci una intimă, dar adevărată, caldă şi plăcută. I-ar primi în vizită numai pe cei agreați de amîndoi, ar putea călători oricînd ar avea chef, şi-ar cumpăra o casă pe o insulă grecească sau o fermă în Tuscany. Sau ar sta acasă să-şi aranjeze grădina – important era să fie împreună. Dacă i-ar fi făcut plăcere lui Sam, s-ar fi dus să ia masa chiar şi la „Ritz".

Deocamdată nu putea întreprinde nimic pentru viitorul lor comun căci nu era sigură că el va accepta bogăția şi puterea ei şi va continua s-o iubească.

În timpul acelor săptămîni de primăvară şi vară tîrzie Sam insistase să se căsătorească, dar Billy reuşise să-şi păstreze capacitatea de a judeca corect, nelăsîndu-se influențată de sentimente. Ea invocase permanent nevoia ei de independență, astfel că între ei se stabilise o relație bazată nu numai pe plăcerea sexuală, ci şi pe sentimente mult mai puternice.

Continuau să trăiască împreună respectîndu-şi reciproc pretenţiile şi nevoile. Ea intuise că Sam Jamison era un om încăpăţînat, care hotărîse să-şi valorifice talentul conştient că puţini artişti se îmbogăţeau din vînzarea sculpturilor. Billy se convinsese de corectitudinea lui – îi respecta nevoia de libertate chiar dacă nu-i împărtăşea argumentele. De asemenca, descoperise că era foarte mîndru şi se simţea jignit ori de cîte ori ea insista să-şi plătească partea la restaurant sau biletul de film cînd mergeau în Cartierul Latin. Avea încredere în acest om mîndru şi cinstit care o respecta tot atît de mult cît îl respecta şi ea.

Billy îl privise ore în şir pe Sam în timp ce lucra, remarcînd starea de euforie cînd reuşea ceva şi deprimarea atunci cînd dădea greş. Rezistaseră împreună căldurii caniculare din Paris într-o mansardă fără aer condiţionat; închiriaseră o maşină, o dată pe săptămînă, şi merseseră spre Loire, dormiseră în hoteluri mizerabile, împărţiseră mese proaste, suportaseră zile reci şi ploioase. O cunoştea şi la bine şi la rău, se gîndi Billy cu un zîmbet amar, dar nu ştia încă adevărul adevărat. Sosise timpul să i-l spună. Peste două săptămîni Sam avea o expoziţie la Galeria Daniel Templon de pe Rue Beaubourg, proprietatea unui comerciant de avangardă, în cadrul căreia mai expuneau lucrări Helmut Newton şi alţi sculptori de genul lui Sam, creatori pe care-i aprecia numai pentru farmecul lor personal.

În sinea ei, Billy îşi spunea că Sam ar fi putut crea jucării pentru copiii extratereştrilor, dacă aceştia ar exista. Se uita cu interes la sculpturile în formă de arcuri, duble sau triple, îndoite pentru a forma diferite siluete indescriptibile, dar şocante. Fiecare grup era aşezat într-un echilibru instabil pe un suport de lemn. Deşi ştia cît de bine fuseseră fixate, Billy se trezea că le supraveghează de parcă ar fi fost capabilă să renunţe la echilibrul lor monumental şi să se angajeze într-un joc cu reguli necunoscute. Uneori, noaptea, se dădea jos din pat ca să le privească în lumina lunii. Îşi spunea că poate aşteaptă întunericul pentru a-şi face de cap.

În cele din urmă îi împărtăşise şi lui Sam îngrijorarea ei. „Exact asta trebuie să simtă oamenii cînd îmi privesc lucrările", îi spusese el în culmea fericirii.

Negustorul cel tînăr şi deştept, chel şi cu ochelari, dar fermecător, urma să ridice lucrările din atelierul lui Sam. Billy se hotărîse să-i spună totul după terminarea expoziţiei, atunci cînd Sam se va linişti şi nu va mai fi emoţionat la gîndul confruntării cu publicul.

Cum? Cînd anume? Şi cu ce vorbe? Nu ştia. Ocazia se va ivi de la sine.

Sam Jamison stătea rezemat de tejgheaua barului din foaierul Operei, în timp ce Henri încerca fără succes să comande ceva de băut. Henri Legrand, asistentul entuziast al agentului lui Sam, primise două bilete la gala din acea seară şi-l invitase pentru a sărbători terminarea montării expoziţiei. Sam privea fascinat încăperea aglomerată, decorată în stilul Second Empire, supraîncărcat, pe care el nu-l putea suferi. Niciodată nu mai văzuse o asemenea varietate de marmură, aşa de multe candelabre, un decor atît de strălucitor. Clădirea Operei, se gîndi Sam, eclipsa Palatul Versailles.

Opera reprezenta un Paris care-i era total necunoscut. Cînd sosise la Paris, în urmă cu un an, Sam dedicase o lună de zile explorării oraşului. De dimineaţă pînă seara umbla sub braţ cu ghidul Michelin. Mersese pe bulevardele mari de pe malul drept al Senei, apoi pe celălalt mal, traversase toate podurile pentru a admira priveliştea din diferite puncte. Se plimbase pe toate străzile mai importante, şi printr-o mulţime de parcuri, intrase în cîteva biserici, stătuse la mesele nu ştiu cîtor cafenele şi privise oamenii ore în şir. Băuse un pahar la „George al V-lea" la „Plaza Athenée" şi la „Ritz", admirase vitrinele de la Dior, Nina Ricci şi Hermes, văzuse Parisul noaptea şi-l contemplase de la înălţimea Arcului de Triumf. Dar cel mai mult timp şi-l petrecuse în muzee.

După ce fusese în toate punctele de atracţie turistică din Paris, Sam renunţase la acele locuri fără nici un regret. Era timpul să se apuce de muncă. Viaţa în Marais continua să-l intereseze, datorită farmecului aparte al cartierului cu străzile lui mici şi adesea umile, cu tarabele de artizani şi mici negustori, în apropierea cărora se aflau clădirile impozante ale nobilimii din secolul al XVII-lea. Atmosfera acelor locuri îi amintea de doamna de Sévigné, Richelieu

şi Victor Hugo, de toţi regii şi curtezanele pentru care Marais-ul reprezentase casa lor. În acea lună de explorări, Sam descoperise că era imposibil să cunoşti cu adevărat un oraş atît de mare precum Parisul. Dacă trăiai însă în atmosfera intimă a oraşului, în unul dintre cartierele lui, puteai spune că ai cucerit Parisul.

Era bucuros că venise cu Henri la acel spectacol de operă. Avea în sfîrşit ocazia să poarte costumul de gală pe care şi-l adusese de acasă pentru orice eventualitate. Îmbrăcat la fel ca ceilalţi din jur, Sam se simţea invizibil – lucru ce îi convenea de minune. Era o schimbare bine venită după ce se aflase în centrul atenţiei la Galeria Templon unde fuseseră instalate lucrările sale. Atmosfera aceea îl stînjenise, şi îl făcuse să-şi dorească liniştea din atelierul lui. Daniel fusese foarte încîntat de expoziţie. Sam stătuse în mijlocul mulţimii ce se adunase la vernisaj, amestecîndu-se printre numeroşii invitaţi, cu tradiţionalele pahare de băutură în mînă. Nu se simţise în largul lui. Cîţiva dintre invitaţi erau critici şi aveau să se întoarcă pentru a-i privi cu atenţie lucrările ca să-şi scrie apoi cronicile. Nu lipseau nici colecţionarii, posibili cumpărători. N-avea cum să aprecieze efectele acestei expoziţii, dar era mulţumit – sau aproape mulţumit – de munca sa şi asta reprezenta esenţialul.

Henri îi întinse triumfător un pahar şi Sam îl băù în cinstea lui.

– Mulţumesc, prietene, că mi-ai oferit o clipă de destindere în această seară. Dacă nu mă invitai tu aici, acum mă luptam singur, cu o sticlă, într-un atelier gol. Honey predă engleză în seara asta. M-ai salvat de la o depresiune nervoasă.

– N-ai mai fost la operă?

– Niciodată. Prefer pauza primului act, e mai multă animaţie şi vezi femei frumoase.

– Îţi dai seama, sper, că acest monument de prost gust a fost construit pentru ca franţuzoaicele să aibă unde să-şi etaleze toaletele. Faptul că vin la operă nu este decît un pretext. De fapt opera reprezintă un loc de paradă. Dacă n-ar fi un spectacol de gală, oamenii ar veni îmbrăcaţi în jeanşi şi pulovere – dar nu şi cei care ocupă cele mai bune locuri. Deocamdată. Uită-te la cei din partea dreaptă. Trebuie să recunoşti, amice, că sînt exagerat de pretenţios îmbrăcaţi.

Sam privi spre un grup ce se îndrepta către o masă din mijlocul încăperii, unde îi aştepta şampania frapată. Bărbaţii purtau smokinguri, iar femeile rochii de seară; felul în care se mişcau vorbea de la sine despre poziţia lor în societate. Erau atît de siguri că vor fi trataţi într-un mod special, în acea încăpere plină de oameni, încît nici nu se obosiseră să reţină o masă, ca toţi ceilalţi, ci se plimbau graţios ca nişte păuni pe o pajişte. Nici măcar nu priveau în jur, fiind interesaţi doar de cei care făceau parte din cercul lor privilegiat.

Cu siguranţă că îşi dădeau seama că jumătate dintre cei prezenţi îi urmăreau cu atenţie, dar lăsau impresia că nu le pasă. Ai fi zis că se află la un picnic, izolaţi de restul lumii.

– Priveşte-i! Ei dau un sens nou expresiei „lumea este a ta", remarcă Sam.

– Chiar aşa. Uneori mă întreb cum o fi să trăieşti ca ei.

– Nu vom şti niciodată, amice, spuse Sam calm, mutîndu-şi privirea în altă parte.

– Ce frumuseţe! Henri îl trase pe Sam de mînecă. Uite! Blonda aceea în rochie roşie, aceea e pentru mine. Ce părere ai?

Sam îşi îndreptă atenţia asupra unei blonde lascive, angajată într-o discuţie cu bărbatul de lîngă ea.

– Nu-i rău deloc, Henri, te înţeleg perfect.

– Dar de roşcata în catifea verde ce zici? Nici ea nu-i de lepădat, nu?

– Aşa e, amice, văd că faci progrese în învăţarea limbii engleze, spuse Sam rîzînd.

– Văd o femeie care nu este o frumuseţe. Aceea în negru, care stă puţin retrasă. Este o urîtă agreabilă. Să încerc s-o agăţ? Poate că am noroc.

– Eu am să-ţi ţin haina, Henri. Cei mai buni merită să cîştige.

Ochii lui Sam surprinseră o brunetă, care stătea cu spatele spre el şi avea părul strîns într-un coc împodobit cu trandafiri albi. Femeia ciocni paharul cu bărbatul de lîngă ea. Purta o rochie albă din satin, strînsă în talie. Cînd se înclină spre bărbatul care stătea în dreapta ei, cerceii cu diamante străluciră, la fel ca şi colierul greu din jurul gîtului.

Forma gîtului... ţinuta umerilor... felul în care îşi ridica braţele. Imposibil!

– Sam! strigă Henri uluit cînd îl văzu pe prietenul său american croindu-şi drum direct spre masa din centru. Sam! Opreşte-te! Glumeam!

Sam continuă să meargă fără a lua în seamă reproşurile celor pe care-i înghiontea. Se opri brusc în spatele femeii, incapabil de a mai schiţa un gest.

– Billy, spuse o femeie în franceză, domnul din spatele tău ori vrea să-ţi spună bună seara, ori s-a hotărît să-ţi mănînce trandafirii din păr.

Sam se răsuci pe călcîie, traversă în fugă încăperea şi dispăru în lungul scărilor nesfîrşite ce duceau spre ieşire. Ajuns în stradă, opri un taxi. Stătea pe canapeaua din spate obsedat de chipul lui Billy, împodobită cu diamante. Trecuseră nouă luni din aprilie şi pînă acum, nouă luni întregi. Uluiala începea să se transforme în furie. Indiferent care era explicaţia, fusese luat drept de prost. Un prost cum nu se mai pomenise.

La cinci minute după ce Sam intrase în atelier, apăru şi Billy îmbrăcată într-o blană de sobol. Dedesubt se zărea rochia ei albă din satin. Purta pantofi argintii şi toate diamantele cu care o văzuse la operă.

– Care-i povestea ta? întrebă el dur, stînd în mijlocul atelierului.

– Sam, trebuie să mă asculţi...

– Hai, să ne lămurim imediat. Oricum n-am altceva de făcut.

– Îmi dau seama cît de furios trebuie să fii, zise Billy încercînd să-şi păstreze calmul. Sam, îţi jur că de săptămîni de zile tot vreau să-ţi spun. Mă hotărîsem s-o fac după expoziţie, cînd îţi mai trecea încordarea şi teama...

– Îţi mulţumesc pentru grija pe care mi-o porţi. Apreciez foarte mult gestul tău. E minunat să-ţi dai seama că ai fost dus de nas ca un tîmpit.

– Numele de Billy Ikehorn îţi spune ceva?

– Mda. Chiar şi ţăranii din Marin County au auzit de Billy Ikehorn.

– Eu sînt Billy Ikehorn. Dar sînt şi Honey Winthrop. Am fost Honey Winthrop timp de 20 de ani.

- În regulă. Mare scofală. Aflu şi eu un lucru adevărat despre tine.

- Sam, ai înţeles greşit motivul pentru care...

- Prostii! De ce nu mi-ai spus cine eşti după prima săptămînă petrecută împreună? Pentru că n-ai avut niciodată suficientă încredere în mine, ăsta-i adevărul. Nouă luni! De cît timp ai nevoie ca să capeţi încredere în cineva? Ţi-ai spus că nu e bine să aflu de Billy Ikehorn şi de banii ei blestemaţi. Ce dracu' ai crezut că voi face? Ţi-i voi fura, îi voi cheltui? Te-aş fi şantajat?

– Nu poţi înţelege fiindcă nu mă laşi să-ţi explic...

– Nu-i nevoie de nici o explicaţie. Nu m-ai considerat niciodată egal – eu reprezint flirtul tău cu viaţa boemă, gustul picant al vieţii. Oamenii cu care erai în seara asta... ei sînt egalii tăi. Uită-te la tine, uită-te în oglindă şi-ţi vei da seama cine eşti! Dacă n-aş fi implicat în această mascaradă m-aş amuza. Nu ştiam că femeile de genul tău îşi iau drept animale de casă sculptori. Dar nu-i nimic, cît trăieşte omul învaţă. Pleacă dracului de aici, nu vreau să te mai văd niciodată.

– Sam, dar doresc să mă mărit cu tine. Te iubesc!

– Ce porcărie! Cum poţi să îndrugi asemenea gugumănii? Chiar dacă ai vorbi serios, deşi nu te-aş mai putea crede, îţi închipui că m-aş căsători cu o femeie care nu a avut suficientă încredere în mine şi mi-a ascuns adevărul nouă luni de zile? O femeie care n-a îndrăznit să-mi vorbească de banii ei şi m-a minţit în legătură cu locul unde-şi petrecea nopţile? Nu cunosc nici cel mai mic adevăr despre tine, cine eşti tu în realitate, dacă într-adevăr exişti. Crezi că are vreo importanţă dacă te cheamă Billy Ikehorn sau Honey Winthrop? Important este că nu ai avut încredere în mine. De cîte ori ai mai jucat jocul ăsta? Cu cîţi bărbaţi ai mai procedat la fel? Tu şi independenţa ta sfîntă– ai idee cît de tare m-ai jignit? N-am crezut că cineva o să mă facă să mă simt astfel. Ţi-am spus să pleci. Mă cuprinde dezgustul cînd mă uit la tine. Ieşi afară!

– N-am să plec! Trebuie să mă asculţi şi pe mine...

Billy rămase în picioare, în atelierul gol, ascultînd paşii lui Sam în timp ce cobora scările.

13

Nu intenționa să-și spioneze cea mai bună prietenă, gîndea Shasa așteptîndu-l pe Zach într-un restaurant de pe Second Avenue. De fapt, o proteja. Lunea trecută, cînd Gigi plecase să se întîlnească cu Zach, chipul ei trăda o asemenea inocență patetică încît Sasha ajunse la concluzia că-i datora mai multă loialitate lui Gigi, decît fratelui ei.

Dacă femeile ar fi fost întotdeauna solidare, acum n-ar mai fi avut de-a face cu tot soiul de bădărani. Da, pînă și iubitul ei Zach era un mojic, nu chiar ca ceilalți dar, ca să fie sinceră, răsfățat peste poate, se gîndi Sasha cu tristețe. Nu era vina lui că fusese idolatrizat de femei încă din fașă și nici pentru că acum femeile i se dăruiau de bunăvoie. Ca regizor în atmosfera fierbinte a Broadway-ului inspira cele mai fantastice gînduri erotice. Care actriță nu dorea să se culce cu regizorul ei? Nu putea fi condamnat că se lăsa prins în mrejele lor – cine ar fi rezistat unor asemenea avansuri? Pe Broadway nu cîștiga prea mult, în schimb avea parte de o mulțime de aventuri amoroase.

Acum, cînd Gigi ajunsese la concluzia că n-avea stofă de mare tîrfă, nu putea s-o lase să se aprindă prea tare după Zach. Sasha trebuia să acționeze, în calitatea ei de prietenă mai mare și mai înțeleaptă. Trebuia s-o ferească de dezamăgirile care o pîndeau, să-i deschidă ochii în fața pericolului masculin. Trebuia să-și avertizeze fratele, care, fără să-și dea seama, putea s-o seducă pe această ființă dulce și nevinovată, adică pe Gigi.

Zach își sărută cu tandrețe sora și se așeză pe locul din fața ei.

– Dacă n-ai fi sora mea mai mică te-aș considera o femeie foarte sexy.

– Dar sînt, Zach, spuse Sasha cu o severitate neobișnuită.

– Atunci trebuie să spun că arăți splendid. Dacă te-ar vedea mama, s-ar îmbolnăvi imediat de inimă. Cînd ai de gînd să te prezinți așa în fața familiei?

– Nu înainte de a mă mărita, dacă o voi face vreodată. N-am întîlnit încă nici un bărbat demn de mine. Tipii pe care-i cunosc nu sînt decît niște paiațe. Nu mă pot imagina căsătorită cu un asemenea bărbat.

Zach rîse și ignoră remarca lui Sasha la adresa sexului masculin.

– Fetițo, mama știe cu ce te ocupi. Crezi că-și imaginează că porți corset pe sub lenjeria de corp?

– Nu vrea să știe mai mult decît trebuie. Dar, Zach, nu ți-am dat întîlnire ca să discutăm despre infantilismul prietenilor mei bărbați sau despre statutul meu în familia Orloff-Nevsky.

– Care e motivul? În afară de nevoia noastră incestuoasă de a fi împreună? Îi zîmbi în felul lui inconfundabil. Expresia lui sugera un bărbat dur și amabil, autoritar și blînd în același timp. Malițiozitatea ce i se citea în privire le spunea femeilor că au de-a face cu un bărbat în toată puterea cuvîntului, dar și cu un prieten de nădejde. Zach Nevsky arăta asemeni unui om crescut în apropierea țărmului era lat în spate și înalt, avea un gît puternic, o față cu trăsăturile expresive, o ținută arogantă ce impunea respect celor din jur. Nasul mare, ușor coroiat ar fi constituit cel mai atrăgător element al feței alungite dacă n-ar fi fost în dezacord cu zîmbetul sardonic. La douăzeci și opt de ani, Zach era un bărbat matur și înțelept.

– Oh, Zach, oftă Sasha privindu-l dusă pe gînduri, nu vorbi așa.

– Sasha, asta este singura modalitate ca un frate și o soră să-și aprecieze la adevărata valoare prietenia, avînd în vedere că ei sînt inamici prin naștere.

– Tu și teoriile tale, spuse Sasha dezarmată.

– Se pare că ai o problemă. Spune-i lui tăticu'.

– Mă îngrijorează Gigi.

– Ce-i cu ea?

Pare alarmat, își zise Sasha. Fără îndoială că se simte vinovat. Deci, intervenția ei era oportună.

– Zach, știi că Gigi nu este o fată oarecare, nu?

– N-am mai întîlnit o altă Graziella Giovanna Orsini, spuse el rigid.

– Ți-a spus cum o cheamă!

– Eu am întrebat. De ce, e vreun secret?

– Mie mi-au trebuit luni de zile ca s-o conving să-mi spună numele ei întreg. Îl consideră prea formal.

– Eu cred că i se potrivește, spuse Zach oarecum stînjenit. Deci, care-i problema?

– Este o persoană foarte sensibilă, Zach. De parcă el n-ar ști, se gîndi Sasha. Bărbații sînt niște ticăloși.

– E bine că-i așa. Voiai să fie insensibilă? Să recurgă la sensibilitate doar cînd are vreun interes?

– Ar putea fi foarte ușor rănită.

– Asta se poate spune despre aproape toți oamenii. Toți sîntem vulnerabili. Chiar și eu și chiar și tu. Eu sînt de-a dreptul hipersensibil! Pînă și mama poate fi ușor rănită în sentimentele ei. Numai că n-am încercat niciodată să aflăm cît de ușor.

– Zach, nu mai face pe prostul. Încerci să mă împiedici să spun ce am de spus pentru că nu vrei să mă asculți. Fii atent! Gigi are un tată ticălos, iar mama ei a murit și a lăsat-o singură într-un moment dificil din adolescența ei. Mama vitregă a dispărut prinsă în mrejele Parisului, nu se știe unde. Gigi nu primește de la ea decît un telefon, cînd și cînd. Poate că nu mai vrea să se întoarcă. Deci, cu excepția mea, nu mai are pe nimeni și nici de slujbă nu e prea încîntată... așa că, tu și cu mine trebuie s-o tratăm pe Gigi cu multă delicatețe și tact. Să fim blînzi cu ea. Mă înțelegi, Zach?

– Un tată ticălos, zici?

– Chiar așa. N-a mai auzit de el de peste un an. Nici măcar o vedere nu i-a trimis. Ea e a nimănui. Și eu am impresia că s-a cam legat de tine, e un fel de transfer de sentimente.

– Nu-i adevărat, spuse Zach categoric. Totul este doar în imaginația ta.

– Spui așa, Zach, pentru că ai devenit insensibil în relațiile cu femeile. Te-ai obișnuit atît de mult cu succesele tale ușoare și efemere, încît nici nu mai observi cînd o fată visătoare ca Gigi îți

noarbe fiecare cuvîntel de parcă ai fi un oracol. Nici n-ai idee de cîte ori te citează cînd discutăm, parcă ai fi o autoritate incontestabilă.

- Mda, sigur, spuse Zach neîncrezător. Autoritate în ce materie? În problemele ei de serviciu?

– În mare da, dar acesta este doar un aspect. De fapt ea tînjeşte după tine. Cînd începi să devii obsedat de o persoană, să-i tot aduci numele în discuţie chiar şi atunci cînd nu e vorba de ea... Ei bine, pînă şi tu ştii ce înseamnă asta. Nu mai am nici un dubiu, este începutul unei iubiri.

– Ce-s prostiile astea? întrebă Zach enervat. Ce tot îmi spui de preferinţele unei şcolăriţe şi de aceste dulcegării ce nu-şi au sensul? Nu mă aşteptam din partea ta la aşa ceva. O iubire este prin natura ei nevinovată şi juvenilă.

– Am încercat să-ţi spun că Gigi ia mult prea în serios discuţiile voastre şi că se implică în această relaţie mai mult decît te aştepţi tu.

– Sasha, spune o dată ce ai de spus! Nu te mai învîrti în jurul cozii, explodă Zach.

– Dacă nu încetezi cu sfaturile şi cu discuţiile tale, pînă la urmă se va îndrăgosti de tine.

– Ce glumă bună!

– O cunosc pe Gigi şi-ţi garantez că asta se va întîmpla. S-ar putea chiar să fie prea tîrziu.

– Foarte amuzant, spuse Zach furios. Acest prînz face parte din comedia pe care voi două mi-aţi pregătit-o, nu-i aşa?

– Despre ce vorbeşti?

– Hai, Sasha, nu mai face pe nevinovata! Ea te-a trimis, nu-i aşa? Sau a fost ideea ta? Care dintre voi a avut această idee diabolică? Care dintre voi a hotărît că nu sufăr destul? Oh, ştiu cum gîndiţi voi două despre cît de tare trebuie să sufere bărbaţii, dar nu mi-am închipuit niciodată că o să aplici metoda cu propriul tău frate! Unde ţi-e spiritul de familie?

– Tu... tu suferi? Ai spus cumva că suferi?

– Exact, şi acum îmi pui sare pe rană. Torturează-mă şi bucură-te de suferinţa mea! Ce ţi-am făcut ca să merit un asemenea tratament, asta vreau să ştiu!

– Zach, taci din gură. Trebuie să mă gîndesc, spuse Sasha speriată.

– N-ai la ce să te gîndeşti. Tu şi micuţa ta prietenă aţi învins. Savurează-ţi victoria. De ce dracu' mă mai frămînt eu atîta? „Bărbaţii mor din cînd în cînd, viermii îi mănîncă, dar nu dragostea e de vină". Ei bine, am noutăţi pentru Shakespeare; mai mult ca sigur că nu ştia. El nu obţinuse o diplomă universitară şi cu siguranţă că nu m-a întrebat pe mine.

– Tu suferi din dragoste, întrebă Sasha uluită.

– Nu încă, încă n-am murit, dar aşa se va întîmpla dacă nu-mi revin la timp. Şi nu se poate spune că nu ţi-a povestit totul! Bănuiesc că voi două vă distraţi de minune pe seama mea – două vrăjitoare şi victima lor. Oh, a început ca la carte, cu acele întrebări timide puse cu o voce tremurîndă, ca să mă facă să mă simt mare şi important, protectorul ei. Şi modul în care mă privea, de parcă eu aş fi deţinut secretul universului; tu ai învăţat-o să mă dea gata cu acea privire? Şi apoi m-a întrebat dacă poate să vină la mine – tulburată – Dumnezeule, exact aşa s-a exprimat. O jumătate de oră mai tîrziu m-am trezit că gustam din cea mai bună mîncare ce mi s-a oferit vreodată, în timp ce ea stătea departe de mine şi arăta al dracului de bine cu şorţul ei de bucătărie. N-am mai fost în stare să mănînc. Şi-n tot acest timp mi-a povestit de ea şi de englezul ei, de povestea lor petrecută în California, de tipul care i-a frînt inima şi voia să fugă de ea fără măcar să-şi ia la revedere. Probabil că a inventat toată povestea ca să mă facă şi mai gelos decît sînt. Pe urmă mi-a spus că nu se poate întîlni cu mine căci are alte angajamente, de care nu vrea să-mi povestească. Tot tu ai învăţat-o şi asta, nu-i aşa? Afla că mă voi răzbuna într-o zi, Sasha. Într-o zi am să ţi-o plătesc!

– Spune-mi că nu e adevărat ce aud, imploră Sasha.

– Aşa, bucură-te! Şi faptul că n-am reuşit să mă ating de ea – tot lucrătura ta este. Îţi recunosc stilul. Mai întîi fraierul trebuie adus într-o stare jalnică, în care să nu mai judece cum trebuie, apoi i se permite doar un sărut uşor pe vîrful nasului sau pe creştet şi dacă se poartă foarte bine şi pe obraz, dar nu mai mult de atît!

Nimic mai mult! Şi spune-i că ţi-e teamă să nu te legi prea tare de el – auzi, să se lege de mine – dacă-i permiţi să te sărute pe buze... pe buze, exact aici s-a oprit! Mda, asta a fost lovitura de graţie. Dar chestia cu „să nu se lege prea tare de mine" m-a dat gata. N-am mai auzit o asemenea scuză în viaţa mea – de unde dracu' ai învăţat trucurile astea? Din Jane Austen? Henry James? Kama Sutra?

– Iisuse!

– El n-a spus nimic despre chestia asta cu afecţiunea. Sasha, îţi recunosc principiile şi, idiot cum sînt, nu le-am luat în seamă. Dar nu cred că e bine ca o fată inocentă, cum probabil că a fost ea înainte de a te cunoaşte, să fie contaminată de ideile tale bolnave, de ura faţă de bărbaţi. Şi nu mai arbora mina asta uluită. Tu ai pus la cale totul, aşa că nu te mai preface.

– Oh, Zach! Mă vei ierta vreodată?

– Desigur, poate peste zece mii de ani lumină sau cînd voi pune mîna pe Gigi şi voi reuşi să-i fac ceea ce doresc cu atîta ardoare. Acum termină-ţi singură prînzul, eu mă întorc la teatru.

Sasha privea fix în farfurie, cu ochii înlăcrimaţi. Săracul Zach, scumpul de el, iubitul ei Zach. Încet, foarte încet, pe faţă îi apăru un zîmbet triumfător. Tot ce ştia Gigi ei îi datora. Nu reuşise la fel de bine cum ar fi reuşit ea, dar... învinsese. Săracul Zach. Bărbaţii trebuie să sufere.

– Ştii ce cred eu? Primii mormoni au avut intenţii bune, spuse Gigi examinînd unul dintre cele mai reuşite articole de lenjerie pe care le achiziţionase, după ce le aranjase cu multă grijă, bucată cu bucată.

– Da?

În mod obişnuit Sasha ar fi răspuns altfel, dar căpătase respect pentru Gigi. Prietena ei juca tare cu Zach şi Sasha se hotărîse să nu-i pună nici o întrebare directă, dar tot ce-i spunea Gigi putea fi un indiciu legat de planul ei diabolic.

– Nici nu ştii cît de fericite şi împăcate par soţiile lor. N-ai văzut fotografia din ziarul de azi-dimineaţă, cu mormonul care are o mulţime de neveste, deşi li s-a interzis acest lucru?

– Şi ce-i cu asta?

– M-a izbit faptul că par mult mai împăcate cu soarta lor decît alte femei pe care le cunosc. Apoi m-a uimit mormonul Kappa Kappa. Douăsprezece femei şi un singur bărbat, probabil că ăsta este raportul potrivit pentru fericire.

– Gigi, ştii cum gîndeşte Sasha Nevsky – trei tipi şi o femeie, asta-i proporţia ideală.

– Şi eşti fericită aşa? Te plîngi că sînt toţi fără experienţă şi imaturi, chiar şi cei mai buni dintre ei. Te-ai gîndit vreodată să-ţi exprimi ideile în faţa unor femei dintr-o comunitate închisă? Încearcă să te gîndeşti, Sasha. Pune-ţi în funcţie celulele nervoase. Unsprezece femei pe care le simpatizezi, cu care te simţi bine şi poţi conversa aşa cum nu reuşeşti s-o faci cu nici un bărbat. Închipuieşte-ţi copiii tăi alergînd la un loc cu fraţii şi surorile lor vitrege, îngrijiţi mai bine decît alţii şi treburile casnice mult mai uşoare, căci ar fi atîtea perechi de mîini care să le rezolve. Şi vei face dragoste doar de cîteva ori pe lună, dar asta n-are importanţă, căci sexul este depăşit şi gelozia exclusă, deoarece şi celelalte femei vor fi tratate la fel.

– Hmm, nu ştiu ce să zic. În privinţa sexului mă abţin de la comentarii, dar fac pariu că măcar una dintre soţii va fi urîtă de toate celelalte, spuse Sasha gînditoare.

– Şi una care să le reprezinte pe toate celelalte – regina mamă, un fel de Miss Simpatie. Dar ea ar fi atît de agreabilă încît nici n-ai putea s-o invidiezi. Gigi stătea turceşte pe podea, ţinînd în mîini o jachetă de interior cu mîneci largi, din crep tivit cu dantelă, pe care intenţiona să i-o dăruiască lui Dolly, de sărbători.

– Dar cum rămîne cu personalitatea ta? Ai fi eclipsată de celelalte femei. Ţi-ai pierde identitatea.

– De ce? Dacă ai drepturi exclusive asupra unui bărbat înseamnă că-ţi păstrezi identitatea? Ai fi tot aceeaşi persoană, numai că vei şti exact ce te aşteaptă în viitor, nu-ţi vei mai face probleme în privinţa bărbaţilor şi a modului lor ticălos de a se purta, nu vei mai suferi de depresiune, vei trăi fără teamă de singurătate, sau de bătrîneţe, vei înainta în vîrstă la fel ca şi celelalte femei din jurul tău...

Sasha, ar fi ideal! N-ai mai duce o viață bazată pe relația ta cu bărbații, ci vei trăi pur și simplu! Gigi vorbea cu atîta convingere și încîntare încît Sasha o privi alarmată.

– Ai prezentat situația într-un mod foarte convingător. Îmi dai timp de gîndire înainte de a mă alătura lor?

– Cît vrei tu, spuse Gigi generoasă. Oricum este ilegal, dar ideea în sine mă încîntă.

Da, își zise Sasha, știu de ce ideea de a fi soție de mormon atrage. Ca oricare fată care umblă după Zach, auzise cu siguranță de toate inimile frînte pe care le lăsase în urmă și de dramele cauzate de el. Acum, Gigi avea un ascendent asupra lui Zach, chiar dacă nu-și dădea seama de asta. Cunoscîndu-i trecutul ar fi trebuit să-și facă griji dacă voia să-l păstreze. Kappa Kappa mormon, cu Zach capul familiei, ar fi fost o soluție. Poate cea mai bună.

– Dacă nu aranjez astăzi toate cadourile de Crăciun, nu mai ofer nici unul, spuse Gigi. Cred că acesta este perfect pentru Billy. Puse deoparte jacheta și luă un compleu. Neglijeul era dintr-o dantelă neagră foarte transparentă și avea bretele din satin. Începu să-l fluture în fața lui Sasha.

– A fost făcut în 1920. La această costumație poți purta portjartier și ciorapi negri din mătase. Nu ți se pare foarte franțuzesc? Am scris și biletul. Vrei să ți-l citesc?

– Desigur, spuse Sasha încercînd să nu fie invidioasă, deoarece îi plăcea și ei compleul.

– *Unde se duce ea?* – acesta este titlul, precizã Gigi și citi mai departe:

Numele ei era Nora. Da, chiar așa, Nora, un nume simplu și frumos. Bărbații sofisticați și suspicioși ar fi trebuit să știe mai bine, dar ei sînt prea proști, nu-i așa? Au avut încredere în ea din cauza acestui nume. Și-au pus toată nădejdea în zîmbetul ei atrăgător, timid și dulce, în ochii ei nevinovați, în ezitările ei, în obrajii înroșiți feciorelnic și i-au dăruit inimile lor. Dar cum ar fi putut ei să ghicească că Nora purta o lenjerie din dantelă, chiloți și cămășuță, pe sub bluza cu guler înalt și fusta impecabil plisată? Nora ar fi trebuit închisă într-un turn. De ce? Deoarece după ce

unul dintre iubiții ei cădea în somnul satisfacției totale pe care numai o noapte cu Nora ți-l putea da, ea se furișa din pat și pleca să danseze numai în cămășuță și chiloței și cu niște pantofi aurii în picioare, în locuri necunoscute de bărbații care o iubiseră. Ea dansa cu bărbați pe care n-avea să-i mai întîlnească niciodată, bărbați ce plecau dimineața gîndindu-se numai la ea și care n-o puteau uita niciodată, dansa pînă cînd luna apunea lăsînd loc pe boltă soarelui. (Bineînțeles că Nora purta pe deasupra o haină de blană ca să nu-i șocheze pe taximetriști.) Nora se întorcea, întotdeauna, în pat înainte ca iubitul ei să deschidă ochii. Și trebuia trezită cu sărutări. Oh, da, Nora era mult prea bună pentru orice bărbat, Nora dansatoarea, veselă, frumoasă, inimoasă și necredincioasă.

– Gigi! Sasha izbucni în lacrimi. Gigi, nu-i poți da biletul ăsta lui Billy. Știi foarte bine că pentru mine l-ai scris! Spune-mi că nu l-ai citit doar ca să vezi cum reacționez!

– Oh, Sasha, n-am vrut să te fac să plîngi! Bineînțeles că este pentru tine! Pe tine te caracterizează, din cap pînă-n picioare, nu pe Billy. Dar nici nu am cadoul și n-am făcut nici desenul.

– Ai tot timpul, spuse Sasha trăgîndu-și nasul. Lasă-mă să încerc compleul ăsta.

Peste două minute, reveni o Nora cum nici Gigi nu-și imaginase; ea o luă pe Gigi în brațe și începură să valseze prin sufragerie.

– Îți vine ca turnat, spuse Gigi oftînd satisfăcută, cînd Sasha îi dădu drumul. Căutase mult timp ceva care să i se potrivească prietenei sale.

– Acum nu-ți mai trebuie decît haina de blană și ești gata pentru noaptea cea lungă.

– Ce-ar crede femeia mormon, niciodată invidioasă, despre o asemenea idee? Ar provoca tulburări în „Paradisul mormon", Gigi. Doar dacă n-ai găsi cîte o piesă de genul ăsta pentru fiecare.

– Este unică, toate lucrurile mele sînt unice.

– Dar ce-i dai lui Billy?

– Asta! Gigi despături un satin auriu, greu și-l puse peste jeanși și pulover. Era mult prea lung pentru ea, chiar fără trena scurtă ce

i se strînsese la picioare. De la umeri şi pînă spre talie satinul era acoperit cu o dantelă de asemenea crem, prinsă de satin în diverse puncte prin fundiţe de catifea albastră.

– Ce Dumnezeu mai e şi asta?

– Este lucrul cel mai rar şi cel mai preţios pe care-l am – o toaletă specială pentru ceai. Pe la începutul secolului, femeile purtau asemenea cămăşi cînd îşi invitau prietenele intime la ceai. Crezi că este exagerată?

– E perfectă pentru Billy. Ai scris şi biletul?

– Nu încă. Trebuie să mă mai gîndesc. Mi-o imaginez pe Billy purtînd această toaletă în noua ei casă din Paris, într-o după-amiază de iarnă ca aceasta, turnînd ceaiul unor descendenţi ai personajelor lui Proust; sau într-o casă pe apă în Kaşmir; sau în Scoţia, într-o după-amiază ploioasă cînd nu poţi merge la vînătoare de potîrnichi...

– Billy nu vînează potîrnichi...

– Zău, Sasha, ştii care-i marele tău defect? Nu prea ai imaginaţie. E potrivită pentru orice timp şi loc dacă vrei să fii strălucitoare şi deosebită. Uite, pijamaua este pentru Jessica. Mie îmi sînt prea mici aşa că ar trebui să-i fie tocmai bune, spuse Gigi agitînd două piese din muselină roz-pal, ce aveau la gît, manşete şi pantaloni volane în stil Pierrot. Este franţuzească şi datează din 1920... Ce zici? I se potriveşte?

– Crezi că este suficient de sexy? întrebă Sasha nesigură.

– Lenjeria nu trebuie să fie neapărat sexy. Această pijama este adorabilă, la fel ca şi Jessica. Iar asta este pentru Emily Gatherum, spuse Gigi, arătîndu-i Sashei un sutien cu găuri în dreptul sfîrcurilor.

– N-ai să îndrăzneşti!

– Nu! De fapt este pentru mine. Prin amabilitatea lui Frederick al Hollywoodului, 1960. Emily n-ar înţelege.

– Şi ce-o să faci cu el?

– Nu-i aşa că mori de curiozitate, domnişoară Nevsky? Este cunoscut drept „instrumentul de luptă al curtezanelor" şi nu cumva să încerci să mi-l iei. Eu am mai multă nevoie de el. Acum, du-te şi te schimbă şi dă-mi cadoul de Crăciun ca să-l pot împacheta împreună cu desenul. Mai am de scris şi pentru Billy, Dolly, Jessica şi

Mazie. Uitasem – chiloții aceia minunați, de culoare maro, din mătase și șifon, sînt pentru Josie Speilberg. Datează din 1930 și ea e singura femeie pe care o cunosc care mai poartă chiloți normali. Celelalte lucruri, cămășuțe și dantelării sînt pentru Emily și prietenele mele de la „Voyage to Bountiful". Of, o să reușesc să scriu atîtea bilete în după-amiaza asta? N-ar fi trebuit să te las să mă deranjezi. Uite ce tîrziu s-a făcut.

– Gigi, îți voi împacheta eu toate cadourile dacă mă lași să arăt toate lucrurile și biletele celorlalte fotomodele de la mine. Te rog. Le voi lua doar o zi, iar pînă la Crăciun mai sînt cîteva săptămîni.

– Chiar crezi că le-ar interesa? întrebă Gigi tentată de idee.

– Fără îndoială. Fotomodelele care prezintă lenjerie trebuie să arate și mai bine decît celelalte manechine – se cere un trup suplu, dar împlinit, cu forme frumoase, astfel încît lenjeria să nu atîrne ca pe un băț. Uneori, mai ales în ajun de Crăciun, sîntem un pic cam deprimate căci avem impresia că nu arătăm cum trebuie. Da, chiar și Sasha Nevsky trece prin asemenea momente. Pe fete le-ar ajuta foarte mult dacă ar vedea ce purtau înainte femeile.

– Bine... dar numai pentru o zi. Sutienul nu ți-l dau. S-ar putea să am nevoie de el.

– Au văzut toate asemenea sutiene. Încă se mai fabrică... exact același stil. Jumătate dintre femeile din Des Moines au unul ca ăsta acasă. Se numește „Special pentru sîmbătă noaptea".

– Depresiunea din Ajunul Crăciunului este un fenomen binecunoscut. Am citit totul despre el în *Dear Abby*. Nu-i periculoasă criza asta, era mai rău dacă nu treceam prin ea, spuse Dawn Levine pe un ton neconvingător, strîngîndu-și cordonul rochiei pe care o purtase în camera de prezentare a „Fraților Herman". Trist este că *Dear Abby* nu scrie nimic despre motivul îngroșării taliei mele, cu cîteva săptămîni înainte de Crăciun. Poate că Ame Landers va scrie ceva despre fenomenul psihologic al îngrășării din Ajunul Crăciunului... N-ar putea fi ca o sarcină falsă? Părul blond îi cădea în șuvițe strălucitoare peste umeri și îi acoperea ochii de păpușă.

– Nu te mai văicări, scumpo, îi răspunse Sally Smart. Dacă te-ai

îngrăşat, şi asta se vede cu ochiul liber, înseamnă că ai consumat opt mii de calorii care nu s-au ars – aşa-mi spune mama. Zice că e datoria ei de mamă să-mi trîntească adevărul în faţă. Sally îşi dădu părul şaten după urechi şi-şi încreţi nasul privind-o pe Dawn. Să-i comunici asta lui Dear Abby, o sfătui Sally cu un aer ursuz, să vedem ce-o să mai aibă de spus. Las-o să încerce să te convingă că reţii apa, dar nu-mi cere să-ţi împărtăşesc disperarea.

– Mulţumesc, Sally, mă simt mult mai bine, îi reproşă Dawn. Eşti la fel ca mama ta. Te merită. Nu cumva ţi-a spus că acea mică bubiţă de pe bărbia ta se face din ce în ce mai mare şi că va înflori, probabil, chiar de Crăciun? Bineînţeles că nu contează; oricum, nu aveai nici o întîlnire, nu? Şi nici în noaptea de Anul Nou, nu-i aşa?

– „De Crăciun toată lumea cîntă şi se simte bine, pentru că el nu vine decît o dată pe an". Voi n-aţi auzit aceste vorbe la şcoală, întrebă Rosa Modena, al treilea fotomodel, în timp ce îşi cerceta îngrozită picioarele. Încep să fac varice, le anunţă ea cu răsuflarea tăiată. Doamne Dumnezeule, s-a zis cu cariera mea! Hai, spuneţi-mi careva că la douăzeci şi doi de ani nu se fac varice!

– Nu neapărat, o „linişti" Sally. Se poate întîmpla oricînd. Şi mai termină cu „veştile bune", altfel te trimit să faci tu cumpărăturile pentru cei nouă copii ai surorii mele.

– Credeam că îi adori, protestă Dawn.

– Nu şi de Crăciun. Copiii primesc cadourile, aşteaptă cu încîntare şi emoţie ziua cea mare, le place la nebunie să cînte acele colinde stupide, iar noi sîntem obligaţi să fim alături de ei. Şi dacă ţi se pare că buba mea din bărbie se face din ce în ce mai mare, ar trebui să mi-o vezi pe cea de pe fund.

– Dacă Sasha nu vine cu sandvişurile noastre încep să plîng, anunţă cu voce tare Rosa. Urăsc Crăciunul, îmi urăsc picioarele, mă urăsc pe mine, pe prietenul meu şi mai ales pe voi două!

– Se pare că am ajuns la timp, spuse Sasha intrînd grăbită, cu cutia cu sandvişuri, căci era rîndul ei să le cumpere. Încă un minut şi trei fete respectabile, care în mod normal se poartă ca nişte doamne, s-ar fi sfîşiat între ele. Poftim, mîncaţi şi, pentru Dumnezeu, nu mai discutaţi despre Crăciun, prefaceţi-vă că este 4 iulie.

Neprețuita voastră Sasha Nevsky, grijulie ca de obicei, v-a adus ceva care o să vă ridice moralul ca să puteți suporta mai ușor această zi.

Sasha le privea nerăbdătoare, iar zîmbetul ei trăda încordarea în așteptarea reacției fetelor la ceea ce le pregătise.

În timp ce Sally, Rosa și Dawn înfulecau, ea scoase din ascunzătoare cele două geamantane în care adusese lucrurile lui Gigi. De îndată ce fetele terminară prînzul frugal, ea deschise valizele și scoase, unul cîte unul, cadourile de Crăciun pe care Gigi le cumpărase pentru prietenele ei. Le prezentă fiecare piesă și o trecu mai departe ca să fie examinată. Fetele admirau lenjeria scoțînd exclamații admirative la atingerea materialului, căci lenjeria purtată de ele era din bumbac sau nailon, iar linia necunoscută.

În timp ce le citea biletele lui Gigi, Sasha remarcă schimbarea petrecută în dispoziția colegelor – grijile, nemulțumirea și ezitarea dispăreau, fiind înlocuite de încîntare și uimire. Păreau niște copii ce ascultă o poveste fantastică.

– Aș putea... să... ? Sally cea rea de gură le arătă toaleta pentru ceai destinată lui Billy și ceru, umilă, permisiunea de a o proba.

– Te rog să fii atentă, o avertiză Sasha incapabilă de a rezista rugăminții lui Sally.

Sally își scoase rochia și îmbrăcă toaleta din satin. O aranjă cu grijă pe umeri, își strecură brațele în mînecile din dantelă și făcu cîțiva pași înainte astfel încît trena să cadă în spatele ei.

– Dumnezeule, exclamă ea, mă simt... of, nici măcar nu-mi găsesc cuvintele... oricum mai puțin rea decît sînt. Oh, Sasha, chiar trebuie s-o mai dezbrac?

– Mi-e teamă că da.

– Voi mai citi o dată biletul, spuse Sally adoptînd o ținută impunătoare. Ascultați:

Provenea dintr-o veche familie englezească și fusese botezată Mary-Jane Georgina Charlotte Alberta, dar insista să i se spună Georgie. Părinții au supravegheat-o îndeaproape căci era înspăimîntător de frumoasă... Profesorul de călărie și cel de muzică s-au bătut pentru ea în duel, deși nu împlinise decît

cincisprezece ani. Aga Khan îi oferi o mulțime de bani, cîștigați la cursele de cai de la Newmarket, moștenitorul unui ducat îi dărui inima, mîna și coroana lui, un mare bancher îi dădu un șirag de perle roz ce fuseseră adunate timp de zece ani. Dar pe Georgie n-o interesau banii sau bijuteriile, nici alte bogății sau alte nobiliare, ea căuta dragostea adevărată. Și a găsit-o cînd a împlinit șaptesprezece ani, în persoana celui mai fermecător bărbat din Londra... violonist la Café de Paris. Părinții ei nu și-au revenit niciodată de pe urma șocului suferit! A pierdut acea dragoste la optsprezece ani și a găsit alta la nouăsprezece ani. De fapt, Georgie a găsit „dragostea adevărată" de mai mult de treizeci de ori în viață, și fiecare nouă dragoste era mai frumoasă decît ultima. În Veneția o întîlnim alături de un gondolier, în Argentina cu un dansator de tango, în Granada cu un țigan, în New York cu un boxer, iar la Hollywood alături de un scenarist. (Nici cei mai mari admiratori ai lui Georgie n-au fost în stare s-o urmeze!) Din fericire, Georgie putea să iubească oricît de mult pentru că inventase un joc încă pe vremea cînd avea optsprezece ani și jumătate, pe parcursul cîtorva săptămîni petrecute cu un pocher și un inspector de poliție. În fiecare după-amiază, îmbrăcată în toaleta ei de ceai, Georgie își petrecea timpul învelind în fața ceștii de ceai și a sandvișurilor. Tava îi era adusă în dormitor de majordom. Oare observase cineva cît de des își schimba Georgie majordomii? Sau cît de tineri și arătoși erau? Cînd o femeie aduce societății asemenea servicii își permite să-și îndeplinească toate fanteziile. Așa gîndea Georgie și așa proceda. Și majordomii la fel. Norocoasa Georgie!

Voi adopta și eu stilul de viață al lui Georgie, spuse Sally după ce sfîrși, aproape cîntînd, lectura biletului. Ea știe ce este cu adevărat important. Și nici majordomii n-au avut de ce să se plîngă.

N-ar fi reușit niciodată dacă ar fi chemat-o Mary-Jane, spuse Dawn gînditoare, privind cu jind pijamaua stil Pierrot. În timp ce Sally se aranjase, Rosa strînsese cu dragoste în mîini un combinezon alb din crep și o cămășuță asortată, amîndouă împodobite cu fundițe din satin alb, destinate lui Emily Gatherum.

– Oh, bine, încercați tot ce vă place, strigă Sasha exasperată, întrebîndu-se cum de-şi închipuise că va scăpa doar cu arătatul lenjeriei. Prietenele ei ardeau de dorința de a le încerca. Încercați totul, dar cu multă grijă. Dați-mi înapoi pijamaua Pierrot – este prea mică pentru oricare dintre voi.

Sasha se îmbrăcă şi ea în lenjeria din dantelă neagră, în timp fetele se „strecurau" cu grijă şi îndemînare în lenjeria delicată. Începură să se învîrtă, admirîndu-se una pe alta şi repede organizară o adevărată paradă de modă.

În fața oglinzilor mari stăteau patru femei cu trupuri minunate; fiecare se simțea într-un alt timp şi spațiu, în atmosfera fermecătoare creată de fiecare obiect de lenjerie în parte, într-o altă viață mult mai romantică şi provocatoare. Biletele lui Gigi le făcuseră să înțeleagă că acele lucruri nu reprezentau doar vechi articole de lenjerie, ci o posibilitate de a te întoarce în timp, de a-ți îndeplini un vis, de a trăi pentru o clipă viața dorită. Se simțeau mai grațioase şi mai senzuale ca niciodată, cuprinse de o dispoziție erotică neobişnuită.

Cineva ciocănea în uşă.

– Sînteți îmbrăcate decent, întrebă domnul Jimmy.

Rosa, Dawn şi Sally înghețară şi se uitară speriate la Sasha, de parcă ar fi fost prinse jucîndu-se de-a îmbrăcatul în pod.

– Terminați cu privirile astea vinovate, strigă Sasha. Sîntem încă în pauza de masă, iar el este atît de drăguț încît merită o tratație specială. Intră, domnule Jimmy, strigă ea. Nu sîntem mai indecente decît de obicei.

– Peste o jumătate de oră vor sosi nişte mărfuri de la Higbee's şi... ce se întîmplă aici? Domnul Jimmy privea în jur uluit. Nu le văzuse niciodată pe fetele lui atît de fericite.

– Eu sînt Nora, spuse Sasha păşind înainte şi sărutîndu-l pe frunte, iar diseară noi doi vom dansa pînă în zori.

– Eu sînt Georgie, spuse Sally, şi presimt că tu vei fi noul meu majordom.

– Eu sînt Lola-Antoinette, spuse Rosa, purtînd pijamaua din satin alb a lui Sasha, şi vreau să-ți mulțumesc pentru smaralde...

n-ar fi trebuit... dar dacă tot te-ai derajat... Îl sărută pe frunte.

– Hei, terminați, izbucni domnul Jimmy în rîs, vreți să mă scoateți din afaceri? Hei, dar unde ați găsit lucrurile astea? Mi se pare că... Ei bine, n-are importanță ce mi se pare, nu sînt chiar atît de bătrîn.

– Colega mea de cameră, Gigi, colecționează lenjerie veche, îi explică Sasha. Piesele acestea le dăruiește de Crăciun. Le-am adus să le arăt fetelor. Oh, biletele, trebuie să citești biletele și să te uiți la desene ca să înțelegi ideea. Ea îi întinse biletul Norei și domnul Jimmy se așeză să-l citească.

– S-ar putea să dansăm diseară, Nora, dar eu nu plec mîine pe mare, spuse domnul Jimmy rîzînd. Să vedem biletul tău, Sally. Îi citi repede și îi zîmbi cu zîmbetul acela cu care reușise să vîndă cinci milioane de centuri. Noul majordom, nu? Ei, mulțumesc pentru propunere, Georgie. Va trebui să mă sfătuiesc cu contabilul meu.

– Nu vă faceți griji, domnule Jimmy, spuse Sally veselă. La Georgie nici un majordom nu stă prea mult... după cîte înțeleg eu, se plictisește repede de serviciile lor.

– Citiți-le și pe ale noastre. Rosa și Dawn îi fluturau biletele.

– Aș vrea să pot, dar am venit să vă spun că vor sosi mai mulți cumpărători care doresc să mai comande marfă pentru Crăciun. Așa că, fetelor, pregătiți-vă să prezentați din nou colecția de vacanță. Hei, Sasha, crezi că ai putea să mă pui în legătură cu prietena ta? Mi-ar plăcea să știu mai multe despre aceste lucruri – vei fi și tu prezentă, bineînțeles.

– Voi vedea ce pot face, spuse Sasha simțind că interesul domnului Jimmy îi provoacă un mic fior pe șira spinării.

– O vom face cît mai repede posibil. Eu cred că Nora și Georgie merită deja o primă, ca și mine de altfel.

– Am înțeles, căpitane.

– Ai mai scris pînă acum, Gigi? Domnul Jimmy le invitase la un restaurant italienesc și comandase pentru toți trei.

– Nu, niciodată, cu excepția acestor bilete. Probabil că Sasha îi-a spus că lucrez pentru o rețea de furnizori. Mai precis, mă ocup

de prepararea mîncării. Am început să mă interesez de lenjeria veche cu cîțiva ani în urmă, dar pînă la ziua de naștere a Sashei n-am mai dăruit nimănui obiecte din colecția mea. Mi s-a părut că acea pijama albă din satin i se potrivește numai Sashei. Ea a fost sursa mea de inspirație pentru primul bilet.

– Acea Lola-Antoinette, doamna căreia i-am dăruit cu generozitate diamante, pijamaua pe care o purta Rosa?

– Și pe ea arăta foarte bine, cu toate că sîntem genuri total diferite, spuse Sasha.

– Cam cît timp îți trebuie ca să scrii un asemenea bilet, o întrebă domnul Jimmy curios.

– Depinde, uneori îmi vin imediat ideile, alteori trebuie să mă gîndesc mai mult, dar în medie, cam o jumătate de oră.

– Dar ieri ai compus șase sau șapte într-o singură după-amiază, îi reaminti Sasha. Poate chiar mai multe.

– Din cauza Crăciunului care se apropie rapid, spuse Gigi cu modestie. Îl plăcea domnul Jimmy, Sasha avusese dreptate. Avea bujori în obraji și un păr alb, frumos. Era cam de înălțimea ei, dar cîntarea cam de două ori cît ea. Dacă ar fi purtat o haină de catifea roșie, ar fi arătat ca un autentic Moș Crăciun, își zise Gigi, în timp ce el își bea cel de-al doilea martini. Pînă și nasul era potrivit pentru un asemenea rol.

– Gigi – se întoarse brusc domnul Jimmy spre ea – aceasta este o cină de afaceri, iar oamenii politicoși nu aduc vorba de afaceri decît după primul fel, dar la naiba... am să-ți fac o propunere.

– În legătură cu lenjeria veche?

– Mai mult decît atît. Dacă ți-aș fi văzut colecția aranjată pe un raft nu mi-ar fi venit această idee. Cînd am văzut cum reacționează Sasha și celelalte fete la acea lenjerie și după ce ți-am citit biletele m-am gîndit la ceva. Caut de cîtva timp o modalitate de a ne face mai cunoscuți pe piață. Competiția este din ce în ce mai dură, reclamele celorlalți sînt agresive, iar noi, „Frații Herman", așa mari cum sîntem, nu ne-am dovedit prea inventivi în ultima vreme. M-am gîndit, după ce-am văzut „cadourile" tale, la o nouă colecție. Ce-ar fi dacă aș găsi articole de lenjerie vechi ce pot fi reproduse

perfect, astfel încît să pară originale, dar şi moderne. Aş confecţiona diferite dimensiuni şi, pentru noua colecţie, aş folosi drept reclamă biletele tale însoţite de desene? Ce părere ai?

Dar... dar... eu nu mă pricep la reclame, se bîlbîi Gigi.

Mă pricep eu şi, crede-mă, nu-i mare scofală. Tu nu trebuie decît să scrii biletele, să desenezi şi...

- Domnule Jimmy, opriţi-vă. Gigi a căutat printre sute de articole de îmbrăcăminte pînă a găsit lenjeria pe care a cumpărat-o, îl întrerupse Sasha. Ea se implică emoţional în achiziţionarea lor, o inspiră. N-ar putea scrie despre ceva care nu-i spune nimic.

- Nici nu-i pretind aşa ceva. O voi trimite chiar pe ea, însoţită de cîţiva oameni, să facă cumpărăturile. Pot trimite o echipă specială să caute, în toată ţara, urmînd ca Gigi să aleagă ce crede de cuviinţă. Piesele de colecţie le va alege întotdeauna ea. Eu voi decide din punct de vedere practic, dar toţi vom lua parte la hotărîri. Sasha, tu vei supraveghea întregul proces.

– Staţi un pic, domnule Jimmy, tot vorbiţi de reproducerea lor. Farmecul colecţiei mele constă în faptul că fiecare articol este unic, excepţional.

– Asta nu se poate, Gigi, spuse el cu hotărîre. Nu într-un mare magazin ca „Fraţii Herman". Bineînţeles că vor fi reproduse, dar priveşte şi altfel lucrurile – vor fi cele mai bune reproduceri, numai din fibre naturale, mătase naturală, dantelă originală şi aşa mai departe. Dacă nu vor arăta la fel ca originalele, nu se vor vinde. Mă gîndesc la o colecţie deosebită, numai pentru cîteva magazine, bine alese. Reproducerile nu vor fi ieftine nici la propriu, nici la figurat. Vom promova moda lenjeriei retro, romantice, în rîndul miilor de femei care nu-şi pot face rost de originale. De fapt, încă nici nu ştiu că şi le doresc! Dar vor afla, vor afla curînd!

– Hmm. Gigi se simţea prinsă între entuziasmul ofertei şi rezerva de a face publică o plăcere intimă pe care n-o împărtăşise decît cîtorva prietene.

– Aproape-vechi? Aţi inventat acum acest cuvînt?

– Probabil, spuse el mîndru. Nu-i rău, ce zici?

– Scuzaţi-mă, domnule Jimmy, e corect să numim un lucru absolut-nou, aproape-vechi?

– Gigi, cred că exagerezi puţin în această privinţă, izbucni Sasha. În mod legal nici un obiect nu este considerat antichitate dacă n-are cel puţin o sută de ani. Lenjeria ta are şaizeci de ani, maximum optzeci. N-o consideri lenjerie de mîna a doua, nu? Dar cam asta este. Să nu-şi dea seama de ocazia ce i se oferă, gîndi Sasha încîntată de ideea noii colecţii.

– Fetelor, fetelor, să nu ne îndepărtăm de ideea mea, spuse domnul Jimmy. Nu m-aş putea descurca fără ca Gigi să aleagă lenjeria, fără biletele şi desenele ei. Pentru început m-am gîndit la o colecţie mai mică, cam treizeci de modele. Dacă nu vor avea succes, ceea ce m-ar mira foarte tare, nu va fi nici o pagubă, am posibilitatea să acopăr banii cheltuiţi.

– Şi dacă tot am ajuns aici... spuse Sasha cu subînţeles, gustînd din sherry ca ursul din mierea de albine.

– Da, doamnelor, şi dacă tot am ajuns aici, vă anunţ că Gigi va primi un procent pentru fiecare articol vîndut, dar asta din clipa în care mă voi asigura că am reuşit.

– Eu mă gîndeam la un alt aranjament, spuse Sasha moale, un avans de asigurare, cum există în industria cărţii. Din moment ce Gigi va alege lenjeria, va scrie bileţelele şi va face desenele, ea va îndeplini rolul de editor, autor şi ilustrator. Ar trebui să primească o sumă înainte de a se apuca de treabă şi alta după, cînd sînteţi gata cu producţia. În felul acesta, dacă nu obţineţi nici un profit (Doamne fereşte), ea va fi recompensată pentru efortul depus. Altfel ar însemna că a muncit degeaba. Gîndiţi-vă, domnule Jimmy, treizeci de bileţele, treizeci de desene, treizeci de femei de inventat!

– Interesant punct de vedere, mormăi domnul Jimmy. Dar în cazul acesta eu m-aş transforma din patron de magazin, în patron de editură.

Ascultîndu-i cu atenţie, Gigi îşi dădu seama că se simte atrasă de ideea domnului Jimmy. Pentru ea era o plăcere să umble după lenjerie şi să scrie acele bilete, dar nu se gîndise niciodată că asta i-ar putea aduce ceva bani. Îşi drese glasul.

– Agentul meu literar, domnişoara Nevsky, a găsit o soluţie ce mi se pare rezonabilă, declară Gigi, vorbind exact ca Emily

Gutherum cînd făcea uz de toată autoritatea ei. Bineînțeles că va negocia cuantumul avansului cu dumneavoastră, domnule Jimmy, în absența mea, lucru pentru care va primi o sumă adecvată. Persoanele creative nu trebuie să aibă de-a face cu partea financiară a unei afaceri. Îmi alungă inspirația. Numai gîndindu-mă și nu mă simt în largul meu.

Dintre noi două, Gigi este cea sensibilă și fragilă, domnule Jimmy, precizează Sasha. Eu sînt agentul dur. Nimic nu mă poate distrage de la gîndurile mele în privința afacerii. Deci, vom discuta despre avans mîine, în biroul dumneavoastră? Tocmai mi se aduce comanda și nu-mi place să discut despre bani cînd mănînc homar.

14

Doamnă Ikehorn? Domnişoara Hélene, supraveghetoarea de la etajul al doilea al hotelului „Ritz", bătu pentru a patra oară în acea dimineaţă la uşa dormitorului lui Billy. Încă de ieri menajerele îi raportaseră că găsiseră plăcuţe cu „Nu deranjaţi" la toate uşile apartamentului, aşa că nu putuseră face curăţenie. Nu era un lucru neobişnuit ca cineva să dorească să nu i se tulbure intimitatea, dar, după un asemenea lung repaus, serviciul la cameră era solicitat. Domnişoara Hélene luase legătura cu serviciul la cameră şi oamenii îi spuseseră că nu primiseră nici o comandă de la acel apartament, în ultimele două zile. Portarul îi raportase că o văzuse joi pe doamna Ikehorn, înainte de miezul nopţii, cînd se întorsese de la Operă, dar că de atunci nu mai ieşise din cameră. Domnişoara Hélene ajunse la concluzia că una dintre cele mai ciudate cliente ale sale rămăsese închisă în camera ei de două nopţi şi o zi, fără să comande ceva de mîncare şi fără să fie văzută de vreun angajat al hotelului.

Doamna Ikehorn stătea de foarte mult timp la „Ritz", iar personalul se obişnuise cu orele ei bizare de plecare şi venire. Această retragere fusese luată drept un alt capriciu de al ei. Şi, totuşi, trecuse prea mult timp, trebuia acţionat.

Tînăra femeie mai bătu o dată la uşă şi apoi descuie cu propria ei cheie. Apăsă pe clanţă, dar lanţul era pus.

– Doamnă Ikehorn, strigă ea prin deschizătura îngustă, sînteţi bine? Mă auziţi? Sînt domnişoara Hélene.

– Pleacă şi lasă-mă în pace! Vocea lui Billy se auzea din direcţia dormitorului. Camera era complet întunecată cu jaluzelele şi draperiile trase.

– Doamnă, sînteţi bolnavă? Voi chema imediat un doctor.

- N-am nimic. Vreau să rămîn singură.
- Dar, doamnă, n-aţi mîncat de aproape două zile.
- Nu mi-e foame.
- Doamnă...
- Nu mă mai bate la cap! Ce trebuie să fac ca să am puţină pace şi linişte aici?

Supraveghetoarea închise uşurel uşa. Cel puţin se convinsese că doamna Ikehorn trăia. Nu alunecase în cadă, nu se înecase, nu căzuse şi nu se lovise la cap, nu zăcea inconştientă în pat. Pentru moment, domnişoara Hélene se liniştise, dar era hotărîtă să ţină sub supraveghere apartamentul şi să dea ordine speciale personalului de la acel etaj. Le va cere să fie atenţi la uşa acelui apartament şi s-o anunţe cînd sesizau vreo mişcare. Nimănui nu-i era îngăduit să moară de foame la Paris, mai ales la „Ritz" şi nici să doarmă două nopţi la rînd pe acelaşi cearşaf.

Billy zăcea ghemuită în pat, sub aşternuturile ce reprezentau singurul ei scut împotriva realităţii, şi încerca fără succes să adoarmă. Cînd se întorsese de la atelierul lui Sam luase o doză masivă de tranchilizante şi somnifere ca să scape de durerea ce-o chinuia. Se certase cu pereţii şi ţipase de parcă i-ar fi explicat lui Sam cît de nedrept şi de crud era. În acelaşi timp se simţea incredibil de abandonată, de parcă Sam tocmai i-ar fi murit în braţe. Tînjise după un cuvînt bun în timp ce măsurase apartamentul în sus şi-n jos, de parcă plimbarea dintr-o cameră într-alta i-ar fi domolit disperarea, i-ar fi oferit mîngîiere sau speranţă. În cele din urmă, pastilele îşi făcură efectul şi toată noaptea se chinui într-un somn fragmentat, zbătîndu-se între somn şi realitate, avînd tot timpul în faţa ochilor chipul lui Sam atunci cînd îi spusese că persoana ei îl dezgustă.

Dîndu-şi seama că nu poate adormi, îşi chinuia mintea cu tot felul de gînduri. De un singur lucru era sigură: în materie de bărbaţi şi de bani era condamnată.

Poate că lacrimile ar fi ajutat-o să-şi găsească alinarea, dar nu reuşea să plîngă. Se gîndea la faptele din trecut care o condamnaseră în acel moment al vieţii ei. În mod obsesiv, fără să-i scape un singur

detaliu, Billy rememoră cele nouă luni petrecute cu Sam şi anul trăit alături de Vito, încercînd să disece relaţia ei cu cei doi bărbaţi. Cînd reuşi să separe persoanele de fapte, adevărul crud ieşi la iveală – era bogată şi nici un bărbat nu putea iubi o asemenea femeie. Sam n-o mai privise ca pe o fiinţă omenească din momentul în care aflase că este bogată. O respinsese total pe femeia pe care o cunoştea, în clipa în care ieşise la iveală noua ei identitate, căci altfel nu-şi explica mînia şi refuzul lui de a o asculta. El n-ar fi spus niciodată că se simte dezgustat de ea – Sam al ei din momentele lor de intimitate, de dragoste fierbinte – dacă n-ar fi devenit alta, din cauza averii pe care o poseda. Nu-i acordase nici o şansă, făcuse abstracţie de sentimentele ei simţindu-se insultat, privit cu neîncredere. Orgoliul lui fusese profund jignit şi acest lucru era mai important decît dragostea lui.

Vito îi respinsese banii încă de la început. Trăise tot timpul cu impresia că banii îi conferau ei un ascendent asupra lui, o forţă cu care nu se putea lupta. Îi judecase toate acţiunile din acest punct de vedere şi se îndepărtase de ea. Oare se gîndise vreodată la ea ca la o femeie oarecare, care-l iubea sincer? Blestemul bogăţiei, de care ea încercase să-l protejeze pe Sam, o ajunsese.

Vito o acuzase că se poartă ca o regină cu sclavul ei, iar Sam că nu-l considera egalul ei. Oare aceste reproşuri ar fi existat dacă n-ar fi fost bogată? Chiar dacă ar fi ştiut răspunsul, chiar dacă ar fi ştiut cu exactitate cum ar fi Billy Ikehorn fără bani, ea putea să-şi păstreze identitatea numai faţă de Jessica, Gigi şi Dolly. Ele o înţelegeau, ştiau că banii n-o puteau transforma, că rămînea aceeaşi femeie sensibilă şi vulnerabilă. O femeie bogată este la fel de dornică de dragoste ca oricare alta. De ce nu puteau înţelege bărbaţii acest lucru?

Billy se îngropă în mormanul de perne după ce ajunse la concluzia că nu exista nici o scăpare pentru o femeie care se confruntă cu această problemă – problemă pe care multe alte femei ar fi considerat-o un privilegiu. Ea avea totul. Cum de îndrăznea să ceară mai mult? Ar fi trebuit că renunţe o dată pentru totdeauna la dragoste şi să se resemneze. Nu era cazul să se aştepte din partea

unui bărbat la mai mult decît i-ar fi oferit o excursie în străinătate: peisaje şi obiceiuri noi. După ce s-ar fi săturat, s-ar fi întors acasă netulburată.

Billy auzi murmurul unor voci la uşa dormitorului ei. Trebuie să fie domnişoara Hélene, îşi zise ea. Oare femeia asta nu-i înţelesese ordinele? La naiba! Nu exista intimitate la „Ritz"?

Sări din pat şi se îndreptă, furioasă, spre uşă.

– Fac pariu că e mahmură.

Billy recunoscu vocea unei cameriste.

– Sau încă mai bea. Există în bar băutură berechet, spuse cea de-a doua cameristă.

Billy se întoarse repede în pat şi privi ceasul din perete. Nu ştia dacă era douăsprezece ziua sau miezul nopţii. Camera, cufundată în întuneric, nu-i oferea nici un indiciu. Se decise să afle şi trase nerăbdătoare draperiile ce acopereau ferestrele, croite dintr-un brocart gros verde, ce atîrnau şi mai greu din cauza şnururilor şi ciucurilor cu care erau împodobite. După draperii dădu de perdelele din mătase roz pe care le depărtă pentru a privi afară prin ultimul strat, din voal. Constată că şi jaluzelele erau trase. Apăsă butonul din perete şi imediat lumina puternică a zilei năvăli în cameră. Era miezul zilei. Slavă Domnului, se gîndi Billy şi se duse la telefon să comande micul dejun. Chemă menajera să-i facă curăţenie, deschise uşile şi dispăru pentru mult timp în baie. Se spălă şi-şi uscă părul, pieptănîndu-l pe spate, cu gesturi automate, apoi începu să se machieze, în virtutea obişnuinţei.

Cînd ieşi din baie, Billy găsi perdelele trase în tot apartamentul, patul făcut şi vaze cu trandafiri albi pe fiecare masă şi pe birou. Lîngă tava cu mîncare văzu un exemplar din *International Herald Tribune*. Billy descoperi, uimită, că era sîmbătă. De asta se simţea aşa de ameţită şi înfometată. Luase mai multe somnifere decît trebuia. Mîncă tot şi mai ceru cornuri şi cafea. În timp ce aştepta, privi raza de soare ce cădea pe podea, acea lumină deosebită, preţioasă şi fragilă care putea fi văzută uneori iarna la Paris, amintindu-le parizienilor că oraşul lor este pe aceeaşi latitudine cu Helsiki. Billy uită de durerea ei şi-şi aduse aminte că vernisajul

expoziției lui Sam avusese loc cu o seară înainte. În clipa următoare îl sună pe proprietarul galeriei.

– Domnule Georges, ai putea să-mi faci o favoare? Vrei te rog să suni la Templon Gallery de pe Rue Beaubourg şi să întrebi dacă vreuna din sculpturile expuse ieri a fost vîndută? Aş dori să nu-mi aminteşti numele.

Telefonul sună peste cîteva minute.

– Oh! Cinci lucrări! Da, da, domnule Georges, este o veste bună! Mulţumesc.

Billy simți că explodează de bucurie. Cinci lucrări din prima seară! Cine mai auzise ca un american proaspăt venit la Paris să aibă un asemenea succes? Sam trebuie să fie în culmea fericirii. Va profita de această ocazie şi îi va scrie, va încerca să-l facă să înțeleagă toate acele lucruri pe care n-o lăsase să i le explice în momentele de şoc. Desigur, acum va fi mult mai receptiv. Probabil că dansează de fericire, şi a uitat de temerile sale. Acum mintea lui trebuie să fie liberă şi pregătită s-o înțeleagă. Probabil că a şi iertat-o, Billy era convinsă de asta, dar nu ştie cum să dea de ea, nu are nici cea mai mică idee unde stă! Dacă nu-i va scrie, Sam nu va afla niciodată. Probabil că e disperat că nu ştie unde s-o caute, doreşte s-o vadă şi regretă cuvintele pe care i le-a spus... În timp ce căuta un stilou şi hîrtie de scris, şi-l imaginea disperat că a pierdut-o. Repede, trebuia să-i scrie cît mai repede, căci el nu putea veni decît după ce-i primea scrisoarea.

Gîndul acesta puse stăpînire pe ea şi începu să scrie pagină după pagină, descriind cu însufleţire ce sentimente trăia cînd bărbaţii o apreciau şi o tratau în funcţie de averea ei. Îi explică lui Sam că nici nu-i trecuse prin cap să-l insulte, nu aşteptase decît un moment potrivit pentru a-i spune adevărul. Fusese tentată de mult s-o facă, dar la început, în postura lui Honey, fusese mult prea încîntată de faptul că era iubită numai pentru ce reprezenta ca ca femeie. Acest lucru însemnase foarte mult pentru ea. Da, fusese slabă – recunoştea – dar nu se gîndise niciodată la vreunul din acele lucruri groaznice de care o acuzase el. La început i se păruse un joc absolut nevinovat. Apoi, pe la sfîrşitul verii, el se implicase prea mult în acel joc

pentru ca ea să mai aibă curajul să-l tulbure în acele luni pline de încordare, dinaintea expoziției. Oh, trebuie s-o creadă că a fost absolut sinceră atunci cînd s-a declarat încîntată de lucrările lui! Dar el trebuia să-şi dovedească sieşi acel lucru, aşa că ea se hotărîse să aştepte pînă după expoziție. Acum îşi dădea seama că greşise, că se înşelase amarnic, dar se lăsase condusă doar de dragostea ei profundă. Oare chiar nu-i putea ierta greşeala prostească datorată experienței ei cu alți bărbați? Greşise din prostie.

Cum putea să n-o creadă, îşi zise Billy sigilînd scrisoarea. Cum ar putea Sam să nu înțeleagă adevărata situație, o dată ce-i citea scrisoarea?

Billy chemă un curier şi-l trimise cu scrisoarea la galerie, unde era sigură că se afla Sam. După ce omul plecă, o cuprinse din nou îndoiala. Închise ochii şi-şi sprijini capul în palme, imaginîndu-şi-l pe Sam cum deschidea scrisoarea şi o citea. Oare scrisese tot ce trebuia, tot ce era în favoarea argumentației sale? Nu va părăsi hotelul pînă cînd nu trecea suficient timp ca el să-i poată telefona. Era imposibil să nu reacționeze la scrisoare – nimeni nu putea fi atît de crud. În curînd va primi un răspuns. Nu poate fi atît de crud.

Billy se uită din nou la ceas. Era sîmbătă, ceasul arăta aproape două şi jumătate. Sam putea fi la un prînz frugal cu Daniel sau Henri ori în discuții aprinse cu vizitatorii galeriei. Sîmbăta era ziua în care amatorii de artă colindau galeriile şi, exceptînd ora prînzului, cînd toate galeriile erau închise, Sam va fi acolo, gata să răspundă oricăror întrebări. Galeria rămînea deschisă pînă tîrziu în acea seară, dată fiind afluența iubitorilor de artă care se înghesuiau în zona din jurul Muzeului Beaubourg. Invitațiile de ieri specificau că programul va fi de la 7 la 10 seara. Precis că Daniel va ține şi-n acea seară deschis pînă mai tîrziu, dacă lucrurile mergeau bine.

Oare cînd va reuşi Sam să-i citească scrisoarea? Cu siguranță că va găsi timp şi pentru asta, se va strecura un minut în biroul lui Daniel... pe la ora 4 sau 5. Oh, sigur, pe la ora 5! Dar dacă pune scrisoarea într-un buzunar şi se hotăreşte s-o citească abia acasă sau s-o rupă? Nu, nu, asta nu se poate întîmpla! Ar fi absurd. Nu se procedează aşa decît în filme. Dar dacă Sam nu citea scrisoarea pînă la închiderea galeriei...

Trebuie să ies de aici, îşi zise Billy. Era mult prea agitată ca să stea pe loc. Apartamentul în care locuia de atîta timp o apăsa şi-i aducea aminte de cele nouă luni de fericire pe care le trăise. Fiecare fir de trandafir, fiecare detaliu al ambianţei luxoase o irita şi o îndurera de parcă ar fi însemnat-o cineva cu fierul roşu. Aceste camere liniştite nu se potriveau cu întrebările ei fără răspuns, cu starea de agitaţie. Parcă trăia un coşmar. Acordase acelei scrisori o importanţă majoră, se lăsase cuprinsă de speranţa nebună că Sam o va înţelege şi o va ierta şi că totul nu depindea decît de un telefon. Nu mai putea rezista la o asemenea tensiune. Cînd o va căuta, va lăsa un mesaj portarului, iar ea se va duce la el.

Billy îmbrăcă în grabă un costum din catifea verde-închis şi-şi puse nişte ghete negre cu toc înalt şi o haină de blană neagră cu nasturi aurii, strînsă în talie. Îşi luă poşeta şi ceasul şi, din obişnuinţă, îşi puse cerceii din smaralde pe care-i purta cînd se întîlnea cu Sam.

În mai puţin de un minut Billy se afla în holul de la primul etaj, pe care-l traversă în fugă. Ajunse în Rue de la Paix, de cealaltă parte a Place Vendôme-ului, unde se afla Van Cleef and Arpe's. Intră grăbită în magazinul gol la acea oră. Imediat apăru un vînzător:

– Bună ziua, doamnă. Cu ce vă pot ajuta?

– Aş vrea să văd... Billy se opri. Nu avea idee ce anume voia, dorea doar să-şi ocupe timpul cu ceva. Dumnezeule, de ce nu înţelegea vînzătorul acel lucru? Se uită furioasă şi nedumerită la el. Idiot, se gîndi ea, este complet idiot.

– Căutaţi un cadou, doamnă?

– Nu, nu, ceva pentru mine... ceva neobişnuit, diferit, excepţional...

– Ceva cu diamante, doamnă? Nu? Safire? Smaralde, rubine...

– Da, spuse ea aproape răstit, cînd văzu că el nu se mai oprea. Da, rubine din Burma.

– Cele mai dificile pietre de găsit, spuse vînzătorul, evaluîndu-i din priviri cerceii. Din întîmplare, tocmai ne-au sosit cîteva exemplare, special pentru Crăciun. Doamna a venit exact la momentul potrivit...

– Du-te şi adu-le, îl întrerupse Billy. Privirea ei fioroasă îl

informă că avea de-a face cu o americană bogată, impulsivă şi hotărîtă să cumpere.

O lăsă pe Billy într-o cameră special amenajată pentru cumpărătorii serioşi, o cămăruţă discretă, tapetată cu catifea gri cu auriu, izolată fonic şi se duse grăbit să caute cele cîteva piese cu rubine de Burma. Pe cînd aştepta, bătînd nerăbdătoare din picior, îşi văzu ochii în oglinda rotundă de pe masa alăturată. Dumnezeule, în ce hal arăta! Între sprîncene şi în dreptul buzelor îi apăruseră nişte cute, iar expresia feţei trăda o nerăbdare agresivă, de parcă era gata să sară la bătaie. Chipul pe care-l vedea părea urît, marcat de lăcomie şi egoism. Simţea că se sufocă din cauza aşteptării ce ameninţa s-o sugrume cu o sfoară împletită din teamă şi speranţă nefondată, o stare apăsătoare de care încerca să scape cumpărîndu-şi bijuterii.

Nu! Sări în picioare şi ieşi în stradă unde inspiră adînc aerul îngheţat. Sînt nebună, îşi spuse ea, îndreptîndu-se aproape în fugă spre cheiul Senei. Era ridicol să creadă că-l va uita pe Sam cumpărînd nişte bijuterii. Cum de-şi închipuise că va reuşi astfel să-şi recapete echilibrul? Dacă în asta stătea puterea ei, îşi merita soarta. La naiba, trebuia să facă efortul de a redeveni ea însăşi. Nu era doar un obiect de lux învelit în satin alb şi decorat cu diamante, aşa cum o văzuse Sam la Operă şi nici femeia nerăbdătoare care îl dezamăgise pe bietul vînzător de la Van Cleef.

Trecînd pe lîngă Cartier şi Bulgari, Billy se gîndi la toate magazinele de bijuterii din Paris, imaginîndu-şi toate acele piese preţioase depuse la baza columnei din Vendôme, făurită din bronzul celor o mie două sute de tunuri capturate în bătălia de la Austerlitz. Cît de înaltă ar trebui să fie grămada ca să-i egaleze averea? Pînă la urmă se vor strînge destule pietre preţioase care să echivaleze valoarea proprietăţilor Ikehorn. Şi apoi? Ce mesaj trimiteau acele pietre, ce emoţii puteau provoca? Ele nu aveau nici o valoare într-o noapte rece cînd numai un foc bun sau o altă fiinţă te putea încălzi.

Billy ajunse în imensa Place de la Concorde, cu cel mai aglomerat trafic din Paris, trecu mai departe pe lîngă Jean de Paume şi Orangerie, traversă pe malul stîng spre Pont de la Concorde,

mergînd agale printre trecătorii care savurau strălucirea acelei zile.

Billy nu avea nici o țintă, nici un plan, trebuia doar să meargă în neștire pînă cînd se putea întoarce la „Ritz" ca să afle dacă primise mesajul de la Sam. Continuă să meargă de-a lungul malului stîng, ceva mai încet, pînă ajunse în dreptul Palais Bourbon. Mai făcu cîțiva pași și se trezi în mica piață din spatele palatului unde se afla florarul ei.

În față la Moulie-Savart, acoperind strada și ajungînd pînă în piață, văzu o minunată și multicoloră grădină de flori, pe un fundal alcătuit din plante verzi, o surpriză de Crăciun. Billy se opri uluită privind fix tabloul viu colorat ce contrasta cu griul mohorît al pietrelor. Apoi, hotărîtă, traversă piața. Nu se va lăsa tentată și nu va cumpăra nici o floare.

Nu era nimic rău în plăcerea de a cumpăra, își spuse ea. Obiceiul data de cînd lumea. Oamenii așteptaseră cu nerăbdare, în fiecare oază, venirea caravanelor de cămile, iar negustorii ambulanți fuseseră dintotdeauna bine primiți. A cumpăra era o îndeletnicire normală. Dar nu pentru ea și nu în acea zi. Trebuia să îndure chinul așteptării fără a recurge la vechile ei trucuri pentru a-și masca emoțiile. Nu știa de ce, dar așa simțea. Poate că era o superstiție? Un fel de încercare? Dacă nu cumpăra nimic îl influența pe Sam s-o sune la hotel peste cincisprezece minute.

Nu, nu mergea. Faptul că se gîndea intens la el nu însemna că-i poate transmite un mesaj prin telepatie. Și dacă telepatia există? În fond i se întîmplase de multe ori să dea telefon cuiva și persoana respectivă să-i spună că tocmai se gîndea s-o sune. Intră grăbită într-o cafenea și cumpără o fisă pentru telefon. Așteptă cîteva minute în spatele unui adolescent slăbănog care-i povestea prietenei lui filmul văzut cu o seară înainte. Ar trebui să existe o lege, se gîndi Billy enervată, o lege care să prevadă că orice femeie are prioritate la telefon în fața oricărui bărbat. Și mai spun că Franța e o țară civilizată! Îl înghionti pe acel mic ticălos de mai multe ori, cerîndu-și scuze cu voce tare, pînă cînd îl determină să-și încheie conversația. La „Ritz" nu o aștepta nici un mesaj, îi raportă unul dintre portari. De fapt mai era pînă la patru, acea oră promițătoare dintre prînz și

ceai, cînd la Paris iubitorii de artă colindă galeriile, îşi spuse Billy, şi porni mai departe grăbită, de parcă viteza îi alunga frămîntările şi o făcea să se simtă mai bine.

Curînd se trezi în faţa muzeului Rodin. Era un loc unde îndrăznea să intre. Guvernul Franţei sau primăria Parisului sau oricare ar fi fost proprietarul lui Hôtel Biron nu pusese etichete cu preţuri pe acele bronzuri. Plăti taxa de intrare şi în clipa următoare dorinţa de a intra o părăsi. Nu o atrăgea acel spaţiu închis, indiferent ce capodopere ar fi ascuns. Se îndreptă spre parcul din jurul muzeului şi se plimbă printre familiile care-şi aduseseră copiii să alerge pe pajişte. Încercă să-şi concentreze atenţia asupra jocului copiilor. Fiecare avea o personalitate bine definită. Reprezentau un grup de individualităţi care se adunaseră pentru un timp. Unii se jucau în grup, alţii singuri şi toţi păreau mulţumiţi. Şi totuşi, ea auzise că cea mai grea pedeapsă pentru un copil care n-a fost cuminte este ignorarea lui de către ceilalţi. Să nu i se adreseze nimeni şi nici să nu fie ascultat.

Pe cînd stătea pe bancă şi-i privea, observă că de cîte ori unul din copii se supăra în timpul jocului se ducea imediat la părinţii lui, care-l supravegheau îndeaproape. Acolo, copilul îşi vărsa oful, era ascultat cu atenţie şi calm şi după ce era temperat, se întorcea fericit la grup.

Billy avea un an şi jumătate cînd îi murise mama. Tatăl ei, acel doctor extrem de ocupat care-şi dedica tot timpul cercetărilor lui, nu-şi petrecuse niciodată cu ea mai mult de cîteva minute şi chiar şi atunci mintea-i era în altă parte. Hannah, îngrijitoarea casei, reprezentase singura legătură cu lumea adultă. Abia la şcoală îşi dăduse seama că nu avea o viaţă de familie normală. Cele cîteva verişoare sclifosite nu o agreau şi nici mătuşile nu se ocupau de ea. Fără să fi făcut nimic rău, fusese un copil ostracizat.

În timp ce privea cum o fetiţă micuţă şi drăgălaşă era scuturată de praf, îmbrăţişată, sărutată şi mîngîiată de mama ei, înainte de a fi trimisă din nou la joacă, Billy simţi o durere profundă şi ochii i se umplură de lacrimi. Ea fusese un copil neglijat. Nu se gîndise niciodată la asta, dar privind-o pe acea fetiţă îşi zise că nimeni n-o

apreciase şi n-o iubise cu acea dragoste care să-i dezvolte propria individualitate pe care încă se lupta să şi-o descopere. Dacă nu ţi-o formezi din copilărie, cum poţi s-o obţii mai tîrziu? În nici un caz cu acele rubine de Burma. Nici prin diamantele primite în dar. Întrebările acestea continuară s-o frămînte şi se hotărî să plece din parc. Nu de copii fericiţi avea ea nevoie în acea după-amiază nesfîrşită de sîmbătă.

Ieşi din muzeu şi ajunse în Rue de Varenne. Nu era o coincidenţă, se gîndi ea; dacă o lua la dreapta, pe strada cu sens unic, după alte zece minute ar fi trecut pe Rue Barbet de Jouy, s-ar fi oprit în colţul străzii Vaneau la cîţiva paşi de casa ei. Cheia de la poartă era în poşeta ei. Din nou, nici o coincidenţă. Fusese condusă în această direcţie de cînd plecase de la „Ritz".

Înainte de a se refugia în casă, Billy intră într-o cafenea. Telefonul cu plată era păzit de o „Madame Pipi", una dintre acele franţuzoaice care stau de strajă şi aşteaptă să primească bacşiş de la cei care-l folosesc. Madame Pipi era o descendentă directă a celor care stăteau lîngă ghilotinele de pe vremuri ca să numere capetele care cădeau, îşi zise Billy. Femeia acceptă bombănind să-i facă legătura cu „Ritz"-ul. Primise trei mesaje, dar nici unul nu era de la Sam. Trebuie să fie foarte ocupat, îşi spuse ea evitînd să se lase cuprinsă de panică sau nu-i primise scrisoarea. Ceru să vorbească cu Georges, care o asigură că scrisoarea fusese dusă la destinaţie şi că domnul Jamison o primise.

Billy o porni pe trotuarul îngust, înfrigurată. Se întuneca şi griul închis al clădirilor îi accentua senzaţia de frig. Intră grăbită, îl salută pe paznicul surprins, traversă curtea pavată cu piatră de rîu şi deschise uşa de la intrare apăsînd pe clapele interfonului. Intră şi se rezemă cu spatele de uşă, apoi se aplecă înainte, suspinînd plină de amărăciune. Sau nu citise încă scrisoarea, altă explicaţie nu exista. Nu putea să telefoneze la galerie, nici să se ducă acolo, nu avea altă posibilitate decît să aştepte. Billy începu să plîngă în hohote, dezamăgită, deşi nu-şi pierduse complet speranţa. S-ar fi putut s-o sune şi să nu-i lase nici un mesaj? Billy se gîndi îngrozită la această posibilitate. De ce să ceară legătura cu portarul cînd la

telefonul ei nu răspundea nimeni? De ce să-i lase un mesaj? Cînd văzuse că la telefonul ei nu răspunde nimeni, el închisese furios! Asta trebuie să fie! Sam s-ar putea afla în drum spre „Ritz" sau chiar în holul hotelului. Deşi... nu, nu putea părăsi galeria. Era foarte important pentru el să stea acolo pînă la închidere şi numai Daniel putea decide cînd se va întîmpla asta.

Billy îşi şterse ochii simţind cum îi revine speranţa şi o vreme hoinări absentă prin spatele clădirii, unde fusese amenajată o grădină de iarnă.

Ferestrele camerei dădeau spre grădina mereu verde din spatele casei. Instalaţia de încălzire centrală mergea şi în casă era suficient de cald, aşa că Billy îşi scoase haina, o împături, o puse pe pervazul ferestrei şi se aşeză pe ea. Îşi presă nasul de fereastră gîndindu-se ce să facă. Copacii din parcul primului ministru mai aveau încă vîrful luminat de soarele ce apunea, în timp ce o lună plină şi mare ntîrna deja pe cer deasupra hotelului „Matignon". De la Catedrala Saint Clotilde, aflată în apropiere, se auzi primul clopot ce vestea ora cinci, urmat de cele ale celorlalte biserici.

Nu avea nimic mai bun de făcut decît să zăbovească un timp aici. Plimbarea lungă şi telefoanele o istoviseră. Treptat se lăsă furată de sunetele melodioase ale clopotelor, de căldura plăcută şi de gîndul că era suficient să-i spună un cuvînt lui Jean-François şi într-o săptămînă se putea muta în noua ei casă. Aici, chiar aici, nîmbăta viitoare, pe vremea asta, ea şi cu Sam puteau fi împreună, nc gîndi Billy visătoare... Mobilarea casei nu va dura prea mult. Totul va fi gata la timp, pînă şi pivniţa va fi plină cu sticle de vin. În grădină va fi un brad tocmai potrivit pentru a fi împodobit de Crăciun. În fiecare seară vor face focul în toate camerele şi vor aprinde o mulţime de lumînări cînd se va lăsa întunericul. În fiecare zi, cît timp Sam va lucra ea va umbla din cameră în cameră, aşezînd fiecare lucru, în locul cel mai potrivit. Casa ei minunată va străluci tot timpul acelei ierni întunecate.

Extenuată, Billy se lăsă pradă viziunilor ei pînă cînd luna se ridică şi mai sus pe cer şi clopotele o treziră la realitate. Îi era foame, ba nu, murea de foame. Şi amorţise din cauza frigului.

Oare cît timp trecuse? Era posibil să fi adormit fără să-şi dea seama? Nu-şi vedea pe întuneric ceasul. Îşi despături haina, o îmbrăcă şi şi-o închise la toţi nasturii. Oare să sune din nou la „Ritz"? Nu, la naiba, nu rezolva nimic aşa. Ar fi trebuit să rămînă în camera de la hotel. Un lucru era însă sigur, fie că Sam îi citise sau nu scrisoarea, nu putea să ia legătura cu ea într-o casă întunecată de a cărei existenţă habar n-avea.

Cel mai înţelept lucru pe care-l putea face în acel moment era să mănînce ceva înainte de a leşina de foame. Nu avea nevoie de rubine din Burma, dar în mod sigur trebuia să se hrănească. Închise poarta în urma ei şi, tremurînd din cauza aerului umed şi rece, o porni în jos, pe Rue du Bac, spre bulevardul Saint-Germain. Apoi o coti spre dreapta, în direcţia braseriei Lipp. Nu mai fusese niciodată în acel restaurant, dar era aproape de casă şi îi oferea căldură şi mîncare.

Billy intră hotărîtă în braseria aglomerată şi nepretenţioasă ce se afla în apropiere de Saint-Germain-des-Prés şi-şi făcu drum grăbită prin mulţimea adunată chiar în apropiere de uşa de la intrare. Avea obrajii roşii din cauza frigului, părul era ciufulit de vînt, dar privirea îi era mult mai vioaie în urma somnului care o cuprinsese fără ca ea să-şi dea seama. Gulerul de la haină, ridicat, îi încadra capul de o frumuseţe tragică, accentuată de expresia de teamă şi speranţă care o dominau. În timp ce înainta grăbită, haina îi flutura în jurul corpului, făcînd-o să semene cu o prinţesă rusoaică ce tocmai scăpase de lupii din taiga. Se îndreptă direct spre un bărbat de vîrstă mijlocie, serios, care părea să conducă acel local.

– Bună seara, domnule, spuse ea zîmbindu-i şi privindu-l direct în ochi, sper că aveţi şi mese pentru o singură persoană.

Bărbatul cu mustaţă, Roger Cazes, cel mai galant şi curtenitor proprietar de restaurant din Franţa, nu schiţă nici un zîmbet, dar se hotărî să-i găsească un loc, în cea mai aglomerată zi a anului şi la cea mai aglomerată oră. Toţi oamenii înghesuiţi la cafeneaua din faţa restaurantului, ca şi cei dinăuntru, care stăteau în picioare, cu paharele în mînă, îl rugaseră să le găsească o masă liberă, dar el îi anunţase că trebuie să aştepte cel puţin o oră pînă să se elibereze

vreuna. Dar această femeie superbă, această frumusețe care tocmai îl ceruse imposibilul cu convingerea că-l va obține, nu putea fi refuzată.

Clienții permanenți ai restaurantului, care veneau săptămînal la Lipp, de zece-douăzeci de ani, trăiseră cu speranța că într-o zi vor fi așezați la cele mai bune mese, dar pînă la urmă se consolaseră și le acceptaseră pe cele repartizate de domnul Cazes conform unei reguli stricte. Billy fu condusă imediat într-un separeu cu perete din sticlă, o cameră îngustă în partea din stînga a braseriei, un loc frumos, decorat cu oglinzi, gălăgios, unde se aflau, întotdeauna, preferații domnului Cazes – politicieni, scriitori, actrițe. La Lipp nu se făceau rezervări, nici pentru cea mai mare personalitate din Franța, de teamă ca nu cumva cel care a stat de două ori consecutiv la aceeași masă să aibă impresia că a dobîndit vreun drept asupra ei. Unii își duceau băieții de mici să mănînce acolo, în speranța că vor avea o masă rezervată în viitor.

Billy se trezi așezată între două grupuri mari și vesele, pe o lungă banchetă îmbrăcată în piele neagră în fața unei măsuțe acoperite cu o față de masă albă. Cercetă meniul tipărit pe un cartonaș.

– Somon afumat, friptură de miel și o carafă de vin roșu, îi comandă Billy chelnerului în vîrstă, fără să țină seama de privirile celor din jur. Bău însetată un pahar de vin în timp ce aștepta somonul afumat. Imediat, Billy se simți mult mai relaxată în atmosfera veselă și confortabilă a restaurantului. Se rezemă de spătarul banchetei, în micul spațiu parcă special creat pentru ea, simțindu-se bine în acea ambianță liniștită ce se creează într-o încăpere mică în care mai mulți străini își văd doar de masa lor. Mai bău vin și simți cum toată încordarea acelei zile începe să dispară.

Își sorbea liniștită vinul în timp ce franțuzoaicele din jur o studiau discret, propunîndu-și să-i adopte coafura. Oamenii o măsurau din priviri și verdele închis al ochilor ei deveni culoarea anului, iar catifeaua – cel mai la modă material al anului 1982. Billy însă îi privea nepăsătoare.

O femeie poate fi distinsă atunci cînd cinează singură într-un restaurant faimos și se comportă degajat, fără să se simtă jenată că

nu este însoțită. Billy niciodată nu fusese mai destinsă decît în acea sîmbătă noaptea, la Lipp, cînd își mîncase concentrată și cu multă poftă somonul afumat și friptura de miel.

O femeie, care stătea chiar în fața ei, îi amintea lui Billy de Jessica. Felul în care își mișca buzele cînd zîmbea atrăgea privirile multor bărbați din încăpere. Își aduse aminte de planurile ridicole de viitor pe care i le prezentase Jessicăi în East Hampton. Nu spusese chiar ea, se gîndi Billy ușor amuzată și încălzită de vinul roșu, că dacă tot își permite să cumpere ce vrea, va achiziționa o casă potrivită într-un loc potrivit, se va întîlni numai cu oamenii potriviți, va merge la cele mai bune restaurante, și se va combina cu bărbați potriviți?

Billy scutură ușor din cap, amărîtă. Jessica ar avea toate motivele să se simtă dezamăgită. Întîlnise mulți oameni potriviți, dar toți i se păruseră plictisitori. Fusese invitată la cele mai pretențioase petreceri, dar le găsise obositoare. Bine măcar că reușise să-și cumpere o casă potrivită dar, din nefericire, nimerise bărbatul nepotrivit. Se îndrăgostise și asta nu fusese prevăzut în planurile ei.

Billy nu se mai gîndi la Sam, hotărîtă să-și termine masa în liniște. Îi căuta în amintire pe acei bărbați potriviți pe care-i ignorase. Acum cînd era prea tîrziu, constată că exista un gen de bărbat care-i seamănă și poate reprezenta o soluție la problemele ei de femeie cu bani. Ar fi trebuit să prindă în mrejele ei un bărbat fermecător, cultivat, elegant, european, crescut pentru a se căsători din interes, un bărbat pentru care banii soției ar reprezenta un ornament la fel de necesar lui ca și titlul lui pentru ea. Nici măcar nu trebuia să caute un european, un englez ar fi fost perfect, își zise ea visătoare. Literatura britanică, de mai bine de o sută de ani, susținuse ca fiind o ocupație absolut serioasă căsătoria cu o moștenitoare bogată. Orice duce englez i-ar fi considerat averea ca pe un dar binevenit, iar acum, și-ar fi petrecut timpul decorînd pentru Crăciun un vechi și grandios castel. Dar acest nobil potrivit nu s-ar fi dovedit oare la fel de plictisitor ca și ceilalți bărbați potriviți pe care-i cunoscuse? Oare n-ar fi fost mai degrabă o proprietate decît un bărbat? Billy renunță la aceste gînduri și achită nota de plată. Se decise să

se întoarcă imediat la „Ritz", dar nu înainte de a merge la toaleta femeilor. Chelnerul îi explică că era undeva în spatele restaurantului. Billy porni pe culoarul strîmt dintre mese şi dădu colţul spre salonul principal. Se opri brusc, privirea fiindu-i atrasă de un mic detaliu, mîneca unei haine. Era haina din tweed a lui Sam, haina pe care o purta mai tot timpul. Billy rămase nemişcată cu privirea ţintuită pe acea mînecă. Aştepta nerăbdătoare ca să-i audă vocea. Nu-i venea să creadă că e Sam. Îşi luă inima în dinţi şi ridică privirea. Sam şi Henri stăteau unul lîngă altul privind încăperea, iar Daniel cu spatele spre ea. Sam o văzu şi nu mai fu în stare să scoată o vorbă. Billy făcu un pas înainte, plină de speranţă, cu privirea aţintită asupra lui, cu o expresie întrebătoare pe faţă. El o privi drept în ochi şi clătină din cap în semn de respingere. Billy înţelese că ruptura era definitivă. Sam o privea ca pe un obiect, nu ca pe o fiinţă omenească. Henri deschise larg gura să spună ceva şi Billy făcu un pas spre masa lor, dar Sam o avertiză să renunţe, cu aceeaşi privire necruţătoare. Apoi se întoarse ostentativ spre Henri şi începu să vorbească.

Billy se răsuci pe călcîie şi părăsi restaurantul susţinută de fărîma de demnitate care-i mai rămăsese. În stradă înregistră şirul de taxiuri goale şi doi oameni care aşteptau. Cu mintea golită de orice idee după şocul suferit, ea îi urmă automat. Venit din urmă, Henri o trase de mînecă. Absentă, încă păstrîndu-şi autocontrolul, se întoarse spre el.

– Honey, el crede că numai prietenii tăi i-au cumpărat lucrările. Cînd am închis deja se vînduseră şapte... incredibil! El susţine că tu ai plătit totul... ai pus totul la cale, că totul este doar o farsă. Nu crede că a avut cu adevărat succes.

– N-am făcut aşa ceva.

– Bineînţeles că nu, noi ştim, am încercat să-l convingem şi pe el, dar refuză să înţeleagă. Honey, îmi pare rău. E un prost.

– Mi-a citit scrisoarea?

– Da, de îndată ce a primit-o. Apoi au început să vină clienţii... Henri desfăcu larg braţele a neputinţă.

– Du-te înapoi, tremuri tot. Mulţumesc că mi-ai spus, Henri.

O clipă îşi zise că a prevăzut acest sfîrşit. Cum altfel şi-ar fi putut explica faptul că în clipa aceea nu simţea nimic? De ce continua să stea pe pat, cu haina pe ea, absentă la tot ce o înconjura? Nu ştia ce va face mai departe, nu-şi amintea cum ajunsese de la Lipp în apartamentul ei, nu-şi imagina cum va arăta viitorul, trecutul îl uitase, iar prezentul nu exista.

Auzi un zgomot uşor şi văzu cum cineva strecoară pe sub uşă o scrisoare. Rămase multă vreme cu privirea fixată pe plic înainte de a se hotărî să-l ridice. Îl întoarse pe o faţă şi pe cealaltă şi constată că era de la Josh Hillman. În cele din urmă, pentru că tot nu avea altceva mai bun de făcut, deschise plicul şi descoperi că de fapt erau două scrisori, cea de-a doua fiind aproape în întregime acoperită de timbre străine. Încă un mesaj de la Spider Elliott. O deschise şi se apucă s-o citească.

Dragă Billy,

Încă nu ştiu unde te afli şi dacă ai primit ultima scrisoare, dar azi-dimineaţă m-am trezit cu un chef nebun de a scrie cuiva. Este pentru prima oară cînd simt această dorinţă de cînd am plecat din L.A. Dacă-i scriu uneia dintre surorile mele, celelalte vor fi geloase, aşa că tu fiind singura mea cunoştinţă feminină, în afară de ele, îţi scriu ţie. (Nu încerca să-mi faci morală; i-am trimis mamei cîte o vedere ca să ştie că sînt bine.)

Mi-am croit drum spre Marea Egee şi spre insulele greceşti, înspre termele islandeze, în mile marine echivalentul distanţei dintre Broadway şi Strada 42 — două mii în total. Cineva de la oficiul de turism grecesc a împrăştiat vestea că sînt treizeci de mii de plaje în aceste insule. Oare pe cine a trimis să le numere? Pare a fi o şmecherie negustorească... Asta ar însemna că pe fiecare insulă există cam cincisprezece plaje! Eu sînt dispus să cred pentru că am navigat pe lîngă aproape douăzeci şi nouă de mii de ţărmuri aurii. Nu ştiu de ce s-a făcut atîta vîlvă în jurul faptului că Onasis avea o insulă a lui, în afara celor două mii? Dacă ar fi avut propria lui echipă de base-ball aş fi fost impresionat, dar o insulă? Hai să fim serioşi!

Am ancorat la Skala, portul unei insule numită Astipalaia din

lanțul de insule Dodecanez. Îți sună familiar? Nu, nu trebuie să te simți prost, Billy, este un loc practic necunoscut, dar minunat. Are toate avantajele – o moară de vînt, o așezare pescărească într-o lagună și o citadelă venețiană! Ți-am pomenit și de plaja nudiștilor? Serios că există. Avînd la dispoziție două mii de insule din care să aleg, m-am gîndit că cea cu nudiști trebuie să aibă și o viață de noapte interesantă, așa că am optat pentru aceasta.

Cu riscul de a te surprinde, încep să cred că în curînd mă voi sătura de mare. Încă un pește zburător, încă un apus de soare pe mare, încă un port, încă o zi splendidă sau orice altceva legat de apă și s-ar putea să mi se facă lehamite. Serios. Nu credeam că te poți sătura de prea multă apă și de prea multe insule, dar, crede-mă, orice pasiune are limitele ei.

Mi-am lăsat o barbă lungă, ciufulită, din pură plictiseală și tot din plictiseală am ras-o. Am citit atît de mult încît am impresia că trebuie să-mi pun ochelari. Deocamdată mai văd literele la o distanță de un braț, deci nu sînt serios îngrijorat. M-am uitat la atîtea stele că aș putea să mă angajez la un planetarium. Pot conduce o barcă cu ochii închiși fără nici o problemă, căci oceanul este cu adevărat imens. Ăsta-i cel mai mare adevăr pe care l-am descoperit – oceanul este al dracului de mare! Am tot auzit asta la ora de geografie, dar acum m-am convins pe pielea mea. Un adevăr major. Sper că ești impresionată, căci mi-a luat mult timp să ajung la această concluzie.

Eu și cu echipajul meu încă ne înțelegem. Am angajat cîțiva tipi solitari. Asta este cea mai mare barcă pe care au văzut-o vreodată. E multă liniște. Ei nu vorbesc aproape deloc. Dar cel puțin știu să gătească. Mi-am dat seama prea tîrziu că ar fi trebuit să angajez niște italieni comunicativi. Pînă acum aș fi vorbit italiana fluent și aș fi fost tipul cel mai bronzat de pe via Veneto.

Cred că a cam venit timpul să mă întorc acasă. Nu mi-am făcut nici un plan, știu doar că m-am săturat să navighez. Poate mă fac din nou fotograf sau voi deschide o galerie de artă ca să-i încurajez pe tinerii artiști. Nu-i exclus să mă apuc de ceva cu totul nou. Cine știe? E foarte ciudat să fii bogat... mi s-a părut

imensă suma cînd i-am dat-o lui Josh să-i investească pentru mi
dar acum m-am obişnuit cu ideea că ei se înmulţesc fără ca eu s
mai fiu nevoit să muncesc vreodată. Şi totuşi, gîndul acesta m
înfioară! A început să mă obsedeze viitorul meu. Cred că eşti u
dintre puţinele persoane care mă poate înţelege cu adevărat... I
fond, nu aşa te-ai simţit şi tu înainte de a înfiinţa „Scruples"? I
ciuda tuturor necazurilor şi piedicilor, noi trei am pus „Scruples
pe picioare şi nu mă văd lucrînd în vreun alt magazin. N-am s
mai găsesc niciodată un partener ca tine – nu voi mai simţ
plăcerea luptei lîngă altcineva. Dumnezeule, ce zgripţuroaică erai
cînd eu şi Valentine am ajuns în L.A., îţi aduci aminte? Dar eu te-am
ghicit şi nu mi-a trebuit mult timp să te modelez. Pot spune că am
făcut o treabă bună în ceea ce te priveşte, asta ca să mă laud
singur.

Billy, buna mea prietenă, îţi voi trimite mîine această scrisoare cu speranţa că va ajunge la tine înainte de Crăciun. Am de gînd să-l sărbătoresc şi eu. Sper că şi tu te vei distra de minune. Cînd voi ajunge la Los Angeles, te voi căuta, după ce Josh mă va anunţa unde dracu' eşti. Intenţionez să iau avionul de la Atena. Dacă m-aş întoarce cu vaporul aş mai face un an pe drum. Nici nu mă gîndesc! La Mulţi Ani!, buna mea prietenă.

Te sărută cu dragoste,
Spider

Cînd termină de citit scrisoarea Billy avea obrajii uzi de lacrimi. De ce dracu' plîngea acum? În sfîrşit simţea ceva? Lacrimile ei erau pentru Spider, lacrimi de fericire. El părea vindecat de durere şi redevenea ceea ce fusese.

Se simţi eliberată de toate neliniştile ei. Dacă Spider supravieţuia, putea şi ea s-o facă! Nu venea sfîrşitul lumii pentru că un bărbat fricos nu voia s-o vadă aşa cum era ea de fapt, indiferent de banii ei. Să-l ia dracu' pe Sam, cu angoasele lui artistice! La naiba cu Sam şi Vito, doi laşi, care aveau tupeul să se pretindă bărbaţi, deşi le lipsea un lucru esenţial – încrederea în adevărata lor valoare. Nu va mai încerca niciodată să fie alta. Să-i ia dracu' pe toţi bărbaţii

care se ascund în spatele aşa-zisei lor superiorităţi masculine, dar sînt nişte fricoşi care n-au tăria să-i reziste! Şi tocmai ei, care le considerau pe femei slabe de înger, erau îngroziţi ori de cîte ori întîlneau o femeie puternică. Ce laşi nenorociţi şi aroganţi.

Billy se înfurie suficient de tare pentru a da telefon să i se rezerve un loc la avionul care pleca a doua zi la New York. Avea toată noaptea la dispoziţie ca să-şi facă bagajele. Îşi şterse lacrimile şi chemă cameristele. Nu va încerca să doarmă pînă nu se va vedea în avion. Va lăsa în urmă Parisul şi pe toţi cei de acolo.

15

Această excursie de la sfîrşitul săptămînii era o acţiune în stilul lui Zach Nevsky, se gîndi Nick De Salvo plin de admiraţie. Chiar ieri, vineri dimineaţă, întreaga companie de actori a lui Zach fusese cuprinsă de o plictiseală îngrozitoare. Nici un actor, nici măcar el, starul principal, nu se mai putea concentra asupra viziunii dramaturgului. Numai la auzul acestui cuvînt i se făcea silă. Auzi, viziune!

Oare greaţa provocată de viziune era un fel de virus ce ataca actorii care asudau la repetiţii în sălile de teatru? Poate că sentimentul de nesiguranţă îi accentua îngrijorarea cu privire la viziunea autorului, împiedicîndu-l să se concentreze asupra unei munci normale spre care îi îndrumaseră părinţii lor de foarte mult timp.

Deşi îşi cunoştea rolul la perfecţie, în mintea lui nu exista nici un pic de curiozitate faţă de substratul piesei. Ce-i păsa lui că Hamlet şi mama lui erau la ananghie? Sau că unchiul lui îi făcuse felul lui taică-său? Cu ce-l afecta pe el faptul că Hamlet îi rănise sentimentele acelei nimfe ciudate, Ofelia, sau că fata era cam nebună? Şi ce om normal şi-ar face griji în privinţa faptului că dacă moare, s-ar putea – din întîmplare, cum spune tipul, nici mai mult nici mai puţin – ca toate astea să se petreacă în vis. Oare coşmarurile nu erau cam la fel de rele ca şi grijile lui Hamlet, din întîmplare?

De ce-ar refuza el, Nick De Salvo, un actor bine plătit, un tînăr star serios, reprezentant de seamă al tinerei generaţii de la Hollywood, un contract gras, la „Universal", pentru a veni la New York să joace rolul lui Hamlet pe Broadway? Şi ce dacă toţi marii actori au simţit că trebuie să încerce teatrul, jucînd în piese celebre? De ce nu stătuse el în banca lui, doar n-avea nevoie să-şi demonstreze

că nu era la fel de bun ca Olivier, ştia că deocamdată nici nu se punea problema. Îi mai trebuia timp. Tipii de la „Universal" nu se dădeau în vînt după Shakespeare, iar agentul lui făcuse o criză cînd auzise vestea.

Mda, ieri toţi actorii se simţiseră ca nişte elevi sechestraţi în şcoală, în timpul vacanţei. Apoi Zach se plimbase în jurul meselor, fără să spună un cuvînt, privindu-le chipurile întunecate cu amuzament patern, oferindu-i fiecăruia cîte o gogoaşă, pînă cînd izbucnise în rîs şi le dăduse o pauză de 72 de ore. Nu cinci sau zece ore, nici măcar o după-amiază întreagă... I-a somat pur şi simplu să plece din sala de repetiţie şi să nu îndrăznească să se mai întoarcă decît marţi, după trei zile de odihnă, cu mintea odihnită, după acea avalanşă de vorbe mari.

– Sînteţi cu toţii mult prea buni ca să iasă prost, le spusese el, ştiu că aveţi talent, în caz contrar nici nu v-aş fi lăsat să intraţi pe uşă, dar fortaţi nota. Puteţi forţa nota în orice alt domeniu, dar nu cînd e vorba de Shakespeare, aşa că afară cu voi! Distraţi-vă un pic înainte de a vă întoarce, altfel nu vă las să jucaţi tragedie!

Camera se golise în cîteva secunde, iar el se hotărîse să meargă la schi cu Zach. La New York nu s-ar fi distrat mai bine, reflectă Nick pe cînd mergeau pe autostrada proaspăt curăţată, după furtuna de zăpadă dinaintea Crăciunului. El şi cu Zach erau cei mai buni prieteni încă din anii de şcoală, chiar dacă el se mai sătura uneori de tipul acela care-l bătea la cap cu aiurelile lui despre viziunea autorului. „Eu nu sînt un palavragiu, Nick", îi spusese Zach, „eu trebuie să mă pun în slujba autorului şi n-o pot face decît dacă îi înţeleg pe deplin mesajul. A regiza o piesă înseamnă a-i face pe creatori să-şi descopere operele prin mine".

Ei bine, Zach avea, ca de obicei, dreptate. Comisese doar o singură greşeală, în clasa a VII-a cînd încercase să facă pe actorul. Probabil fiindcă Zach era cel mai înalt elev din clasă, i se dăduse un rol în piesa ce urma să se joace în primăvară. Fusese un dezastru ca actor, dar încă de la prima repetiţie memorase replicile tuturor şi se apucase să le sufle cînd se încurcau, apoi le dăduse indicaţii scenice şi în cele din urmă modelase piesa conform viziunii sale de la 13 ani, lăsînd-o perplexă pe biata domnişoară Levy.

Experiența trăită alături de Zach avea să-i influențeze ulterior hotărîrea de a se face actor. Şi reuşise foarte bine. Încă de atunci, Zach îl încurajase, şi deşi parcurgeau amîndoi perioada dificilă a pubertății, Zach avea timp să-şi exprime viziunea artistică. Trebuia să recunoască faptul că i se cam făcuse dor să audă de viziunea artistică a unei piese. Cît timp stătuse pe Coastă nu prea avusese parte de aşa ceva. La fel ca toți ceilalți actori din tînăra generație de la Hollywood, el se trezea în fiecare dimineață gîndindu-se dacă succesul lui se datora norocului şi înfățişării sale plăcute, sau faptului că era un actor bun. Actorii trăiau mereu cu aceste temeri. Toți erau înfricoşați. Dar Zach reuşise să-i inoculeze curaj în locul spaimei. Cînd lucra cu Zach se întrecea pe sine în fața camerelor de filmat, atingea cele mai înalte culmi ale măiestriei sale. Asta avea el de oferit, căci talentul actoricesc reprezenta cel mai prețios atu al său, în afară de chipul frumos. Din cînd în cînd, simțea nevoia să lucreze cu un regizor care să-i aprecieze din plin acest dar, care-i recunoştea valoarea şi nu-i anihila impulsul creator. Da, trebuia să admită, chestia cu viziunea era importantă. Atîta vreme cît lucrai cu Zach nu puteai ignora acest lucru. Nu mai fusese în Est de un an de zile – îi ducea dorul lui Zach. Revigorare, numele tău este Nevsky. Cînd învățase tipul să schieze?

Dar fetele acelea ce hram purtau? Cum reuşise Pandora Harper, care juca rolul Ofeliei şi care, după cîte îşi dăduse el seama, umbla în disperare şi fără nici un succes după Zach, cum de reuşise ea să se strecoare printre participanții la acea excursie? El nu-şi aducea aminte s-o fi invitat, dar ea părea să fie cu el. Nu era genul lui, nu-şi dorea să topească acea frumusețe glacială şi blondă, deşi Pandora, ca să fie cinstit, se dovedea capabilă să stîrnească o furtună de aplauze, căci altfel n-ar fi distribuit-o Zach în piesă. Ea avea un trecut impecabil, fusese debutanta anului sau cam aşa ceva, dar ambiția ei cea mare era să reuşească în teatru. Dar, indiferent cît de bună actriță ar fi fost, el nu manifesta interes față de o femeie care se vede clar că era înnebunită după Zach.

Dar nu înțelegea ce căuta Gigi Orsini acolo. Era prietena lui Zach sau nu? Încă nu ştia sigur. Colega de cameră a surorii lui

Zach? Ce fel de relație exista între ei? Asta nu reprezenta o explicație pentru includerea ei în grupul de patru amatori de schi; mai ales că ea nici măcar nu știa să schieze. Trebuia să se lămurească cît mai repede asupra acestei probleme, căci dacă Gigi nu era prietena lui Zach, el ar fi fost mai mult decît interesat de persoana ei și ar fi învățat-o cît ai clipi din ochi cum să-și dezbrace costumul de schi și ce mai avea pe dedesubt. Gigi era o fată veselă, spirituală, fără pretenții. Da, într-adevăr!

Pandora Harper voia să afle cum de se lipise această Gigi nu-știu-cum, care nici măcar nu știa să schieze, de Nick De Salvo, cel mai fantastic actor de la Hollywood. Oare Zach, cu stilul lui dictatorial, o trăsese pur și simplu după ei, ca parteneră a lui Nick? Chiar dacă părea puțin probabil ca-n acele vremuri să se mai facă aranjamente de genul ăsta, exista posibilitatea ca sora lui să fi intervenit în favoarea colegei sale de cameră. Foarte caraghios!

Gigi era genul de fată micuță și obraznică, agreat de unii, nu însă și de ea. Nu puteai avea încredere în asemenea ființe mici și vioaie, ce se strecurau ca țiparul, atunci cînd nu te așteptai. Asemenea ființe aveau o șiretenie animalică înnăscută sau, cum spune Hamlet, „mi se pare că este ca o nevăstuică".

Scumpul, minunatul Zach, așa cumsecade și demodat cum era, ar fi făcut orice pentru sora lui iubită. Întruchipa ultimul sentimental al acelor vremuri. Și, pe deasupra, părea un idealist. Dacă n ar fi fost cel mai inaccesibil bărbat sexy pe care-l întîlnise vreodată, ea l-ar fi atacat direct. Dar ea nu prea se dădea în vînt după idealism și sentimentalism demodat, la fel cum nu agreea nici ființele vesele și vioaie. Nimeni nu devenise faimos sau bogat numai pe baza acestor trăsături de caracter.

Asta nu înseamnă că i-ar fi păsat prea tare de bani. Datorită averii moștenite de la străbunica ei avea mai mulți bani decît ar fi putut cheltui într-o viață și juca pe Broadway din plăcere, nu de nevoie. Nu, nu o interesau banii. Faima, da, cel mai tare își dorea să fie faimoasă. Iar în drumul ei spre faimă avusese un noroc nemaipomenit să-l întîlnească pe minunatul Zach Nevsky, un tip capabil,

debordînd de energie, care se bucura de o reputație grozavă în lumea teatrală a Marelui Manhattan. Fiecare actriță tînără și frumoasă trebuia să aibă la activ un anumit număr de regizori. Așa cerea tradiția, și ea era o păstrătoare de tradiție, mai ales cînd îi și convenea.

Îl sunase pe Zach de îndată ce auzise că-l atrăsese pe Nick De Salvo în oraș. Faptul că „Prințul tinerei generații" îndrăznise să abordeze piesa marelui Bard avea să atragă mulți critici. Vor veni să-l îngroape pe Nick – un tînăr deosebit de arătos, dar care nu era genul ei – și vor sfîrși prin a-i aduce laude Ofeliei. Zach regiza piesele tinerilor autori de peste un an de zile. Era o mișcare deșteaptă din partea lui, să-l distribuie pe Nick într-o piesă clasică, în dezacord cu specificul piesei, un prinț danez interpretat de un latin focos care arăta ca un membru al unei bande de motocicliști. Poate că avea să iasă bine, dar ei nu-i păsa cît timp va rezista piesa; pe ea n-o interesa decît seara premierei. Se lăsase condusă de indicațiile scenice ale lui Zach în interpretarea Ofeliei – acea viziune îngrozitoare despre care le tot vorbea – dar în noaptea premierei o va juca pe Ofelia în felul ei, căci era clar că acea femeie fusese o nimfomană, cu echilibrul psihic serios zdruncinat. Va pune mîna pe Nick și-l va mîngîia în toate punctele sensibile în timpul acelei scene cu „Ofelia, du-te la mănăstire!". N-o va putea opri nimeni; Nick era un coleg îndeajuns de bun ca să-i facă jocul și ea va atrage întreaga atenție asupra ei. Ce va mai putea Zach să facă atunci, după ce criticii o vor vedea etalîndu-și calitățile actoricești? Vorbe, vorbe și iar vorbe! Le va arăta ea. Un tricou de lînă și niște pantaloni strînși pe corp erau perfecte pentru a o face cît mai accesibilă.

După toate probabilitățile avea să împartă camera cu Gigi – dar va reuși ea, într-un fel, să înlăture acea barieră ca să n-o facă de rîs pe străbunica sa. Cei din familia Harper nu acceptau ca alții să le aranjeze treburile. Fie ei și regizori.

Ce-ar fi putut Emily Gatherum să-i mai spună cînd Gigi îi ceruse trei zile libere, se gîndi ea analizînd situația la rece. Ea deja îi promisese lui Emily că va lucra de Crăciun și de Anul Nou, ținînd

locul celor doi bucătari şefi care trebuiau neapărat să se ducă acasă dacă nu voiau să li se intenteze un proces de divorţ, aşa că Emily îi datora măcar atît. Serviciul de deservire a populaţiei era o afacere continuă ce-ţi umplea toate zilele anului, dar cu oamenii căsătoriţi trebuia să fii un pic mai flexibil. În acea dimineaţă cînd Zach o anunţase că avea ocazia să înveţe să schieze, ea alergase repede la Jessica şi împrumutase de la copiii ei ce găsise mai potrivit. Bocancii şi schiurile le putea închiria chiar de pe munte.

Dar nu înţelegea un lucru – unde era gaşca de care-i vorbea Zach? Oare se referise la prinţesa de gheaţă, Miss Pandora alias Grace Kelly şi mult-prea-frumosul Nick De Salvo care, din motive neînţelese de ea, căuta s-o impresioneze? Ea înţelegea prin bandă, din experienţa ei..., un grup numeros de persoane, nu numai patru. Şi cum se făcea că Pandora se aşezase în spate alături de Zach şi se distrau de minune, în timp ce ea stătea alături de fermecătorul star de la Hollywood, Nick, care şofa şi încerca s-o seducă de parcă ea ar fi fost vreo neştiutoare?

Tare mult şi-ar fi dorit să fie şi Sasha cu ei. Nu prea o încînta perspectiva de a sta cu Pandora în aceeaşi cameră, dar Zach îi spusese că după ce te obişnuieşti cu ea nu ţi se mai părea chiar aşa de nesuferită. Gigi însă credea că avea nevoie de mai mult de trei zile ca să se convingă de acel adevăr. Era un mod de a gîndi tipic pentru Zach, la fel ca teoria lui despre „Hamlet" . El socotea că putea transpune „Hamlet" pe scenă astfel încît să-l facă accesibil pentru tot omul, căci mai mult ca sigur că unele persoane nu gustau acest gen de piesă, dar se duceau la teatru doar ca să îndeplinească şi ei un act cultural. Zach era ca un copil care construia un castel de nisip şi atrăsese şi alţi copii în această acţiune, dirijîndu-le cu atenţie eforturile.

Oare era doar un slujitor al teatrului nemaipomenit de talentat, un alt băiat minune care frîngea inimile femeilor din jur fără ca măcar să-şi dea seama, sau un artist cu o imaginaţie creatoare dublat de un bărbat iubitor şi bun, capabil să se îndrăgostească?

Deocamdată nu ştia sigur, dar poate că un week-end o va ajuta să se lămurească. Era dificil să-l cunoşti pe adevăratul Zach, avînd

în vedere firea lui schimbătoare – mereu agitat, căutînd să ajungă la esența viziunii – acea viziune pe care ea o înțelegea perfect –, dar la schi va fi altfel. Îl va cunoaște într-un mediu normal. Sau aproape. Nici el nu știa să schieze, așa că se vor afla de aceeași parte a baricadei.

Situația îi scăpase de sub control la un moment dat, se gîndi Zach străduindu-se să nu ia în seamă vorbăria Pandorei, căci nu așa plănuise lucrurile. El intenționase să stea în spate cu Gigi, privind luna cum răsare deasupra zăpezii, în timp ce Nick și Pandora aveau să cadă unul în mrejele celuilalt, pe locurile din față – iar la un moment dat, Gigi l-ar fi lăsat s-o ia de mînă. Dar Pandora îi interpretase greșit semnele și se strecurase lîngă el în spate. Femeia asta știa perfect ce vrea și nu se oprea pînă cînd nu obținea acel lucru. Locul ei era de fapt în filmele lui Alfred Hitchcock, dar prea se considera înzestrată pentru teatru ca să admită așa ceva. Totuși, era o actriță comodă căci accepta întocmai indicațiile regizorale.

Dar, în pofida acestei întorsături pe care o luaseră lucrurile, planul lui bine chibzuit era în plină desfășurare, adică smulgerea lui Gigi din New York, departe de ochiul vigilent al surorii lui, într-un loc în care aveau să fie singuri în sînul naturii. El avea încredere în natură, poate pentru faptul că era un băiat al orașului, dar bănuia că natura o va face mult mai generoasă pe Gigi față de el. Desigur, Gigi n-ar fi plecat numai cu el, așa că se văzuse obligat să-i invite și pe ceilalți. Iar în ce privea restul trupei de actori, oricum le-ar fi dat liber trei zile căci ajunseseră într-un punct mort al potențialului creator. Întotdeauna existau perioade sterile în procesul de creație artistică, și orice regizor deștept făcea o pauză în asemenea situații. În condițiile bogăției tematice devastatoare a pieselor lui Shakespeare și ale limbajului elevat ce le răsuna în urechi zi și noapte, consumul nervos era mult mai mare, ceea ce presupunea pauze mai dese. În asemenea momente, actorii nu-și doreau altceva decît să se ducă acasă, să tragă un pui de somn, să mănînce pizza și să se relaxeze.

Lui îi venea mai ușor, căci el se ocupa de modelarea piesei, cu

alte cuvinte avea de-a face cu elemente înrudite cu limbajul, conducea o comunitate umană, punea piesa în scenă. O piesă, pentru numele lui Dumnezeu. Munca de regizor era singura ocupație din lume direct legată de jocul propriu-zis, iar el se putea socoti cel mai norocos om din lume fiindcă avea șansa să regizeze o piesă de Shakespeare, să audă tot timpul acel minunat limbaj shakespearian deși după părerea unora Biblia era scrisă mai frumos – așteptînd ca acesta să fie materializat într-un joc scenic ce omagia viața și omul.

Unii regizori susțineau că dirijorii erau mult mai avantajați decît ei, căci aceștia apăreau pe scenă alături de ceilalți membri ai orchestrei și nu se limitau doar la modelarea piesei autorului potrivit propriei viziuni. Și el avea parte de momentele lui de frustrare cînd nu gîndea că i-ar fi plăcut mai mult să facă parte din tagma actoricească. Și atunci se întreba cine era el, Zach Nevsky? Uneori oscila între plăcerea de a se juca cu limbajul sau cu sunetele, și ezitările cu privire la vocația sa; în asemenea momente se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să îmbrățișeze cariera preoțească. Ori de cîte ori trecea prin astfel de crize știa că nu-i rămînea altceva mai bun de făcut decît să ia o pauză de creație.

În regulă, nu poți avea tot ce vrei de la viață. Se va limita doar la ceea ce dobîndise pînă în prezent și la Gigi. Dacă n-ar fi fost atît de sigur că Nick nu i-ar face niciodată avansuri prietenei lui, i-ar fi stîrnit gelozia atmosfera destinsă în care discutau tot felul de lucruri despre Hollywood. De obicei uita că Gigi era fiica unui producător de filme, căci acel ticălos aproape că nu ocupa nici un loc în viața ei. Vito Orsini părea că dispăruse definitiv de pe fața pămîntului, dar de asemenea indivizi scapi mai greu decît de Jimmy Hoffa. Pe de altă parte, nu trebuia să-și facă absolut deloc probleme: în privința unui singur lucru – nu va fi pus în postura de a-i cere lui Vito încuviințarea pentru a se căsători cu Gigi. Ticălosul acela își pierduse toate drepturile asupra ei. Mai degrabă o s-o întrebe pe Sasha, dacă era vorba să ceară cuiva permisiunea. Sau poate pe mama vitregă a lui Gigi, Billy Ikehorn, care la ora aceea se afla la Paris. Dar mai întîi trebuia să găsească momentul potrivit cînd avea să

fie singur cu Gigi, în mijlocul zăpezii strălucitoare, în sălbăticia peisajului, cu un cer albastru deasupra şi un aer curat imposibil de respirat în Central Park. Doar ei doi. Suna minunat.

Au ajuns la Killington vineri noaptea, foarte tîrziu, şi s-au dus direct la culcare; Gigi cu Pandora s-au retras într-o cameră, fără nici o discuţie, căci erau prea dornice să doarmă, iar Zach şi Nick au ocupat altă cameră, pe acelaşi palier.

A doua zi de dimineaţă au mîncat un mic dejun constistent, cu prăjituri, sunică şi porridge, ca să capete puteri, după cum îi sfătuise Pandora, care schia din copilărie, ca şi Nick de altfel, ce obişnuia să schieze în Vail şi Sun Valley. Gigi şi Zach s-au dus împreună să închirieze schiuri şi bocanci şi s-au alăturat unui grup de începători. La Killington se predau cursuri rapide de schi fără folosirea beţelor, schiorii începători avînd posibilitatea să testeze imediat pîrtia.

După ce-şi însuşeau mişcările de bază, cei 15 începători puteau să coboare pe rînd pîrtia, apoi se urcau din nou în vîrf. Pe pîrtie erau mai multe grupuri de începători, aşa că fiecare trebuia să aştepte după ceilalţi, pînă cînd se strîngeau toţi membrii grupului respectiv. Înainte de prînz avuseseră cu toţii ocazia de a exersa coborîrea pe pîrtie şi erau fericiţi la gîndul că vor putea face acelaşi lucru şi-n ziua următoare.

Gigi şi Zach stăteau la baza pîrtiei încîntaţi de ei, privind în sus la Nick şi Pandora cum coborau în viteză, ca nişte săgeţi, pînă cînd s-au trezit cu ei la mică distanţă în faţa lor. Au executat oprirea cu măiestrie, printr-o scurtă întoarcere, ceea ce a stîrnit un nor de zăpadă.

– Vreţi să ne epataţi, spuse Zach. Dar vom învăţa şi noi să facem la fel.

– Durează, Zach, schiatul presupune îndemînare... şi curaj, răspunse Nick, scoţîndu-şi schiurile.

– Ce înţelegi prin îndemînare, Nick?

– Asta înseamnă să cobori pîrtia pe drumul cel mai drept, fără să-ţi controlezi viteza. Pînă cînd nu-ţi însuşeşti tehnica, nu poţi spune că ai gustat din plin plăcerea de a practica acest sport.

înseamnă că nu ai cucerit muntele şi nu ţi-ai învins teama de a cădea. Nimeni nu vrea să cadă.

Ei, haide, Nick, exagerezi. Uită-te la copiii aceia care coboară pe pîrtie la fel ca tine şi Pandora – jumătate din ei au doi sau trei ani, protestă Zach.

– Da, dar şi-au pus schiurile în picioare de cînd au învăţat să meargă. Nu e chiar aşa de simplu cum îţi închipui.

– Eşti un încrezut, spuse Zach rîzînd. Nu-i aşa că ţi-e foame?

– Mie mi-e foame, spuse Gigi privind-o pe Pandora cum îşi scotea fără efort schiurile şi şi le punea pe un umăr, iar în ccalaltă mînă lua ambele bețe, înainte de a porni înainte sigură de ea. Zach o privi şi el admirativ. Gigi purta o pereche de pantaloni albaştri ce nu se potriveau deloc cu jacheta de culoare verde închis, amîndouă împrumutate de la doi membri diferiţi ai familiei Strauss. Brusc, se simţi stingherită, gîndindu-se cît de neîndemînatică trebuie să pară în comparaţie cu strălucitoarea Pandora.

S-au mulţumit cu un prînz frugal, căci lecţiile de schi reîncepeau la ora 14. Nick şi Pandora şi-au luat rămas-bun de la ei, privindu-i oarecum cu milă, şi s-au îndreptat spre vîrful muntelui.

– Gigi, chiar vrei să ne petrecem după-amiaza în acelaşi fel ca şi dimineaţa? o întrebă Zach imediat.

– Aşa e la curs, răspunse Gigi categorică.

– Gigi, cursurile de schi seamănă cu oricare altă afacere. Îţi impun un program strict ca să-i plăteşti în continuare, chiar şi atunci cînd te-ai putea descurca singur. În cea mai mare parte a timpului îi aşteptăm pe ceilalţi din grupă. Nu te enervează acest lucru?

– Ba da, dar cum altfel aş putea învăţa?

– Ascultă, Gigi, acum ne descurcăm amîndoi destul de bine, nu-i aşa? Am învăţat cum să ne oprim şi cum să ne întoarcem? De ce n-am renunţa la curs şi nu ne-am duce pe cea mai uşoară pîrtie, să exersăm ce-am învăţat la curs? În felul acesta vom cîştiga timp şi ne vom însuşi mai repede noţiunile de bază.

– Mi se pare o propunere destul de rezonabilă, Zach Nevsky, numai că tare mi-e teamă că-n adîncul inimii tale ai vrea să iei în piept muntele, aşa cum ţi-a zis Nick.

– Gigi, îţi jur pe ce-am mai scump că n-o să fac pe deşteptul. Doar nu sînt tîmpit. Astăzi vreau doar să exersez cît mai mult posibil. E senin şi frumos afară, de ce să ne pierdem vremea?

Îl cîntări din priviri pe Zach. Ar fi fost şi păcat să ţii în frîu un asemenea atlet înnăscut. Fusese cel mai bun din grupa de schi, imitîndu-i perfect mişcările instructorului, prinzînd din zbor tehnica întoarcerilor, a opririlor, ca şi a slalomului. În fond era un Orloff-Nevsky, înzestrat cu capacitatea nativă de a-şi însuşi mişcarea în ritm de dans. Şi părea atît de irezistibil, cu părul negru ce-i cădea bogat pe frunte şi cu ochii strălucitori, arzînd de dorinţa de a porni într-o nouă aventură.

– Ah, Gigi, cu siguranţă că şi tu ai vrea să scapi de aglomeraţia aceea de la cursurile pentru începători. În grup nu apucăm să schiem decît cîteva minute. Zach îi vorbi cu aceeaşi putere de convingere cu care se adresa actorilor, îndemnîndu-i să exploreze noi domenii ale artei şi să le cucerească cu talentul lor.

– Nu ştiu ce să zic. Gigi ezita, pe de-o parte tentată de propunerea lui, pe de alta neîncrezătoare în forţele sale.

– Nu putem simţi cu adevărat că ne aflăm aici dacă nu ne suim în vîrful muntelui. Doar ştii că aş avea grijă să nu ţi se întîmple nimic rău... haide, Gigi, nu da cu piciorul aventurii!

– Oh, Zach... Gigi privi în jos, spre schiurile roşii şi bocancii săi impresionanţi şi ceva din tonul vocii lui o îndemnă să rîşte.

– Promit să am grijă de tine. Te rog, Gigi! Nu mă duc dacă nu vii şi tu. Singur n-ar fi deloc distractiv.

– Oh... bine, acceptă Gigi la fel ca majoritatea persoanelor care în final se lăsau convinse de Zach Nevsky.

Zach avusese dreptate, îşi spuse Gigi. Pista începătorilor era foarte lată la bază, cu zăpada bătătorită şi nici nu se compara cu piscul muntelui, cu zăpadă virgină, ce părea că se distanţase la un milion de mile faţă de bază. Avea impresia că se află pe acoperişul lumii, într-un loc asurzitor de liniştit, ciudat şi emoţionant, înconjuraţi de vîrfuri de munţi alb-violet. Gigi simţea că aerul pe care-l respiră conţine o esenţă pură, distilată direct din lumina

soarelui. În timp ce stătea acolo avea o senzație minunată de pace sufletească și de regăsire. O stare pe care n-ar fi cunoscut-o niciodată dacă nu l-ar fi urmat pe Zach în vîrful muntelui.

Gigi schia pe urmele lui Zach, căci nu era deloc dornică să-și facă propria pîrtie. În timp ce mulți alți schiori treceau în viteză pe lîngă ei, el înainta cu grijă, verificîndu-și tot timpul mișcările și viteza de oprire, așteptînd ca ea să-l ajungă din urmă. Gigi se cam clătina, străduindu-se să-și coordoneze mișcările brațelor și ale picioarelor. Curînd, în timp ce coborau încet pe pistă, ea căpătă încredere în ea, îndreptîndu-se cu abilitate spre locul unde o aștepta el. Zack avea de gînd s-o răsplătească pentru fiecare coborîre reușită, cu cîte un sărut în creștetul capului.

– Zach, termină o dată!

– E ca și cum ai mîngîia un cîine după ce a făcut o nouă figură de dresaj. Atîta tot, rînji el admirativ.

– Cîinii nu schiază... și te-aș ruga să renunți la acrele de superioritate, îl avertiză Gigi scuturînd din cap.

– Atunci, unde te pot săruta? Nu vreau să crezi că eforturile tale trec neobservate.

– Nu trebuie să mă săruți deloc. Îmi cunoști regulile, spuse ea severă.

– Bine, Gigi, se conformă el supus și o luă la vale. Începuse să bată un vînticel rece. Încet, încet, își continuară coborîrea. Dar de îndată ce au ajuns la șirul copacilor, libertatea de mișcare le-a fost îngrădită. Brazii cu crengile încărcate de zăpadă se întindeau de-o parte și de cealaltă a pîrtiei făcute de Zach, astfel încît acesta trebuia să înainteze cu maximum de atenție.

– Hai să ne odihnim un pic, Zach, de-abia mai pot respira, spuse Gigi oprindu-se lîngă el, rîzînd emoționată. Învățase să schieze!

– Sprijină-te de mine, te țin eu. Oh, Gigi, nu ți-am spus eu că așa o să fie? Nu te bucuri că am venit aici? Ea îi zîmbi drept răspuns, cu obrajii roșii ca focul și cu ochii mai verzi ca niciodată. Zack nu se putu abține și o sărută direct pe gură.

– Zach... încetează, suspină Gigi.

– Doar un sărut, murmură el, nu vreau să îngheți. O sărută din nou lung şi apăsat. Gigi îi simțea buzele calde pe gura ei rece, şi rezistența îi scădea treptat.

– Zach! Hai să mergem, insistă Gigi hotărîtă să nu-şi încalce regulile numai pentru simplul fapt că se aflau pe munte.

El o privi cu jale, dar se supuse. În timp ce coborau încet şi ajunseseră cam pe la jumătatea muntelui, pe o pîrtie relativ dreaptă, soarele pălea din ce în ce mai tare, iar zăpada se acoperea de o pojghiță de gheață. Urmele schiorilor precedenți erau din ce în ce mai adînci, iar cărarea tot mai îngustă. Zach parcurgea acum distanțe mai mici, după care se oprea s-o aştepte pe Gigi. Înaintarea devenise destul de anevoioasă. În fața lor se zăreau numai copaci, din ce în ce mai deşi şi nu aveau idee cînd vor ajunge într-un spațiu deschis. Nu mai trecuse nici un schior pe lîngă ei de o jumătate de oră; era o tăcere bizară de parcă ar fi fost singuri pe munte.

– Cred că ar trebui să mergem un pic mai repede, spuse Zach.

– În regulă, mormăi Gigi ursuză.

Zach cobora cu paşi mici şi întorsături dese, controlîndu-şi viteza şi se oprea s-o aştepte pe Gigi. Ea nu era la fel de îndemînatică, dar îşi luă inima în dinți şi dădu drumul pomului de care se ținea, urmîndu-l cu genunchii îndoiți şi coatele depărtate de corp. Se dezechilibră destul de periculos, dar reuşi să se redreseze şi, după mai multe ezitări, ajunse direct în brațele lui Zach, care se sprijinea de un copac. O prinse şi o opri din coborîre.

– Grozav! Te descurci de minune!

– Nu prea mi se mai pare amuzant. Gigi îşi simțea picioarele tremurînd. Ar fi dat orice să se vadă la adăpost în bucătăria ei, muncind la cuptor ca o sclavă, dar în deplină securitate.

– Ştiu, Gigi, dar n-am crezut nici o clipă că această cărare se va îngusta atît de tare. Îmi pare rău, iubito, a fost o idee prostească, dar deocamdată ne descurcăm foarte bine. Încearcă să te relaxezi căci nu e bine să schiezi cu muşchii încordați.

Îşi scoase mănuşile şi şi le puse sub braț şi îi cuprinse obrajii cu mîinile lui mari şi calde. Timp de cîteva minute, el se mulțumi să-i încălzească obrajii şi urechile, iar ea se simți reconfortată şi liniştită. Zach îi puse căciula lui pe cap, căci ea uitase să-şi ia una.

– Eşti atît de rece, scumpa mea, atît de rece, spuse el îngrijorat şi-şi aplecă corpul de parcă ar fi vrut să se contopească cu ea într-o singură fiinţă. La un moment dat, începu s-o sărute pe nas, pe ochi şi în cele din urmă pe buze, căci ştia că şi acelea îi îngheţaseră. Gigi, scumpa mea, micuţa mea, te iubesc teribil de mult... tu eşti iubita mea, te rog, spune că eşti iubita mea, Gigi, doar ştii cît de mult te iubesc, pentru mine nu există nimeni altcineva, spune-mi că vei fi iubita mea.

Zach continua să-i acopere faţa cu sărutări în timp ce vorbea. El, care ştia pe dinafară toate poemele de dragoste din lume, se simţea mult prea emoţionat ca să fie mai elocvent. Înainte de a o întîlni pe Gigi crezuse că nu are nevoie de o altă persoană apropiată. Îl înspăimînta intensitatea dorinţei sale. Deşi vorbele lui erau rugătoare, îşi păstra tonul autoritar, încrezător, de parcă toată tăria de caracter îi rămăsese intactă. Gigi tremura în braţele lui puternice, simţind că este pe punctul de a-i ceda, de a-i spune că va fi iubita lui. El îi citi clar intenţia în ochii strălucitori şi în clipa următoare îşi spuse că nu era cinstit din partea lui să forţeze nota, profitînd de izolarea în care se aflau. Nu era deloc cinstit!

– Nu! ţipă Gigi smulgîndu-şi brusc capul din mîinile lui. Dar alunecă din braţele lui şi o luă imediat la vale, incapabilă să mai controleze mişcarea schiurilor. În primul moment Zack rămase nemişcat, apoi porni după ea, dar era prea tîrziu ca s-o mai prindă. Gigi ţipă îngrozită, agitîndu-şi neajutorată mîinile.

– Aruncă-te la pămînt! Jos! ţipă Zach. Dar, ca prin farmec, lui Gigi îi ieşise din minte tot ce învăţase la cursurile de schi, aşa că fata încerca să se ţină cît mai dreaptă în picioare, pe schiuri, în timp ce cobora în mare viteză. În final se lovi de un copac, în partea opusă pistei. Căzu grămadă pe un morman de zăpadă. În cîteva clipe, Zach ajunse lîngă ea şi se lungi pe zăpadă.

– Gigi! o strigă el disperat. Gigi, ai păţit ceva?

Gigi gemea de durere, incapabilă să articuleze vreun cuvînt.

– Gigi, te doare ceva? Vorbeşte!

– Piciorul, cred că mi l-am rupt... nu, nu-l atinge! Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să faci? Oh, mă doare!

– E vina mea! Oh, Gigi, numai eu sînt de vină!

Gigi gemea din ce în ce mai tare, pe măsură ce durerea din piciorul stîng i se accentua. Cuprins de remuşcări, Zack privi înapoi, spre creasta muntelui, dar nu se vedea nici ţipenie de om. Se uită la ceas şi constată că era aproape ora 4 după-amiaza.

– Mă duc după ajutoare, Gigi, mă auzi?

– Nu mă lăsa singură aici, gemu fata.

– Trebuie, Gigi, este mult prea periculos să rămînem aici. Continuînd să plîngă, ea dădu aprobator din cap. Zack îşi scoase canadiana şi puloverul şi le înfăşură în jurul fetei, atent să nu-i atingă piciorul rănit. Îi scutură căciula de zăpadă şi i-o îndesă pe cap pînă în dreptul ochilor. Dacă auzi pe cineva prin apropiere, ţipă cît poţi de tare, ai înţeles?

Gigi dădu din cap, continuînd să plîngă în tăcere. Zack escaladă muntele doar în cămaşă şi pantalonii de schi, cu capul şi mîinile goale, căci între timp îşi pierduse mănuşile.

Trase adînc aer în piept, se uită înapoi neajutorat şi porni mai departe cu mari precauţii, căci nu i-ar fi fost de nici un ajutor lui Gigi dacă s-ar fi accidentat şi el. Cînd ajunse în cîmp deschis, se aplecă înainte, îşi îndoi mult genunchii, cum îl văzuse pe Nick şi atacă panta abruptă ca un demon, fără să se gîndească la altceva decît la suferinţa lui Gigi. În cîteva minute, Zach ajunse la poalele muntelui şi începu să strige după ajutor. Imediat apărură doi salvamontişti care luară o sanie şi plecară după Gigi.

– Iisuse, Zach, ce s-a întîmplat? ţipă Nick apropiindu-se de mulţimea adunată. Zach stătea singur, frîngîndu-şi disperat mîinile.

– Piciorul lui Gigi... cred că şi l-a rupt.

– La dracu'! Săraca fată! Dar asta se întîmplă foarte des pe pistele pentru începători, din cauza aglomeraţiei.

– Ne-am dus sus pe munte.

– Ce tîmpenie! Cum de-ai putut s-o duci acolo? Este un gest de-a dreptul criminal!

– Nu aşa s-a întîmplat.

– Dar te-am văzut în timp ce coborai, nenorocitule! Te rostogoleai la vale, ca un nebun, fără să-ţi iei nici o măsură de precauţie.

Mi-am închipuit însă că ai urcat singur pe munte.

– Dă-o dracului de coborîre. Nici nu-mi dădeam seama ce fac, Nick. Vezi cumva sania întorcîndu-se?

– De-abia au plecat, durează pînă ajung în vîrf... Iisuse, cum de-ai lăsat-o să urce cu tine?

– Nu ştiu... am crezut... pista începătorilor... tîmpit, am fost un mare tîmpit. N-am să mi-o iert niciodată, Nick... nici nu mi-am închipuit că o să fie aşa de îngustă.

– De aceea se şi numeşte pistă. Hai în cabană, ai să îngheţi.

– Am să vin cînd au s-o aducă.

– Iisuse! Exasperat, Nick îi dădu lui Zach căciula lui şi-i puse o pătură pe spate, aşteptînd alături de el coborîrea lui Gigi. Într-un tîrziu, apărură cei doi salvamontişti cu Gigi întinsă pe sanie, acoperită de pături.

– O ducem la spital, îi spuse lui Zach unul dintre salvamontişti, dîndu-i canadiana şi puloverul. S-a lovit doar la picior, o să se facă bine.

– Vă însoţim, spuse Nick văzînd că Zach nu era în stare să scoată nici un cuvînt. Cei doi porniră în urma ambulanţei spre spitalul unde deja fuseseră aduşi mai mulţi accidentaţi în acea zi. Stăteau în sala de aşteptare, încordaţi şi tăcuţi. După trei sferturi de oră veni o soră spre ei şi le spuse grăbit:

– Are o uşoară fractură de peroneu. Se va vindeca aproape fără nici o problemă. I-am dat nişte pastile contra durerii; doctorul i-a pus piciorul în ghips, aşa că poate merge în cîrje. Are mai multe zgîrieturi, dar nu e nimic grav. O să vă mai dau nişte pastile, cîte una la patru ore; sînt suficiente pentru trei zile. Aveţi aici radiografia ei. Plătiţi la ghişeu cînd plecaţi. Sora dispăru înainte ca ei să-i mai poată pune vreo întrebare. Zach se îndreptă grăbit spre ghişeu.

Pe uşa batantă apăru Gigi, într-un cărucior pe care-l manevră cu abilitate pentru a evita doi schiori care tocmai fuseseră aduşi de salvamontişti. La piciorul stîng avea ghips, de la gleznă pînă sub genunchi, iar pantalonii îi fluturau acolo unde fuseseră tăiaţi. Aşa cum arăta, cu chipul palid şi obosit, semăna cu o păpuşă ciufulită ce fusese uitată într-un colţ de stăpîna ei neglijentă.

– Cum te simți, sărmană copilă? întrebă Nick apucînd de cărucior.

– Nu prea rău. Doctorul a fost de părere că fractura mea este una dintre cele mai simple pe care le-a văzut săptămîna asta, spuse Gigi cu glas slab. M-am simțit foarte flatată, de parcă aș fi făcut înadins totul.

– Te mai doare?

– Nu, dar mă simt amețită... probabil din cauza medicamentelor. Au acolo o linie de asamblat... uimitoare, raiul ortopediștilor... dar nu i-aș recomanda nimănui s-o încerce.

– Ți-a spus cum arăta peroneul?

– Nu, mi-a zis doar că am avut noroc. Nu m-am accidentat prea rău.

– Gigi... Zach se întorsese de la ghișeu și stătea în fața ei cu radiografia în mînă și cu o expresie vinovată, întipărită pe figură.

Gigi nici nu-l băgă în seamă.

–Gigi? o strigă el din nou, profund tulburat.

Se uită drept înainte de parcă el nici n-ar fi existat.

– Nick, vrei să mă conduci la cabană?

Cei doi bărbați se uitară unul la altul și o ajutară pe Gigi să se urce în mașină. La cabană au ținut-o pînă cînd și-a căpătat echilibrul, căci a insistat să-și folosească cîrjele, sprijinindu-se cît mai puțin pe piciorul accidentat.

– Oh, ce plictiseală! exclamă Pandora cînd îi văzu intrînd în micul dormitor. M-am tot întrebat unde puteați fi, așa că n-am mai așteptat și am luat o mașină spre casă. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce s-a întîmplat... norocul începătorilor.

– Mulțumesc.

– O să te faci bine. Se întîmplă tot timpul, spuse Pandora în treacăt.

– Mulțumesc.

– Te ajut eu să te dezbraci, se oferi Pandora exasperată.

– Mulțumesc.

– Voi, băieți, afară. Mă descurc și singură. Nu e pentru prima oară cînd fac așa ceva.

Cîteva minute mai tîrziu, stătea întinsă în pat, îmbrăcată în pijamaua ei roşie. Camera, cum sînt majoritatea încăperilor din cabanele de schi, era supraîncălzită, şi Gigi refuză să mai îmbrace puloverul. Pandora îşi puse pantalonii de catifea, bluza de mătase şi o pereche de ghete moi, îşi luă geanta şi coborî în bar, dornică să intre în acţiune.

– Unde-i Zach? îl întrebă pe Nick care stătea rezemat de tejgheaua de la bar. Se aşeză şi ea lîngă el.

– Sus, în cameră.

– Cum aşa?

– Nu prea are chef de distracţii.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce l-a apucat?

– Se simte vinovat că a luat-o pe Gigi cu el pe munte.

– Dumnezeule!... Pandora izbucni în rîs, pentru a-şi ascunde uimirea. Ea nu mi-a spus asta, de fapt n-a suflat o vorbă. Ce prostie! Este şi vina ei, nu numai a lui. Eu n-aş fi făcut niciodată un lucru atît de stupid.

– Te-ai gîndit cumva să te înrolezi în Crucea Roşie? o întrebă el rece, pe cînd ea îşi comanda ceva de băut.

Nick se gîndea că din punctul de vedere al Pandorei, un picior rupt reprezenta o gafă socială pe care ea, datorită faptului că era atît de bine crescută, n-ar fi făcut-o niciodată. Mai bine nu i-ar fi spus că Zach a luat-o pe Gigi sus, pe munte, deşi pînă la urmă tot ar fi aflat. Dilema lui în legătură cu sentimentele lui Zach faţă de Gigi se spulberase atunci cînd îl văzuse cît de afectat fusese după accident. Nenorocitul era îndrăgostit pentru prima oară în viaţă. Şi cine l-ar fi putut condamna?

O parte din femeile din bar se uitau în direcţia lui Nick, căci îl recunoscuseră. Ignorînd prezenţa Pandorei, el intră în vorbă cu o roşcată drăguţă din dreapta lui. Enervată, Pandora îşi termină băutura şi mai comandă una. Prevedea o seară minunată cu Nick, care se apucase să flirteze cu toate femeile din bar, de parcă ea nici n-ar fi existat şi cu Zach închis în camera lui, plîngîndu-şi de milă. Zach... singur şi nefericit, învinuindu-se pentru căderea stupidă a

lui Gigi, dornic de mîngîiere şi afecţiune. Zach, cel idealist şi sentimental, se afla într-o stare de depresiune nervoasă.

– Mă duc să văd ce fac amîndoi, îi spuse Pandora lui Nick. Ai cheia de la camera ta? El i-o înmînă fără o vorbă, iar ea se strecură afară din bar şi începu să urce scările, felicitîndu-se pentru faptul că ştia să profite de o ocazie favorabilă. Aşa îşi organizau viaţa cei din familia Harper, spre deosebire de toţi ceilalţi care îşi pierdeau vremea inutil.

Pandora rămase tăcută în faţa uşii întredeschise de la camera lui Zach şi Nick. Camera era aşa de mică că putea să vadă aproape totul prin crăpătura uşii. Zach stătea întins pe patul luminat numai de veioza dintre paturi. Îşi dădu seama că adormise din cauza căldurii din încăpere. Îşi aruncase bocancii lîngă perete, pantalonii de schi îi atîrnau pe marginea patului, dar purta pantaloni scurţi. Într-o mînă ţinea halatul de baie de parcă avusese de gînd să şi-l pună pe el. Pandora se strecură pe uşă şi o închise fără zgomot, îndreptîndu-se ca o pisică spre patul lui Zach.

Gigi stătea în pat şi, în ciuda celor întîmplate, se simţea foarte bine. Injecţiile pe care i le făcuse doctorul înainte de a se ocupa de piciorul ei îşi făcuseră din plin efectul, iar pastilele contra durerii îi provocară o stare de ameţeală plăcută. Ideea că îşi rupsese piciorul nu o îngrozea deloc; slavă Domnului că scăpase atît de ieftin.

Gigi închise ochii încercînd să doarmă, dar îşi dădu seama că de fapt voia să scape de mustrările de conştiinţă fiindcă fusese urîcioasă cu Zach la spital. Oare avea dreptate să pretindă că el se purtase necinstit, profitînd de situaţia creată pe munte? El nu făcuse decît să-i declare deschis că o iubeşte, pentru prima oară de cînd se cunoşteau, să-i spună că era singura fată din viaţa lui şi s-o sărute – şi ce mai sărut! Chiar şi codul Sashei trebuia să prevadă că în asemenea cazuri un bărbat nu trebuia pedepsit. Şi ce dacă îi văzuse clipirea victorioasă din ochi? Nu era adevărat că de mult timp îşi dorea şi ea să-l sărute? De ce reacţionase atît de violent, ca o fecioară ultragiată din romanele victoriene?

După ce revăzu mental tot ce se întîmplase, şi îşi dădu seama de

ce o luase la goană ca Harold Lloyd, ajunse la concluzia că nu numai Zach purta vina pentru piciorul rupt. Cît timp zăcuse în zăpadă, singură şi disperată, ea îşi canalizase întreaga furie împotriva lui Zach, mai mult pentru a nu se mai gîndi la situaţia în care se afla. De fapt, înainte de a se smulge din braţele lui, ea fusese în siguranţă acolo sus, pe munte. El schiase cu grijă şi n-o scăpase o clipă din ochi, deşi ea n-ar fi trebuit să accepte niciodată propunerea lui hazardată. Pe de altă parte, nu se putea vorbi de inconştienţă în ceea ce-l priveşte pe Zack; el era ferm convins că puteai face orice dacă aveai suficient curaj. Ea ştiuse acest lucru şi luase hotărîrea în deplină cunoştinţă de cauză.

Gîndindu-se acum la rece, Gigi înţelese foarte clar că de fapt era furioasă pe ea, nu pe Zach. Cînd îi spusese, în timp ce el şi Nick o ajutau să urce scările, că va sta în camera alăturată în caz că va avea nevoie de el, ea nu-i adresase nici o vorbă, nu-i aruncase nici o privire. De parcă el n-ar fi fost demn nici măcar de dispreţul ei.

El părea foarte nefericit. Dar nu era adevărat că aproape... îi făcuse plăcere starea lui?... Ei bine, da, fusese încîntată să-l vadă pe puternicul şi autoritarul Zach atît de afectat de acel accident.

Dar cum începuse relaţia lor? Îl cunoscuse pe Zach la una din reuniunile familiale ale casei Nevsky şi chiar dacă era fratele mult-discutat al lui Sasha, ea se simţise oarecum flatată de felul în care fiecare femeie din clanul Nevsky se învîrtea în jurul lui pentru a-i capta atenţia. Atunci aflase de la Sasha că tocmai fusese încurcat cu o actriţă, după care urmase alta. Sasha declarase cu un aer semeţ că nici o femeie nu-i rezistase lui Zach şi nici una nu reuşea să-l lege de ea. Nu atunci se hotărîse ea să pornească atacul împotriva invincibilului Zach, al universului lui fierbinte în care el juca rolul regelui de pe Broadway? Nu atunci hotărîse ea că, dacă vreodată se va înfiripa ceva între ei, ea îl va ţine la distanţă cît mai mult posibil? Oh, da, îşi spuse Gigi, jucase un joc dur cu el, pe care-l condusese cu multă abilitate şi talent, şi orice fată care voia să se mărite ar fi fost mîndră de stratagema ei. Se şi mira cum de nu insistase ca el să-i spună domnişoara Orsini. Jucase tare, dar întinsese prea mult coarda şi iată că se alesese cu un peroneu fracturat. Gigi oftă, cuprinsă de o stare de euforie. Oh, şi-l dorea

pe Zach, pe minunatul Zach, voia să-i împărtăşească toate gîndurile, să-i mărturisească iubirea ei, profitînd de faptul că se afla chiar în camera alăturată. Din păcate, nu exista telefon în cameră, iar Pandora închisese uşa cu cheia înainte de a coborî la bar.

Ce-i drept, se descurcase destul de bine cu cîrjele. Dar atunci, în jurul ei stătuseră atît Nick cît şi Zach, asigurîndu-se că n-o să cadă. Doctorul îi spusese că poate să meargă cu ghipsul, chiar să urce şi să coboare scările, iar Zach era foarte aproape. Şi totuşi, de ce să rişte într-un mod nechibzuit? Dacă alunecă şi-şi rupe şi celălalt picior? Se înfioră cînd îşi aduse aminte de accidentul de pe munte şi închise ochii fiind incapabilă de a lua o hotărîre. Nu se simţea în stare, asta era.

Pandora stătea aplecată deasupra lui Zach şi cîntărea situaţia. El dormea cufundat într-un somn adînc de parcă ar fi luat somnifere. Era pentru prima oară cînd îl vedea atît de vulnerabil, fără expresia de autoritate întipărită pe faţă. Îşi ţinu respiraţia cînd dădu cu ochii de trupul gol şi puternic, splendid alcătuit, dar complet abandonat somnului. Oh, îi plăcea la nebunie să-l vadă aşa de neajutorat. Nu avusese niciodată controlul asupra unui bărbat pe care şi-l dorise de mult timp şi nu mai simţise acea căldură copleşitoare la vederea trupului unui bărbat pe care încă nu-l cucerise. Într-o linişte absolută, Pandora se dezbrăcă de toate hainele, fără să-şi ia ochii de la Zach, măsurîndu-l cu priviri experte şi avide. Se strecură uşor lîngă el, dînd la o parte halatul. Dar rămase sprijinită într-un cot, fără să-l atingă pe Zach, cu bărbia în mînă, astfel încît să-i poată studia chipul.

Zach nu se mişcă deloc; continua să respire profund şi liniştit. Pandora îşi strecură mîna în slipul lui, şi-i mîngîie uşor penisul. În vreme ce-l atingea, îi studie chipul şi văzu că nu-şi schimbase expresia. Se ghemui şi aşteptă pînă cînd, sub mîngîierile delicate ale mîinii ei, sexul lui Zach începu să se trezească din amorţeală. Dar el rămase nemişcat, aşa că ea ajunse la concluzia că trebuia să-l pipăie mai insistent, în timp ce el continua să doarmă. În final, penisul lui se mări foarte mult, astfel încît ea fu nevoită să-şi întindă toate degetele ca să-l cuprindă. E din ce în ce mai bine, se gîndi

Pandora, excitată la culme, dar se abținu și continuă să-l mîngîie cu aceleași mișcări gingașe, obținînd un rezultat mult mai bun decît se așteptase. Nu peste mult timp îi eliberă penisul din capcana materialului și, după ce-l ghidă cu mîna, îl lăsă să se avînte liber în sus. Zach oftă profund în somn, își mișcă capul, dar nu dădu nici un semn că ar fi pe punctul să se trezească. Pandora aşteptă cîteva clipe ca să-i admire erecția magnifică. Niciodată nu mai fusese dominat de cineva în felul acesta, își spuse ea triumfătoare. În cele din urmă, desfăcu mîna, îi dădu ușor drumul la penis și se așeză cu foarte multă grijă deasupra lui, sprijinită în genunchi, balansîndu-se unduitoare ca o răpitoare agilă.

El continua să doarmă, deși mormăia prin somn și-și mișca capul dintr-o parte în alta. Cu mîna liberă, încet și cu mișcări experte, se lăsă în jos dornică să-i simtă penisul. Zach deschise ochii de parcă ar fi vrut să se trezească, dar îi închise imediat la loc. Pandora se încordă și se relaxă atît cît era nevoie ca să-i dea lui un impuls. Zach începu să se miște în același ritm cu ea, de astă dată cu ochii deschiși.

– Ce se întîmplă, întrebă dezorientat.

Pandora rămase tăcută, absorbită de plăcerea ei și îndrăzni să-și miște șoldurile și fundul, cînd în sus, cînd în jos, într-un ritm irezistibil. Zach, încă amețit de somn, se rostogoli, o luă automat în brațe, păstrîndu-și sexul în ea și o privi confuz.

– Ce dracu'...? șopti el mirat, cu o voce groasă.

Ea continua să tacă, dar renunță la pasivitatea pe care și-o impusese pînă atunci și-i veni în întîmpinare astfel încît el s-o penetreze cît mai profund. Zach răspunse provocării și se năpusti asupra ei ca un animal în călduri. Pandora își ținea picioarele încolăcite în jurul mijlocului lui, iar Zach se împingea cu toată puterea în ea, amîndoi gîfîind din greu. Chiar atunci deschise Gigi ușa. Se clătină și căzu pe spate, sprijinită de perete, fiind incapabilă să se miște sau să-și ia ochii de la ei. Cei doi nu erau conștienți de ceea ce se întîmplă în jurul lor, absorbiți de ritmul lor rapid, barbar. În cele din urmă atinseră orgasmul și se desprinseră unul de celălalt cu ochii închiși.

Revenindu-și din starea de joc, simțind nevoia disperată de a

ieşi cît mai repede din cameră, Gigi manevră grăbită cîrjele şi lovi cu ghipsul în uşă. Zach înălţă capul şi îi zări în fugă chipul, tocmai cînd reuşea să se întoarcă cu spatele. El scoase o exclamaţie de uimire şi rămase nemişcat, în vreme ce ea pornise cu mişcări neîndemînatice pe coridor, lăsînd uşa deschisă. Dîndu-şi seama în ce postură îl văzuse Gigi, se smulse de lîngă Pandora, furios la culme, şi se strădui în zadar să-şi îmbrace pantalonii de schi.

– Unde vrei că pleci? întrebă Pandora savurînd încă plăcerea actului consumat, cu ochii închişi. Nici un bărbat n-o părăsise într-un mod atît de brutal.

– Cătea ticăloasă! Îmi vine să te omor pentru asta!

– Poftim! Ce s-a întîmplat cu tine?

– Ne-a văzut Gigi!

– Şi ce dacă?

– Pleacă dracului de aici! ţipă Zach şi se trînti pe scaun, dîndu-şi seama că n-avea rost să mai fugă după Gigi. Ce-ar fi putut să-i spună în apărarea sa?

– Zach! Aşa obişnuieşti tu să te porţi cu doamnele? întrebă Pandora încercînd să ia lucrurile în glumă. Se considera o expertă în arta iubirii. Şi Zach se purta atît de urît cu ea! Unde-i era recunoştinţa?

– Ieşi afară, repetă el, pe un asemenea ton, încît ea se ridică grăbită şi se îmbrăcă de parcă podeaua ar fi luat foc. Trînti uşa şi rămase nehotărîtă în hol. Îşi spuse că nu se putea întoarce în cameră sub nici o formă.

Pandora ridică din umeri iritată, îşi netezi hainele, îşi rearanjă rapid părul cu o mînă exersată şi porni în direcţia barului, cu un aer semeţ. Era viu colorată în obraji, iar din ochi îi ţîşneau flăcări. Nici nu se gîndea să-şi complice existenţa cu Nick, mai ales că barul era plin de bărbaţi chipeşi. De-abia se pornise, îşi zise ea zîmbind. Ea nu accepta să facă dragoste pe fugă, chiar dacă actul sexual abia consumat era fără precedent sub aspectul vitezei. Cînd Zach se va dezmetici, va regreta faptul că o alungase. Pînă mîine, va ajunge să umble în jurul ei ca un căţel flămînd, cerînd de pomană. Dar ea va fi nemiloasă. Un Harper nu suportă niciodată să fie tratat în acest mod.

16

Nu înțeleg de ce este atît de necăjită, spuse Billy îngrijorată. Stătea împreună cu Sasha în bucătăria apartamentului locuit de cele două fete și își făceau probleme în privința lui Gigi. Pînă acum ar fi trebuit să-și recapete vioiciunea, în ciuda vînătăilor și zgîrieturilor cu care s-a ales, nu crezi?

Gigi se întorsese în New York la cîteva ore după sosirea lui Billy de la Paris. Cu patru zile în urmă, Billy se instalase din nou în apartamentul ei de la „Carlyle" și în acest răstimp îi ținuse companie lui Gigi și se îngrijise de regimul ei alimentar. Serile și le petrecea în mod egal cînd în apartamentul lui Gigi și Sasha, cînd acasă la Jessica. Alerga de la una la alta și discuta tot timpul despre Sam. În felul acesta reușea să-și mai domolească furia și durerea.

– Dacă ar fi vorba numai de picior, aș fi de acord cu tine, dar acum nu mai am nici o îndoială că e ceva legat de Zach, replică Sasha. El nu i-a dat nici un telefon de cînd s-a întors Gigi și acest lucru este absolut nefiresc în cazul lor, iar ea nu a mai adus vorba de el, ceea ce mi se pare la fel de ciudat, avînd în vedere că înainte îi pomenea numele la tot pasul. Eu bănuiesc că suferă din dragoste, dar mi-e teamă s-o întreb direct. S-a închis în sine și are o mină atît de nefericită, încît nu-mi vine s-o mai întreb nimic. Pe de altă parte... din moment ce totul are legătură cu Zach, simt că e mai bine să nu mă amestec.

– Dar, Sasha, tu trebuie să știi exact ce s-a întîmplat între ei doi. El e fratele tău, iar ea îți este colegă de cameră. Voi două faceți parte din aceeași generație, cum să nu vă împărtășiți gîndurile?

– Billy, dacă aș avea o idee cît de vagă despre ce se întîmplă între ei, ți-aș spune imediat. Dar deocamdată nu am reușit să mă lămuresc.

– Nu e vorba de o relaţie intimă?

– Nici pomeneală. Nici măcar nu s-au atins...

– Ei, haide, nu pot să cred aşa ceva!

– Pun mîna în foc că amîndoi sînt bolnavi la cap. Cum poate o femeie să-i reziste lui Zach...

– Sau un bărbat să-i reziste lui Gigi...

Billy şi Sasha şi-au aruncat cîte o privire plină de înţelegere reciprocă, nu pentru Zach sau Gigi. În acele zile, ele descoperiseră că se potriveau foarte bine, chiar dacă făceau parte din generaţii diferite şi aveau o experienţă de viaţă proprie. Impresia aceasta era accentuată şi de faptul că nu se cunoşteau prea bine.

– Ce-ar fi să despachetăm mîncarea cumpărată de la „Grenouille", pînă nu se răceşte de tot, spuse Billy. M-am gîndit că ne-ar prinde bine o mîncare caldă în loc de sandvişuri.

– O armată se întreţine cu mîncare sănătoasă, iar trei femei pot forma o armată... chiar şi cu una care şchioapătă, una care e pe punctul de a rămîne fără slujbă şi alta... ca tine, spuse Sasha delicată, indiferent cu ce te-oi ocupa.

– Poate că într-o zi am să-ţi spun totul, de-a fir-a-păr, dacă voi reuşi s-o scot singură la capăt. Billy se gîndi că Sasha cu firea ei pătrunzătoare şi intuitivă era greu de păcălit.

– Mă bucur că cel puţin nu este implicat Zach.

– În această privinţă, femeile Orloff şi Nevsky sînt curate ca lacrima, spuse Billy zîmbind.

– Ce noroc! Şi aşa mă simt destul de vinovată. Hai să mîncăm în sufragerie, Billy. O să-ţi arăt ce apartament m-am gîndit să-mi cumpăr în Hawaii, deşi încă nu m-am hotărît. Am nevoie de o asistenţă mai numeroasă pentru studierea catalogului de colecţii.

– Catalog? Păstrez şi eu cîteva la hotel ca să-mi aduc aminte că oricînd îmi pot permite să-mi cumpăr o plantaţie, o fermă sau o insulă în Maine, sau toate trei, ori un castel în Spania. Am o mulţime de variante.

– Ai putea foarte bine să realizezi unul din aceste lucruri, dar n-o faci – de ce?

– Nu prea sînt genul de femeie care să se simtă atrasă de

provincie. N-aş şti cum să mă comport, spuse Billy gînditoare. Majoritatea femeilor care deţin mai multe case duc o viaţă socială foarte bogată, însă pe mine nu mă atrage deloc o asemenea perspectivă. Mie îmi place să-mi ocup tot timpul. Să am cu adevărat ceva de făcut. Ar trebui să-mi însuşesc noţiuni elementare despre creşterea vitelor, vînatul raţelor sălbatice sau pescuitul homarilor şi, sinceră să fiu, nu mă pasionează deloc asemenea lucruri. Gigi, nu vrei un paté?

– Nu, mulţumesc.

– Dar trebuie să mănînci ceva, scumpa mea. Ai slăbit foarte tare, spuse Billy îngrijorată.

– Promit să înghit o bucată de pui cînd o să ajungeţi la el.

– Bine, dar te rog să te ţii de cuvînt. Acum, trebuie să vă mărturisesc ceva. De cînd m-am întors, numai la cadoul tău de Crăciun m-am gîndit, aşa că aseară n-am mai rezistat şi l-am desfăcut. Scumpa mea, este incredibil de frumos! De îndată ce l-am pus pe mine m-am simţit cu totul altă femeie, am devenit Georgie – care s-a distrat mult mai bine decît Billy – şi pur şi simplu n-am mai putut să mă despart de el. Credeţi-mă că arăt extraordinar în el, am un aer deosebit de romantic şi atrăgător... chiar dacă nu am nici un majordom în preajma mea. I-am citit Jessicăi biletul la telefon şi a insistat să-i fac şi lui David plăcerea asta, după ce se întoarce de la birou. Au fost fermecaţi... violonistul de la cafeneaua din Paris... şiragul de perle roz... Georgie inventînd rimelul... nu şi-au închipuit niciodată că ai atîta imaginaţie. Mă duc diseară să le arăt toaleta şi desenul minunat în care apar eu înconjurată de trei majordomi. Săraca Jessica, moare de nerăbdare să-şi deschidă cadoul, dar familia Strauss celebrează mai întîi Sărbătoarea Luminii, şi abia după aceea Crăciunul, drept care ea nu îndrăzneşte să deschidă cadoul înainte. Mulţumesc, Gigi, mulţumesc din suflet. Este cel mai încîntător şi original cadou pe care l-am primit vreodată.

– Ştiam eu c-o să-ţi placă, spuse Gigi un pic mai veselă.

– Ce i-ai pregătit lui Jessie? Promit să nu scot o vorbă.

– O pijama roz cu guler, franţuzească, de prin anii '20; sînt sigură că i-am nimerit măsura.

– Şi în bilet ce i-ai scris?

– Acum este în pachet, dar Sasha a făcut copii după toate biletele pentru colecţia de lenjerie pe care vrem s-o realizăm cu domnul Jimmy.

– Bietul domn Jimmy, spuse Billy. Deşi nu l-am cunoscut, sînt sigură că mi-ar fi plăcut de el la nebunie. Ce fatalitate, să facă un atac de cord în mijlocul unui joc de pocher şi tocmai cînd cîştiga...

– Asta-i viaţa, azi eşti, mîine nu mai eşti, o întrerupse Gigi. Poate că e mai bine aşa. A dus o viaţă tihnită şi nu a suferit nici o clipă. Şi, în plus, mai era şi burlac...

– Zău aşa, Gigi, n-ai pic de inimă! protestă Sasha. Dar de mine nu-ţi pare rău? Am lucrat pentru el ani în şir, l-am iubit şi îi simt foarte tare lipsa. Şi ce zici de faptul că unicul lui moştenitor, acel nepot ingrat, a închis compania şi vrea să i-o vîndă lui Warner? Ha! S-a mişcat foarte repede. Iar cei de la Warner nu mai au nevoie de manechine – aşa că ce-o să facă Sasha Nevsky după încheierea acestei tranzacţii? „Azi eşti, mîine nu mai eşti" – doar atît ai de spus despre bietul domn Jimmy? Zău, Gigi, ar trebui să-ţi fie ruşine!

– În plus, era o idee grozavă să copieze modelele de lenjerie veche; n-a mai făcut nimeni aşa ceva, adăugă Billy. Îmi pare rău că v-au dat peste cap toate planurile.

– Dacă-ţi place ideea, de ce nu o aplici tu împreună cu noi? sugeră Sasha. Ai putea să înfiinţezi o nouă companie şi să-i transpui proiectele în practică.

– Poftim! Nu. Oh, Sasha, nu, nu cred că este o idee prea bună. Nu-mi pot imagina cum ar fi să concurez pe Seventh Avenue după ce am abandonat „Scruples"... aş comite o mare greşeală. Billy scuturã cu putere din cap. Oare Sasha îşi închipuia ce-ar fi însemnat în elita industriei uşoare intrarea ei alături de Gigi, în acea ramură restrînsă de activitate, după ce lansase o reţea enormă de magazine „Scruples"? Ar fi ajuns de rîsul lumii, chiar dacă era o idee atît de atrăgătoare. De ce nu vă duceţi la o altă companie? Pot să vă fac intrarea oricînd vreţi voi.

– Nu, mulţumim, Billy, se grăbi Gigi să refuze, înainte ca Sasha să spună ceva. Cu domnul Jimmy era altceva... în el aveam

încredere, chiar dacă mi-a luat ceva timp pînă cînd m-am hotărît. Nu mi-aş dori să lucrez cu nişte străini într-o problemă atît de delicată.

– Eu aş lucra, spuse Sasha cu calm, împiedicîndu-şi pisica să dea iama prin pateuri.

– Asta pentru că eşti o Orloff, replică Gigi.

– Dacă n-ai fi în starea asta jalnică, m-aş simţi insultată de remarca ta, spuse Sasha. Dar presupun că ţi-ai dat seama eu sînt mult mai rezistentă decît tine, mai puternică şi mai optimistă.

– Cum zici tu.

– Convalescenţa ta n-o să dureze la infinit, iar Emily Gatherum s-a arătat deosebit de înţelegătoare, deşi a ţipat la tine la telefon timp de o jumătate de oră. Dar cel puţin ţi-a păstrat postul.

– Pentru că nu poate găsi pe cineva mai bun care să accepte acest post mizerabil, o întrerupse Gigi cu vehemenţă. Să te certi cu clienţi care vor ce este mai bun, dar cînd vine vorba de plată dau înapoi; să-i convingi să aleagă cele mai scumpe localuri şi florării, astfel încît partea ta de cîştig să fie mai mare; să suporţi gazdele pretenţioase şi veşnic nemulţumite; să te afunzi în hîrţoage şi să stai tot timpul cu telefonul la ureche; să auzi tot soiul de bîrfe pe seama serviciului de deservire a populaţiei – şi să-ţi dai seama că şi tu eşti luată în colimator; ca să nu mai vorbim de felul cum sînt trataţi bucătarii; toată lumea îşi închipuie că, oricît ar fi de obosiţi, tot pot să mai lucreze. Ştiai că dacă vreunul din ei este văzut că se sprijină de ceva în timpul muncii, mai mult ca sigur că o să i se spună: „Dacă poţi să te sprijini, înseamnă că nu eşti prea obosit"? La fel mi s-a întîmplat şi mie la început. Urăsc slujba asta şi nu ştiu ce-a fost în capul meu cînd m-am hotărît să lucrez în acest domeniu. Şi n-am să mă mai întorc acolo nici moartă! Mai bine mă angajez bucătar şef într-o familie.

Billy îi privi liniştită chipul sfidător. Se gîndea că nu e decît o izbucnire de furie momentană, o răzvrătire ce nu putea fi luată în serios, mai ales cînd era vorba de un domeniu în care Gigi reuşise excelent.

– Tună şi fulgeră, asta face tot timpul, mormăi Sasha mîncînd

cu poftă un paté. Ce vacanță groaznică! Dacă nu l-aș avea pe Marcel, m-aș molipsi și eu de la tine. Din fericire, Marcel este un motan foarte vesel. Speram să mă consolez cu catalogul, dar pînă și noul „Neiman-Marcus Book" de Crăciun ne-a dezamăgit... din nou. Ce i-o fi făcut să creadă că mi-aș dori o bicicletă electronică conectată la un televizor imens ce are un program special de două ore, astfel încît să nu te plictisești în timp ce pedalezi? Și mai costă și 20 000 de dolari! Probabil că este vreun nou chilipir. Billy, ai văzut acel „ComRo1" căruia îi făceau reclamă anul trecut? Imaginează-ți un robot mare și dizgrațios care deschide ușile, scoate afară gunoiul, mătură, udă plantele și plimbă cîinele în schimbul modestei sume de 15 000 de dolari! La prețul ăsta pot să-mi deschid singură ușile! Ia privește aici! 14 000 de dolari pentru o tunică și niște pantaloni din Galanos!... mai bine învăț să cos la mașină! Sasha aruncă scîrbită catalogul peste celelalte din anii anteriori. Cel puțin „Neiman" a prezentat în urmă cu doi ani un struț tare drăguț ce costa numai 1 500 de dolari, un preț de nimic dacă stai să te gîndești bine... mai ales dacă locuiești la o fermă.

– De ce-ți mai pierzi vremea cu așa ceva dacă te enervează? întrebă Billy plină de curiozitate, dar și amuzată. Nu mai întîlnise niciodată vreun colecționar de cataloage.

– Nici eu nu știu. E o deprindere de care nu mai pot scăpa. Și nici nu comand cine știe ce din ele, doar cîte un lucru, două, pentru mătușile mele, atît cît să rămîn pe lista lor de comenzi. Dar toate prezintă aceleași cadouri de Crăciun, fie că e vorba de B. Altman sau Bonwit sau Sakowitz sau Marshall Field ori Jordan Marsh ori Saks sau Bloomie – costume și rochii înfiorător de comune, bluze extravagante, pulovere ciudate, haine de blană îngrozitor de scumpe – ia stai să-ți arăt ceva, uite o blană din samur rusesc la 100 000 de dolari pe care aș lua-o cu dragă inimă pentru ca să-mi încălzesc sufletul sălbatic de rusoaică, dar numai dacă mi-ar dărui-o domnul Marcus pentru a-și dovedi dragostea – apoi mai vezi aceleași toalete anoste din toți anii, exact genul de cumpărături preferate de un bărbat dornic să scape de chinul de a cutreiera magazinele. Dar nu găsești nimic care să te atragă cu adevărat, nimic palpitant, numai

vechituri un pic modificate, modele pe care le ştiu pe dinafară. Vai, ce plictisitor! Nimic util, nimic tineresc!

– Pur şi simplu nu eşti genul de femeie care să-şi comande lucrurile dintr-un catalog, îi spuse Billy hotărîtă. Ai mult prea mult bun-gust.

– Dar aş putea fi, spuse Sasha gînditoare. Oricine ar putea fi. Ei bine, cel puţin „Neiman" este mai răsărit decît celelalte magazine... încearcă să fie deosebiţi... cînd spun asta, mă gîndesc la acel struţ. Celelalte cataloage, care nu provin de la marile magazine, fac reclamă unor bijuterii banale ce n-ar încînta ochiul nici unei femei, sau ceasurilor – sînt o mulţime de cataloage care prezintă ceasuri – sau unor lucruri de la „Tiffany" ori „Gump's". Poate că ar fi bine să mă trezesc la realitate şi să trimit după Sears, Roebuck. Sau să mă mut într-un orăşel de pădure şi să aleg L.L. Bean. Mi-ar plăcea ca toate cataloagele să fie mai mult axate pe modă. Şi închipuieşte-ţi că încă mai sînt destul de fraieră să aştept un an întreg apariţia unui catalog sperînd că voi vedea ceea ce-mi place, că voi fi cu adevărat plăcut surprinsă. Îmi vine să-mi plîng de milă.

– Nu e ca şi cum ţi-ai face o mulţime de cadouri de Crăciun, cadouri pe care nu trebuie să le plăteşti şi nici să le dăruieşti altcuiva, sugeră Gigi încercînd să-i spulbere nemulţumirile pe care le mai auzise ori de cîte ori Sasha răsfoia dezamăgită cataloagele, la cele mai ciudate ore, chiar şi-n baie, tratîndu-le ca pe nişte romane. Gigi simţea că trebuie să şteargă impresia acelei remarci îngrozitoare făcute pe seama domnului Jimmy. Cum putea să-i spună lui Sasha adevăratul motiv pentru care era atît de amărîtă şi nu mai credea în nimic? Sasha îl iubea pe Zach şi nu voia s-o pună în situaţia de a alege între ea şi fratele său.

– Nu, îi răspunse Sasha lui Gigi, în timp ce mînca pui cu andive. Nu cred că despre asta este vorba. Atunci cînd frunzăresc cataloagele, aşa plictisitoare cum sînt, e ca şi cum m-aş duce la cumpărături şi nu prea am timp de pierdut şi nici suficienţi bani. E mai mult decît o călătorie imaginară, cred. O plăcere ieftină. Vezi tu, toate aceste lucruri prezentate în catalog se găsesc pe piaţă, te

poți atinge de ele. Nu e ca atunci cînd vezi o colecție de modă ce nu s-a lansat încă. În privința catalogului, nu trebuie decît să formez un număr şi ceea ce-mi doresc devine realitate... aşa că şi în cazul în care nu-mi place ceva sau nu am bani, nu trebuie să suport privirile vînzătoarei ațintite asupra mea şi-mi pot permite să fiu mofturoasă. Pot refuza un colier din diamante şi una din acele păsări din porțelan de Bohemia ce costă aproape 500 de dolari şi o geantă Vuitton şi 30 de halate de baie diferite ce seamănă toate între ele – şi mă mîndresc că rezist tentațiilor. Probabil că acest comportament este determinat de personalitatea mea de non-consumator. Anul viitor am de gînd să le arunc pe toate fără să le mai deschid.

– Pun pariu că n-ai să faci aşa, spuse Gigi ursuză.

– Ai dreptate... după cum am mai spus, sînt o optimistă. Şi doar n-o să fiu singura persoană din bloc care nu ştie ce a prezentat „Neiman-Marcus His-Her" pe anul 1983?

– Eşti numai curioasă? o întrebă Billy.

– La început, cînd le primesc, da, însă priveşte cît de zdrențuite sînt unele... se aseamănă cu nişte cărți pentru copii... jur că le ştiu pe dinafară. Trebuie să fie vreo tară de caracter, dar cel puțin nu sînt singura care o are. Uite, Billy, apartamentul despre care ți-am spus că aş vrea să-l cumpăr. Sasha îi întinse catalogul Neiman din 1982 lui Billy. Gigi se uită şi ea şi văzu fotografia plantației Hanalei din Kauai, o vastă fişie de pămînt, într-un golf albastru ce fusese folosit drept decor în filmul „Pacificul de Sud".

– Ce apartament? întrebă mirată Billy. Asta e o privelişte văzută de sus şi cuprinde o întindere mare de pămînt.

– Citeşte! Chiar în josul paginii scrie că se construiesc acolo locuințe cu vedere spre asfințit şi cu privelişti de basm... nu e minunat? Sasha vorbea plină de încîntare.

– Începînd de la prețul de un milion două sute de mii de dolari? Nu e un pic cam...?

– Scump? Şi ce dacă? Un vis n-o poate ruina pe Sasha Nevsky. Mark Twain spunea că nici o fată n-a fost ruinată de vreo carte. Din moment ce nu-mi voi cumpăra nici ciorapii cu clopoței şi nici

geanta din piele de şarpe, tot aşa nu-mi voi cumpăra nici acest apartament. E mult mai amuzant să nu-mi cumpăr apartamentul; în felul acesta mă simt mult mai bogată.

– Cred că încep să te înţeleg sau, dimpotrivă, m-ai zăpăcit de tot, rîse Billy. Sasha era atît de amuzantă, încît nu înţelegea cum de nu reuşea Gigi să schiţeze măcar un zîmbet.

– Ia priveşte, Billy, spuse Sasha fluturîndu-i catalogul B.Altman. Uite o rochie de primit musafirii ce costă peste 400 de dolari... numai două bucăţi de mătase naturală, două mîneci, o mică broderie la gît şi din moment ce pe etichetă scrie „fabricat în India" e clar că mîna de lucru a costat foarte puţin.

– Peste 400 de dolari? Ia să văd, zise Gigi. Vai, ce oribil... poate că fotografia este de vină. Examină cu atenţie fotografia, şi chipul ei exprimă o oarecare însufleţire, ceea ce i se întîmpla pentru prima oară de cînd sosise acasă cu piciorul în ghips.

– Poate că stilul este de vină, răspunse Sasha sarcastic.

– Poate... spuse Gigi şi se opri. Las-o baltă.

– Poate ce? insistă Billy. Haide, Gigi, zi mai departe.

– Ei bine... ce-ar fi dacă... e doar o supoziţie... dacă aş face pînă la urmă colecţia despre care vorbisem cu domnul Jimmy, aş copia toate modelele şi le-aş vinde... prin intermediul unui catalog? Nu, este o idee groaznică. Eu? Să fac un catalog? Nu mă pricep deloc la cataloage.

– Nu-i adevărat, o contrazise Sasha. Ei deţin cele mai importante cataloage din ultimii cinci ani şi le-ai văzut pe toate împreună cu mine, Gigi Orsini.

– Este adevărat, dar acestea sînt toate foarte mari şi preţioase şi nu prezintă decît cadouri pentru Crăciun. Lenjeria mea este cu totul specială, şi oamenii nu sînt obişnuiţi cu aşa ceva, iar eu vînd numai lenjerie. Nu mă ocup şi de celelalte mărunţişuri prezentate în cataloagele tale, iar articolele mele de lenjerie sînt insuficiente pentru a umple un număr întreg. În aceste cataloage sînt prezentate o mulţime de lucruri pe fiecare pagină.

– Cred că Gigi are dreptate, Sasha, interveni Billy. Ai nevoie de multă marfă şi de un nume. Toate cataloagele provin numai de la

magazine faimoase; oamenii comandă multe lucruri din ele pentru că fiecare cadou este livrat în cutia magazinului respectiv, purtîndu-i însemnele, ceea ce adaugă un plus de valoare obiectului respectiv. Oamenii sînt impresionați de firme ca Neiman's sau Tiffany. Nimeni nu a auzit de Gigi Orsini... deocamdată.

– Ia stai un pic, Billy, ce spuneai tu despre un nume? Îți dai seama ce ai zis? întrebă Gigi emoționată. Ai absolută dreptate, cheia este numele... Billy, ce zici de „Scruples"?

– „Scruples", repetă Billy uimită. Ce tot vorbești?

– „Scruples"... un catalog „Scruples".

– Oh, zău așa, Gigi! spuse Billy brusc ofensată. „Scruples" a fost unul dintre cele mai selecte magazine din lume. „Scruples" n-ar fi scos niciodată un catalog! Și, oricum, nu mai există nici un „Scruples". Nu, nici vorbă de așa ceva!

– Ascultă-mă, Billy, tocmai asta-i important, nu mai există magazinele, dar renumele și faima misterioasă a magazinului „Scruples" nu au murit. Nu au trecut decît... cît?... nici măcar doi ani... l-ai putea reînvia în altă formă... am putea face primul mare catalog de modă!

– Oh, Gigi, ai idee ce magazin exclusiv era „Scruples"? o repezi Billy, profund enervată. În Beverly Hills, New York și Chicago existau destule femei pentru a susține trei magazine, dar nu prea mari, situate în centrul cartierelor bogate. Celelalte magazine „Scruples" fuseseră deschise în alte țări. Majoritatea oamenilor nu aveau suficienți bani pentru a cumpăra de la „Scruples", iar cei care o făceau nu-și comandau lucrurile prin intermediul unui catalog! Prin poștă! Chiar dacă mi-ar surîde ideea... ceea ce nu este cazul... n-ai putea vinde niciodată lucruri atît de scumpe cum existau la „Scruples", fără a fi probate, ajustate și fără consultarea unui personal calificat... așa ceva e pur și simplu imposibil.

– Dar dacă lucrurile n-ar fi chiar atît de scumpe? insistă Gigi. Dacă ar fi accesibile unui număr mai mare de persoane?

– Atunci n-ar mai exista „Scruples". Nici nu poate fi vorba de așa ceva, i-o reteză Billy nervoasă. Gigi n-avea cum să-și dea seama cît de jignită se simțea Billy de propunerea ei. Simțea cum îi este

întinată imaginea iubită a magazinului ei preferat, strălucitor, un vis creat numai pentru plăcerea ei şi care se sfîrşise pentru totdeauna.

– Billy, spuse Gigi apăsat, „Scruples" a fost mai întîi un concept. Îţi aduci aminte cum ai pornit de la ideea de a imita atmosfera de la Dior în Beverly Hills? Apoi a apărut Spider şi a transformat totul într-un Disneyland pentru adulţi. De ce n-ar fi posibil să mai schimbi o dată imaginea magazinului? Cu lucruri mult mai accesibile ca preţ, dar de aceeaşi calitate şi bun-gust. I-ai spune catalogul „Scruples Two", astfel încît oamenii să nu creadă că e vorba de acelaşi lucru... şi am prezenta numai modele de bun-gust, tinereşti, exact ceea ce-şi tot doreşte Sasha...

– Şi n-ar trebui să apară numai de Crăciun, ca şi celelalte, o întrerupse Sasha înflăcărată. Sau să prezinte aceleaşi prostioare... ar putea să apară de două sau chiar de patru ori pe an, după cum şi magazinele îşi schimbă marfa după anotimpuri. Oh, Billy, se poate face acest lucru! Eu sînt cumpărătoarea ta, la fel şi Gigi, iar pînă la urmă n-ai să rezişti nici tu ispitei!

– „Scruples Two", spuse Gigi. Numele exprimă clar intenţia noastră – acest „Two" înseamnă că nu e vorba de o reeditare a vechiului magazin, ci de un proiect cu totul nou. Îşi luă cîrjele şi se întinse după copiile bileţelelor. Uite, Billy, vom înfiinţa un departament special pentru lenjeria mea cu aceste bilete – haide, vino să le citeşti, Billy. La naiba, aş putea chiar să scriu singură tot catalogul, dacă trebuie, nu-i aşa, Sasha? Nu poate fi aşa de greu! Eu nu mă pricep să achiziţionez marfă şi nici la designul de haine, dar ăsta e domeniul tău, Billy, şi Sasha te poate ajuta... oh, Billy! Trebuie să fii de acord!

– Nu.

– Nu? întrebă Gigi automat. Ştia cît de categorică putea fi Billy.

– Nu, şi te-aş ruga să schimbi subiectul. Billy se ridică de pe podea, unde stătuse cît timp mîncase. Tremura toată de furie, o furie teribilă şi inexplicabilă pe care încerca s-o ascundă faţă de fete. În această după-amiază trebuie să mă duc să mă tund şi deja am întîrziat. Gigi, tu tot n-ai mîncat nimic. Te sun mai tîrziu. Îşi puse grăbită haina de blană şi peste cîteva secunde se auzi uşa de la intrare trîntindu-se în urma ei.

– Am spus ceva ce nu trebuia? întrebă Sasha.

– Cred că amîndouă am spus ce nu trebuia, răspunse Gigi. Am mai văzut-o atît de furioasă doar în ziua cînd s-a hotărît să divorțeze de tatăl meu.

– Doamnă Ikehorn, s-a întîmplat ceva? îndrăzni pînă la urmă s-o întrebe frizerul său. De zece minute stătea rigidă pe scaun, după ce-i tunsese părul şi i-l uscase, şi se uita în oglindă cu o privire pierdută.

Billy tresări.

– Oh, nu, Louis. De fapt, m-ai tuns mai bine ca niciodată. Mă gîndeam aşa... la cumpărăturile de Crăciun...

– Oh, nu-mi mai amintiți de acest lucru îngrozitor, doamnă Ikehorn, o imploră el. Nici nu ştiu cu ce să încep. Arătați grozav. Cu zece ani mai tînără, poate chiar cu 12. Să nu vă mai lăsați niciodată părul lung. Ce-au păzit frizerii ăia din Paris? V-ați întors exact la timp; dacă vă mai creştea un pic, dispărea complet linia tunsorii. Îmi promiteți, doamnă Ikehorn, că nu veți lăsa să treacă mai mult de două săptămîni între două tunsori?

– Îți promit, Louis. Mulțumesc. Ne vedem peste două săptămîni.

Limuzina o aştepta în fața salonului de coafură şi ea rămase tăcută şi mohorîtă tot drumul spre hotel, cu furia uşor domolită de treaba bună făcută de Louis. Probabil că orice gen de furie putea fi potolită de o tunsoare bună, se gîndi Biily, apoi gîndurile îi zburară din nou la sugestia celor două fete în legătură cu „Scruples". Cum de îndrăzniseră să-i propună un catalog cu numele „Scruples"? Şi, oricum, cine se uita prin cataloage? Dacă le primeşti acasă, le arunci într-un colț... nu reprezintă altceva decît maculatură. O fată care în curînd avea să rămînă fără slujbă şi o bucătăreasă plictisită să mai deservească populația – cum de avuseseră tupeul să-i sugereze folosirea numelui „Scruples" pentru a glorifica un catalog cu lucruri la îndemîna oricui? Era o idee absolut indecentă, ca o profanare de morminte!

Adîncită în gînduri, Billy păşi în holul hotelului şi se duse să-şi ceară cheia de la apartament.

– Doamnă Ikehorn, îi spuse funcționarul, vă așteaptă un domn de vreo trei ore.

– Nu am programată nici o întîlnire, cel puțin eu nu-mi aduc aminte.

– Este acolo, doamnă Ikehorn. Billy se întoarse și zări un bărbat care stătea într-unul din fotoliile din hol. El se ridică imediat și se apropie de ea.

– Doamna Ikehorn?

– Da?

– Sînt Zach Nevsky.

– Și ce așteptați de la mine, să te felicit?

– Vă rog, doamnă Ikehorn, sînteți singura persoană cu care pot sta de vorbă.

– Și de ce ar vrea cineva să vorbească cu tine? întrebă Billy.

– Fiindcă nu are cine să mă asculte și trebuie să discut cu cineva.

– De ce mi-ar păsa mie de problemele tale?

– Fiindcă sînteți mama vitregă a lui Gigi și tutorele ei, insistă Zach.

– Dar nu văd legătura. Ea nu mai are un tutore legal de mulți ani. Bine, urcă, am să te ascult numai pentru simplu fapt că m-ai făcut curioasă. Bărbații ticăloși de teapta ta îmi stîrnesc curiozitatea. Anul acesta colecționez păduchi ca tine.

În sufrageria din apartamentul lui Billy, Zach, ajutat doar de un pahar de apă, îi povesti tot ce se întîmplase în acea zi la munte.

– După ce ne-am întors la cabană, eu am rămas în camera mea. I-am spus că voi fi acolo dacă va avea nevoie de mine și am lăsat ușa deschisă ca s-o aud. Probabil că eram frînt de oboseală căci am adormit imediat, toropit de căldura din cameră, iar următorul lucru de care-mi aduc aminte este că m-am trezit în plin act sexual cu Pandora.

– Cum așa? întrebă Billy severă. Cum explici acest lucru?

Zach privi în jos.

– Eu stăteam întins pe spate și, ei bine... m-am excitat în somn și Pandora se afla... sau mai degrabă eu eram într-o poziție în care... penetrarea se produsese deja. Strînse din pumni și încercă

să-şi păstreze calmul. Nick s-ar fi descurcat mai bine. Oricine s-ar fi descurcat mai bine decît el.

– Penetrarea? Ai putea să fii mai explicit? întrebă Billy cu asprime.

– Pe... penisul meu era... în ea. Pandora stătea deasupra mea. Nu ştiu cum a ajuns acolo şi pînă cînd nu m-am trezit complet nu mi-am dat seama de ceea ce se întîmplă, dar ne mişcam amîndoi în acelaşi ritm.

– Ritm?

– În sus şi-n jos, înainte, înapoi, mişcare ce începuse încă de cînd eram adormit. Am continuat să particip la act din cauză că eram foarte excitat... şi... nu încerc să-mi găsesc scuze, dar adevărul e că am continuat să mă mişc pînă cînd am ajuns la orgasm. De-abia după aceea mi-am dat seama că Gigi ne privea.

– Dă-mi voie să spun lucrurilor pe nume, spuse Billy. Gigi a intrat în cameră şi te-a prins exact cînd, în mod nevinovat, făceai dragoste cu Pandora?

Zach îşi ridică privirea, înroşindu-se puternic la faţă.

– Da, exact aşa a fost. Dar Pandora a început totul în timp de eu dormeam.

– Dar tu ai terminat actul cînd erai treaz? O vedeai clar pe Pandora, nu visai?

– Ştiam şi eram treaz. Nu m-am oprit pentru că n-am putut. Ştiu că asta nu e o scuză. În acel moment am continuat actul, deşi nu-mi doriscm niciodată aşa ceva. Ea a început totul. Iisuse, parcă aş fi un copil neajutorat. „El m-a lovit primul, mămico, el a început". Dar ăsta-i adevărul.

– Hmm. Billy se ridică şi se duse la fereastră privind spre Fifth Avenue. Nu voia s-o vadă că abia se stăpînea să nu izbucnească în rîs. Încerca din răsputeri să se abţină, îşi muşca buzele şi făcea înmulţiri în minte.

– Mă crezi? întrebă Zach, nemaisuportînd tăcerea.

– Oricît de ciudat ţi s-ar părea, te cred.

– Da!? Zach se ridică brusc în picioare trîntind scaunul. Slavă Domnului! Mi-era teamă că nu mă va înţelege nimeni.

Pandora ta îmi aminteşte de o veche cunoştinţă de a mea, spuse Billy gîndindu-se la ea însăşi în ultimii ani de viaţă ai lui Ellis, cînd îşi petrecuse timpul în jurul piscinei cu o mulţime de bărbaţi arătoşi. Pandora cea rapace era un dulce copil în comparaţie cu ceea ce fusese ea în trecut.

– Acesta este singurul motiv pentru care mă crezi?

– Nu, Zach, nu-i aşa. Poate că sînt o clarvăzătoare care descifrează adevărata fire a omului sau poate că felul tău de a vorbi îţi trădează iubirea faţă de Gigi – nu ştiu, dar cred că omului trebuie să i se acorde şi o a doua şansă atunci cînd a rănit fiinţa iubită inconştient sau din greşeală. Povestea ta nu este chiar atît de ciudată... faţă de cele pe care le-am auzit în ultima vreme.

– O să-mi pledezi cauza în faţa lui Gigi? întrebă el nerăbdător.

– Nu cred că are vreun rost, cel puţin nu acum. Gigi nu are experienţa mea de viaţă şi acum este mult prea supărată pentru a crede o poveste atît de ciudată, n-ar accepta nici în ruptul capului acest adevăr. Şi, în plus, numai dacă află de discuţia asta pe care am purtat-o fără ştirea ei, se va înverşuna şi mai tare. Mai dă-i un răgaz. Mai ai răbdare. Cel puţin ai certitudinea că eu te cred şi te voi susţine în faţa ei cînd va sosi momentul potrivit. Deocamdată nu vreau să mă amestec în această încurcătură.

– Sînteţi sigură că e bine aşa?

– Absolut.

Zach îşi întoarse privirea dezamăgit. Ce folos că ea îl credea, dacă nu-i spune şi lui Gigi?

– Doamnă Ikehorn, o cunosc foarte bine pe Gigi şi nu pot să cred că nu va dori cel puţin să asculte o explicaţie. E normal să nu vreţi să vă amestecaţi în relaţia noastră, cel puţin nu acum, dar aţi face o faptă tare bună dacă aţi încerca să-i vorbiţi! Ştiu sigur că şi ea ţine la mine, iar în ceea că mă priveşte, o iubesc la nebunie. N-aţi vrea să-i vorbiţi? Nu aveţi de unde să ştiţi că va ieşi rău dacă nici măcar nu încercaţi. În fond, ce aţi avea de pierdut?

– Zach, acum înţeleg cum de ai reuşit s-o convingi pe Gigi să meargă cu tine pe munte, spuse Billy clătinînd din cap. Dar cu mine n-o să-ţi meargă aşa de uşor. Dacă eşti atît de sigur de reuşita

discuției, de ce nu te duci chiar tu să stai de vorbă cu ea? Cu piciorul în ghips n-are cum să fugă de tine.

– Merit să fiu tratat în acest fel.

– Asta-i şi părerea mea. La revedere, Zach.

Billy închise uşa în urma lui. „Nici nu s-au atins", aşa îi spusese Sasha. Era posibil? Cu un asemenea bărbat? S-o ducă pe Gigi la psihiatru înainte de a o interna într-un sanatoriu sau să considere că nu e vorba decît de un simplu capriciu din partea ei? Nu, nu se poate să fie un capriciu, deşi Gigi era capabilă de multe lucruri ciudate... dar nici măcar să nu atingi un asemenea bărbat?

Brusc, Billy se duse la telefon şi-l sună pe Josh Hillman. Era timpul să-l anunțe că revenise în Statele Unite. După o zi petrecută cu Gigi, Sasha şi Zach simțea nevoia să discute cu un om aşezat, înțelept, care n-avea nimic comun cu aiurelile şi entuziasmul deplasat al tinereții. Poate că persoanele adulte n-ar trebui niciodată să încerce să-i înțeleagă pe cei tineri. „Niciodată să n-ai încredere într-o persoană sub 30 de ani!" Nu aceasta era deviza?

În după-amiaza următoare Billy se sui în primul avion spre Los Angeles. Pînă şi ea a fost surprinsă de graba cu care luase acea decizie. Nu-l anunțase pe Josh că soseşte şi nici măcar n-o sunase pe Josie ca să-i trimită o maşină cu şofer. După ce cu o noapte înainte stătuse de vorbă cu Josh, simțise o nevoie copleşitoare de a revedea Los Angelesul. Numai dacă locuieşti în California poți uita de existența lui, în special dacă te afli în mijlocul societății newyorkeze sau încerci să te acomodezi cu viața din Paris.

Cînd taxiul ieşi din aeroport şi se îndreptă spre hotelul „Bel Air", Billy simți cum îi tresare inima de bucurie la vederea palmierilor de pe marginea şoselei ce se lăsau mîngîiați de razele soarelui. Şi culmea era că ei nu-i plăceau palmierii. Dar se bucura să revină într-un loc în care copacii rămîneau verzi tot timpul anului, astfel încît îți permiteai să faci mofturi. Pînă atunci nu văzuse nici o plantă verde în timpul iernii, cu excepția grădinii ei speciale din Rue Vaneau, dar copacii de acolo nu aveau aceeaşi nuanță de verde natural ca cei de aici, din California. În Franța, verdele era mohorît,

întunecat, prea întunecat, şi în marea majoritate a timpului crengile copacilor atîrnau ude de ploaie. Oare de ce nu recunoştea nimeni că în Paris plouă aproape tot timpul anului, cu excepţia lunilor iulie şi august cînd e o căldură toridă?

La hotel, Billy îşi puse un pulover alb şi un şal roşu de caşmir pe deasupra – întreg hotelul era decorat pentru Crăciun şi pînă la urmă poate că acea atmosferă festivă îşi va pune pecetea şi asupra stării ei de spirit. Îi ceru recepţionerului să-i facă rost de o maşină cu şofer.

Limuzina opri în faţa unei case moderne, situată foarte sus pe ţărm, de unde se aşternea o frumoasă privelişte asupra Oceanului Pacific. Billy se îndreptă hotărîtă spre uşa de la intrare şi sună. Auzi o voce strigînd „Vin imediat" şi peste cîteva secunde uşa se deschise.

–Bună, Spider, i se adresă Billy.

17

Peppone's era genul de restaurant italienesc de modă veche, care te-ai fi aşteptat să existe peste tot, cu excepţia ţinutului californian. În interior, pielea, mobila de culoare închisă şi lumînările de pe masă, alcătuiau o ambianţă intimă nctulburată de nici o rază de lumină. Părea o oază ascunsă într-un colţ al unui vechi centru comercial, pe strada Barrington Place, chiar între noua locuinţă a lui Spider şi Bell Air. În timp ce-şi sorbea băutura, Billy rememora clipa întîlnirii, cînd Spider, după ce deschisese uşa, o luase în braţe şi o strînsese atît de tare încît parcă şi acum o mai dureau oasele. O învîrtise de multe ori şi o sărutase apăsat pe ambii obraji înainte de a o lăsa jos. De fapt, chiar şi în acel moment se mai simţea un pic ameţită.

– Am o senzaţie foarte ciudată, spuse Billy în timp ce-i privea pe chelneri cum discutau preocupaţi meniul zilei cu numeroşii clienţi. Mi se pare că nu mă aflu aici, dar nici în altă parte... parcă plutesc.

– După ora New York-ului, calculă el, acum este 10 noaptea, iar la Paris este mai tîrziu cu şase ore, ceea ce înseamnă patru dimineaţa. Nu te-ai întors în Statele Unite decît de cinci zile, aşa că încă mai resimţi schimbarea de fus orar, care s-a accentuat o dată cu venirea ta aici. În acest moment eşti pe punctul de a lua cina, în vreme ce la Paris de-abia te trezeai.

– Spider, ştii că ai dreptate. Nu m-am gîndit la acest aspect... asta trebuie să fie. Probabil că aceeaşi senzaţie încearcă şi cosmonauţii. Mă simt ca în spaţiu de cînd am venit în L.A. – oare a fi în spaţiu e tot una cu a fi aerian?

– Cred că ar trebui să bei ceva, Billy. Poate că vei reveni cu picioarele pe pămînt şi-ţi vei da seama că e ora cinei. Îţi propun să

mai aşteptăm puţin înainte de a consulta meniul. Încă nu m-am dezmeticit din surpriza provocată de sosirea ta intempestivă. Cînd am deschis uşa mă aşteptam să dau peste spălătoreasă şi cînd colo erai tu, ca un Moş Crăciun al viitorului. L-am sunat pe Josh săptămîna trecută, cînd m-am întors, şi l-am întrebat unde eşti. Dar cînd am telefonat la „Ritz", n-au ştiut să-mi spună unde ai plecat, aşa că mi-am închipuit că eşti în vacanţa de Crăciun. Parcă te şi vedeam întinsă sub nişte palmieri în Marrakesh, cu trei francezi la picioarele tale.

Billy se uita pe furiş la Spider. De cînd se reîntîlniseră, ea îi tot studiase chipul pe ascuns, încercînd să-şi dea seama de ce i se părea atît de schimbat; în lumina difuză din „Peppone's", Spider arăta ca un viking din vremurile de demult. Părul îi era mai blond acum din cauza soarelui sub care stătuse atîta timp, deşi la tîmple îi apăruseră cîteva şuviţe argintii, iar chipul lui bronzat avea mai multe riduri. Părea mai zvelt ca oricînd, nu uscăţiv, ci viguros şi radia de sănătate. Avea impresia că, dacă s-ar fi apropiat mai mult de el, ar fi simţit aroma mării, a ceţii şi vîntului curat, dar şi mirosul de frînghie şi smoală. Ca un adevărat marinar.

Dar nu aceste schimbări vizibile o neliniştea pe Billy, ci un lucru mult mai profund – dispariţia unei valenţe speciale a prieteniei dintre ei. De cînd îl cunoscuse, el reprezentase pentru ea genul bărbatului de aur al Californiei şi niciodată nu-l luase cu adevărat în serios. Combinaţia dintre părul lui auriu şi ochii albaştri o iritase întotdeauna. Reuşea să păcălească orice reprezentantă a sexului frumos cu aceste calităţi mult prea evidente, deşi orice femeie inteligentă ar fi trebuit să-l ignore. Ori de cîte ori se gîndea la Spider îl vedea parcă aievea lăsînd totul la o parte pentru a-şi lua surful, preocupat doar de a prinde nişte valuri bune. Această imagine deosebit de vie în mintea ei le întuneca pe toate celelalte cu privire la Spider, deşi nu auzise că el ar practica surfingul.

Dar toate aceste ipostaze în care-l văzuse atîţia ani dispăreau pe neaşteptate pentru a lăsa loc unei persoane serioase, înzestrate cu o mare tărie de caracter. El fusese dintotdeauna o fire dură, cinstită, neînclinată spre compromisuri, dar acum toate aceste

calități, cărora nu le dăduse prea multă atenție pe parcursul timpului, îi conferiseră o sensibilitate deosebită ce-şi pusese amprenta asupra personalității lui. Îşi păstrase aerul de răzvrătit – Spider continua să fie un spirit liber care n-avea să se încadreze niciodată într-un sistem consacrat, rămînînd fidel propriului stil de viață. Era un bărbat care încă din copilărie înlăturase opreliştile impuse de societate, uitase de normele unanim acceptate şi-şi croise propriul drum fără să-i pese de părerea celor din jur. După părerea lui Billy, încă nu se maturizase complet.

Acum, Billy îşi dădea seama că Spider nu mai era acelaşi bărbat senzual, zăpăcit şi seducător, care guvernase dictatorial peste „Scruples" – un Pygmalion iubit de o mulțime de femei. De-a lungul anilor, Spider acceptase viața aşa cum i se oferise, cu lucruri bune şi rele, bucurîndu-se din toată inima de tot ce-l înconjura. Ai fi crezut că nu aşteptase decît bucurii din partea lumii, dar acum arborase zîmbetul unui om înțelept, trecut prin multe experiențe. Nu părea trist, se gîndi Billy, nici resemnat, pur şi simplu nu mai avea acel aer de aşteptare entuziastă. Billy simți cum o podidesc lacrimile, deşi faptul că Spider Elliott devenise în sfîrşit un adult nu reprezenta un motiv de plîns.

– Cum ți-ai găsit casa? întrebă Spider. A fost îngrijită conform standardelor tale sau nu?

– Casa mea? N-o să mă crezi – dar nici măcar nu mi-a trecut prin minte să mă duc acolo. De altfel, nici nu mai am timp. Cred că mîine o să mă întorc la New York.

– Ba nu! Nu te-am văzut de doi ani de zile şi n-o să pleci nicăieri pînă cînd nu aflu ce-ai făcut pînă acum. A coresponda cu tine e ca şi cum ai pune nişte scrisori în sticle şi le-ai arunca în valurile oceanului, privindu-le cum se îndepărtează.

– Două scrisori? Asta numeşti tu corespondență?

– Pentru mine, da. Corespondență în condiții grele – şi, oricum, ți-am trimis nişte scrisori lungi. Unde ai mai fost în afară de Paris?

– Nicăieri. Am stat acolo tot timpul, cu excepția Crăciunului din primul an cînd am zburat la New York s-o văd pe Gigi.

– Cine e ticălosul ăla norocos?

Billy clipi speriată şi-şi făcu de lucru cu pîinea ca să cîştige timp. La dracu'! Se apucase să-l studieze cu atenţie pe Spider uitînd cît de sensibil şi pătrunzător era el în materie de femei. Întotdeauna le citea gîndurile. Remarca lui o stingherea.

– Nu ştiu la ce faci aluzie, spuse ea cu mult calm.

– La tipul cu care te-ai combinat la Paris. Bănuiesc că nu este o relaţie prea fericită, altfel nu-l părăseai tu în preajma Crăciunului. Sau poate că e însurat şi are obligaţia de a-şi petrece sărbătorile în sînul familiei.

– Spider, te pripeşti, zise Billy clătinînd dezaprobator din cap. E unul din defectele tale. De ce trebuie neapărat să fie un tip la mijloc? Nu este Parisul un oraş suficient de fermecător pentru a capta atenţia cuiva mai mult timp? Ţi-am explicat cît de ocupată am fost cu renovarea casei.

– Desigur, Billy, dar nici o casă nu te poate face să rămîi atîta timp într-un singur loc, nici măcar „La Ville Lumiere". O cunosc eu pe doamna Ikehorn, ai uitat? Este absolut imposibil – contrar legilor naturii – ca tu să-ţi fi păstrat castitatea timp de doi ani la Paris, mai ales că arăţi... la naiba, tu întotdeauna ai fost o frumuseţe sclipitoare, dar acum pari mult mai... însufleţită?... mai plină de entuziasm... oricum, ceva e schimbat, nu mai ai acel aer rece... formidabil, eşti mai feminină, mai vulnerabilă, blîndă chiar şi... da, mă poţi împuşca pentru asta, dar eşti mai dulce, nu mai ai acrul dur de şefă, arăţi ca o damă... o damă grozavă. Oh, mai mult ca sigur că există un tip, o citesc în ochii tăi, dar nu-mi povesti mie, spune-i lui Dolly sau Jessie, Josie sau Gigi, ori Sasha, sau cum o cheamă – spune-i unei femei, de ce să te confesezi unui bărbat; chiar dacă este cel mai bun prieten al tău, nu te va înţelege niciodată, nu-i aşa?

– Cum vrei. Eşti liber să crezi orice, spuse Billy păstrîndu-şi calmul şi rezistînd tentaţiei de a-i face confidenţe. Şi de ce îmi tot spui „damă", „cocotă", în ultima scrisoare mă faci chiar „ticăloasă"? Asta-i părerea ta despre mine?

– Aşa m-am obişnuit şi nu este neapărat o deprindere proastă. Cînd am venit împreună cu Valentine ca să lucrăm pentru tine, ea

era pur şi simplu terorizată din cauza ta, căci se gîndea că-ţi stă în putere să anulezi înţelegerea şi să nu ne laşi să ne bucurăm de şansa ivită. Îmi aduc aminte că într-o noapte, după ce reuşisem să te convingem, a trebuit să-i explic cu lux de amănunte că, indiferent cît de mulţi bani ai, tot o femeie eşti, nu foarte diferită de toate celelaltc femei din lume. Sigur, erai autoritară, dură, imposibilă, sigură pe tine, dictatorială, dar te conduceai şi tu după aceleaşi instincte şi nevoi ca oricare femeie. În cele din urmă am reuşit s-o conving pe Valentine că simplul fapt că ai mulţi bani nu te transformă într-o Maria Antoaneta – căci nu aşa te purtai, din cîte îmi amintesc eu – şi de atunci nu i-a mai fost frică de tine. De aceea aţi şi devenit prietene atît de bune.

– Eram, nu-i aşa? Billy rămase tăcută un minut, la fel ca şi Spider. În cele din urmă, ea vorbi. Tot nu înţeleg de ce susţii că bogăţia nu mă face... diferită. Nu ai respect faţă de putere, Spider? Nu mă refer la tăria mea de caracter, ci la puterea banilor. La toate lucrurile pe care le pot face cu ei.

– Bineînţeles că respect puterea, cine n-o face? Dar cînd mă gîndesc la tine, o am în minte pe Billy Ikehorn, cea pe care o cunosc eu şi nu ţin cont de toate lucrurile pe care le poţi face cu banii tăi moşteniţi. Adu-ţi aminte că nu te-ai născut bogată, nu ai crescut cu bani, iar caracterul nu ţi s-a format în lux – dacă s-ar fi întîmplat aşa, lucrurile s-ar fi schimbat. Dar dacă ai renunţa la banii tăi, tot tu însăţi ai fi – eu aşa cred. De aceea nu fac o distincţie clară între aceste elemente. Tu pentru mine eşti Billy. Doamna Ikehorn poate face orice cu banii ei, dar n-are nici o legătură cu Billy. Ai înţeles? E foarte simplu. Şi este şi un mod sănătos de a gîndi, crede-mă.

– Te cred, spuse Billy după un moment de gîndire. De ce nu erau şi ceilalţi bărbaţi în stare să gîndească la fel? Spider avea un mod de a judeca lucrurile foarte simplu. Oare le înţelegea atît de bine pe femei pentru că fusese înconjurat de atîtea surori?

– Acum îţi este destul de foame ca să comandăm?

– Aş mai bea un pahar.

– În regulă, dacă-mi promiţi că nu pleci mîine. N-ai face decît să-ţi accentuezi starea de ameţeală din cauza diferenţei de fus orar.

- M-ai convins, rîse Billy. Negativismul meu a fost în declin în ultimele zile. N-am avut puterea să mă contrazic cu nimeni. Mi-aş fi dorit să fi asistat şi tu la discuţia pe care am purtat-o cu Gigi şi Sasha – trebuie neapărat s-o cunoşti pe frumoasa Sasha, Spider, ca s-o crezi. Mi-au propus să facem împreună un catalog de modă. Şi nu acceptă un refuz din partea mea.

- De ce neapărat un catalog?

- Oh, este o poveste mult prea complicată. Şi apoi a mai fost şi încurcătura cu Zach Nevsky... nu, este o discuţie pe care n-am chef s-o reiau... Billy începu să rîdă, aducîndu-şi aminte de acea întîmplare.

– În regulă, păstrează-ţi secretele. Oricum, mai devreme sau mai tîrziu tot am să le aflu. Dar de ce tocmai un catalog? Gigi nu este o fată proastă, are ea ceva în minte.

– Un catalog care să folosească numele de „Scruples Two". S-auzi şi să nu crezi, zise Billy disprețuitoare, clătinînd din cap.

– Aştept amănunte.

– Mi-a propus să editäm un catalog de modă în care să prezentăm obiecte de îmbrăcăminte la preţuri accesibile şi să-l numin „Scruples Two" ca să atragem clientela. Iar Sasha vrea să-l scoatem în fiecare anotimp, nu numai de Crăciun, cum se face acum. Bineînţeles că am respins categoric ideea.

– Bineînţeles. Exact cum ai procedat cu „Scruples" la început, cînd te încăpăţînai să-i dai un aer franţuzesc, decorat tot numai în mătase gri şi aurie şi cu vînzătoare severe care speriau toată clientela.

– Spider! Doar nu crezi că este o idee bună!

– De ce nu, Billy?

– Dar... ascultă, Spider, noi eram aproape cei mai buni, cei mai rafinaţi şi aveam o clientelă aleasă... Valentine se ocupa de design... eleganţa toaletelor... Spider, un catalog este atît de... comun! Oricine, absolut oricine îşi poate comanda ceva dintr-un catalog, izbucni Billy iritată de atitudinea lui.

– Dar „Scruples" nu mai există, Billy. S-a terminat cu „Scruples". Pentru totdeauna, spuse Spider cu oarecare regret. Chiar tu l-ai desfiinţat. Acesta este un exemplu perfect menit să ilustreze

puterea banilor. Te-ai folosit de această putere, contrar dorinței mele, dar a fost decizia ta şi în final ne-am ales cu o grămadă de bani cu care nu ştim ce să facem. Pe de altă parte, nu ai cum să întinezi renumele vechiului „Scruples", căci e vorba doar de o amintire.

– Dar, Spider...

– La naiba, Billy, chiar dacă ar mai exista toate acele magazine „Scruples", tot ai putea să participi la editarea unui catalog. Ai prezenta versiunea mai ieftină a vechiului magazin „Scruples". Clienții noştri nu s-au îmbrăcat numai la noi, iar ceea ce şi-au cumpărat din altă parte se deosebea foarte mult în materie de prețuri. Tu erai una dintre puținele persoane care-şi permiteau să se îmbrace din cap pînă-n picioare de la „Scruples", dar cînd voiai să arborezi o ținută sport, pînă şi tu trebuia să-ți faci cumpărăturile în altă parte. Noi lansam numai modele unicate pentru că voiam ca „Scruples" să fie un magazin faimos şi foarte exclusivist, numai pentru ocazii speciale şi oameni bogați. Un catalog ar prezenta lucruri mult mai ieftine şi ar avea o orientare diferită... în fond, din moment ce trăim în prezent, nu văd de ce nu ai lua în considerare această posibilitate.

– Eu tot mai cred că este o idee indecentă!

– Nici pomeneală. Este o idee bună.

– Dar, Spider!...

– Billy, am şi uitat de cîte ori te-am auzit spunîndu-mi „dar, Spider", ori de cîte ori voiam să schimbăm cîte ceva. Încetează cu văicăreala, fiindcă, aşa cum obişnuieşte şi mama să spună, n-are nici un rost.

– Ei bine, niciodată n-am ieşit învingătoare dintr-o discuție cu tine, spuse Billy trăgînd adînc aer în piept şi încercînd să se calmeze. Era mult prea obosită ca să fie furioasă. Mai bine, hai să vorbim despre altceva.

– De ce nu despre catalog?

– Nu mă interesează aşa ceva, spuse ea hotărîtă.

– De acord cu tine. De ce să faci ceva ce nu-ți place? Dar pe mine mă interesează. Aş vrea să ştiu mai multe despre acest proiect.

Ți am scris doar că vreau să mă lansez într-o afacere – s-ar putea să fie chiar asta, cine știe? Am ceva bani investiți, experiență în domeniu și, în caz că ai uitat, înainte de a te cunoaște mi-am cîștigat existența datorită simțului meu artistic. Dar ca să iasă ceva din această idee, avem nevoie de permisiunea ta pentru a folosi numele „Scruples". Fără această asociere ar fi o bătălie pierdută din start.

- Grozav! N-am ce zice! Tu și Gigi și Sasha și „Scruples", „Scruples" al meu! De ce aș accepta așa ceva?

- Hei, nu face pe nebuna! Și nu mai fi atît de refractară, Billy! Dacă nu vrei s-o materializezi, spune clar, dar cel puțin acordă o șansă acestei idei. N-o omorî în fașă numai pentru că ție nu-ți place. Spre deosebire de „Scruples" această idee nu-ți aparține. Poate că nu e realizabilă sub nici o formă, dar n-are rost să adopți atitudinea asta de regină care-și păzește coroana scumpă, tronînd ca o mare curtezană deasupra numelui sacru de „Scruples". Ești caraghioasă.

– Ai folosit o metaforă foarte interesantă, spuse Billy morocănoasă, după o lungă pauză.

– Știam eu că ai să mă asculți! În fond, nu te-ai schimbat prea mult, Billy, spuse Spider voios. Dar tot trebuie să-ți mai explic cîte ceva. Chelner, adu-i acestei doamne încă un pahar.

– Josie? Da, Josie, eu sînt, m-am întors. Poftim? Știu, te aud, haide, zău așa, nu mai plînge, nu ai nici un motiv. Josie, te aud foarte bine, și eu, și vecinii. Acum e mai bine... nu, nu sînt în New York, ci la Bel Air. O să-ți explic mîine dimineață totul, cînd o să ajung acasă. Ai un creion la îndemînă? Oh, Doamne, Josie, tocmai acum mi-am dat seama că este miezul nopții! Îmi cer scuze, te-am trezit? Oh, mă bucur. M-am lăsat purtată de primul impuls... ți-ai notat? Cred că da. Oricum, te rog trimite-l pe Burgo să mă ia cu mașina pe la nouă, zece, sau mai bine sun eu cînd sînt gata. Mîine dimineață la prima oră telefonează-i lui Gigi și spune-i să-și dea demisia și să vină urgent aici, împreună cu Sasha. Oh, ai grijă să le amintești de catalogul pentru colecții, să nu-l uite acasă. Trimite un avion să le ia. Cum adică l-am vîndut? Eu ți-am spus să-l vinzi? La naiba! Ei bine, atunci fă aranjamentelele necesare căci Gigi are

piciorul rupt – nu, e bine, nu-ți face griji –, nu uita să le trimiți o limuzină și să te îngrijești de cumpărarea unui avion – vom avea nevoie de el. Poate chiar două. Vezi care sînt prețurile. Ai înțeles? În regulă. Mîine să suni pe la diferite agenții și să te ocupi de angajarea personalului. Exact ca înainte, doar dacă nu socotești că avem nevoie de mai mulți oameni. Te las pe tine să hotărăști. Cum arată grădinile? Minunat. Ascultă, Josie, fă-mi rost de birou într-o clădire din Century City, cît mai aproape de Josh Hillman. Să am destul spațiu, oh, să zicem zece oameni pentru început. Un birou mai mare pentru mine, în care vei lucra și tu, și un altul asemănător pentru Spider. Bineînțeles că Spider Elliott, cîți Spider mai cunosc eu? Nu m-aș apuca de așa ceva fără el, nu crezi? Despre ce e vorba? O să-ți spun mîine. Paris? Mai mult ca sigur că nu mă mai întorc la Paris, Josie. Nu, nu știu ce-am să fac cu casa, doar n-o să dispară. Sună la „Ritz" și spune-le să-mi trimită toate lucrurile care mi-au mai rămas acolo; transmite-le că în sfîrșit și-au recuperat apartamentul Windsor și că le doresc tuturor numai bine. Ce altceva? Deocamdată atît. Sînt așa de zăpăcită din cauza diferenței de fus orar, încît nu pot gîndi clar. Noapte bună, Josie. Oh, îmi pare rău, e vina mea dacă n-o să poți închide un ochi. Să nu-ți închipui că eu am să dorm mai bine. O să recuperăm orele de somn săptămîna viitoare sau altădată. Luna viitoare. La anul. Noapte bună, Josie.

Vito detesta în cel mai înalt grad filmele în care suma investită era egală cu profiturile realizate. În timp ce se fîțîia prin apartamentul lui din Beverly Hills Hotel se gîndea enervat la ultimul său film. Acesta înregistrase o scădere de casă numai după două săptămîni, iar pierderile suferite atinseseră cîteva milioane. Slavă Domnului că nu erau proprii lui bani... El fusese plătit cu 200 000 de dolari, pentru o muncă titanică desfășurată timp de un an și jumătate. Cheltuielile lui zilnice fuseseră foarte ridicate, iar ce-i mai rămăsese din cei 200 000 de dolari nu-i ajungeau pentru a-și plăti apartamentul scump de la hotel. Cu toate acestea, continua să locuiască acolo pentru a salva aparențele și a-și păstra strălucirea

de producător laureant cu un Oscar. Se întorsese în oraş pentru a încerca să-i mai vîndă lui Curt Arvey o carte foarte apreciată.

„Banii mei sînt blocaţi în Elveţia". Era o frază impresionantă, ce suna frumos dacă n-ar fi fost nevoit să-şi facă griji ori de cîte ori folosea cartea de credit. Nu s-ar fi confruntat cu asemenea probleme dacă n-ar fi survenit nenorocirea sub semnul căreia a realizat „Privilegiatul". Înaintea difuzării filmului, cineva din studioul lui Arvey îl pusese să semneze un act prin care accepta ca eventualele pierderi înregistrate pe parcursul difuzării filmului să fie acoperite cu cîştigurile de la „Oglinzile".Chiar dacă filmul lui glorios ar fi continuat să aducă profituri uriaşe pînă la sfîrşitul vieţii lui, el tot nu vedea un ban.

Dar, la naiba, la „Dominick's" şi la hotel îl vor mai păsui încă mult timp. Cîştigul lui de 200 000 de dolari se dusese pe apa sîmbetei. Nu mai plecase la Zürich, căci fusese nevoit să trăiască pe picior mare – trebuia să-şi menţină imaginea de producător de succes. Acum se hotărîse să ecranizeze un nou roman englezesc foarte bine cotat. Reuşise să încheie tranzacţia cu cartea numai datorită Oscarului său şi trebuia să negocieze în continuare cu agentul scriitorului care ţinea cu încăpăţînare la preţ. Dar dacă autorul n-ar fi fost îndrăgostit de „Oglinzile" şi nu i-ar fi recunoscut geniul în „Privilegiatul", tranzacţia nu s-ar fi încheiat niciodată. „Joc cinstit" era o strălucită parodie a societăţii engleze contemporane, care se bucurase de un succes literar imens.

Curt Arvey figura primul pe lista lui, indiferent cît de multe alte studiouri ar fi fost interesate de această carte. Întotdeauna trebuie să te întorci la tipul care a pierdut cei mai mulţi bani cu tine, căci este interesat să şi-i recupereze. Acest adevăr din lumea filmului părea foarte ciudat din punctul de vedere al celorlalţi oameni care susţineau că e preferabil să-ţi găseşti un nou fraier. Arvey ar fi dat orice să-l aibă din nou pe Vito în puterea lui. Multe filme fuseseră finanţate din pură răzbunare şi Arvey, cu sau fără „Privilegiatul", n-o să piardă ocazia de a se răzbuna şi de a mai obţine şi un profit.

Vito se privi cu atenţie în oglindă. Un actor talentat sau un regizor îşi puteau permite să se îmbrace oricum, dar un om care se

juca cu subiectele, un producător, trebuia să arate întotdeauna impecabil şi să poarte numai haine scumpe şi de bun-gust. Va trece la fapte, îşi zise el, şi părăsi camera pentru a se duce la Polo Lounge, unde îl invitase la prînz Fifi Hill. Fifi nu uitase niciodată că-i datora Oscarul lui Vito, iar recunoştinţa la Hollywood era un lucru extrem de rar.

– Dumnezeule, s-a întors Vito, îi spuse Susan Arvey lui Lynn Stockman, o însoţitoare ocazională cu care lua prînzul. Cele două femei săteau în încăperea principală de la Polo Lounge, căci numai turiştii mîncau afară în soarele de decembrie, sub coşurile încărcate cu flori ce atîrnau de un copac bătrîn. Era nefiresc de cald pentru acea vreme, şi amîndouă îşi ţincau jachetele pe umeri. Susan purta un costum de un verde închis, foarte simplu şi elegant, la care-şi asortase o bluză din mătase verde-pal, şi arăta la fel de drăguţă ca întotdeauna. Părul strîns într-un coc simplu deasupra capului o făcea mult mai atrăgătoare decît restul femeilor din jurul ei. Frumuseţea ei era de o perfecţiune la care Lynn Stockman nu putea decît să viseze.

– Unde? întrebă Lynn.

– Acolo, arătă ea cu capul spre o masă din dreapta ei. Ai grijă să nu te vadă.

– Susan, în oraşul ăsta nu poţi să nu saluţi pe cineva numai fiindcă îţi displace, replică Lynn surprinsă. Eli şi cu mine petrecem cel puţin trei seri pe săptămînă cu persoane cu care în mod normal nici n-am sta de vorbă, dar nu se ştie niciodată cînd ai nevoie de ele. Şi oricum, întotdeauna m-am simţit atrasă de Vito.

Susan ridică din sprîncene indiferentă. Lynn era căsătorită cu un alt director de studio şi reprezenta singura persoană de la Hollywood care se considera egala lui Susan. Tînără văduvă plină de viaţă a unui multimilionar de pe Coasta de Est, Lynn trăise într-o lume guvernată de bani şi nici nu visase că o asemenea domnie poate exista şi la Hollywood. Cînd se măritase cu Eli Stockman, apăruse în Beverly Hills ca o nouă stea, impunătoare şi sigură pe sine, căci se socotea la fel de bună ca orice persoană pe care o

întîlnea, dacă nu chiar mai bună. Lumea filmului pretindea să ai un soț important, așa că Lynn a fost imediat acceptată de această societate restrînsă.

Te simți atrasă de Vito? De ce naiba?

În primul rînd îi admir munca – exceptînd ultimele două creații –, dar lui Vito nu-i este frică să se avînte în necunoscut, chiar dacă se dovedește un fiasco. Îi place să rişte. Despre cîți oameni de aici poți spune același lucru?

De ce nu scrii în „Interview" despre asta?

Nu fi absurdă, scumpo. „Privilegiatul" nu te-a ruinat. Şi în al doilea rînd, este un bărbat teribil de atrăgător. Întotdeauna am știut de ce l-a luat de bărbat Billy Ikehorn – numai pentru sex. Şi ea s-a întors, știai?

Bineînțeles. Dar duce o viață destul de retrasă. Cînd am sunat-o mi-a spus că deocamdată nu acceptă nici o invitație – cică a participat la prea multe petreceri în Paris. Billy vrea doar să vegeteze un timp şi să-şi revină la ritmul ei normal de viață. Suferă din cauza diferenței de fus orar. Auzi, ce chestie! S-a întors de o săptămînă.

– De două săptămîni, Susan. Crezi că ar fi posibil ca ea şi Vito să se împace?

– Oh, zău așa. Cît timp crezi că poate dura o atracție pur sexuală, Lynn?

– Cu Vito, m-aş încumeta să spun trei, poate patru ani, ceea ce înseamnă că-i bate pe mulți bărbați la acest capitol. E ceva atrăgător şi misterios în firea lui, ceva întunecat, ceva... hmm... ceva...

– Carnal? şuieră Susan Arvey.

– Posibil. Este explicația cea mai simplă, la care nu m-am gîndit nici o clipă, răspunse Lynn cu şiretenie. Dacă n-aş fi o tînără femeie măritată şi fericită...

– Dumnezeule, Lynn, cel mai simplu ar fi să te duci pur şi simplu la masa lui Vito şi să mi-l trimiți mie pe Fifi Hill. Nu vreau să-ți stau în cale.

– Așa aş fi făcut dacă n-aş fi avut întîlnire cu Mario după-amiază. Pariez pe oricît că o relație cu Vito e de durată.

– Ai putea să pierzi pariul. Presupun că tu nu faci decît simple supoziții.

– Bineînțeles, scumpo. Este interesant că niciodată n-am auzit să se spună despre Vito că are o legătură amoroasă, în secret, cu vreo femeie. Nu a fost combinat decît cu Maggie MacGregor şi s-a afişat cu ea în văzul întregii lumi. El nu vorbeşte despre ce a făcut, sau nu a făcut, dar nu-i aşa că bărbații cu cel mai mare succes la femei trec sub tăcere legăturile lor amoroase? E suficient să-l iei ca exemplu pe Warrer... nu ne-am dori cu toții aşa ceva? Billy nu s-ar fi căsătorit cu Vito dacă n-ar fi fost incredibil de bun la pat. Are un fizic deosebit de interesant... de altfel se spune că este un nou Vittorio de Sica!

– Haida de, Lynn!

– Oh, Susan, îți lipseşte imaginația, o tachină Lynn. Înveseleşte-te, scumpo. Simplul fapt că în ultimele trei luni Curt a suferit tot felul de intervenții chirurgicale dentare şi că îți pretinde tot timpul compasiune şi înțelegere nu te îndreptățeşte să te scandalizezi din cauza unei mici speculații. Rîse văzînd exasperarea întipărită pe chipul lui Susan. Chelner, ia comanda!

Cele două femei tocmai terminau de mîncat, cînd Fifi şi Vito trecură pe lîngă masa lor şi se opriră să le salute.

– Stați jos, amîndoi, îi invită Lynn. Am putea bea cafeaua împreună.

– Imposibil, Lynn, spuse Fifi, am o întîlnire în Burbank. Dar mi-ar fi plăcut compania.

– Eu sînt încîntat să stau la masă cu voi, răspunse Vito. Localul de la Polo Lounge era aproape plin şi o invitație din partea soțiilor unor directori de studio nu putea fi refuzată. Se aşeză lîngă Susan, deşi Lynn fusese cea care-l invitase. Susan îi făcu loc cu un gest discret, exact aşa cum se aşteptase şi el. Ce ticăloasă era, îşi spuse Vito. O ticăloasă care încercase de nenumărate ori să-l înfunde, o femeie care nu-l crezuse destul de bun pentru Billy şi care se bucurase din plin de eşecul lui cu „Privilegiatul", crezînd că el nu ştie, o femeie extrem de răzbunătoare.

– Cum te mai lauzi, Vito? întrebă Lynn curioasă.

Am cumpărat drepturile de ecranizare a unei cărți grozave; se numește „Joc cinstit".

- Aha! Mi-a plăcut la nebunie. A primit-o și Eli în șpalt. Aici încă nu a apărut.

- Dacă aș fi așteptat pînă atunci, ar fi fost prea tîrziu.

- Și chiar crezi că o să iasă un film bun din ea?

- Sînt sigur.

- Sper să ai dreptate, Vito. „Joc cinstit" este o carte extraordinară, cu un stil aparte. Ea se gîndea la comedia engleză de situații un gen foarte dificil, care era privit cu unele reticențe de public. Singura șansă ar fi fost ca Vito să-i atragă în distribuție pe Clint Eastwood și pe Streisand, ceea ce părea puțin probabil chiar și pentru un producător de talia lui.

– Dacă numai soțiile ar conduce acest oraș, am putea încheia afacerile chiar aici.

– Dar din păcate, lucrurile nu stau așa. La naiba, trebuie să plec. Mario este foarte punctual și n-aș vrea să întîrzii. Luăm prînzul împreună, săptămîna viitoare, Susan? Te sun eu. Își scrise numele pe cec și dispăru cu un zîmbet malițios pe chip, gîndindu-se la chinul lui Susan Arvey de a întreține o conversație politicoasă cu Vito Orsini.

– Ei bine, Vito, arăți senzațional. Cum a fost în Europa?

– Văd că ai abordat tonul de gazdă politicoasă, Susan. Nu e nevoie să te prefaci. Deși ne cunoaștem de peste 10 ani, n-am întreținut niciodată o conversație sinceră, deschisă. Nu mă agreezi pe mine în mod special sau ăsta e felul tău de a fi? o întrebă Vito cu farmecul lui irezistibil. Pe chipul lui Susan se citea stupoare. Întotdeauna ai fost ceremonioasă cu mine, Susan. Chiar și după ce am cîștigat trei Oscaruri pentru studioul lui Arvey, tot nu ai renunțat la atitudinea ta ostilă. Eu am o teorie potrivit căreia o femeie se poartă în acest mod cu un bărbat care o admiră ca să-i dea de înțeles că nu are nici o șansă. Dar nu înțeleg de ce mă avertizezi tot timpul. Niciodată nu ți-am făcut avansuri.

– Vito, nu știu de unde ți-a venit ideea că te-aș trata altfel decît pe ceilalți cunoscuți ai mei. Acum însă, te rog să mă scuzi, dar trebuie să plec, spuse ea cu fermitate.

– Doar o clipă, Susan. E clar că te obsedează ideea de a-ţi păstra poziţia dominatoare în societatea din Hollywood. Nu-ţi dai seama cît de nefiresc te porţi? Văd în tine o femeie pasională care-şi iroseşte viaţa, înăbuşindu-şi sentimentele şi energia debordantă. Mă întreb cum de reuşeşti să te controlezi atît de bine. Datorită tenisului pe care-l practici în fiecare dimineaţă, Susan? Sau maniei de colecţionar? Sau poate că explicaţia o constituie petrecerile de la care nu lipseşti niciodată. Dintotdeauna ai fost o femeie foarte dorită de cei din jur, nu cea mai tînără, nici cea mai frumoasă, în prezent, dar în fond ne aflăm la Hollywood. Eşti voluptatea întruchipată, Susan.

– Taci din gură, Vito, zise ea incapabilă să se ridice de la masă, căci se simţea hipnotizată de impertinenţa lui.

– Întotdeauna ţi-a fost frică de mine, Susan, de aceea ai încercat să te convingi că mă deteşti. Nu-ţi face griji, nu toată lumea te poate descifra ca mine. Ador secretele, Susan, ca şi tine de altfel. Amîndurora ne place să ne conducem după propriile reguli. Eu îmi urmez instinctele şi de aceea nu voi merge niciodată în direcţia curentului. Şi bănuiesc că şi tu îţi urmezi instinctele. Eşti personificarea doamnei perfecte, corectă, rece, cordială atît cît trebuie cu fiecare, nimic mai mult. Dar asta nu înseamnă că am văzut-o vreodată pe adevărata Susan Arvey.

– Este foarte ciudat ce-mi spui tu, Vito, dar trebuie să mă duc la o probă.

– Proba ta poate să aştepte, spuse calm Vito. Foarte puţine femei ar fi rezistat la o asemenea discuţie şi Vito ştia acest lucru. Iar Susan Arvey, care era atît de grijulie cu ea însăşi, mai puţin decît oricare.

– N-ai putea să arăţi atît de tînără şi frumoasă dacă nu te-ai hrăni şi cu altceva, în afară de vanitate, continuă el, gînditor, convins că intuiţia nu-l înşală. N-ai avea această piele minunată, această faţă perfectă şi trupul unei tinere fete. În spatele lui Susan Arvey, soţia convenţională care n-a călcat strîmb niciodată, se ascunde minunata femeie Susan care în mod sigur are secretele ei, căci este mult prea inteligentă şi prea puternică, pentru a fi ceea ce pare la

prima vedere. În timp ce luam prînzul cu Fifi mi te imaginam așa cum trebuie să fii, și totul se derula ca un film în capul meu...

Vito făcu o pauză și, cînd văzu că ea continuă să-l asculte, cu toate că privea drept înainte, își dădu seama că reușise să-i trezească interesul. Nu făcea decît să se răzbune pe ea. Curt n-ar fi aflat niciodată, era sigur de lucrul ăsta.

Mi te imaginez într-un alt loc, Susan, nu aici, unde toată lumea te cunoaște, ci într-un loc unde redevii tu însăți și îți poți descătușa energia debordantă. Nu știu de ce, dar te văd într-un mic bar din Valley, genul de loc unde nu s-ar duce cunoscuții noștri, te văd intrînd acolo, arătînd exact ca acum, inabordabilă, rece și totuși incredibil de excitantă. Îi văd pe toți bărbații din bar cum te privesc cu ochi avizi, incapabili să-și ascundă dorința, Susan; singurul lor gînd este să ți se dăruiască așa cum vrei tu. Te și văd alegînd unul dintre bărbați și plecînd cu el într-o cameră întunecoasă... luîndu-l în stăpînirea ta și permițîndu-i să-ți ofere plăcerea; apoi, de parcă n-ar fi fost de-ajuns, te îndrepți spre altul. Te văd liberă, Susan, capabilă să te comporți ca un bărbat... ce ciudat, ești atît de feminină și totuși intuiesc în tine dorințele și nevoile unui bărbat... e o contradicție fascinantă.

Vito îi luă mîna, i-o trase sub masă și i-o puse pe șlițul pantalonilor. El se excitase destul de tare din momentul în care-i spusese cît de tare o doreau bărbații, dar chipul ei rămase impasibil. Ascultase prea mult ca să mai dea înapoi.

– Plăcerea, Susan... știi tu de cît timp îmi doresc să-ți ofer plăcerea?

Oh, ce ticălos, se gîndi Susan Arvey mușcîndu-și buzele. Trecuseră multe luni de cînd nu mai fusese la New York, și simțea o nevoie acută, pe care nemernicul ăsta o intuise perfect.

Vito îi dădu ușor drumul la mînă și cînd văzu că ea nu și-o pune imediat pe masă, i-o reținu îl palmele calde și continuă s-o privească cum își mușca buza de jos.

– Locuiesc în al treilea apartament de pe partea dreaptă, de-a lungul aleii. Eu o să plec acum. Te aștept. Dacă n-ai să vii am să înțeleg și n-am să mai insist niciodată. Dacă vii, nimeni nu va ști

nimic. Tu trebuie să te hotărăşti. Te doresc. Mereu te-am dorit. Pe cea care eşti cu adevărat, cea secretă. Vino la mine, Susan.

În timp ce păşea de-a lungul aleii, Susan nu se gîndea decît la un singur lucru: indiferent ce avea să se întîmple, trebuia neapărat să-l umilească. Oh, da, să-l facă să se tîrască la picioarele ei. La Cannes, după ce Vito o cunoscuse pe Billy, Susan rămăsese închisă într-o cameră de hotel, noapte de noapte, ascultîndu-l pe Curt cum respiră în somn şi văzîndu-i parcă aievea pe cei doi în tot soiul de ipostaze erotice. El trebuia să plătească pentru toate acele nopţi de coşmar.

La rîndul său, Vito o aştepta dîrz ca un matador pregătit să întîmpine taurul în arenă, şi se gîndea satisfăcut că o excitase atît de tare, încît se va ruga de el s-o satisfacă, indiferent cît de mult ar fi vrut să se abţină. Iar acest lucru i se părea arhisuficient.

Îi deschise uşa cînd auzi ciocănitul. Nu şi-au zîmbit, dar de îndată ce au rămas singuri în sufrageria apartamentului, în care nu pătrundea decît o rază slabă de lumină prin perdelele trase, întregul lor trecut convenţional a dispărut ca prin farmec. Vito închise uşa în urma ei, iar Susan îşi lăsă părul blond să-i cadă pe umeri. O luă în braţe şi-o sărută pe gura-i perfectă, fără să scoată o vorbă, deşi ea îi putea auzi bătăile accelerate ale inimii. Ce ciudat, se gîndi ea, trecuse foarte mult timp de cînd nu se mai sărutase cu un bărbat, cu excepţia soţului său. Cînd se ducea la New York, nu le permitea acelor bărbaţi s-o sărute pe gură. Uitase senzaţia asta, Vito o săruta cu blîndeţe, explorîndu-i interiorul gurii cu limba.

Cîteva minute, el se mulţumi doar s-o acopere de sărutări, ţinînd-o bine în braţe şi concentrîndu-se asupra gurii ei. De-abia cînd îi simţi limba venindu-i în întîmpinare, Vito deveni mai îndrăzneţ, şi stabili un contact intim, de o savoare la care ea nu se aşteptase deloc. El începu să-i sărute faţa, pornind de la lobul urechii din care îi îndepărtă cercelul, apoi muşcă uşor, stîrnindu-i noi senzaţii. Apoi îşi îndreptă mîngîierile spre pleoapele, sprîncenele şi genele ei. După acea o sărută iarăşi şi, spre satisfacţia lui, simţi cum ea îi explorează cu ardoare gura şi-şi încolăceşte braţele în jurul gîtului

lui, într-o îmbrățișare voluptuoasă. Se trase înapoi, își aplecă capul și începu s-o sărute pe gît, încet, mîngîind cu buzele fiecare porțiune, de la dreapta spre stînga, cu atingeri ușoare ce o înnebuneau.

În cele din urmă o luă în brațe și se așeză cu ea pe o canapea. Susan închise ochii și se sprijini pasivă de el, refuzîndu-și plăcerea de a-i vorbi din moment ce el trebuia s-o roage. Continuînd s-o sărute pe gît, Vito se apucă să-i deschidă nasturii de la bluză, eliberîndu-i sînii voluptuoși cu sfîrcurile mari și întărite. Nu încercă să-i dea jos bluza căci îi plăcea cum se încadra trupul ei alb în verdele-pal al bluzei de mătase. O ținea întinsă de-a lungul coapselor sale, admirîndu-i trupul cu carnea tare și cu dulci rotunjimi. Nu-i va atinge sfîrcurile, nu încă, se gîndi el. Va aștepta pînă cînd va observa că-și freacă picioarele de nerăbdare. Îi luă sînii în mîini și se apucă să-i frămînte, provocîndu-i o plăcere nemaipomenită. Involuntar, Susan își arcui spatele, fără să-și dea seama că începuse să-și miște șoldurile.

Cînd îi simți încordarea, Vito își luă degetele de pe sînii ei și începu să și le umezească în gură, unul cîte unul. Apoi îi mîngîie sfîrcurile cu o mișcare lentă, aproape de nesuportat. Ea și-ar fi dorit să-i simtă buzele pe sînii ei, dar Vito continua să-și folosească toate degetele mîngîindu-i sfîrcurile și creîndu-i o senzație dulce-amară. Calculînd exact momentul propice, își aplecă în sfîrșit capul și-i luă unul din sfîrcuri în gura-i fierbinte, ascultîndu-i încîntat gemetele. Susan își împinse cu mîinile sînii, de parcă și-ar fi dorit să-i ia ambele sfîrcuri în gură, dar fiindcă sînii ei erau mult prea mari el se ocupă pe rînd, de fiecare, retrăgîndu-se însă înainte ca ea să se simtă pe deplin satisfăcută. Nu avea importanță ceea ce-și dorea ea sau el, căci dacă ar fi fost după el, ar fi pus-o jos după primul sărut și ar fi posedat-o ca pe o tîrfă ordinară.

Vito coborî de pe canapea și-i puse lui Susan o pernă sub cap. Îngenunche pe covor, complet îmbrăcat, și-i scoase fusta și lenjeria intimă, urmărind-o atent cu privirea. Susan se uita la el printre gene să-i vadă reacția la vederea trupului său splendid. Vito continuă s-o cerceteze cu multă atenție, pe măsură ce-și desfăcea cravata și-și scotea haina și cămașa.

Vito îngenunche, se aplecă între picioarele ei şi începu să-şi plimbe buzele prin părul ei pubian. Deşi se simţea copleşită de dorinţă, ea se abţinu aşteptînd mişcarea următoare. Cînd în cele din urmă limba lui se plimba uşor pe sexul ei, Susan închise ochii extaziată. Dar Vito nu făcea decît să se joace ocolind punctul fierbinte din interior. Susan nu îndrăznea să-şi mişte picioarele, deşi îi venea să ţipe de nerăbdare. În cele din urmă, Vito îi exploră cu limba acel loc umed mult dorit, fără ca ea să scoată vreun sunet. Excitat la culme, o aşeză pe spate şi îşi scoase rapid slipul. Se ridică şi se sui pe canapea, deasupra ei, cu o mînă ţinîndu-i coapsele cu duritate. Privirile lor se întîlniră şi rămaseră aşa cîteva secunde.

– Roagă-mă, spuse Vito.

– Niciodată.

– Roagă-mă.

– Tu să mă rogi pe mine, şopti Susan, punîndu-şi degetele pe clitoris şi provocîndu-şi singură plăcerea.

Neajutorat, Vito o privea cum se apropie de orgasm fără el.

– Opreşte-te!

– Roagă-mă frumos.

– Ai cîştigat, ticăloaso! şuieră el. Îi dădu mîna la o parte şi îi desfăcu picioarele, ridicînd-o cît mai sus pentru a o putea penetra cum trebuie. Extenuaţi de lunga aşteptare, s-au aruncat nebuneşte în vîltoarea actului sexual, cu o violenţă nestăpînită. Cînd au terminat erau istoviţi, storşi de ultima picătură de energie.

Au rămas mai mult timp unul lîngă altul, fără să-şi vorbească, pe jumătate adormiţi.

– Am cîştigat amîndoi, Susan Arvey, şopti Vito în cele din urmă.

– Bine jucat, Vito.

– Pot să te văd mîine?

– Nu, sînt ocupată toată ziua. Dar poţi veni la cină, dau o petrecere.

El îi privi faţa îmbujorată şi părul transpirat la rădăcină, delectîndu-se cu toate acele detalii ale unei femei satisfăcute şi-şi întinse mîna cuprinzîndu-i posesiv sexul.

– Voi veni la cină, dar nu vei mai fi aceeaşi Susan, ci cu totul altă persoană.

– O să trăieşti din amintiri, spuse ea batjocoritor.

– Acesta-i doar începutul. Ştii foarte bine acest lucru.

Ea aprobă printr-o uşoară mişcare din cap, cu ochi strălucitori.

– Acel loc din Valley există cu adevărat. Data viitoare am să te duc acolo şi ne vom aşeza la o masă dintr-un colţ, unde te voi face să vii la mine, numai folosindu-mi degetele. Şi nu-mi va păsa de cei din jur, ştii asta, nu-i aşa?

Susan dădu din nou din cap. Ea ştia mult mai multe lucruri decît el. Nici nu bănuia cum avea să-l transforme în sclavul ei.

În timp ce o privea pe Susan îmbrăcîndu-se, Vito se întreba dacă mai avea vreun farmec încercarea de a scoate de la CurtArvey cele 11 milioane de dolari pentru finanţarea filmului său. Nu mai făcuse niciodată afaceri cu un bărbat a cărui soţie îi devenise amantă. Ea era o femeie rea şi nestatornică, iar relaţia lor carnală avea să fie cea mai interesantă experienţă din viaţa lor. Ştia că nici unul dintre ei nu s-ar da înapoi de la nimic.

Susan îşi prindea părul gîndindu-se la sfatul pe care i-l va da lui Curt în privinţa întrevederii pe care i-o fixase lui Vito a doua zi. Curt nu trebuia sub nici o formă să încheie afacerea, indiferent cît de atras s-ar simţi de proiectul imposibil al lui Vito. Dar nici nu era bine să-l refuze prea categoric. O să-i sugereze să-l ţină în şah cît mai mult timp. Numai o asemenea atitudine îl putea aduce pe Vito în starea dorită de ea, pînă în momentul cînd se va hotărî să acţioneze – într-un fel sau altul. Ea cîştigase astăzi, dar chinul lor reciproc de-abia începuse, şi din relaţia aceasta era exclus jocul cinstit.

18

Spider, chiar era necesar să procedăm în felul ăsta? întrebă Billy enervată, pe cînd intra în birou cu o sacoşă mare de la Saks. Mă simt ca o caraghioasă angrenată într-un joc stupid de societate.

– Billy, fă-mi, te rog, plăcerea să iei loc pînă cînd vin ceilalţi.

– Să nu-mi spui că sînt prima?

– De fapt, ai venit chiar cu cîteva minute mai devreme.

– Probabil fiindcă sînt singura care nu trişează, spuse Billy suspicioasă şi se aşeză pe una din cele două canapele semicirculare, din biroul amplasat în clădirea Century City, care găzduia şi firma de avocaţi Strassberger, Lipkin şi Hillman.

– Am auzit ce-ai spus, zise Sasha, intrînd vijelioasă în birou. N-am trişat, Spider a spus cinci minute şi eu m-am conformat. Depozită cu grijă sacoşa ei lîngă a lui Billy. Tot drumul am fost terorizată de gîndul că s-ar putea să mi se rupă sacoşa.

– Trebuie să foloseşti două, una în interiorul celeilalte, cum am făcut eu, spuse Billy. Două sacoşe identice au rezistenţa unei genţi.

– Zău? întrebă Sasha impresionată.

– Nu pot să-ţi dau o explicaţie ştiinţifică, dar asta e realitatea.

– Oh, aţi şi venit, spuse Gigi tînguindu-se uşor în timp ce trăgea după ea o sacoşă. A trebuit să mă opresc pe drum. Purta o haină lungă pînă-n pămînt şi se mişca destul de greu, deşi îşi scosese ghipsul în urmă cu două săptămîni. Se aşeză lîngă Sasha, îşi puse sacoşa pe covor şi aşteptă nerăbdătoare.

– Aşadar, sîntem cu toţii prezenţi, conchise Spider închizînd uşa de la birou şi aşezîndu-se în faţa celor trei femei. Ce tablou minunat! Care din voi vrea cafea?

– Nu este amuzant deloc, mormăi Blly. Parcă am fi la o şedinţă de dezintoxicare a morfinomanilor.

Vrei cafea, Billy? întrebă Spider. Poate ceva de băut?

Nu, mulţumesc, de-abia mi-am luat micul dejun, spuse ea înţepată.

Gigi, Sasha?

Amîndouă au refuzat, căci erau mult prea curioase să vadă conţinutul celorlalte sacoşe.

Cine vrea să înceapă? întrebă Spider. Nici una nu răspunse. Sasha, nu vrei tu?

- De ce eu?

Păi, să vedem... în primul rînd, pentru că am zis eu. În al doilea rînd, pentru că tu eşti cea care colecţionează cataloage. Dacă n-ai fi fost tu, nu ne-am afla aici în formaţia asta. Iar în al treilea rînd, pentru că ai cea mai umflată sacoşă.

- Bine, acceptă Sasha, dar reţineţi că încă nu am făcut cumpărături în California, aşa că a trebuit să mă opresc asupra unor lucruri ce se potrivesc în alt oraş.

– Doamnelor, vă reamintesc că asta nu este o competiţie. Eu am sugerat pur şi simplu... începu Spider să explice.

– Ai sugerat? repetă Billy pe un ton contrariat. Ai insistat.

– Aşa e. Am insistat ca fiecare dintre voi să-şi imagineze că un foc a cuprins casa aşa că, în decurs de cinci minute trebuie să-şi adune cîteva lucruri ce i se par indispensabile, dar atît cît să intre într-o sacoşă. N-are importanţă unde locuieşte fiecare, Sasha, sau ce climă e specifică acelei zone; important este ce lucruri aţi luat cu voi. După cum v-am mai spus şi ieri, nu veţi fi judecate după conţinutul sacoşei.

El nu se aşteptase ca Billy să fie atît de refractară la propunerea lui; nu cumva o deranja faptul că era tratată în acelaşi fel ca Gigi şi Sasha? Oare se obişnuise atît de tare să facă pe şefa încît nu mai suporta să lucreze în echipă? Sau poate că în această dimineaţă de februarie cînd se întîlneau pentru prima dată ca să lanseze proiectul „Scruples Two", ea era pur şi simplu nervoasă, deşi n-avea nici un motiv. Poate că ar fi trebuit să fixeze întîlnirea în biroul ei, dar din moment ce el avea aceste canapele confortabile şi pe deasupra îi era şi partener egal de afaceri nu vedea nimic rău în aranjamentul acesta.

Sasha scoase cu atenție un impermeabil lung și negru cu liniuțe roșii. Răsuflă ușurată.

– De aceea era atît de umflată sacoșa mea. Mai întîi am împachetat lucrurile mai mici ca să văd cît spațiu îmi mai rămînc pentru cele mari. Această haină e bună pentru orice vreme, fie ploaie sau soare, zi sau noapte. O am de trei ani. O așează pe covor, la picioarele ei. Apoi scoase un pulover negru. Și acesta merge la orice, îl pot purta fie ca jachetă, fie asortat la pantaloni sau la o fustă. Dacă deschid cei trei nasturi de sus, îmi pun o curea și niște mărgele, îl pot purta și seara, cînd ies în oraș sau îl pot transforma chiar și într-o tunică.

– De cît timp îl ai? o întrebă Spider în timp ce ea îl așeza lîngă impermeabil.

– De-o veșnicie. Poate de cinci sau șase ani. A arătat ceva mai bine înainte, dar în caz de incendiu l-aș lua cu mine căci nu știu unde aș mai găsi altul.

– Ce altceva mai ai acolo? întrebă Gigi.

– Pantalonii mei negri preferați, începu Gigi să enumere articolele pe care le scotea pe rînd din sacoșă, pantofii gri, taiorul meu ce nu se va demoda niciodată, singura pereche de pantaloni, în care m-am simțit bine, bluzele albe din mătase la care țin cel mai mult, deoarece cu pantalonii, puloverul, haina și bluzele pot pleca oriunde în jurul lumii și rochia mea norocoasă. Expuse vederii o rochie roșie din jerseu. Nu-mi poate garanta succesul, dar lucrează în favoarea mea.

– Cît de veche este? se minună Billy impresionată de prezentarea Sashei, dar și de felul cum arăta ea. Purta o pereche minunată de pantaloni albaștri și un pulover roșu pe gît ce-i punea în evidență părul și ochii.

– Patru ani, dar nu asta contează. Din punctul meu de vedere, la o rochie nu contează decît decolteul și felul cum îmi vine.

– Sasha, te-ai dus pur și simplu la dulapul tău și ai tras la nimereală aceste lucruri sau te-ai gîndit dinainte la ele? o întrebă Spider.

Glumeşti? Mi-am făcut mai întîi o listă. Mi-a luat mai mult de 20 de minute. Eu întotdeauna îmi fac liste, nu aşa procedează toată lumea? spuse Sasha. Şi, adăugă ea, cînd m-am mutat aici luna trecută, am renunţat la lucrurile pe care nu le mai purtam, aşa că, oricum, nu prea mi-au mai rămas alte obiecte de îmbrăcăminte. Nu mi-a luat decît cinci minute să bag aceste lucruri în sacoşă. Ai priceput că nu trebuie să ne gîndim dinainte, Spider. De fapt, dacă aş avea numai cinci minute la dispoziţie ca să-mi adum lucrurile importante, mi-aş lua bijuteriile, banii, cărţile de credit, permisul de conducere, cecul şi pisica.

Bravo, o să primeşti Marele Premiu pentru umanitarismul tău, şopti Billy. Avusese dreptate în privinţa lui Sasha. Sub masca aceea de femeie fatală se ascundea o fire raţională şi deosebit de agreabilă, în ciuda tendinţei ei de a exagera uneori lucrurile.

Grozav, Sasha, lasă-le pe toate acolo, îi spuse Spider. Acum urmează Gigi.

Ea se ridică şi se răsuci încet.

Eu am totul pe mine, anunţă ea. N-ai spus nimic de îmbrăcat, Spider, aşa că am folosit cele patru minute ca să mă îmbrac cu cea mai bună lenjerie, un pulover de culoarea prunei, cum n-am să mai găsesc niciodată căci sînt sigură că s-a făcut o greşeală la operaţia de vopsire, puloverul meu din caşmir, pe gît, pe care l-am achiziţionat din Orchard Street aproape pe nimic, blugii mei rupţi, cureaua mea veche mexicană, argintiu cu turcoaz, care m-a costat o avere, cerceii mei favoriţi din argint, cele mai bune cizme de cow-boy pe care le am, un sacou roz grozav şi această manta de culoarea pătlăgelei ce arată de parcă aş fi furat-o din Beau Brummell. În realitate am descoperit-o într-un magazin de mîna a doua de pe Hackensack.

E cinstit? vru să ştie Billy. Gigi nu a împachetat. Nu e de mirare că de-bia se mai mişcă, are 16 rînduri de haine pe ea.

Este cinstit dacă eu nu am nimic de obiectat, decretă Spider. Dar în sacoşă ce ai, Gigi?

Din moment ce nu mi-a mai rămas decît un minut la dispoziţie, am înşfăcat o pereche de pantaloni maro din catifea, pentru anumite

locuri în care nu poți purta blugi, mai multe eşarfe, de diferite mărimi fiindcă îmi schimbă înfățişarea, cele mai bune curele, lucrurile pe care le-am colecționat şi vesta neagră din catifea, primită de la Billy, la care țin cel mai mult. Oh, şi mai am un buchet drăguț de violete artificiale pe care, nu m-am îndurat să-l las acolo.

– Nici o bluză? întrebă Spider.

– M-am gîndit că-mi pot găsi oricînd o cămaşă sau o bluză – doar acest foc n-o să distrugă şi magazinele, nu?

– Nu.

– De fapt... mi-a luat... ei bine, cam 12 minute ca să împachetez, căci nu mă hotăram ce curele sau eşarfe să iau şi m-am împotmolit, încercînd să le probez... ar fi trebuit să le iau pe toate, se confesă Gigi vinovată. Cred că am ratat. În total am stat 16 minute. Aş fi putut sta şi două ore acolo.

– Cît timp ți-a luat să-ți pui pantalonii şi vesta? întrebă Spider.

– Mai puțin de un minut.

– În regulă, am să notez totul, spuse el zîmbind amuzat. Poți să-ți scoți mantia, acum. Arăta atît de adorabilă în acele haine, umflată ca un pepene şi cu pelerina veche pe deasupra, ce părea împrumutată de la vreun teatru, încît Spider simți nevoia s-o consoleze cu o sărutare. Era tare drăguță cînd arbora aerul acela vinovat. Nu şi-a închipuit nici o clipă că ele îl vor lua atît de în serios şi că vor apela la diferite metode ingenioase ca să facă o impresie cît mai bună. Oare femeile erau mai serioase decît bărbații? Sau aceste femei constituiau o excepție?

– Ei bine, spuse Billy indignată, constat că numai eu am respectat regulile. Josie a stat lîngă mine cu ceasul şi nu m-am gîndit dinainte la lucrurile pe care urma să le împachetez.

Îşi aduse aminte cum alergase disperată prin camera ei de toaletă încercînd să aleagă cîteva lucruri utile dintre sutele de haine, unele dintre ele nepurtate niciodată. Bineînțeles, îşi spuse ea încîntată, dacă fetele nu şi-ar fi luat împreună un apartament în West Hollywood, pe motiv că se obişnuiseră să fie independente, ea le-ar fi putut supraveghea şi ar fi observat dacă trişează sau nu.

– Bravo ție, Billy. Ştiam eu că ai să joci cinstit. Acum să vedem

...ai venit, spuse Spider, sever ca un profesor în fața copilului timid care-și prezenta lecția, căci în final își dăduse seama că nervozitatea ei se datora timidității, nu furiei. El bănuise dintotdeauna că Billy era timidă, de cînd fusese obligată să facă acele invitații pentru inaugurarea de la „Scruples", dar reușise să ascundă acest lucru, chiar și față de el. Era una dintre cele mai agreabile însușiri ale lui Billy, deși dacă el i-ar fi spus acest lucru în față, ca n-ar fi recunoscut și tocmai de aceea nici n-o făcea.

El știa că ea avea 39 de ani și probabil că i se părea jenant să fie pe picior de egalitate cu niște fetișcane. Billy era obișnuită să călătorească cu o mulțime de bagaje și mai mult ca sigur că nu-și mai împachetase singură lucrurile de cînd se căsătorise cu Ellis Ikehorn; asta făcea și mai dificilă sarcina de a se hotărî asupra unei singure sacoșe cu haine.

M-am decis să aleg lucruri ieșite din mîna unui singur creator, astfel încît să se potrivească, spuse Billy băgînd mîna în sacoșă. Am optat pentru Saint Laurent, fiindcă este cel mai practic. Am aici un costum cu pantaloni negru, un pulover de cașmir, negru, o bluză din șifon, tot neagră, o cămașă albă din mătase, o jachetă roșie din piele ce se potrivește cam la orice și o fustă asortată, plus un pardesiu lung, rezistent la umezeală. Nu știu cît de vechi sînt, dar se asortează toate foarte bine.

Aproape la fel am ales și eu, numai că lucrurile mele sînt mai ieftine, spuse Sasha surprinsă.

Dar n-ar observa nimeni diferența, doar dacă s-ar uita la etichetă, căci am ales cele mai simple și mai clasice lucruri, la fel ca și tine. Împreună, am putea face cu ele înconjurul lumii. Am aleatui o combinație de roșu cu negru.

Nu vrea nimeni să vadă ce am adus eu? întrebă Spider.

Tu? Acest catalog este numai pentru femei, spuse Billy surprinsă.

Mie așa mi se pare cinstit, răspunse Spider și luă o sacoșă din spatele biroului, pe care o puse pe podea. Am aici sacoul meu cu nasturi la două rînduri, o cămașă, pantalonii gri din stofă, impremeabilul Burberry, un pulover albastru pe care mi l-a dăruit

mama acum cinci ani şi alte cîteva pulovere din caşmir, cu *en coeur,* la care ţin foarte mult, trei cămăşi de lucru şi o pereche de blugi. Şi ochelarii mei de citit. Şi-a adus cineva ochelari de citit?

– Pe ai mei îi am în poşetă, spuse Billy în timp ce fetele se priveau uimite: ochelari de citit?

– Exact, căci voi sînteţi foarte mult avantajate de poşete, damelor.

– Dacă nu ne mai spui „damelor" îţi dăm fiecare cîte un bănuţ, spuse Billy rîzînd pentru prima oară în acea dimineaţă.

– Dar cum să vă spun ca să nu vă mai supăraţi?

– Fetelor, răspune Billy.

– Doamnelor, ripostă Sasha ofensată.

– Tipelor, rectifică Gigi, aşa e cel mai bine.

– În regulă, tipelor, ce înseamnă adunătura asta de haine de pe covor?

Gigi, care adăugase la grămada de jos mantaua ei, sacoul, cureaua şi puloverul, vorbi cea dintîi.

– Mie îmi sugerează faptul că sînteţi cu toţii nişte firi practice care n-ar şti ce să facă cu un accesoriu vestimentar, la fel ca Isadora Duncan căreia i s-ar fi oferit o eşarfă.

– Am notat. Spider zîmbi indulgent.

Gigi îşi băgase puloverul de culoarea prunei în pantaloni şi-şi prinsese bucheţelul de violete la gît. Cerceii de argint îi atîrnau la urechi, iar părul blonziu îi stătea zburlit ca la o pisică furioasă. Se gîndi că pe jumătate părea îmbrăcată în veşminte de gală, în timp ce cu cealaltă jumătate se putea duce la călărie.

– Ei bine, spuse Sasha, în afară de faptul că eu şi cu Billy gîndim la fel, deşi trebuie să recunosc că ea are o viteză de reacţie mai mare, eu sînt singura care a adus o rochie. După ce focul ţi-a distrus casa, se presupune că mănînci foarte des în oraş – nu şi-a dat nimeni seama de acest lucru?

– Eu am fusta roşie de la costum şi două bluze, cea neagră din şifon şi cea albă din mătase – acestea sînt echivalentul unei rochii, explică Billy.

– Iar eu am sacoul, interveni Spider, şi o cămaşă de ocazie. Nu

am cravată, dar aşa ceva se poate găsi foarte uşor. Dacă v-aş însoţi la restaurant, nu v-ar fi ruşine cu mine.

Şi cu la fel, adăugă Gigi, dacă-mi pun pantalonii de catifea. Cu cizmele mele de cow-boy pot intra oriunde.

Şi, totuşi, o rochie, insistă Sasha, vreau să spun o rochie sexy. Blugii tăi nu prea sînt sexy, Billy, şi nici puloverul tău, Gigi.

Sasha are şi nu are dreptate, spuse Spider. A fi sexy nu se referă la obiectul de îmbrăcăminte propriu-zis, ci la felul cum îl poţi.

Oh, Spider, scuteşte-ne de vechile tale teorii, spuse Billy aducîndu-şi aminte de aerele lui de superioritate faţă de toate femeile care i cereau sfatul în materie de îmbrăcăminte.

Făceam şi eu o remarcă, Billy. Mai are cineva ceva de spus?

Da, spuse Billy. Cu excepţia rochiei lui Sasha, noi n-am împachetat decît lucruri disparate. Pantaloni, jachete, pulovere, bluze. Numai o singură fustă, a mea. Doar Sasha şi Gigi s-au gîndit la încălţăminte. Am putea cu toate purta foarte bine lucrurile lui Spider dacă ar fi croite pentru noi. Tot ce avem aici, cu excepţia accesoriilor aduse de Gigi şi a rochiei lui Sasha, constituie o temă comună. Am intuit bine, Spider?

Ihî.

Eu nu m-am prins, spuse Gigi. Vă referiţi la îmbrăcăminte comună ambelor sexe?

Eu cred că am înţeles, dar nu sînt sigură că-mi şi place. Am impresia că este o idee cam plictisitoare şi comună, se lamentă Sasha. Urăsc lucrurile gen cadouri, dar la fel de tare îmi displac cele comune, şterse.

Nu, spuse Billy şi se ridică în picioare, dînd ocol canapelelor şi alegîndu-şi cu grijă cuvintele, eu mă refer la posibilitatea de a crea o colecţie cît mai grozavă din piese disparate cărora le vom da o trăsătură comună... să ne gîndim la ele ca la o nouă linie clasică în care lucrurile pot fi purtate în nenumărate feluri, pentru a crea o garderobă accesibilă celor mai multe femei, în viaţa de zi cu zi. Nu se pune problema să vindem rochii de ocazie prin intermediul catalogului... femeilor le place să meargă la cumpărături. Şi nici

costume de gata. Desigur, o să angajăm nişte designeri –, dar ne vom axa pe piese disparate, uşor de combinat.

– Nici eu n-aş fi putut vorbi mai bine, spuse Spider.

– Mulţumesc, domnule Elliott. În alte locuri, oameni care fac remarci de genul acesta sînt cunoscuţi sub numele de „luft-inspectori".

– O linie clasică? întrebă Gigi dezamăgită. Eu nu port niciodată lucruri clasice.

– Ba da, Gigi, interveni Sasha, numai că porţi culori mai ciudate şi combinaţii mult mai îndrăzneţe şi întotdeauna lucrurile tale sînt ori mult prea mari, ori mult prea mici, dar porţi şi tu jachetă, pantaloni şi pulovere, la fel ca toată lumea.

– Ai dreptate. Gigi părea uluită. Clasic! Dar cu accesoriile cum rămîne? vru ea să ştie.

– Las asta la latitudinea clienţilor, spuse Spider.

– Oh, nu, tocmai în această privinţă ar trebui să le dăm nişte sugestii, replică Gigi entuziasmată. Ia de exemplu puloverul negru al lui Sasha – cu accesoriile potrivite l-aş putea face să arate în nu ştiu cîte feluri. Dacă vindem un pulover banal ce nu poate fi purtat în mai multe împrejurări, n-o să satisfacem nici pe departe cerinţele clienţilor noştri.

– Iar cînd o să angajăm un designer special pentru conceperea puloverului stil „Scruples Two" trebuie să ne gîndim şi la o gamă variată de culori. Nu toată lumea vrea să poarte negru, multe femei nu-l pot suferi. Avem nevoie de cel puţin şase culori de bază... gri, albastru, bej...

– Purpuriu, culoarea levănţicăi, un verde de toamnă, un albastru-azuriu, un roz pur, nu unul ţipător şi nici de bebeluş, ci un roz serios, un bej-fumuriu care să nu bată nici în galben, nici în maro... continuă Gigi.

–Hei, staţi aşa! interveni Spider. Înainte de a intra în aceste detalii trebuie să cădem de acord asupra liniei noului „Scruples Two": îmbrăcăminte clasică, comodă, alcătuită din piese disparate inedite? Lucruri autentice pentru femei în adevăratul înţeles al cuvîntului? N-a mai existat aşa ceva în istoria cataloagelor!

O clipă, cu lenjeria mea veche cum rămîne? protestă Gigi.

Iar eu i-am promis Jessicăi să înființez o secție specială pentru femei mici de statură, cu toate acele lucruri imposibile de procurat în magazinele obișnuite, spuse și Billy.

Eu le-am anunțat pe trei dintre mătușile mele că vor putea găsi la noi lucruri minunate. Sînt toate încă frumoase, dornice să se îmbrace elegant, dispun și de bani, numai că sînt imense, îi informă Sasha.

Vom avea grijă de toate aceste aspecte, spuse Spider. Nu-i așa, Billy? Dar esențiale sînt piesele de îmbrăcăminte disparate, de care ai nevoie tot anul.

Va apărea de patru ori pe an? întrebă Sasha fără să renunțe la punctul ei de vedere.

Încă nu m-am gîndit la asta, admise Spider.

Eu cred că este un lucru esențial, căci altfel nu mai este vorba de modă, insistă Sasha.

Sasha are dreptate, spuse Billy. Va trebui să pregătim cu grijă fiecare număr, în funcție de sezon.

- Pentru aceste detalii tehnice avem nevoie de un specialist în cataloage, zise Spider cu hotărîre. Va trebui să angajăm cel mai bun specialist în domeniu, o persoană care toată viața a făcut numai asta. Nici unul dintre noi nu cunoaște prețurile, particularitățile expedierii prin poștă și alte probleme de inventar care ar putea surveni. Tipelor, n-avem nici cea mai vagă idee despre cataloage, știm doar că „Scruples Two" se va bucura de un succes enorm.

- Putem angaja cîți specialiști vrei, Spider, doar tu ai fost cel care ne-a direcționat în această idee.

- Cam așa.

- Oh, îmi place la nebunie stilul tău, Spider.

- E doar o chestiune de instinct, Gigi, spuse Spider modest.

Telefonul de pe biroul lui Spider sună strident. Întrerupt din expunere, el ridică enervat receptorul.

- Cine? Oh, da, trimite-l aici.

- E Josh Hillman, spuse el, întorcîndu-se spre Billy. A adus actele pe care trebuia să le semnăm astăzi; o să avem nevoie și de martori.

– Cum se face că unul dintre cei mai importanți avocați din L.A. se deranjează personal ca să ne aducă actele?

– Probabil că e mînat de curiozitate. De-abia aşteaptă să afle ce punem la cale.

– Oh, am şi uitat de cînd nu l-am mai văzut pe Josh, strigă Gigi. E şi acum cel mai atrăgător burlac din Beverly Hills?

– Aşa se spune, răspunse Billy nepăsătoare, în timp ce Sasha se strecura pe uşa ce ducea la toaleta pentru doamne.

Gigi se repezi să-l îmbrățişeze pe Josh şi după ce-l sărută, îşi dădu seama că era un bărbat foarte atrăgător. Niciodată nu-l privise în acest mod. Poate că fusese o copilă cînd îl cunoscuse sau visa prea tare la Marlon Brando, ca să-şi dea seama că un bărbat de 40 de ani poate fi considerat interesant. Avea ochii gri ca nişte valuri de ceață, iar în păr îi apăruseră şuvițe albe; era mai zvelt ca niciodată, chiar mai înalt decît Spider, iar maxilarul, pomeții, privirea misterioasă şi gura frumoasă cu un zîmbet sardonic, toate îi confereau o distincție aparte.

– Ce-i aici, tîrg de vînzare angro? o întrebă Josh pe Billy, în timp ce-o ținea pe Gigi de mijloc şi privea la maldărul de haine.

– E un fel de concurs, răspunse ea echivoc. Încă nu-i spusese lui Josh ce fel de afacere voia să facă cu Spider. Nu-l rugase decît să-i aducă actele necesare.

– Josh, tu eşti primul care vezi cum se înfiripează „Scruples Two", îl anunță Spider.

– Ştiam eu că trebuie să fie vorba de un nou magazin. În vremurile noastre, lumea cheltuie o grămadă de bani pe lucruri.

– Nu e vorba de un magazin şi nici de o grămadă de bani, spuse Spider cu aerul unui tată mîndru, fără să observe că Billy îi făcea semne să-şi țină gura. Avem de gînd să creăm primul mare catalog de modă bazat pe lucruri esențiale, de care nu se poate lipsi nici o femeie. Marfă bună şi la un preț accesibil.

– De unde ai luat aceste informații? întrebă Josh ridicînd suspicios din sprîncene.

– Din *Pravda*. Dar poți întreba orice femeie, Josh, şi-ți va spune acelaşi lucru. Şi-i vom da o formă specială catalogului, cum n-a

mai văzut nimeni pînă acum. Billy va apărea pe toate canalele de televiziune, în fiecare program audiat de femei, de la „Bună dimineaţa, America" la „Astăzi", şi le va explica telespectatoarelor proiectul nostru...

Ce face!? Billy aproape că ţipă din cauza uimirii. De unde dracu' îi venise ideea cu televiziunea?

Desigur, însoţită de trei topmodele – în febra concursului de mai înainte am uitat să vă spun de asta. Ideea mi-a venit azi-noapte cînd m-am gîndit la noul tău avion. Nu va fi un program de călătorii prea încărcat, iar realizatorii de la televiziune te vor asalta pur şi simplu. Desigur că va trebui să dăm o mare petrecere pentru ziarişti, aşa cum am făcut şi cu „Scruples", cu mult înainte de lansarea primului catalog, poate una aici, una în New York şi una în Chicago, şi poate la Dallas. O să discut acest aspect cu oamenii noştri de la Relaţii cu publicul...

Ce oameni? întrebă Billy uimită.

Cei pe care îi vom angaja, desigur, spuse Spider rapid, ridicîndu-se în picioare şi plimbîndu-se agitat prin cameră. Şi încă ceva, va trebui să avem grijă să trimitem fiecare lucru de la „Scruples Two" însoţit de umeraşul firmei, nu-i aşa, Josh? Şi tocmai m-am gîndit că ar putea apărea şi Gigi la televizor, ca să-şi argumenteze ideea cu accesoriile. Producătorii de televiziune se dau în vînt după asemenea chestii.

Spider! se lamentă Gigi, dar el n-o luă în seamă fiind mult prea preocupat să-şi expună ideile.

Ne vom face reclamă numai în reviste naţionale – nici un catalog nu şi-a făcut pînă acum reclamă – iar „Scruples Two" este independent, aşa că va fi primit cu entuziasm.

Ce-ar fi să facem şi o reclamă aeriană, Spider? întrebă Billy pe un ton sarcastic.

O idee grozavă, Billy, grozavă, spuse el în culmea entuziasmului. Poate că este un pic cam extravagantă, dar îmi place modul tău de a gîndi. Întotdeauna mi-a plăcut. Se opri s-o sărute în fugă, mainte de a continua. Le vom trimite la fiecare cîte o panglică de măsurat şi un tipar în mărime naturală astfel încît să putem stabili

măsurile noilor clienți și în felul acesta nu vor mai fi așa multe lucruri returnate... desigur, vom accepta retururile fără discuție...

– Nimeni, absolut nimeni nu face așa ceva! spuse Billy scandalizată.

– Iată un motiv în plus ca noi să procedăm astfel. Singura modalitate de a atrage clienții, făcîndu-i să comande ceva dintr-un catalog nou pe care nu l-au mai văzut, este să accepți retururile, fără nici un comentariu. Dacă nu le vom oferi această alternativă, se vor uita prin catalog, dar nu vor comanda nimic. Billy, știu că la început vom cheltui foarte mult, dar în felul acesta vom cîștiga încrederea clienților noștri, ne vom da seama ce fel de marfă merge, iar pe parcurs vom recupera cu vîrf și îndesat banii investiți. Ce zici, Billy, ești de acord?

– Da, bine, spuse ea în cele din urmă, contaminîndu-se de entuziasmul lui. De ce n-ar face reclamă? Înaintea meciurilor de fotbal? Nu, probabil că ar fi mult prea scump. Lester Weinstock prezenta o mulțime de reclame comerciale în programele lui televizate – putea foarte ușor să apeleze la el. Da, era o idee bună!

– Și, continuă Spider, cel puțin în primul număr putem organiza și un concurs, cerîndu-le clientelor noastre să ne trimită cîte un desen în care să combine diferite obiecte de îmbrăcăminte. Cîștigătoarei i-am oferi o călătorie cu avionul lui Billy pînă aici, și cîteva din lucrurile prezentate în catalog... am putea chiar să desemnăm mai multe cîștigătoare, ce ziceți de asta?... iar Sasha...

– Ce e cu Sasha? întrebă ea intrînd în cameră îmbrăcată în rochia roșie și cu pantofii negri cu toc înalt în picioare. Se lăsă o tăcere generală, pe cînd Sasha înainta cu un mers elegant, ca o regină, avantajată de combinația de roșu închis și negru, ca și de mînecile lungi care-i scoteau în evidență bustul statuar.

M-am înșelat, se gîndi Spider, farmecul Sashei nu constă numai în atitudine, ci reprezintă a doua ei natură. Are un farmec înnăscut. Femeile continuau să-i ofere tot felul de surprize.

Pune la cale ceva, se gîndi Gigi îngrijorată... etalează farmecul caracteristic femeilor Orloff-Nevsky, pentru care ar fi trebuit arestați cu toții. Niciodată n-o mai văzuse într-o asemenea ipostază.

Sasha, el este Josh Hillman, spuse Billy, ea fiind singura cu destulă prezență de spirit ca să-și aducă aminte că cei doi nu se cunoșteau. Josh, ți-o prezint pe Sasha Nevsky, colega de cameră a lui Gigi și partenera noastră în această afacere.

„Îmi pare bine de cunoștință, spuseră Sasha și Josh în același timp, apoi, după o scurtă pauză au rostit la unison: „Mulțumesc, la fel".

Chiar așa de rapid am terminat mica noastră conversație? întrebă Sasha privindu-l în ochi cu un zîmbet cuceritor, pe care Gigi nu i-l cunoștea.

Ăă... nu... ăă... sper că nu... nu așa curînd, se bîlbîi Josh.

Billy observă oarecum încîntată că el arăta de parcă fusese lovit de o mașină. După părerea ei, avocatului ei conservator îi prindea bine o zgîlțîială, la fel ca tuturor bărbaților, cu excepția lui Spider care era ca argintul viu.

Ești colega de cameră a lui Gigi? întrebă Josh de parcă ar fi fost singuri în încăpere.

Am locuit în același apartament în New York, timp de doi ani. Dar cu sînt cu mult mai mare decît Gigi, așa că i-am fost un fel de guvernantă.

Cu cîți ani ești mai mare decît ea? întrebă Josh pe un ton de parcă ar fi fost o problemă de viață și de moarte.

Oh, cu foarte mulți ani, oftă Sasha apropiindu-se ușor de el.

De ce nu i se arunca pur și simplu în brațe? se gîndi Gigi amuzată. Cum de poate să spună asemenea minciuni?

Unde locuiești? întrebă Josh nerăbdător.

Gigi și cu mine locuim în același apartament în West Hollywood... îi răspunse Sasha pe un ton jos, intim, ca un sunet de violoncel.

Josh, interveni Gigi, milostivîndu-se de el, de ce nu vii diseară pe la noi? Toți ne-au văzut apartamentul, cu excepția ta, și sîntem foarte mîndre de el.

E o idee grozavă, Gigi, spuse Spider nerăbdător. Toate politeților astea îi răpeau din timp. Poate c-ar fi bine să ne uităm la acte, nu crezi?

Ce acte?

– Actele pe care le-ai adus la semnat, Josh.

– Oh, acelea... le am aici.Ah... uite ce e, Spider, nu e nici o grabă, vi le las să le studiați, ție și lui Billy. Gigi și... Sasha... o să vin diseară pe la voi, dacă n-aveți nimic împotrivă, spuse el și dispăru din cameră.

– Nu ne știe adresa, remarcă Gigi.

– Cred că se va descurca el, spuse Billy rîzînd. Ne întoarcem la muncă, doamnelor? Oh, și domnilor... haideți, pauza s-a terminat.

– Nu vrei să lași în pace frapiera și să pleci o dată? o repezi Sasha enervată.

– Mai e timp destul pînă la sosirea lui, se apără Gigi.

– Și dacă vine mai devreme? Nu vreau să-ți vadă mașina ta roz, atît de caraghioasă!

– Bine, bine, mă duc, dar spune-mi mai întîi de ce nu porți rochia ta norocoasă. Acum era momentul cel mai potrivit...

– Nu mai am nevoie de ea.

Gigi se uită la rochia neagră din mătase pe care o purta Sasha. Avea un guler înalt și era cea mai conservatoare și scumpă toaletă din dulapul ei.

– Rochia asta te face să arăți...

– Cum?

– Ca... oh, Dumnezeule! Ca o fată drăguță! Sasha, recunosc că ești cea mai mare tîrfă, a tuturor timpurilor, dar te rog să nu fii atît de crudă, o imploră Gigi. Știu că, după părerea ta, bărbații trebuie să sufere, însă nu înțeleg ce ți-a cășunat împotriva acestui bărbat cumsecade – nu ți-a făcut nici un rău ca să-ți bați joc de el!

– N-are importanță, spuse Sasha nepăsătoare.

– Iar felul în care ți-ai aranjat părul te face să pari mult mai bătrînă, spuse Gigi necăjită, aținînd focul din cămin.

– Cît de bătrînă?

– Aproape de... 35 de ani.

Chipul Sashei exprima satisfacție.

– Perfect.Acum ieși afară, Isadora, dacă nu vrei să te strangulez cu una dintre eșarfele mai puțin îndrăgite de tine.

Bine, bine, dar mai întîi spune-mi... altfel nu plec, o amenință Gigi făcînd un pas înapoi, spune-mi ce te-a determinat să-ți faci apariția în rochia ta norocoasă, expresia„avocat faimos“ sau cuvîntul „burlac“?

Sinceră să fiu, nu-mi aduc aminte. Cred că am procedat așa din instinct, a fost ceva în legătură cu numele lui, Josh Hillman – are o rezonanță plăcută. Oh, pleacă o dată!

Sasha, nu se poate, nu-mi vine să cred... doar nu ești nervoasă...? Gigi veni mai aproape și se uită cu atenție la prietena sa.

Sasha Nevsky nici măcar n-a auzit de acest cuvînt, răspunse cu un acr amenințător, dar tu o să te lămurești imediat dacă mai zăbovești aici.

Am rămas fără lemne, remarcă Josh în timp ce stătea împreună cu Sasha în fața focului. Cum e posibil? Cînd am sosit erau o mulțime.

Cît este ceasul?

Este... aproape zece. Cum a zburat timpul!

L-am petrecut vorbind numai despre familia Hillman?

Și despre Orloff și Nevsky?

Nu-mi dau seama, răspunse Sasha visătoare. Cel din familia Hillman seamănă foarte bine cu cea din familia Nevsky, numai că el nu știe să danseze. Totul este foarte neclar.

Dar am pierdut cina, spuse Josh îngrijorat. Făcusem o rezervare la „Le Chardonnay“ pentru ora 8.30

Pentru trei persoane?

Pentru două. Aveam de gînd s-o expediez pe Gigi. Dar trebuie să mîncăm ceva. O să-l sun pe Robert ca să-i spun că venim.

Crezi că am înnebunit dacă-ți spun că am chef de niște delicatese?

Josh își privi uluit interlocutoarea. În ultimele minute se gîndise numai la friptură de vacă cu garnitură de orez. Niciodată nu mai vorbise așa de mult despre persoana sa, însă descoperise în Sasha o ascultătoare extrem de înțelegătoare.

Am să te duc la „Art's“ în Valley, acolo au cele mai bune delicatese din L.A., îi promise el. Spune-i la revedere lui Marcel.

Nimeni de la „Art's" n-a fost surprins să vadă intrînd elegantul cuplu alcătuit de Josh şi de Sasha. Puteai întîlni acolo adolescenţi care tocmai absolviseră liceul, bebeluşi, grupuri de cetăţeni respectabili, vedete de cinema care fugeau de restaurantele celebre. Acolo, însuşi Art prezida faimosul local decorat în tonuri calde de bej, pe pereţii căruia atîrnau poze cu sandvişurile casei. În interior existau separeuri confortabile în care fiecare se putea retrage liniştit, la adăpost de privirile indiscrete.

Sasha şi Josh au fost conduşi spre un separeu semicircular dintr-un colţ şi li s-a prezentat lista de bucate ce cuprindea, în afară de 18 feluri de supe, 6 feluri de hamburgeri, 38 feluri de mîncare caldă şi rece, 13 varietăţi de salate şi 18 feluri de desert.

– Oh, Sasha privea uluită. Sînt redusă la tăcere.

– Să comand eu pentru tine?

– Te rog. N-aş şti de unde să încep.

– Cît de foame îţi este?

– N-aş putea spune, dar în mod normal ar trebui să fiu moartă de foame. N-am mîncat nimic de la micul dejun... planurile pentru catalog mi-au tăiat apetitul, căci eram mult prea emoţionată.

Josh cercetă meniul.

– Îţi place peştele afumat? întrebă el şi la auzul răspunsului afirmativ al Sashei, îşi ridică privirea spre chelner. Mai întîi adun-e nişte aperitive: nisetru, somn, somon afumat şi, ia să vedem, hering în sos acru... hmm... şi apoi un sandviş cu carne de vacă pentru mine şi... Sasha, îţi place carnea de vacă? În regulă, deci două sandvişuri, nişte piept de pasăre cu chifle franţuzeşti şi unul din sandvişurile casei – specialitatea lui Art, cu un strat de carne de vacă, unul de pastramă şi unul cu brînză. Asta pentru început. Şi cartofi cu sos de mere. De băut? Whisky, Sasha? Vin alb? Bere? Şampanie? E ceva aici ce se cheamă „Rocar", trebuie să fie o băutură californiană? Perfect, adu-ne, te rog, o sticlă de Rocar şi apă minerală.

În aşteptarea aperitivelor, Josh şi Sasha îşi sorbeau gînditori şampania, foamea fiind o explicaţie plauzibilă pentru liniştea ce

domnea la masă. Sasha îşi făcea reproşuri fiindcă îşi exprimase preferinţa pentru delicatese, căci oricine, chiar şi o femeie înfometată, trebuia să ghicească ce pericol se ascundea într-o asemenea cină. Dar el era atît de fermecător, încît uitase de tot, lăsîndu-se subjugată de strălucirea din ochii lui. Oh, şi-ar fi dorit din toată inima să-l sărute în colţul ochiului şi pe acele riduri ce apăreau cînd rîdea... nu i se mai întîmplase niciodată aşa ceva şi nici nu credea că o să se repete. Brusc, toţi acei ani dedicaţi chinuirii bărbaţilor luaseră sfîrşit din cauza unui bărbat matur pentru care simţea o atracţie irezistibilă.

Sasha adusese o rază de lumină în viaţa lui, se gîndi Josh, încercînd să n-o privească prea insistent. Acum era chiar mai frumoasă decît i se păruse mai devreme, în lumina focului din cămin. În acea dimineaţă, îi aruncase doar cîteva priviri piezişe fără să-şi dea seama că era perfecţiunea întruchipată. Nu era întîmplător că Billy i-o încredinţase ei pe Gigi – era modestă, serioasă, înzestrată cu o frumuseţe severă, calităţi rare la semenele sale. El credea că reuşise deja să-i descifreze caracterul. Vedea în ea o combinaţie de graţie şi maturitate, o fire profundă, liniştită, o bună ascultătoare. Dar, Dumnezeule, buza ei de sus, arcuirea ei gingaşă îl înnebunea...

– Poftiţi, spuse chelnerul punînd pe masă patru farfurii încărcate cu peşte afumat, felii de pîine de secară, roşii tăiate, ceapă, lămîie şi murături.

– Alege ce-ţi place, o îmbie Josh pe Sasha, întinzîndu-i o furculiţă.

Ea luă o bucată de nisetru, o felie de somon afumat, un pic de somn alb şi o bucăţică de lămîie. Rupse dintr-o coajă de pîine în timp ce el îşi umplea farfuria. Sasha înghiţi o bucăţică de somn alb şi bău o gură de şampanie. Josh atacă somonul afumat, dar se părea că pofta de mîncare îl părăsise.

– Ce ciudat... cînd eşti prea flămînd, nu poţi mînca imediat, murmură ea.

– Ştiu... cred că am exagerat cu comanda.

– E aşa de multă... mîncare.

– Sînt vestiţi pentru porţiile lor mari...

– Asta nu înseamnă că somnul n-ar fi delicios...

– Încearcă şi nişte somon, sugeră Josh.

– Oh, nu mai pot... mă păstrez pentru sandviş.

– Hering?

– Nu, mulţumesc, spuse ea cu regret.

– Ai fost vreodată căsătorită? Vorbea cu mult calm.

– Nu, mulţumesc.

– Te-am întrebat dacă ai fost vreodată măritată.

– Oh, nu!

– De ce nu?

– N-am întîlnit bărbatul potrivit. Numai băieţi imaturi, cel puţin aşa mi se păreau mie.

– Cum e posibil?

– N-am idee, spuse Sasha pe un ton mirat. Probabil că erau prea tineri pentru mine. Dar tu ai fost căsătorit. De ce ai divorţat?

– Nu-mi iubeam nevasta.

– Şi ăsta era un motiv serios?

– M-am... îndrăgostit de altcineva.

– De cine? întrebă Sasha simţind o uşoară împunsătură de gelozie.

– De Valentine, înainte de a se căsători cu Spider, răspunse el.

– Îmi pare rău, spuse Sasha cu blîndeţe.

– Acum mi-a trecut. N-am mai spus nimănui despre asta, cu excepţia ta. Era şi el mirat de mărturisirea pe care i-o făcuse.

– Nu vă place peştele, domnule Hillman? întrebă chelneriţa îngrijorată.

– Nu, numai că nu ne este aşa de foame cum am crezut la început.

– Ce să fac cu sandvişurile?

– Oh, adu-le! Poate ne revine pofta de mîncare.

Chelneriţa goli masa şi se întoarse la bucătărie, pe drum oprindu-se pentru a schimba cîteva cuvinte cu Art. Reveni încărcată cu o tavă pe care purta cele patru farfurii cu sandvişuri, farfuria cu cartofi şi clătitele. Fiecare sandviş arăta ca o grămăjoară înaltă de carne şi pîine, garnisită cu şi mai multă ceapă şi murături.

– Dumnezeule, exclamă Sasha, n-am mai văzut aşa ceva în New York.

– Eu ca să pot să le mănînc le tai în două, altfel nu-ţi intră în gură. Lasă-mă să ţi le prepar eu.

– Aş... putea să încep cu sucul de mere?

– Fără clătite?

Ea dădu din cap, vrăjită de mişcarea mîinilor lui printre farfurii. Luă o lingură şi o afundă în suc. Bebeluşii erau în stare să mănînce tone de suc de mere; de ce n-ar putea şi ea?

– Sasha, bea-ţi sucul, îi ordonă Josh şi-i duse lingura la gură. Pînă la urmă reuşi să ia patru înghiţituri.

– Pe fundul farfuriei este un desen, spuse Josh, privind-o cum mănîncă.

– În mod sigur ai copii.

– Trei.

Sasha simţi din nou împunsătura geloziei. Un bărbat divorţat, cu copii, era obligat să menţină legătura cu mama lor. Mai bine n-ar fi întrebat, se gîndi ea, punînd lingura deoparte. Ea se uită la sandvişul din farfuria lui şi observă că nici nu se atinsese de el. În clipa aceea se mai înveseli puţin.

– Josh, mănîncă ceva.

– Nu mi-e foame... doar dacă... nu ai de gînd să înghiţi tot sucul de mere.

– Ţi-l cedez.

Luă şi el cîteva linguri şi se opri. Ocolind cu dibăcie sandvişurile, o apucă de ambele mîini.

– Nu pot mînca. N-are nici un rost să mă mai prefac. M-am îndrăgostit de tine.

– Şi eu la fel, spuse Sasha pe un ton slab.

– Nu poţi mînca sau te-ai îndrăgostit de mine?

– Şi una şi alta, şopti ea.

– Vrei să te măriţi cu mine?

– Bineînţeles.

– Priveşte-mă, îi porunci el, dar ea nu se simţea în stare să-i susţină privirea.

– Trebuie să plecăm de aici, spuse Josh şi-o opri pe chelneriţă din drum. Nu mai pot aştepta nota de plată. Puse pe masă cinci bancnote a cîte 20 de dolari. Cred că este de-ajuns.

– Dar ce fac cu resturile pentru cîine?

– Păstrează-le. O ajută, cu gingăşie, pe Sasha să se ridice de la masă, şi mînă-n mînă se îndreptară spre uşă.

– N-au mîncat şi nici măcar n-au vrut să-şi ia mîncarea la pachet, îi raportă ea lui Art.

– Ce ţi-am spus eu, Irma? Imediat i-am ghicit. Sînt îndrăgostiţi. Dar se vor întoarce. Mai devreme sau mai tîrziu li se va face din nou foame.

– Încetează, mormăi Gigi. Tocmai visam ceva frumos.

– Oricum, ceasul tău deşteptător e pe punctul de a suna... am aşteptat cinci minute pînă să te trezeşti.

– Sasha, eşti imposibilă, spuse Gigi deschizînd ochii. Mai întîi mă dai afară din propria mea casă şi acum dai buzna peste mine cu noaptea în cap, ca să-mi povesteşti despre noua ta cucerire... Închise din nou ochii.

– Ne vom căsători.

– Sigur.

– M-ai auzit? Eu şi Josh avem de gînd...

– Nu te poţi căsători cu un bărbat pe care l-ai cunoscut de o zi, spuse Gigi neluînd în seamă vorbele Sashei.

– Unde scrie?

Gigi deschise larg ochii, se ridică în pat şi o privi uluită pe Sasha. Era îmbrăcată tot în rochia neagră, doar machiajul îi dispăruse complet şi părul îi cădea liber pe umeri. Chipul ei exprima o fericire înduioşătoare. Gigi era pe punctul de a izbucni în plîns.

– Sasha! O luă în braţe şi-o sărută pe obraji. Dumnezeule! E minunat... nici n-am cuvinte să-mi exprim fericirea... cînd?

– Ei, nu chiar imediat. Durează ca să organizăm o nuntă mare.

– Dar... dar...Gigi se opri, prea ameţită ca să ştie ce să mai zică.

– Într-o zi vei întîlni şi tu bărbatul potrivit, Gigi, un bărbat pe

care n-o să simți nevoia să-l chinuiești, spuse Sasha cu compasiune.

Mulțumesc, Sasha, pentru cuvintele tale de îmbărbătare. Și Josh vrea o nuntă grandioasă?

El vrea tot ce-mi place mie, spuse Sasha cu încredere.

Și vei purta rochie lungă?

Cu trenă lungă și cu voal. Știu unde vrei să ajungi, Gigi. Există un motiv pentru care cele șase surori Orloff nu vor avea nimic împotrivă. Nu vor îndrăzni. Vezi tu, există un anumit blestem al familiei Orloff și dacă cineva te blestemă în acel fel, poți să-ți iei adio de la viață.

Nu crezi că mai nimerit ar fi să spui „la revedere, mare tîrfă"?

Gigi! Te avertizez...

Nu mă sperii. Cele două bunici ale mele, Giovanna și Graziella Orsini, erau originare din Florența. Cu asemenea strămoși, ce-și trag rădăcinile dintr-un loc faimos pentru grozăviile petrecute acolo, în urmă cu sute de ani – ai auzit de Savonarola? – pot surclasa oricînd șase membre ale familiei Orloff – așa că voi uita trecutul. Mă gîndesc la binele lui Josh – îl cunosc de mai mult timp decît tine. Oh, Sasha, sînt așa de bucuroasă! Îl meriți! Felicitări!

Nu se felicită mireasa, ci mirele, o corectă Sasha aruncîndu-se fericită pe pat. Sper că n-ai dubii în privința fericirii mele.

Sînt sigură că vei fi foarte fericită, scumpa mea Sasha. El știe cîți ani ai?

Nu am zăbovit asupra acestui amănunt. Nici eu nu prea știu ce vîrstă are. Dar ce importanță are?

Poate după nuntă? sugeră Gigi.

Bine gîndit.

19

Ai răbdare, dragul meu, îi spuse Billy cu dulceață lui John Prince, cel mai bogat și mai faimos designer din America, nu exploda pînă nu-ți explic despre ce este vorba. Doar ne cunoaștem suficient de bine ca să nu ai dubii în privința proiectelor mele.

– Eu nu mă ocup de lucruri ieftine, Billy. N-am făcut-o niciodată și nici n-am de gînd s-o fac. Sînt pur și simplu uluit că ai putut veni la mine cu o asemenea propunere. Un catalog! Dumnezeule, ce blasfemie! Prince era sincer ofensat. Chipul său pătrat exprima o asemenea indignare, încît uitase complet de manierele englezești autoimpuse, revenind la francheța sa înnăscută.

– Prețuri moderate, dragă Prince, în nici un caz n-a fost vorba de lucruri „ieftine".

– Nu-mi pasă ce epitete folosești, spuse Prince, cu un aer la fel de mohorît ca ziua aceea de la începutul lui februarie. Oricît te-ai ascunde în spatele vorbelor, tot de 50 de dolari este vorba.

– Și de ce nu?

– Privește-te în oglindă! Pentru numele lui Dumnezeu! Costumul ăsta m-a costat 2 200 de dolari. Examinează cu atenție materialul, croiala, uită-te la...

– E vorba numai de firmă, insistă Billy cu un aer dezaprobator. Prince, eu am condus un magazin, așa că știu cît costă cu adevărat acest costum. Ia să vedem, dacă-mi amintesc bine, și memoria nu mă înșală, confecționarea lui, inclusiv materialul, cusutul, mîna de lucru și cheltuielile de regie, nu pot depăși 455 de dolari. Îl vinzi la Bergdorf cu 1000 de dolari, iar firma ta îți aduce un profit dublu. Apoi Bergdorf mai adaugă și el ceva la preț. Așa că iată-mă îmbrăcată într-un costum ce costă mai puțin de 500 de dolari, pentru

care am plătit însă de patru ori mai mult. Eu îmi pot permite, dar majoritatea femeilor, n-au posibilitățile mele. Probabil că în cel mai bun caz nu vinzi mai mult de o duzină din aceste costume, în toată țara.

Billy, unde vrei să ajungi? întrebă Prince iritat, căci nu prea îi agrea pe clienții norocoși care știau secretele confecționării toaletelor, secrete ce diminuau strălucirea unor haine frumoase. Cum mai puteai să porți un costum frumos și scump cînd știai cît costă cu adevărat? De ce naiba îl chinuia Billy Ikehorn cu asemenea vorbe? N-avea decît să se ducă la bijutierii de unde-și cumpăra diamantele și să-i informeze că este la curent cu adevărata lor valoare. De ce nu-l lăsa în pace?

Vreu să spun că dacă vinzi 20 de asemenea costume obții un profit de 10 000 de dolari, spuse Billy cu un aer inocent. Dacă ai crea modele la un preț moderat, ai primi mult mai multe comenzi și ai obține un preț mai mic la bucată, dar unul mai mare per total.

Crezi că eu nu știu acest lucru, Billy? replică Prince disprețuitor. Ideea ta nu mă tentează deloc. Mi-am făcut un renume în lumea modei. Am destui bani... nu mă interesează să cîștig mai mult. John Prince nu produce angro. Oamenii s-ar îngrozi dacă ar auzi că am început să creez modele la un preț moderat. Mi-aș pierde scumpele mele cliente.

Billy își reținu un oftat de exasperare. Doamnele vesele ale lui Prince care-l socoteau indispensabil la petrecerile lor erau doar o mină de femei din Manhattan care depindeau de Prince ca de o amuletă magică ce le apăra de primejdii. Ele și semenele lor din alte orașe americane, îmbrăcate întotdeauna elegant, în toalete foarte scumpe create de Prince, se puteau mișca sigure pe ele, printre prieteni și dușmani, conștiente de faptul că li se putea reproșa orice, în afara lipsei de bun-gust și a nepriceperii de a-și cheltui banii.

Billy ar fi făcut orice ca să-l convingă pe Prince să devină designerul lui „Scruples Two". Îl socotea deosebit de talentat, deși el nu și valorificase pe deplin darurile cu care fusese înzestrat. În plus, el devenise, în ultimii 20 de ani, faimos în întreaga lume și se remarca printr-un stil inconfundabil. Faptul că Prince era imediat

recunoscut numai de 300-400 de femei care citeau *Vogue, Fashion and Interiors* şi *Harper's Bazaar*, n-ar fi însemnat mare lucru pentru viitorii clienţi ai lui „Scruples Two", dar dacă i-ar fi văzut numele pe eticheta lucrurilor, asta ar fi schimbat situaţia. Numele lui putea fi găsit pe cearşafurile şi prosoapele de baie, pe curele, pantofi, costume, ochelari de soare, ceasuri şi genţi. Cele două parfumuri ale sale se bucuraseră de un succes deosebit. I se făcuse atîta reclamă, încît devenise o somitate, la fel de bine cunoscut în Statele Unite ca şi Dior sau Sant Laurent în Franţa. Dacă reuşea să-l convingă pe Prince să le deseneze primele colecţii, succesul lui „Scruples Two" era garantat.

Billy ştia foarte bine că, în realitate, Prince crea acele modele faimoase cu ajutorul unei echipe de asistenţi ţinuţi în umbră, din care făcuse parte şi Valentine, timp de trei ani.

Billy şi Prince stăteau pe o canapea Chesterfield, una din ofrandele aduse de designer pe altarul anglofiliei. Aveau amîndoi cîte o ceaşcă de cafea în mînă. Atît Prince, cît şi întreaga ambianţă din biroul lui îţi lăsau impresia că te afli în centrul modei din Londra, o lume stil Henry James pe care şi-o crease singur din primele zile ale consfinţirii succesului său. Billy se gîndi, în treacăt, că dacă ar fi deschis geamul de la biroul lui şi ar fi privit afară, s-ar fi aşteptat să vadă Hyde Park-ul în loc de Seventh Avenue, într-o zi de vară englezească, cu un secol în urmă; îşi imagina aleile parcului înţesate de călăreţi de viţă nobilă, ce coborau cu graţie pe Row, unii la pas, alţii la galop, viaţa tuturor desfăşurîndu-se sub semnul plăcerilor.

Se întoarse să-l privească pe Prince care adoptase poza Ducelui de Windsor.

– Nimeni nu combină mai bine decît tine lucrurile, Prince, spuse ea cu sinceritate. Creaţiile tale sînt de fiecare dată un miracol. Iei piese disparate, care la prima vedere nu par să se asorteze deloc, şi le combini cu atîta pricepere încît mă uluieşti. Sînt o simfonie a sublimului dezacord. Ai o hartă a combinaţiilor pe perete?

– Pur şi simplu arunc mai multe lucruri la un loc şi-mi iese combinaţia, răspunse Prince. Aici e vorba de pricepere. Află că tot ce port eu este croit special pentru mine, eu îmi aleg materialele şi toate costă foarte scump.

– Dar nu încerc să te linguşesc, dragule. Uneori o fac, dar nu cînd e vorba de afaceri. Billy se dădu mai aproape de el pe canapea. Să luăm de exemplu această cravată roşie, spuse ea jucîndu-se cu cravata lui, uite cît de bine se potriveşte cu cămaşa ta cu dungi maro şi albastre. Iar cămaşa se asortează perfect cu jacheta şi pantalonii din stofă. Aici nu e vorba numai de pricepere, scumpule, ci de un talent excepţional. Tu îţi foloseşti talentul numai în felul tău de a te îmbrăca, nu şi în creaţiile destinate doamnelor tale elegante. Acest har cu care te-a înzestrat natura este motivul real pentru care vreau să-mi desenezi colecţiile.

– Billy, tu n-ai să accepţi niciodată un refuz? întrebă Prince din nou bine dispus. În fond, el şi Billy făcuseră un lung drum împreună şi cît timp funcţionase „Scruples" el cîştigase foarte bine de pe urma lui.

– Niciodată!

Răspunsul ei fu rostit cu o asemenea hotărîre şi autoritate, încît Prince o privi cu alţi ochi. Îşi aducea aminte de momentul lansării ei în afacerea „Scruples" şi de neîncrederea pe care i-o inspirase o amatoare ca ea. Dar faptul că se înşelase nu-l făcea mai receptiv la ideea catalogului.

– Prince, ascultă-mă cu atenţie, îi ordonă Billy, şi se aşeză pe marginea biroului lui, expunîndu-şi silueta subţire, îmbrăcată într-un costum roşu, cu manşetele şi cu gulerul din catifea. Pe cap purta o căciuliţă din blană de samur, aproape de aceeaşi culoare cu ochii ei, pe care şi-o trăsese pînă în dreptul sprîncenelor. Îl privi pe designer cu o intensitate neobişnuită. Nu cred că ai înţeles prea bine esenţa problemei. Avem de gînd să ne lansăm cu patru colecţii mici, dar bine alcătuite, care să atragă atenţia. Ne îndreptăm atenţia spre tinerele femei care, după cum spun şi cei de la *Vogue*, „au mai mult gust decît bani". O colecţie va fi destinată femeilor care merg la lucru, alta călătoriilor, alta va fi creată special pentru week-end-uri – haine comode, în stil sport – iar cea de-a patra va fi consacrată timpului liber – întîlniri, restaurante, mese de afaceri, şi alte chestii asemănătoare. Toate aceste patru colecţii trebuie să se armonizeze între ele. Cu alte cuvinte, sacoul tău de serviciu este conceput ca să

fie purtat la pantalonii tăi de week-end şi la cămaşa ta de restaurant – şic, cu o linie variată ce le oferă femeilor o mie de posibilităţi – dîndu-le şansa de a se îmbrăca la fel de bine ca şi tine, Prince.

– Billy, încetează!

– Gîndeam cu voce tare. Recunoşti că femeile care n-au bani pentru costumele tale scumpe ar fi încîntate să cumpere modele originale „Scruples Two Prince"?

– Dar problema e că nu le dă mîna, scumpo. Şi dacă nu-şi pot permite să poarte o creaţie Prince, ei bine... ridică neputincios braţele. Eu mi-aş dori ca ele să-şi poată cumpăra acele lucruri, dar unele haine vor fi tot timpul inaccesibile, cu mici excepţii fericite.

–Ştii ce, în timpul primei mele căsnicii, cînd îmi cumpăram mormane de haine, nu m-am oprit niciodată asupra creaţiilor tale, mă gîndeam că de-abia după 30 de ani mi se vor potrivi. Nu ţi-a trecut niciodată prin minte că femeile de peste 20 de ani nu sînt clientele tale?

– Abia cînd se maturizează reuşesc să-mi înţeleagă creaţiile, observă Prince superior. Şi eu oricum nu ies în pierdere căci nu cunosc multe femei de 20 de ani care îşi permit să-mi cumpere toaletele.

– Sînt o mulţime de femei bogate şi frumoase care nici nu s-ar uita la lucrurile tale, Prince, pentru că de cînd te-ai lansat ai creat modele doar pentru un anumit grup de femei. Dar acestea îmbătrînesc şi poartă în continuare hainele tale şi pînă la urmă ajung să ilustreze creaţia lui Prince. Bogatele matroane care arborează rochii de seară concepute de Prince, bijuterii extravagante, o coafură impozantă şi au la activ nu ştiu cîte operaţii estetice. De unde-ţi vei lua nişte cliente mai tinere? Toţi ceilalţi designeri stălucitori şi tineri, nu numai Calvin Keein sau Ralph Laurens, dar şi cei de care n-am auzit încă, vor cuceri femeile tinere şi interesante, care altfel s-ar fi îndreptat spre tine, scumpule. Pe de altă parte, dacă vei lucra pentru „Scruples Two", va trebui să-ţi revigorezi un pic stilul, să introduci elemente noi, să demonstrezi că poţi fi imbatabil în realizarea unor lucruri frumoase la preţuri acceptabile. Toată lumea va vorbi despre noua ta linie de creaţie. De ce să te

repeți, Prince, cînd te poți reafirma, îi poți da o nouă strălucire legendei tale, așa cum nu ți se va mai oferi ocazia.

Mă linguşeşti.

Bineînțeles că da. Sînt o mulțime de alți designeri care ar accepta imediat propunerea mea – ei știu că acest nou proiect le va spori clientela, dar nici unul nu are talentul tău deosebit. Sînt doar niște creatori de îmbrăcăminte.

Ca şi mine.

Dar tu nu porți așa ceva, spuse Billy cu franchețe, tu porți combinațiile tale foarte inspirate. Nu te-am văzut niciodată cu două piese de îmbrăcăminte care să se potrivească, doar dacă nu era o cravată neagră şi chiar şi atunci adăugai ceva diferit – o haină de stofă cadrilată la manşete şi la mîneci, cu o vestă din tweed, şi o centură în talie.

– Cu asta sînt de acord, spuse el încîntat fără să-şi dea seama. Îmi face plăcere să mă îmbrac cît mai original.

– Oh, Prince! Exact asta-i ideea! Lucruri care la prima vedere nu se potrivesc deloc, dar în combinație unele cu altele sînt de mare efect. Te fac să arăți mult mai interesant. Dar spune-mi, te rog, chiar dacă nu vei accepta, ce altceva te mai deranjează la ideea mea, în afară de preț?

– Mi-e teamă că tu încerci să reinventezi roata, scumpo. Lucrurile disparate au existat dintotdeauna. O femeie se poate duce şi singură la magazin ca să şi le cumpere, n-are nevoie de mine.

– Dar nu este chiar așa de simplu! Şi dacă serviciul nu-i lasă prea mult timp pentru cumpărături? Dacă nu se pricepe să combine lucrurile? Dacă nu locuieşte în apropiere de un magazin bun care să-i ofere o selecție adecvată? Dacă nu-i plac noile tendințe în domeniul modei? Dacă e o tînără mamă care încearcă să îmbine armonios cariera cu viața de familie? Cumpărăturile sînt un coşmar pentru majoritatea femeilor!

– Foarte deprimant, într-adevăr!

Billy rîse zgomotos.

– Vai, Prince, ce inimă bună ai!

– Haide, nu te mai juca atîta cu vorbele. Fac şi eu ce pot ca să

mă achit de îndatoririle mele sociale. Dar de ce vrei să te întorci în acest domeniu al modei? Niciodată n-am înțeles. De ce, cînd ai putea fi o ducesă, chiar o ducesă englezoaică, spuse el visător, căci din punctul lui de vedere societatea englezească prezenta o atracție deosebită.

– Pentru că sînt muncitoare din fire, Prince, la fel ca și tine. Iar în clipa de față de-abia aștept să-mi lansez noul proiect. Tu – sau un alt designer faimos – sînteți cheia succesului. Nu că m-aș îndoi de reușita lui „Scruples Two", sînt sigură că voi înfăptui ceva măreț, dar, ca de obicei, sînt nerăbdătoare. Dacă aș ști cum trebuie să arate colecțiile, crede-mă că le-aș desena chiar eu, dar n-am nici cea mai vagă idee. Ei bine, ar fi trebuit să-mi dau seama că nu te vei lăsa convins. Și ce păcat, zău așa. Întotdeauna am simțit că trebuie să te recompensez într-un fel pentru că ți-am furat-o pe Valentine și am adus-o la „Scruples".

– Și cum te-ai gîndit tu să mă recompensezi, chicoti el ?

– Cu bani, dragule. O mulțime, spuse Billy ridicîndu-se să plece. Dar, după cum ai spus și tu, ai destui. Cred că nu împărtășești micul secret oribil al celor foarte, foarte bogați. Ei bine, la revedere, dragă Prince, va trebui să iau legătura cu altcineva.

Prince se ridică să o conducă la ușă.

– Ce secret oribil? întrebă el în treacăt.

– Oh, știi și tu... e cam rușinos, dar majoritatea oamenilor nu sînt mulțumiți niciodată, indiferent cît de mulți bani ar avea, nu-i așa?... Și cu toții dispunem de sume mult mai mari în raport cu ceea ce putem cheltui. Dorința asta irezistibilă de a avea mai mult trebuie să fie specifică naturii umane. Figurez pe lista celor mai bogate zece femei din America, de la moartea lui Ellis și cu toate acestea, acum sînt hotărîtă să transform „Scruples Two" într-o adevărată companie. Tu deții un mare magazin, dar nu te poți lansa într-o afacere de milioane, chiar dacă ți-ai folosi numele – cred că este ca un joc, zău, să vrei mereu mai mult cînd ai atîta...

– Cam asta-i și părerea mea, spuse el ridicînd enervat din umeri.

– Uită-te la mine, de exemplu, am o casă superbă la Paris pe care n-o folosesc, dar îmi place prea mult ca s-o vînd. Totul este

absurd, dragul meu! Aş putea să-mi cumpăr un iaht magnific, proprietăţi în întreaga lume, şi să mă distrez de minune cu prietenii. Billy se opri de parcă ar fi vrut să examineze această posibilitate înainte de a lua o hotărîre. Dar nu, spuse ea în cele din urmă, eu stau aici, pe vechiul SeventhAvenue, şi mă omor cu acest catalog. Aş sînt sigură că o voi scoate la capăt, Prince, fie ce-o fi. Poate că am devenit dependentă de muncă..., dar este atît de antrenantă încît nu mi poate face rău. Iar drepturile de inventator de la „Scruples Two" vor fi imense... credeam că tu eşti cel mai îndreptăţit să încasezi aceste cîştiguri.

Drepturi de inventator?

Ei bine, e normal că cel care va desena colecţiile să primească drepturile de inventator pentru fiecare creaţie vîndută. Credeam să îţi am spus acest lucru... se înţelege, nu? Aş putea să economisesc bani şi să angajez o echipă de designeri, dar prefer să am un nume faimos ca al tău, ataşat lucrurilor mele. În final, fiecare va avea de cîştigat.

Billy?

Da?

Eşti îngrozitoare, ştiai acest lucru?

Iubitule, sînt chiar mai rea decît crezi.

Stai jos, să discutăm detaliile!

Oh, Prince! Billy i se aruncă în braţe. Iniţial, nu se gîndise la plata drepturilor de inventator; sperase să scape cu un salariu imens pentru designer, dar dacă numai aşa îl putea obţine pe Prince, merita sacrificiul. Unii oameni erau într-adevăr robiţi banului, iar Prince, slavă Domnului, se numărase întotdeauna printre ei.

În timp ce lua ceaiul împreună cu Billy în apartamentul acesteia, Contesa de Lioncourt se gîndea că revenirea pe plaiurile natale îi priise prietenei sale. Se pare că îi convenea acest stil de viaţă mult mai neglijent cu care ea era foarte obişnuită, un stil de viaţă acceptat în California, nu însă şi la Paris. Bineînţeles că aici avea şanse de reuşită incomparabil mai mari. Probabil că respirase uşurată cînd scăpase de New York şi Paris. Nu găsea altă explicaţie pentru

starea ei de exaltare într-o asemenea zi mohorîtă cînd nu se întîlni decît cu John Prince ca să-i vadă noua colecție de primăvară.

Cora observă că Billy nu numai că pierduse kilogramele p care le pusese pe ea la Paris, dar își tunsese din nou părul și-l recăpătase acel aer fermecător ce părea să fie o caracteristică unei victorii secrete, greu de digerat din punctul ei de vedere.

– Arăți extraordinar de bine, Billy, spuse ea pe un ton linguși și oarecum încărcat de reproșuri, ca și cum i-ar fi datorat o explicați

– Mulțumesc, Cora. Orașul ăsta îmi prieste. De cîte ori vin New York mă simt foarte bine. E ca un tonic pentru organism meu.

– Dar tot n-ai de gînd să-ți cumperi o casă aici?

– De ce să mă complic? Stau foarte bine la hotel.

– La primăvară te muți în casa ta din Paris?

– Încă nu m-am hotărît, răspune Billy cu un zîmbet impenetrab

– Dar cu ce te ocupi în Los Angeles? La „Ritz" mi-ai împui capul cu femeile care nu fac altceva decît să meargă la cumpărăt și la petreceri, iar acum te-ai stabilit într-un loc unde ai mai puți lucruri de făcut decît la Paris sau aici.

– Oh, îmi găsesc tot timpul cîte o ocupație, Cora, e uimitor c de repede zboară timpul, se eschivă Billy. Nu avea nici cea mi mică intenție să-i spuni Corei despre „Scruples Two". Lupta pentr cucerirea lui Prince fusese o necesitate, dar nu vedea nici un moti pentru care i-ar fi împărtășit proiectul ei unei femei care l-ar privit cu dispreț.

E din ce în ce mai misterioasă, își spuse Cora înfuriată din cauza secretelor în care se învăluia Billy. Nici firea ei independentă nu-i era pe plac Corei. Billy refuzase sistematic să-i urmeze recomandările, exceptînd afacerea cu casa din Paris. Suma cu care se alesese din acea tranzacție i se păruse insignifiantă. Ea plănuise să-i dirijeze întreaga viață lui Billy Ikehorn. Pentru ea Billy ar fi trebuit să fie cloșca cu puii de aur, nu o femeie stăpînă pe situație, ce arbora aerele astea insuportabile de femeie fericită.

Oh, Billy știa foarte bine cît de tare o invidia, își spuse Cora amărîtă, privind-o cum stătea în fața ei, cu acea căciuliță din samur și manșonul foarte șic. Arăta ca o Ana Karenina a timpurilor moder-

de această femeie teribil de bogată, care se născuse frumoasă şi care nu trebuia să ridice decît un deget pentru a obţine imediat tot ce şi dorea, în vreme ce Cora muncise o viaţă întreagă pentru a-şi achiziţiona comorile. Numai prin simpla ei prezenţă, Billy o eclipsa, de parcă viaţa ei plină de acumulări inedite ce trădau un pronunţat simţ artistic şi-ar fi pierdut orice valoare.

Renunţă s-o mai descoase pe Billy Ikehorn, căci nu întrevedea un posibil avantaj dacă ar fi continuat să se învîrtă în jurul ei.

Am trăit o experienţă ciudată la Paris, după ce te-am văzut ultima oară la operă, spuse Cora. Îţi aduci aminte de bărbatul acela înalt şi furios, cu părul roşcat, care a venit la masa noastră şi a făcut o scenă penibilă întrebîndu-te cine dracu' eşti?

Bineînţeles, cum aş putea să uit? Un fante bătrîn şi nemulţumit, nimic mai mult.

Dar vezi, tocmai de aceea mi se pare ciudat. Peste cîteva zile l-am văzut din nou. Vizitam Galeriile Templon unde-şi expunea nişte lucrări interesante – în măsura în care îţi plac sculpturile moderne. O observa pe Billy cu atenţia unei pantere gata de atac.

Bineînţeles că era acolo, de vreme ce îşi expunea lucrările, spuse Billy calmă.

N-am încercat să intru în vorbă cu el, dar după ce a plecat cu agentul lui, am schimbat cîteva cuvinte cu un asistent, Henri nu mai-ştiu-cum, un mare admirator al sculptorului tău... Sam Jamison?... da, aşa îl cheamă, nu-i aşa?

Da.

Iar Henri, un tip încîntător care se bucură ori de cîte ori are ocazia să vorbească englezeşte, mi-a povestit că a fost cu fantele ăla bătrîn, cum îi spui tu, la operă, în acea seară. Mi-a mărturisit că sculptorul... Sam... a dispărut după ce te-a văzut... a pierdut în întregime actul al doilea.

L-am văzut cu toţii plecînd, spuse Billy prefăcîndu-se nepăsătoare.

Şi te-am văzut cu toţii alergînd după el, adăugă Cora arborînd zîmbetul ei fermecător, care-i dezvelea dinţii perfecţi.

Billy o înfruntă vitejeşte pe Cora. Lăsă enervată să-i cadă mănşonul pe covor, îşi încrucişă braţele şi o privi sfidător.

– Cora, unde vrei să ajungi? Ce te privesc pe tine asemenea lucruri? Nu am dreptul la o viaţă intimă?

– Vai, Billy, bineînţeles că ai. Nu fi caraghioasă. Numai că Henry nu-ştiu-cum te credea cu totul altă persoană, cineva pe nume Honey Winthrop. Nu ştiam că-ţi foloseşti numele de fată.

Billy continua s-o privească ameninţător pe Cora.

– După părerea mea, există anumite lucruri despre care prietenele n-ar trebui să întrebe, nu crezi?

– Ai dreptate, desigur, aprobă Cora cu jumătate de voce. Dar, o să mai iau un sandviş căci sînt nemaipomenit de gustoase. Spune-mi, ţi-ai comandat multe lucruri de la Prince?

– Mult prea multe, răspunse Billy. Noua lui colecţie este excepţional de bună.

În vreme ce Cora muşca din sandvişul cu watercress, ea se gîndea la prînzul interesant pe care-l luase cu fermecătorul Henri Legrand. El fusese la fel de curios să afle amănunte despre Billy, ca şi ea în privinţa lui Sam Jamison, şi împreună reuşiseră să reconstituie întreaga poveste. Billy avea secretele ei, era adevărat, dar nu aşa de multe cum îşi închipuia, iar pe cele mai interesante Cora le aflase demult.

– Gigi, priveşte fotografia asta, îi spuse Spider intrînd în biroul ei, cu mînecile de la cămaşă suflecate, şi spune-mi ce părere ai. Îi dădu o fotografie mărită a unui grup de femei, toate părînd a avea pînă-n 30 de ani. Stăteau în grădină, în jurul unei femei în vîrstă şi închinau în sănătatea ei cîte un pahar de şampanie.

– Cine sînt? întrebă Gigi curioasă, de la biroul ei.

– N-are importanţă, spune-mi ce impresie îţi fac!

Gigi studie cu atenţie fotografia înainte de a răspunde.

– Sînt fericite, cu adevărat fericite, asta-i prima observaţie, şi în al doilea rînd, par foarte bucuroase că se află împreună. Sînt relaxate, lipsite de griji... oh!... seamănă foarte bine între ele, trebuie să fie înrudite. Haide, Spider, spune-mi cine sînt? Îl privi pe Spider printre şuviţele rebele ale bretonului, într-un mod comic şi seducător deopotrivă.

– Continuă, îi ceru el. Pînă acum n-am auzit nici o remarcă

profundă din partea persoanei care s-a angajat să scrie toate biletele pentru „Scruples Two".

Gigi se aplecă din nou cu atenție asupra fotografiei.

Nu sînt din New York, dar nici din provincie. Arată mult prea sofisticate pentru așa ceva. S-ar putea să fie de undeva de prin San Francisco, Chicago, Dallas, L.A.? Sînt niște firi sofisticate prin natura lor și nu artificiale. Toate dau dovadă de bun-gust în materie de îmbrăcăminte. Două dintre ele – acestea care poartă blugi – sînt ceva mai prost îmbrăcate decît celelalte, dar oricum, arată bine. Toate mi se par foarte drăguțe și simpatice, dar nici una dintre ele nu este o frumusețe în înțelesul obișnuit al cuvîntului. Dacă ar fi după mine... trebuie să ghicesc, Spider? – bine, bine, aș spune că sînt măritate și au, probabil, copii, dar... Gigi se opri să reflecteze, dar nu prea sînt femei de interior. Poate una sau două, dar celelalte în mod sigur muncesc, sînt profesoare sau cam așa ceva... lasă impresia că duc o viață interesantă și se simt foarte bine! Mi-ar plăcea să le cunosc. De fapt, cel mai bine arată femeia în vîrstă – pentru ce beau toate?

E ziua ei de naștere, spuse Spider mîndru. E mama mea.

Oh,... Spider, oftă Gigi și brusc izbucni în plîns. Ce norocos ești!

Surprins și speriat, Spider îi cuprinse umerii cu brațul.

La naiba, Gigi, am uitat de mama ta. N-ar fi trebuit să te pun la o asemenea încercare. Am uitat complet. Iartă-mă. Poftim, ia un șervețel.

E-n regulă, Spider. Gigi își suflă nasul și se șterse la ochi, revenindu-și încet-încet.

De obicei nu fac așa – nu știu ce m-a apucat. Mama ta este minunată și trebuia să-mi dau seama că ele sînt faimoasele tale surori – am fost atît de preocupată de imaginea de ansamblu încît n-am observat cele trei perechi de gemene –... n-am remarcat asemănările dintre ele, cu atît mai mult cu cît fiecare are personalitatea sa.

Tocmai de aceea nici nu ți-am spus cine sînt. Dacă ai fi știut, ai fi concentrat întreaga atenție asupra gemenelor, încercînd să vezi care sînt perechile și ai fi scăpat din vedere tabloul general.

– Pînă acum m-am descurcat bine cu ghicitul?

– Oarecum. Bineînțeles că nu sînt chiar atît de lipsite de grijă. Dar toate duc o viață fericită, au foarte multe preocupări în afara celor familiale. Această poză a fost făcută cu trei ani în urmă. Mi-am amintit de ea azi-noapte și am căutat-o ca să v-o arăt. Tu ești prima care o vezi – m-am gîndit că felul în care arată, nu neapărat surorile mele, ci impresia de ansamblu se potrivește cu „Scruples Two".

– Te referi la aerul lor sofisticat și lipsit de griji?

– Nu numai la asta. Am studiat toate cataloagele publicate pînă acum. Toate sînt un dezastru, din perspectiva unui director artistic sau a unui redactor de modă, iar grafica e depășită. Am răsfoit cu atenție toate revistele de la standuri, am cercetat cu luare aminte fotomodelele, decorurile și am ajuns la concluzia că trebuie să ne oprim asupra unui singur tip de femeie reprezentativă pentru creațiile lui „Scruples Two". Apoi vom selecta fotomodelele după acest standard prestabilit. În loc să angajăm fotomodele faimoase și să le îmbrăcăm în hainele noastre, mai bine să găsim modele asemănătoare cu tipul preferat de clientele noastre. Ele ar putea să arate ca acestea și în realitate, nu numai în vis. Nu trebuie să le arătăm o toaletă inaccesibilă, purtată de o femeie excepțional de frumoasă. Ai spus că ți-ar plăcea să-mi cunoști surorile... așa vreau să gîndească și clientele noastre despre fotomodelele angajate.

– Dar sînt teribil de...

– De cum?

– Ei bine,... Gigi ezită. În principiu îi împărtășea punctul de vedere, dar surorile lui erau toate atît de blonde, încît ea își simțea sîngele italiano-irlandez răzvrătindu-se.

– Foarte naturale... ah... blonde și cu ochii albaștri? se aventură ea.

– Oh, la naiba, da. E vina părinților noștri. Familia mamei provine din Suedia, iar cea a tatălui din Anglia. Spider remarcă delicatețea lui Gigi. Surorile lui puteau fi niște reprezentante de soi ale celui de-al doilea Reich, Doamne ferește! Eu mă refeream la ele ca la un exemplu de femei obișnuite, nu ca la niște frumuseți. Bine educate, dar nu aristocrate. Urbane, însă nu numai atît. Iubesc natura, fără să se dea în vînt după călărie. Prezentabile, mature, liniștite, dar și spirituale, cu personalitate. Inteligente – acesta-i

lucrul esențial. Ar putea fi negre, albe, orientale sau spaniole, atîta timp cît arată cum trebuie.

Și unde vom găsi asemenea fotomodele? întrebă Gigi sceptică, observînd lumina din ochii lui Spider.

O să apelăm la necunoscute sau debutante respinse de agențiile de fotomodele fiindcă nu sînt nişte frumuseți sclipitoare. Şi, de ce nu, chiar la femei care n-au visat să devină fotomodele.

Spider, te orientezi cumva spre tipul de femeie obişnuită? întrebă Gigi îngrijorată. Nu prea e amuzant să priveşti nişte femei oarecare, îmbrăcate în hainele unei case de modă.

Caut într-adevăr tipul de femeie obişnuită, dar nu în sensul curent al cuvîntului. E vorba de o anume distincție, Gigi, pe care eu o detectez imediat. Cu mult timp în urmă, fotomodelele reprezentau vocația mea, hobby-ul meu, rațiunea mea de a fi.

Tu eşti expertul, acceptă Gigi. Eu mă situez pe pozițiile majorității.

Dar e o păcăleală. Nu ştiu dacă femeile sînt conştiente de acest lucru, dar după ce văd prea multe fotomodele în reviste, devin uşor depresive, se simt stingherite şi nemulțumite de propria înfățişare. Continuă să citească revistele pentru că sînt interesate de modă, dar e suficient să îmbrățişeze cu privirea silueta unui fotomodel ca să se simtă neatrăgătoare. Iar femeile dominate de această stare de spirit n-au chef să comande haine la telefon în miez de noapte. Eu vreau ca ele să fie într-o permanentă stare de euforie.

La miezul nopții?

Sigur. Va trebui să le stăm la dispoziție la orice oră din zi şi din noapte. Dacă o femeie se trezeşte la ora 3 dimineața înspăimîntată? Se va linişti în momentul în care va comanda ceva din catalog. Nici măcar nu trebuie să se dea jos din pat, n-are decît să întindă mîna după telefon şi după catalog. După o scurtă conversație cu cei de la „Scruples Two", va comanda ceva şi apoi se va duce la culcare mult mai liniştită. Spider inspectă biroul lui Gigi, plin de paginI scrise la maşină. Lucrezi la ceva?

Mda, cam aşa ceva. Încerc să fac un fel de introducere la catalog, în termeni generali, astfel încît oamenii să-şi dea seama despre ce este vorba.

– Îmi citeşti şi mie?

– Este o primă formă, încă nefinisată, dar... bine, o să-ţi citesc, se hotărî Gigi învingîndu-şi timiditatea. Trebuia să audă părerea cuiva, iar Spider era singura persoană din birou.

Ştiu că ascunzi ceva în dulapul tău şi nu vrei să-i mărturiseşti acest lucru nici celei mai bune prietene... ei bine, s-ar putea să-i împărtăşeşti secretul tău, dacă ai fi sigură că va manifesta înţelegere şi nu-ţi va da sfaturi deplasate, dar n-ai nici o certitudine. Nu de mult ai cumpărat acea bluză frumoasă, din dantelă adevărată pentru că te făcea să te simţi foarte romantică, însă cînd ai ajuns acasă şi ai încercat-o cu toate fustele tale, ţi-ai dat seama că arăţi de aceeaşi vîrstă cu mama ta. Dar este prea frumoasă ca să renunţi la ea şi prea strîmtă ca să i-o dai mamei tale. Ar mai fi şi acel costum din lînă, prea scump chiar şi pentru tine, dar era toaleta perfectă pentru şeful tău. Mai tîrziu ţi-ai dat seama că e foarte incomod să-l porţi toată ziua fiindcă este excesiv de călduros. Iar pentru o ţinută de seară e prea sever, iar jacheta nu se potriveşte cu nici o pereche de pantaloni şi nici o bluză.

Ai dreptate, puloverul scurt merge de minune la o petrecere nepretenţioasă. (Nu-i aşa că urăşti acest cuvînt? De ce să mai dai petreceri dacă oamenii nu vin îmbrăcaţi în toalete speciale?) Bineînţeles că te depersonalizează. Am şi eu trei la fel.

Şi mai ştiu şi de pantalonii aceia bufanţi pe care i-ai cumpărat fără să te priveşti într-o oglindă triplă ca să-ţi dai seama că te fac cît un elefant. Şi despre acea haină practică pe care o porţi de doi, ani, dar orice lucru are o existenţă limitată, nu?

Ce-ar fi să renunţăm la poveştile despre haine. De ce să te mai frămînte gîndul la rochia aceea roşie, strălucitoare, de seară, pe care ai cumpărat-o pentru Crăciun şi după aceea ai regretat? Asta s-a întîmplat cu trei ani în urmă!

Ceea ce vreau eu să spun este că facem cu toţii greşeli. Toată lumea. Cei care se laudă că nu fac niciodată aceeaşi greşeală de două ori, fac altele în schimb. Bărbatul cel mai bine îmbrăcat pe care l-am întîlnit odată mi-a spus că două din trei lucruri pe care le cumpără sînt neinspirate, aşa că se mulţumeşte să poarte doar

unul singur dintre ele. Nu mai ştiu pe nimeni care să facă aşa ceva. Dar poţi să goleşti dulapul de toate acele lucruri care te indispun şi să le donezi unor societăţi de caritate, căci oricum nu le vei purta niciodată.

În final, ca o recompensă pentru gestul tău, poţi lua acest catalog ca să-ţi alegi ce-ţi place. Nu trebuie decît să ne suni şi-ţi vom trimite imediat lucrurile prin poştă. Nu trebuie să plăteşti transportul. Nu sînt prea scumpe, în schimb au o croială frumoasă, se asortează atît împreună cît şi separat, şi mai prezintă avantajul că pot fi returnate în cazul în care nu-ţi mai plac. Fără obligaţii. Vreau să vă bucuraţi cînd vă deschideţi dulapurile. Îmbrăcămintea ar trebui să vă facă fericite, niciodată stînjenite.

Nu te opri din citit, spuse Spider.

Asta e... tocmai voiam s-o scurtez.

Dacă tai un singur cuvînt vei avea de-a face cu mine, spuse Spider ameninţător.

Îţi place?

Gigi, e perfect! La naiba! Tare mult aş vrea să fie şi Billy aici să l audă. O să fie încîntată. Hai s-o sunăm la New York ca să-i citeşti la telefon... nu, aici e trecut de şapte, după ora 10 n-o mai găsim în New York. Oh, iubito, eşti foarte talentată! Trebuie să sărbătorim evenimentul. Ştii ce facem, te invit la o cină grozavă. Meriţi o recompensă, ca şi mine de altfel, fiindcă am rezolvat problema fotomodelelor.

Gigi se aşeză mai comod în scaun şi respiră uşurată. Făcuse vreo şase încercări nereuşite pînă atunci, iar ceea ce-i citise lui Spider scrisese în ultimele două ore.

Oh, n-am chef să merg la un restaurant, spuse ea. Nu acum. Sînt prea agitată ca să pot sta pe scaun liniştită... o să prepar eu ceva, căci n-am gătit de cînd m-a părăsit Sasha pentru Josh, iar eu simt că sărbătoresc cu adevărat atunci cînd mănînc propria mîncare, dar nu singură.

E prea mare deranjul, protestă el cu jumătate de gură.

Trebuie să mă liniştesc după efortul depus, iar gătitul e cea mai bună metodă de relaxare.

– Cu condiția să mă lași și pe mine să te ajut.

– Ne-am înțeles. Tu o să deschizi sticla de vin.

– Acestea sînt cele mai bune paste, cel mai bun vițel cu ciuperci, cea mai bună salată de spanac, cel mai bun... ce-am avut la desert?

– Încă n-am ajuns acolo, spuse Gigi. Am luat de două ori din fiecare fel, am băut o sticlă de vin...

– Nu știu ce desert ai preparat, dar eu nu mai pot să înghit nici o bucățică. Tu și Sasha mîncați tot timpul așa?

– Chiar mai bine, răspunse Gigi, cînd nu aveam vreo întîlnire. Dar nu se întîmpla prea des, altfel am fi fost de două ori mai grase.

– Și te-a părăsit pentru un bărbat? Ce fată nerecunoscătoare.

– Dar are un indiscutabil simț al orientării.

– Asta da, spuse Spider întinzîndu-se leneș și sorbind din coniacul pe care i-l turnase Gigi. Ce-i al ei e al ei, știe să bată fierul cît e cald.

– Ea zise că așa i-a fost scris.

– Înclin să-i dau dreptate. Josh este acum cu totul altă persoană. N-am crezut că un bărbat poate fi atît de fericit și chiar și copiii lui au acceptat-o. Au de gînd să se căsătorească aici sau în East?

– Încă nu s-au hotărît. La această nuntă mare una dintre familii va fi obligată să călătorească și se pare că sînt mai mulți Hillman decît Orloff-Nevsky. Clanul lui Sasha este format din nomazi gata oricînd să-și facă bagajele și să plece. Cei din familia Hillman sînt mai comozi... așa că, după toate probabilitățile, nunta va avea loc aici.

– Și bineînțeles că tu vei fi domnișoara de onoare, nu?

– Desigur.Și voi supraveghea și aranjarea mesei de nuntă, ca să fiu sigură că totul decurge așa cum trebuie.

– Tu nu te relaxezi niciodată? o întrebă curios Spider, în vreme ce o observa cu atenție. Se simțea foarte bine așa cum stătea întins pe canapeaua înflorată din apartamentul lui Gigi. Între timp ea strîngea masa cu mișcări precise, îndemînatice.

Gigi îi permisese doar să aprindă focul și să deschidă vinul, susținînd că acestea erau treburi de bărbat.

Oare cîți ani trecuseră de cînd o văzuse pentru prima oară pe

protejata lui Billy, se gîndi el visător. Cinci, şase ani? În prezent, Gigi era, în unele privinţe, chiar mai matură decît Billy, la fel de curajoasă şi voluntară, în ciuda diferenţei de vîrstă, şi tot atît de muncitoare dacă îi plăcea ceea ce făcea. Numai că ea nu avea impulsivitatea lui Billy. Nu se arunca cu capul înainte în vîltoarea evenimentelor, fără să ţină seama de nimic. Într-un cuvînt, Gigi era mult mai chibzuită.

Ultima oară cînd m-am relaxat, mi-am rupt piciorul, spuse Gigi cu amărăciune, aşezîndu-se lîngă el.

Am să te duc într-o zi la schi, se oferi Spider. Nu se poate ca din cauza unui ghinion să abandonezi un sport aşa de frumos.

Nu prea cred, răspunse Gigi serioasă. Voi fi obligată să-ţi refuz invitaţia.

Te-a durut chiar aşa de tare?

Încă mă mai doare, spuse ea atît de încet, încît el de-abia o auzi.

Îmi pare rău, Gigi, eu n-aş permite niciodată să ţi se întîmple ceva rău.

Oh, sigur, aşa spui tu, dar n-ai cum să-mi garantezi acest lucru, nu-i aşa? Gigi clătină sceptică din cap.

Ce-i drept, munţii sînt periculoşi. Întotdeauna există riscul accidentării.

De-aia nici n-am de gînd să mai merg vreodată la schi.

Ceva din glasul lui Gigi îl făcu pe Spider s-o privească cu atenţie. Îşi dădu seama că fata nu suferea numai din cauza piciorului. În pofida farmecului ei aţîţător, Gigi era o persoană închisă, care nu obişnuia să-şi exteriorizeze sentimentele. De aceea nu o înţelesese niciodată cu adevărat. Iar el nu putea îngădui aşa ceva; i se părea inadmisibil ca o fată pe care o cunoştea de atîţia ani să aibă secrete faţă de el. Brusc, simţi că o doreşte cu disperare.

Gigi, spuse el apucînd-o de umeri, scumpa mea, Gigi... dacă nu mă laşi să te sărut o să fac explozie.

Gigi îl privi uluită. Nu o trăgea spre el, ci o mîngîia doar cu mîinile sale mari şi puternice, aşteptînd reacţia ei. Cum ar fi putut să reziste unui sărut, din partea unui bărbat care reprezentase eroul

ei de cînd îl cunoscuse, cum să nu-şi dorească să se arunce în braţele lui protectoare, după acele luni în care se simţise abandonată şi nedorită? Gigi se înclină înainte, un pic, dar el o trase mai aproape şi-o sărută pe gură.

Cînd îi atinse buzele, Gigi fu uimită să constate cît de tare îl dorea. Spider continua s-o sărute, timid la început, apoi, pe măsură ce ea îi răspundea, din ce în ce mai pasionat. O strîngea aşa de tare în braţe, încît avea impresia că or să rămînă veşnic înlănţuiţi.

Pe neaşteptate, Gigi simţi cum Spider îi atinge sînii. Îşi ţinu respiraţia, revenindu-şi încet-încet din starea aceea de abandon total.

– Nu, iubito, nu fi înspăimîntată, şopti blînd Spider, nu-ţi fie frică. Ţi-am spus că n-am să-ţi fac nici un rău.

– Spider... dă-mi drumul!

– Dar... dar... Gigi, scumpa mea, de ce?

– Nu e bine ce facem...

Gigi vorbea cu atîta convingere încît el se văzu obligat să-i facă pe voie. Rămaseră cîteva clipe unul alături de celălalt pe canapea.

– Gigi, de ce nu e bine ce facem? Tu nu mă doreşti?

– Bineînţeles că da... cine nu te-ar dori? spuse ea simplu. Dar nu e bine şi nu mă pune să-ţi dau o explicaţie logică. Crede-mă, ştiu ce spun.

– Oho, dar vrei cam mult, spuse Spider confuz.

– Ştiu.

– Oricum, n-am de ales, nu-i aşa? întrebă el fără chef.

– Mulţumesc, Spider.

– Oh, la naiba... „mulţumesc, Spider"... mai bine mi-ai promite că vom rămîne întotdeauna buni prieteni, draga mea, după ce te-am lăsat să scapi aşa uşor. El nu izbuti să-şi reţină un zîmbet cînd îi văzu chipul neliniştit, care exprima un amestec de curaj şi vinovăţie.

– Pentru mine n-a fost chiar aşa de uşor.

– Acum e rîndul meu să spun „Da, ştiu". Bănuiesc că e şi ăsta un gen de satisfacţie. Ceva mai mult decît nimic, nu? Noapte bună, iubito. Mulţumesc pentru cină. A fost excepţională. Cina cu Gigi – ce frumos şi ce primejdios! – la fel ca o ascensiune în Alpi.

20

Îi strălucesc ochii, zise Sasha încet spre Billy, cînd Joe Jones, noul şef de marketing de la „Scruples Two", intră în biroul lui Billy. Acolo se adunase toată lumea care lucra la catalog, inclusiv cele patru asistente ale Sashei, ce aşteptau, nerăbdătoare, începerea discuţiilor.

Aşa ai fi fost şi tu în locul lui Joe.

Pentru a-l atrage pe asul marketingului, ea fusese obligată să-i mărească de patru ori salariul, corespunzător celor patru sezoane. Pentru un om care muncea aşa de mult, Joe Jones îşi găsea uimitor de mult timp spre a-şi satisface micile sale plăceri; printre acestea se numărau bucuria de a privi căderea frunzelor toamna, fericirea de a se plimba prin aerul proaspăt al iernii, uimitoarea revenire la viaţă a naturii în pragul primăverii, încîntarea de a naviga vara din Camden Harbor, loc pe care fusese obligat să-l părăsească pentru a veni în California. Concomitent cu salariul cerut de el, Billy se angajase să acopere conturile mutării întregii familii în L. A., să achite chiria casei pe un an şi încheiase cu el un contract pe cinci ani prin care se obliga să-i plătească salariul, indiferent de modul cum va evolua afacerea. John Prince fusese o pradă uşoară în comparaţie cu acest om mic de statură din Down East, dar cu cît era Joe mai dur cu atît mai mult îl respecta Billy, căci el renunţase la un post excelent într-o companie faimoasă ce se ocupa de editarea cataloagelor. Şi îl admira pentru faptul că se ţinuse tare pe poziţie pe tot parcursul negocierilor. De un asemenea om avea ea nevoie.

Prin intermediul lui Joe reuşise să-l atragă şi pe fratele lui, Hank, căruia îi plătea un salariu aproape la fel de mare. Acesta era unul dintre puţinii oameni care se pricepeau la ceea ce se numea „operaţii" şi lucrase pentru faimoasa firmă Spiegel. Doar gîndul

la aceste „operații" o făcea pe Billy să se cutremure. Era vorba de operațiuni de bază într-o afacere cu cataloage, în care cuvinte ca returnările se foloseau cu o ușurință ce ar fi înspăimîntat pe oricine. Dar ea nu-și dorea decît ca afacerea cu „Scruples Two" să se urnească o dată și apoi o să vadă ea ce se ascundea în spatele acestor „operații"... Deocamdată, pentru asta îl plătea pe Hank.

– L-ați cunoscut cu toții pe Joe, le spuse Billy tuturor pe cînd luau loc. El va fi purtătorul meu de cuvînt.

– Mulțumesc, Billy, zise Joe al cărui chip nevinovat, cu față rotundă și roșie, încadrată de o coamă de păr alb sugera mai degrabă un patron al unui vechi magazin de haine. Oameni buni, știți cu toții că majoritatea cataloagelor nou lansate riscă să dea falimentul în mai puțin de opt luni, începu Joe. Aceasta-i vestea proastă. Vestea bună este că, în caz de reușită, te poți aștepta la un profit de-abia în doi, trei ani. Așadar, e vorba de o investiție de durată și mă bucur că dispunem de fonduri suficiente pentru a ne atinge scopul. Mie îmi revine sarcina să fac rost de o clientelă adecvată, care să ne propulseze cît mai sus pe scara succesului. În timp ce-și rotea privirea prin cameră clipea des spre fiecare. „Circulația", anunță Joe. Acesta-i numele jocului. În cazul în care catalogul nostru nu are o clientelă bună, nu contează cît de bună e marfa pe care o prezentăm. Eu știu cu ce fel de oameni trebuie să tratăm și știu și unde să-i găsim. De asemenea, știu de unde să fac rost de lista cu aceste persoane, știu cum s-o folosesc și ce să selectez din ea, știu cît de des trebuie să le trimiteți acestor oameni cataloagele astfel încît să stabiliți o legătură trainică cu ei. Repetiție, repetiție, repetiție! Le trimitem cîte cinci sau șase mesaje prin poștă pentru catalogul de iarnă și la fel pentru cel din vară și primăvară. La aceasta se adaugă cel special de Crăciun. Fiecare număr are o copertă diferită și conține un anumit procentaj de produse noi. O să renunțăm la lucrurile care nu merg, esențială fiind ideea repetării produselor în diferite combinații. Fără repetiții nu se poate.

Sasha dădu aprobator din cap. Joe Jones era pe placul ei.

– Interesul nostru în această afacere trebuie să se îndrepte în două direcții principale. În primul rînd, spre inventariere. Despre

[illegible] e vorba în comanda prin poştă. Nu poţi trimite un catalog fără [illegible] ţi fi procurat marfa respectivă. Acesta e punctul nevralgic. Te poţi înşela în două privinţe, spuse el binevoitor, privindu-le chipurile îngrijorate. Nu calculezi bine şi te trezeşti cu un surplus de marfă, care te poate ruina, sau achiziţionezi prea puţină marfă şi n-ai cum [illegible] onorezi comenzile. Dacă repeţi de două ori această greşeală, rişti să-ţi pierzi clienţii, continuă el încîntat de sine. Dar, oricum, nu se poate să nu te înşeli în vreo direcţie sau alta. Nici după cîţiva ani de experienţă în domeniu n-ai garanţia că n-o să greşeşti.

Oare să-i mulţumesc că nu mi-a spus aceste lucruri de la început? se gîndi Billy, neîndrăznind să-i privească pe cei din jurul ei.

- Scuză-mă că te întrerup, Joe, interveni Gigi, dar de ce eşti aşa vesel cînd ne spui toate astea?

Îmi place riscul, fetiţo, ca la pocher. Dacă nu rişti, ce farmec mai are jocul?

-- Vii la mine sîmbătă seara să jucăm un pocher? îl invită Gigi.

Bineînţeles. Numai că te avertizez, soţia mea e considerată o jucătoare foarte bună. Talentul nostru s-a afirmat în acele ierni lungi din Down East. Cealaltă direcţie asupra căreia trebuie să ne concentrăm atenţia o constituie publicarea catalogului. Costul hîrtiei, costul transportului, al tiparului, fotografiile – toate astea te pot ruina. La acest capitol voi colabora cu Spider. Nu-i aşa, Spider?

Bineînţeles, Joe, răspunse Spider. Billy se hotărî să-i arunce o privire furişă lui Spider ca să vadă cum reacţionează la vorbele lui Joe Jones. Acesta stătea alături de Gigi şi schimba cu ea priviri amuzate, cu subînţeles, de parcă ar fi avut un secret comun. Poate că amîndurora le plăcea riscul, îşi spuse ea, căci prea păreau încîntaţi de idee. Iar dacă stătea bine să se gîndească, de cînd se întorsese de la New York, Maine şi apoi din nou de la New York, unde plecase ca să vadă dacă Prince îşi vedea de treabă, ea observase o oarecare schimbare în relaţia dintre Gigi şi Spider.

Era normal, îşi zise ea, avînd în vedere faptul că lucrau în acelaşi birou, şi petreceau aşa de mult timp împreună. Mai ales de cînd Spider şi Tommy Tether, tînărul şi superbul director artistic pe

care el îl angajase de la Ralph Lauren, experimentau diferite moduri de prezentare a lui „Scruples Two". Foloseau cele mai bune reclame publicitare pentru viitoarea revistă, întrucît Spider decretase că acel catalog va avea un design complet diferit de cele anterioare. Gigi lucra cu ei, încercînd să-şi încadreze articolele sale fanteziste în spaţiul rămas disponibil. O asemenea apropiere se solda întotdeauna cu o prietenie, se gîndea Billy cu multă înţelepciune, pe cînd Joe vorbea în continuare despre „vînzarea proporţională" pe care, deşi i-o explicase de nenumărate ori, ea n-o înţelesese prea bine.

Apropiere! Nu, acest lucru i se părea imposibil. Gigi era doar un copil... ei bine, aproape un copil... dar şi ea avusese aceeaşi vîrstă cînd îl întîlnise pe Ellis Ikehorn, care tocmai împlinise 60 de ani. Spider nu avea decît 38. Iar ea, Billy Ikehorn, probabil că a înnebunit.

– De-abia la două luni după prima comandă prin poştă poţi afla rezultatul, spuse Joe Jones în încheierea expunerii sale. În medie, acesta este de 2-1. Dacă nu-l obţii, n-are nici un rost să mai continui. Dacă îl depăşeşti, viitorul e al tău. Cînd fratele meu Hank se va întoarce din Virginia o să vă dea explicaţii suplimentare despre depozitul de mărfuri, comenzile prin telefon, împachetatul şi expediţia. Plus returnările. Se pricepe mai bine decît mine în această privinţă. Are cineva vreo întrebare?

– Nu înţeleg un lucru, obiectă Sasha. De ce trebuie să creăm catalogul aici, să desenăm colecţiile la New York, să confecţionăm hainele în mai multe locuri, şi să ţinem întreaga marfă în Virginia?

– Cînd construieşti un depozit uriaş, nu e bine să cumperi pămînt în California, Sasha. Dacă vrei ca operatorii telefonici să fie răbdători, săritori şi foarte bine informaţi, cu alte cuvinte, să se poarte ca cei mai buni vînzători din lume, angajezi oameni blînzi, şi singurul loc unde poţi întîlni persoane cu voci calde este Sudul, care cunoaşte o tradiţie îndelungată în privinţa bunelor maniere. Şi te va costa şi mai puţin. Doar n-ai vrea să găseşti aşa ceva în New York, nu?

– Nu prea, spuse Sasha rîzînd. Ea lucrase pînă atunci ca asistentă a lui Billy, însă din fericire rămăsese în Los Angeles, în vreme ce

Billy zburase cu avionul ei dintr-un loc într-altul, ademenind tot felul de oameni importanți de la alte companii, zvîrlind bani în dreapta și-n stînga. Sasha lucra împreună cu Gigi și vechea ei prietenă, Mazie Goldsmith, la colecția de lenjerie veche și la aceea destinată femeilor foarte scunde sau excesiv de înalte, cărora încă nu i găsiseră o denumire adecvată. Cele patru asistente ale ei erau niște femei foarte muncitoare și istețe, și acest lucru era foarte important, căci ea mai trebuia să se ocupe și de organizarea propriei nunți la care nu se putea gîndi decît noaptea. Și n-ar strica să deschidă urechile cît mai bine căci în fond, dacă nu ar fi fost ea, n-ar mai fi avut loc acele discuții. Sau poate că totul i se datora lui Gigi? N-avea importanță... cînd se gîndea la Josh, întotdeauna mintea îi zbura liberă într-un viitor mult visat. Iar Josh, la rîndul lui, trebuia să se concentreze asupra muncii lui de la Strassberger și Lipkin.

Cred că am abordat toate problemele importante, spuse Billy cînd Joe se opri din vorbit. Mulțumesc, Joe, a fost foarte interesant.

Să nu uitați un lucru, spuse Joe cu priviri jucăușe. Situația nu este nici pe departe atît de complicată cum v-am prezentat-o eu; e mult mai gravă.

Billy, ai lipsit o veșnicie, de parcă nici nu te-ai fi întors de la Paris, se plînse Dolly Moon, pe cînd stăteau amîndouă pe marginea piscinei, lăsîndu-se mîngîiate de razele soarelui de aprilie.

- Oh, Dolly, știu. W.W. crește atît de repede... sărăcuța, sînt o mașă cam neserioasă. Are aproape cinci ani și eu nu am făcut nimic în privința educației ei. Nu asta trebuie să fie principala îndatorire a unei nașe?

- De asta se ocupă bunica ei, care este foarte credincioasă. Eu am nevoie de ajutorul tău. Uită-te la mine, pentru numele lui Dumnezeu. Poate dacă aș lua calea bisericii, m-aș hotărî să țin regim. Împărtășește-mi din nou sfaturile tale minunate, de pe vremea cînd ne-am cunoscut. Te implor, Billy, fă ceva! Mă bazez pe tine. Trebuie să slăbesc cîteva kilograme bune pînă în iunie, cînd încep filmările. Eu și cu Dustin facem un nou film împreună, dar acum sînt de două ori cît el. Nu va putea să ajungă la buzele mele, iar

dacă mă aşez în braţele lui, o să-l strivesc. Oh, ţin foarte mult la el dar nu ştiu de ce trebuie să fie atît de slab.

– Dolly, eu nu te mai pot ajuta, îi răspunse Billy severă. Trebuie să apelezi la sfatul unor profesionişti, să practici terapia de grup iar atunci cînd simţi că te copleşeşte nevoia de a mînca, să dai telefon unuia dintre colegi, nu mie, căci eu sînt hotărîtă să rămîi subţire, aşa că mie îmi vine uşor.

– Dar poate cunoşti nişte metode... speciale? Mici trucuri? Sau tu nici nu mai simţi nevoia să mănînci?

– Bineînţeles că simt nevoia; ia de exemplu ciocolata. Ştii cît de mult îmi place.

– Da, dar nu te atingi de ea. La prînz n-ai mîncat nici măcar o bucăţică.

– Ei bine... spuse Billy ezitînd.

– Da?

– De fapt cu ciocolata e mult mai simplu. Din fericire, ciocolata seamănă un pic cu excrementele... Aşa că ori de cîte ori am în faţă ciocolată, îmi spun că nu este ce pare... îmi tai singură pofta.

– Am înţeles! Ce idee extraordinară! N-am să mai mănînc niciodată ciocolată – dar, Billy, cu mîncarea albă cum faci? Piure de cartofi, cremă de vanilie, pîine albă cu unt...?

– Cu unt pe ea? Nici nu-mi vine să cred că ai spus aşa ceva! Dolly, n-ai nici o scăpare. Numai afilierea la un grup de abstinenţi te mai poate salva. Dacă vrei să slăbeşti aşa de mult în şapte săptămîni, ar fi mai bine să te duci la un specialist ca să-ţi prescrie cea mai rapidă şi mai sigură metodă de slăbire. Şi nu mai mînca din farfuria copiilor tăi. Obiceiul ăsta e extrem de dăunător. Ori de cîte ori mai simţi un asemenea impuls, gîndeşte-te că îi laşi nemîncaţi.

– Dar ştii prea bine că bucătarul prepară întotdeauna cantităţi mai mari. Iar ei nu prea au poftă de mîncare, zise Dolly amărîtă.

– Oh, Dolly, asta nu înseamnă că n-arăţi bine. Problema este că te-ai obişnuit atît de mult cu rotunjimile tale, încît ţi-a dispărut voinţa de a-ţi păstra constantă greutatea.

– Ştiu, se tîngui Dolly. Din sute de scenarii, de-abia dacă aleg

unul. Dar îmi doresc să petrec mai mult timp cu Lester şi cu copiii.

- Păi, ce rost ar mai avea să fii una dintre cele mai mari stele ale ecranului dacă ar trebui să-i neglijezi? Dacă n-ai fi o actriță căreia îi place să joace, n-ai avea de ce să-ți mai faci probleme. Sasha Nevsky – ai cunoscut-o, îți aduci aminte? – are trei mătuşi de două ori mai grase ca tine care nu-şi fac nici o problemă din cauza excesului lor ponderal. Se simt foarte fericite aşa. Acum, tocmai creăm o colecție specială pentru femeile supraponderale, nişte haine minunate. Încă nu le-am găsit un nume potrivit.

Cum arată? Hainele, nu mătuşile, întrebă Dolly posacă.

Au la bază principiul elasticității. Spre deosebire de tine, majoritatea femeilor grase nu au talie, aşa că îşi cumpără haine stil sac. Am conceput toalete cu umeri largi şi o bandă elastică în talie, pentru a corecta întrucîtva măsura.

- Spune-i colecția „Dolly Moon", oftă Dolly. Pare o idee bună.

- Dar de ce ai vrea ca nişte haine create special pentru nişte femei grase să poarte numele tău? întrebă uimită Billy.

- Ca să nu mă apropii de ele! Billy, asta e! Nu vreau să ajung să port hainele tale Dolly Moon, ci pe cele din colecția Nolan Millers. Asta-i motivația mea! Oh, Billy, ştiam eu c-o să mă ajuți. Va trebui să ți numeşti colecția „Dolly Moon", altfel nu mă vei ajuta deloc. Oh, Billy, mulțumesc! Mi-ai salvat viața!

- Poate că te-am ajutat să-ți găseşti o motivație, spuse Billy rîzînd de prietena sa. Dar dacă vorbeşti serios, pentru noi ar fi un avantaj extraordinar. Dar mai întîi întreabă-l pe Lester, să vezi dacă este şi el de acord. Şi nu uita să vorbeşti cu agentul şi avocatul tău; n-aş vrea că rămînă cu impresia că am profitat de tine.

Billy, scumpo, nimeni, absolut nimeni nu profită de mine, spuse Dolly pe un ton autoritar ce o uimi pe Dolly. Crezi că agentul meu publicitar hotărăşte în numele meu?

Trebuie să recunosc că aşa am crezut, răspunse Billy încet. Pînă şi ea se lăsase păcălită de înfățişarea inocentă a prietenei sale.

De cînd am început să am succes în carieră, am decis că nimeni nu-mi va mai dirija viața, nici măcar Lester, zise Dolly privînd-o cu gravitate. O femeie care se lansează în acest gen de

afaceri trebuie să gîndească singură ce are de făcut, altfel va deveni sclava impresarului, agentului sau agenției pentru care lucrează. Acești tipi îi pot induce în eroare chiar și pe cei din CIA sau Mafia – și bineînțeles a cel puțin trei avocați plus un soț, dacă îl are. O adunătură de indivizi care se cred tare deștepți. Ha! Eu îmi iau singură deciziile și-mi folosesc puterea la fel ca și tine, Billy. Oscarul cîștigat mi-a dat această încredere în forțele proprii și nu am de gînd să mă schimb. Dacă stau să mă gîndesc bine, îi datorez foarte mult lui Vito.

– Da, ai dreptate. Pînă să te distribuie el în „Oglinzile", nimeni nu te-a apreciat la adevărata ta valoare. N-au intuit în tine actrița talentată care ești în realitate; nu-ți vedeau decît sînii și fundul impresionant.

– Iar mi-ai adus aminte de problema care mă frămîntă. Îți promit că mîine o să mă duc la un specialist. La o femeie. În regulă? Ești mulțumită acum?

– Du-te chiar astăzi, spuse Billy serioasă. Auzi, unt!

– Astăzi. Promit. Uf! Deja mă simt mai subțire. Acum, povestește-mi despre Gigi. N-am văzut-o de un secol. Ce mai face?

– Excelent. Are un talent grozav la scris și compune niște articole foarte inspirate pentru catalogul nostru. În restul timpului vînează împreună cu Mazie lenjerie veche prin toate magazinele din L.A. și San Francisco. Își face singură ilustrațiile. Sînt încîntătoare, amuzante... ei bine, îți amintești de aceea pe care ți-a trimis-o de Crăciun, așa că îți poți face o idee. Dacă n-aș întîlni-o la birou, așa ca din întîmplare, aș putea spune că nici nu prea am mai văzut-o.

– Nu ți-e dor de ea?

– Ba da, bineînțeles, dar ce pot face? E mult prea mare și independentă ca să mai stea cu mine. E ca și cum... ar continua să locuiască în aceeași casă cu mama ei.

– E ridicol! Dacă aș mai fi de vîrsta ei, aș profita imediat de ocazie.

– Ți-e ușor să vorbești așa, pentru că noi sîntem prietene. Dar eu cu Gigi... sîntem, într-un fel, înrudite, nu chiar ca o mamă cu fiica ei, dar... ceva de genul ăsta, încercă Billy să găsească o

explicație la fel cum făcea de mai mulți ani pentru a defini natura relației dintre ea și Gigi. Billy obișnuia să se refere la ea ca la fiica sa vitregă, dar știa că nu acesta era termenul.

- Sper că nu profită de independența ei, spuse Dolly strîmbîndu-se ca Harpo Marx.

- Află că nu am nici cea mai vagă idee în această privință. Numai că mă obsedează o idee nebunească...

Hmm?

Nu, nu e posibil. Consideră că n-am spus nimic.

- Billy, zise Dolly pe un ton amenințător, n-ai fi adus în discuție acest subiect dacă ai fi vrut să-l treci sub tăcere. Doar știi că n-am să renunț așa ușor.

- Oh, e o prostie. Dar am impresia că este... ceva între ea și Spider.

- Ceva? Ce anume?

- E mai mult o atitudine. Poate că este o simplă impresie. Dar parcă... ar avea un secret comun. În mod sigur că am înnebunit. Și, oricum, nu e deloc treaba mea.

- Stai să judecăm lucrurile la rece, spuse Dolly aplecîndu-se înainte, plină de interes. Gigi și Spider? De ce nu? Nu este imposibil, nu? El e bărbat, ca e femeie, au de la ce porni.

Dolly, ești îngrozitoare.

Sînt realistă și de multe ori realitatea este dură. Nici unul dintre ei n-are vreo obligație; ea este genul lui, el este genul tuturor femeilor...

Cum adică „ea e genul lui"?

Dolly o privi compătimitor pe Billy.

Păr roșcat, ochii verzi, oase mici, alură de spiriduș – la fel ca și Valentine.

Dar Gigi își vopsește părul! protestă Billy.

Exact! Nici eu nu sînt o blondă naturală. Ce importanță are?

„La fel ca Valentine", repetă Billy încet. Nu m-am gîndit niciodată la asta. Valentine era diferită – atît de franțuzoaică...

Pe jumătate irlandeză, la fel ca și Gigi. Mama lui Gigi a fost irlandeză, ca și tatăl Valentinei. Genele irlandeze sînt puternice.

– Dolly? Chiar ţi se pare că seamănă?

– Suficient pentru cineva stăpînit de imaginea din subconştientul lui, replică Dolly.

– Oh, iar am ajuns la subconştientul ăsta nenorocit, spuse Billy obidită. Nu mi-a adus decît necazuri, toată viaţa. Nimeni nu ştie exact ce se întîmplă acolo, cum funcţionează acel mecanism, ar putea fi vorba doar de imaginaţie.

– În această privinţă, nici tu nu poţi face nimic, Billy.

– După cum am mai spus, nu e treaba mea.

– Bineînţeles că nu, încuviinţă Dolly. Numai pentru că Gigi este scumpa ta copilă, iar Spider partenerul tău de afaceri, cu care ai lucrat atîta timp, şi în acelaşi timp, cel mai bine bărbat pe care l-ai întîlnit...

– Dolly, am înţeles unde vrei să ajungi! Nu e nevoie să mai continui.

– Bine. Dolly acceptă să pună capăt discuţiei, deşi nu-şi exprimase limpede punctul de vedere. În privinţa subconştientului, Billy stătea chiar mai rău decît îşi închipuise.

Oare tatăl ei o asculta sau se mulţumea să-i răspundă maşinal la întrebări, aşa cum îşi închipuia el că trebuie să se poarte un tată cu fiica sa? Pe tot parcursul cinei, Vito îi dăduse replici inteligente şi de bun-simţ pe măsură ce ea îi povestea despre munca sa la catalog, dar Gigi nu întrezărise nici o clipă vreo sclipire de real interes în ochii lui. O asculta doar pe jumătate, incapabil să-şi ascundă îngrijorarea. Şi ce altceva îl putea frămînta decît soarta unui film?

Era a doua oară cînd luau masa împreună, de cînd se întorseseră amîndoi din California, şi nici la întrevederea anterioară el nu o ascultase cu mai multă atenţie. În timp ce-şi bea cafeaua şi-l cerceta cu privirea, Gigi remarcă expresia autoritară şi alura de comandant ce i se întipăriseră în memorie încă din copilărie. Gigi continua să sporovăiască despre nunta lui Sasha şi alte lucruri lipsite de importanţă, conştientă de faptul că atenţia lui era îndreptată în altă direcţie.

Simţea o nevoie imperioasă de a-l lua sub protecţia sa. Ştia că

n-ar fi trebuit să fie atît de îngrijorată pentru soarta acestui om care nu se interesase mai deloc de viaţa ei, dar nu-şi putea înfrîna pornirea de a-l ajuta. Cînd încercă să-l descoase în privinţa problemelor cu care se confrunta, el îi spuse doar că „Joc cinstit" mergea la fel ca toate celelalte filme pe care le produsese pînă atunci.

În timp ce-l studia pe Vito, Gigi simţi nevoia să-i povestească despre Zach Nevsky, căci numai el putea emite o judecată nepărtinitoare în privinţa altui regizor. Ea şi cu Sasha evitau subiectul printr-un acord tacit, iar Billy era în necunoştinţă de cauză.

- În New York am întîlnit nişte oameni de teatru, spuse ea, după o pauză.

- Cineva cunoscut?

Nick De Salvo?

- Nu e om de teatru, e actor de cinema. Din cîte mi-am dat seama, băiatul are un viitor strălucit, spuse Vito.

- Nick s-a întîmplat să fie în New York pentru că juca „Hamlet" pe Broadway, în piesa regizată de fratele Sashei, Zach Nevsky. Cînd îi rosti numele, Gigi simţi un tremur dureros, căci, în ciuda celor întîmplate, încă se mai gîndea la Zach.

- Am citit cronicile. A fost primită uluitor de bine avînd în vedere riscurile pe care şi le-au asumat interpreţii. Probabil că succesul piesei s-a datorat distribuirii lui Nick De Salvo în rolul principal, răspunse Vito cu înţelepciune. Cum de ai nimerit în compania acestor idealişti? Prin Sasha?

Exact. Dar tu îi consideri doar nişte idealişti? Crezi că un regizor ca Zach nu are nici un viitor? Toţi criticii l-au elogiat datorită viziunii lui îndrăzneţe. Gigi încerca să fie cît mai detaşată, în ciuda emoţiei care-i accelera bătăile inimii. Toţi au fost de acord că Zach se numără printre cei mai originali regizori din tînăra generaţie – cel puţin aşa au scris ei; eu nu sînt în măsură să emit judecăţi de valoare.

Uite ce e, Gigi, chiar dacă Zach Nevsky al tău ar fi atît de grozav precum susţii tu, la ce îi serveşte? Din punct de vedere financiar, cîştigul e nul. Şi o dată cu trecerea timpului o va duce şi mai rău. Dacă nu se apucă de filme, nu va avea niciodată o audienţă suficient de largă ca să-l propulseze în vîrful piramidei.

– Nu s-ar putea ca Zach să ajungă un al doilea Joseph Papp? Sasha speră ca într-o zi Zach Nevsky să reprezinte un al doilea Papp pentru teatru.

– În istoria teatrului nu e loc decît pentru un singur Papp, decretă Vito. Cît de bine îl cunoşti pe De Salvo?

– Nu prea bine, dar s-a purtat foarte drăguţ cu mine. L-am cunoscut în acel week-end cînd mi-am rupt piciorul. Este cel mai bun prieten al lui Zach.

– În cazul ăsta ar trebui să-l sfătuiască pe Zach Nevsky să lase prostiile şi să vină aici ca să înveţe adevărata meserie, spuse Vito indiferent, fără să sesizeze oftatul plin de înţelesuri al lui Gigi.

În timp ce vorbea cu Gigi, Vito se gîndea că de patru luni nu înaintase nici un pas în perfectarea contractului cu Arvey, dar nici nu renunţase la negocieri. Dacă vreun alt studio din oraş ar fi solicitat filmul, el ar fi renunţat imediat la Arvey, dar toată lumea îl ocolea cînd auzea de „Joc cinstit".

Toţi directorii de studiouri cinematografice îl asiguraseră că au citit personal rezumatul cărţii „Joc cinstit" făcut de redactorii lor. Nici prin minte nu le-ar fi trecut să se obosească cu lecturarea cărţii. În ce priveşte rezumatele redactorilor, acestea cuprindeau nişte idei generale despre acţiunea cărţii, o analiză detaliată a povestirii, descrierea personajului principal şi cîteva recomandări finale.

Acestea din urmă reprezentau variaţiuni pe aceeaşi temă, toată lumea socotea cartea o capodoperă, care nu întîmplător fusese desemnată drept cea mai bună carte a anului. Dar o ecranizare a cărţii? Un film comercial? În nici un caz. N-ar fi fost pe gustul tinerei generaţii căreia îi consacraseră multe pelicule de succes. Iar ca să faci un film atrăgător numai pentru adulţi nu avea nici un rost. Nu, şi-ar fi asumat nişte riscuri imense. Cele două personaje principale erau mult prea englezeşti, prea reprezentative pentru societatea britanică pentru a fi pe placul americanilor. Nu, din păcate nu puteau fi de acord cu o asemenea producţie.

Numai Curt Arvey nu-l refuzase categoric. Numai el vedea în acel film un succes enorm, dar emisese pretenţia absurdă de a-l

realiza numai cu şapte milioane de dolari. «Oglinzile» l-ai făcut cu două milioane două sute, eu îţi ofer acum de trei ori mai mult,„ îi declarase categoric Arvey fără să ţină seama de faptul că preţurile pentru producerea unui film crescuseră enorm în ultimii patru ani. Ignora total efortul imens depus de Vito la producerea filmului „Oglinzile", ajutorul primit din partea celor din jur, cameramanul minunat pe care-l avusese, regizorul grozav şi faptul că el însuşi renunţase la o bună parte din banii ce i s-ar fi cuvenit în favoarea filmului. Şi, ceea ce era mai important, Vito nu folosise nici un actor celebru în „Oglinzile". Pentru ca „Joc cinstit" să fie un succes de public avea nevoie de cel puţin două stele de cinema. Nu exista nici cea mai mică şansă ca Vito să reuşească cu actori necunoscuţi; 11 milioane de dolari reprezenta suma minimă pentru producerea filmului. Ca să preîntîmpine orice surpriză neplăcută. Şi tot ar fi fost un film cu buget redus în raport cu preţurile anului 1982.

Pe de altă parte, nu-şi folosise ultima carte, se gîndi Vito; încă n-o rugase pe Susan să-l ajute. El şi Susan se aruncaseră în vîltoarea pasiunii, complicîndu-şi relaţia foarte bine; de fiecare dată cînd se întîlneau, se luptau unul cu altul şi cîştigau pe rînd. Se doreau la nesfîrşit. Dar relaţia lor nu se mai baza acum doar pe atracţia sexuală. Vito se implicase ceva mai mult. Dar era sigur că dacă i-ar fi cerut lui Susan să-l ajute, chiar dacă o făcea sau nu, aventura lor miraculoasă, nemiloasă şi mult dorită avea să ia sfîrşit, iar el se va simţi pentru totdeauna un învins. Era deja pus la zid, trăia pe credit şi dintr-un împrumut acordat de Fifi Hill.

– Gigi, îi spuse el cu greutate, ai putea să mă ajuţi cu ceva... m-ai întrebat mai devreme de „Joc cinstit". Trebuie să-ţi mărturisesc că Arvey este absolut nerezonabil în privinţa bugetului. Dar banii nu sînt numai ai lui, ci şi ai lui Susan Arvey. Ea deţine o bună parte din acţiunile studioului lui Arvey, ceea ce înseamnă că are putere de decizie. Din întîmplare, Billy este una dintre puţinele persoane cu oarecare influenţă asupra lui Susan. Ştiu cît de apropiate sînteţi voi două. Dacă... dacă Billy ar pune o vorbă bună pentru mine, dacă i-ar spune lui Susan cît de mult crede în proiectul meu, m-ar putea ajuta.

– O să încerc, spuse Gigi încet. În cel mai rău caz nu va fi d acord.

– Ştiu că n-am nici un drept să-ţi cer aşa ceva...

– Nu spune asta, protestă Gigi. Nu-i mare lucru. Mă bucur m-ai rugat. Ştiu că Billy a citit cartea... Dar nu ştiu... ei bine, nu dau seama dacă Billy va fi dispusă să facă ceva pentru tine.

– Mulţumesc, Gigi, spuse Vito zîmbind. Apreciez gestul tău

„Nici nu e vorba de ce va fi dispusă să facă pentru mine, ci ceea ce reprezinţi tu pentru ea", se gîndi Vito.

– Îţi aduci aminte de masa pe care am luat-o aici prima oară, urmă cu patru ani? o întrebă Billy pe Gigi în vreme ce stăteau terasă. Nu pot să uit cît de amuzant ţi se părea ca oamenii să du o asemenea viaţă.

– Cu timpul m-am obişnuit, răspunse Gigi visătoare, retrăi impresiile din acea zi, deşi nu vedea prea clar imaginea fetei ca fusese atunci. Şi cu toate astea, de cîte ori vin aici mă minune Grădinile... sînt atît de frumoase cu toţi trandafirii înfloriţi.

– Ştiu... şi eu mă simt frustrată cînd îi văd dimineaţa, în dru spre birou. Am început să mă scol cu o oră mai devreme ca să a timp să hoinăresc prin grădină, să văd ce s-a mai întîmplat... pîn mă întorc acasă se întunecă. Am pierdut splendoarea acestei primă veri, dar e numai vina mea pentru că am ascultat de Spider Elliott Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Doar ştiam cît de convingător poate fi.

– Billy? Îţi pare rău că te-ai apucat de catalog? Te-ai răzgîndit? întrebă Gigi. Acum nu prea mai e cale de întoarcere.

– Nu, nu e vorba de asta. Numai că nu mi-am imaginat cît de emoţionant şi... aproape înspăimîntător va fi totul. Cînd aveam magazinul, mă aflam pe un teritoriu cunoscut, eram sigură că mă pot descurca, dar acum mă confrunt cu o situaţie nouă. Billy clătină din cap îngrijorată.

Gigi îşi spuse că mai slăbise şi părea încordată, deşi Billy făcea eforturi să arate cît mai relaxată. Purta o pereche de pantaloni albi şi un pulover larg, pe gît, tot alb, ce se armonizau cu buclele negre ce-i cădeau pe gîtul semeţ de regină.

Un catalog este o carte de vizită care reflectă gustul creatorilor săi în materie de modă. Noaptea trecută am avut un coşmar. Visam că înregistrasem un eşec total cu catalogul nostru, iar eu ajunsesem de risul lumii. Toată viaţa m-a îngrozit o asemenea perspectivă. Bineînţeles că n-am mai putut să adorm, aşa că am citit pînă dimineaţa.

Eu m-am trezit lac de transpiraţie, îi mărturisi Gigi, întrebîndu mă dacă-mi va cumpăra cineva lenjeria şi desenele – sau dacă ilustraţiile mele se vor bucura de aceeaşi apreciere ca şi fotografiile.

Ai stat şi tu trează toată noaptea?

Eu îmi spun tot timpul că dacă n-o să reuşesc cu asta, mă pot întoarce oricînd la gătit, admise Gigi. Încerc să rememorez cele mai complicate reţete franţuzeşti şi, pînă să ajung la al şaselea ingredient, sînt deja adormită.

Crezi că şi Spider suferă de insomnii din cauza catalogului? o întrebă Billy.

Nu ştiu, n-a pomenit niciodată despre aşa ceva.

Asta înseamnă că n-are probleme. E tipic pentru el, spuse Billy încîntată.

Poate că se frămîntă la fel de tare ca şi noi, dar nu vrea să ne împărtăşească temerile sale. În fond, nu eu am cea mai mare autoritate asupra lui Spider.

Eu aş zice că dimpotrivă. Tonul lui Billy era pe jumătate serios.

Ce te face să crezi asta? întrebă Gigi surprinsă de cuvintele ei ciudate. O privi atent pe sub sprîncenele ascunse de breton. Întregul ei chip exprima o profundă nedumerire.

Oh, Gigi... Billy ridică din umeri şi mută grijulie solniţa, părînd brusc preocupată de simetria obiectele de pe masă.

Ce vrei să spui? întrebă Gigi pe un ton aspru. Billy, ce naiba te face să crezi că eu aş avea vreo autoritate asupra lui Spider?

Ei bine, lucrezi tot timpul cu el, colaboraţi... pentru că aşa trebuie, se grăbi ea să adauge. Dacă ar avea îndoieli sau nelinişti ţi le ar împărtăşi în primul rînd ţie.

De ce mie? Voi doi sînteţi investitorii de la „Scruples Two",

eu sînt o simplă angajată, dacă fac abstracție de drepturile ce mi
cuvin pentru lenjerie. N-am nimic de pierdut și totul de cîștig
Dar voi doi lucrați de mult timp împreună, așa că e firesc să-ți fa
ție destăinuiri dacă ar avea ceva de spus.

Billy avu o ezitare aproape imperceptibilă.

– Ei bine, înțeleg ce vrei să spui, dar... lucrurile nu stau neapă
așa.

– Nu înțeleg, spuse Gigi nedumerită de insistența lui Billy.

– N-are importanță.

– Pentru mine, da.

– Gigi... zău așa, îmi pare rău că am deschis această discu

– Ei bine, de vreme ce ai făcut-o, nu te poți opri la jumăta
drumului, răspunse Gigi sfidătoare.

– Nu e nimic... încercă Billy să vorbească cît mai detașat, d
acest subiect o obseda de mai multe săptămîni. Zău că nu e nimi
pur și simplu am observat că între tine și Spider s-a stabilit un
de prietenie sau relație, sau nu știu cum să-i zic... Există o anum
intimitate între voi... ceva... nou... și, ei bine, cine știe?... ar pu
fi ceva, oh, știi și tu la ce mă refer... ceva serios. Billy se o
brusc, conștientă de tonul schimbat al vocii ei. Aruncă o privi
rapidă spre solniță, neîndrăznind să se uite la Gigi.

– Nu mi-am dat seama că lucrul ăsta e vizibil, spuse Gigi într-
tîrziu. Da, între noi s-a înfiripat o relație nouă, dar nu este vorb
decît de o prietenie sinceră.

– Nici nu m-am gîndit la altceva. Dar între un bărbat și o femeie
– of, nu asta vreau să zic, între tine și Spider nu cred că poate fi
doar o „simplă" prietenie.

– De ce nu? întrebă Gigi ridicîndu-se de pe scaun și îndreptîn-
du-se spre balustrada ce separa terasa de straturile cu trandafiri
galbeni. Privi în depărtare, dincolo de perdeaua copacilor, așteptînd
răspunsul lui Billy. Fiindcă acesta întîrzia, se întoarse la masă cu
obrajii învăpăiați.

– Am luat cina împreună, într-o seară, cînd tu erai plecată la
New York, imediat după ce am terminat de scris introducerea la
catalog, își spuse Gigi relatarea pe un ton detașat. O cină festivă.

Mai tîrziu, în timp ce vorbeam... Spider m-a sărutat... cîteva minute, și asta a fost tot. După aceea ne-am simțit mai apropiați; probabil că am reușit să trecem peste diferența de vîrstă – și ne-am hotărît să rămînem foarte buni prieteni. Ceea ce ai observat tu între noi nu este decît expresia unei prietenii sincere.

Tu și Spider mai luați cina împreună? întrebă Billy conștientă și în același timp îngrozită de tonul său rugător.

Desigur, din cînd în cînd, cînd lucrăm pînă mai tîrziu, de obicei și cu Tommy, dar cîteodată singuri. N-a mai încercat niciodată să mă sărute și nici nu cred c-o s-o mai facă.

- Cum poți fi atît de sigură? Nu ai de unde să știi.

- Pentru că i-am spus că nu e bine ce facem!

Așa, exclamă Billy și se ridică de la masă. Nu vrei să ne plimbăm prin sera cu orhidee? Tocmai au început să înflorească.

- Billy, întoarce-te și hai să stăm puțin de vorbă, o rugă Gigi. Vreau să-ți spun de ce mi s-a părut o greșeală.

- Nu e treaba mea, Gigi, nu trebuie să-mi explici nimic, răspunse Billy pe un ton glacial, dar se întoarse și se așeză din nou pe scaun.

- Oh, Billy, trebuie neapărat să vorbesc cu cineva. În afară de tine nu mai am pe nimeni altcineva! Cînd am venit prima oară aici și tu m-ai luat sub ocrotirea ta, am simțit că-ți pot spune orice, dar a urmat focul de la „Scruples", apoi plecarea ta în Europa și de atunci n-am mai fost nici o clipă împreună. Acum e pentru prima oară de nu știu cît timp... Gigi își aplecă ușor capul pentru a-și ascunde lacrimile, iar Billy se trezi că o mîngîie ca pe un copil.

Draga mea, dar știi că poți vorbi cu mine orice, murmură ea. Am crezut că mi-a luat locul Sasha... și mi se părea absolut normal, căci sînteți de aceeași vîrstă.

Nimeni, niciodată n-o să-ți poată lua locul, Billy, nu înțelegi acest lucru? Și nu puteam să-i povestesc Sashei despre Spider. Ar fi găsit amuzantă întîmplarea sau nici măcar nu m-ar fi ascultat, căci acum ea trăiește într-o altă lume, și n-o interesează decît persoana lui Josh.

Spune-mi ce ai pe suflet. Pentru mine tu contezi în cea mai mare măsură.

– Cînd Spider m-a sărutat, după primul șoc, căci m-a luat prin

surprindere, la început mi s-a părut totul în ordine, dar în clipa următoare... Billy, am simțit ca și cum eram priviți din toate părțile. Aveam senzația că Spider nu era cu adevărat acolo, că, de fapt, nu mă dorea pe mine. Mi-am dat seama imediat de lucrul ăsta. Nu puteam ghici la ce se gîndește, dar era clar că nu avusese de gînd să mă sărute – am ajuns la acel sărut printr-un concurs de împrejurări – luasem cina împreună, focul, vinul băut, toate astea ne-au apropiat. De exemplu, dacă tu ai fi fost în Los Angeles, nu la New York, am fi luat cina împreună... De fapt, imediat după ce i-am citit introducerea, a simțit îndemnul să-ți dea un telefon, dar la New York era o oră tîrzie. Vreau să spun că între noi nu se întîmplă nimic. Iar din punctul meu de vedere, acel sărut a fost într-un fel inevitabil.

– Dar cum de-ai devenit atît de serioasă? se minună Billy. În zilele noastre, sărutul nu mai poate fi considerat un lucru „inevitabil".

– Dar cînd e vorba de Spider... nu se poate vorbi de un simplu sărut, șopti Gigi, e mai mult de atît.

– Sînt convinsă, spuse Billy pe un ton sec. Dar n-am înțeles de ce simțeai că te privesc mai mulți oameni. Doar dacă nu te referi cumva la Valentine.

– Nu... nu, ripostă Gigi. Nu m-am gîndit nici o clipă că mă confundă cu Valentine. Adevărul e că mă simțeam foarte singură și aveam o nevoie disperată de căldura unui suflet uman. Dar din încăpere aceea, plină de lume în închipuirea mea, lipsea Valentine. Eu cred că Spider o mai plînge și acum și întotdeauna ea va rămîne vie în amintirea lui, dar, într-un fel, s-a împăcat cu soarta. Mai degrabă le vedeam pe toate acele fotomodele cu care a avut el de-a face înainte de a-și lega viața de aceea a Valentinei, și în plus pe mine mă mai obseda și imaginea unui bărbat pe care l-am cunoscut în New York. Știu că ar trebui să uit întreaga poveste, îmi tot spun că timpul le va rezolva pe toate, dar în momentul în care mă săruta Spider... eu mă gîndeam la acea persoană. De aceea am simțit că nu e bine ce facem.

– Zach Nevsky, spuse Billy cu blîndețe.

Gigi scoase o exclamație de uimire și se înroși violent.

– Ai aflat de la Sasha! Ei bine, ea nu ştie nimic despre acea întîmplare! Nimeni nu ştie.

– Sasha mi-a spus doar că o nedumereşte foarte tare relaţia ta cu Zach. Îţi aduci aminte, asta s-a întîmplat înainte de Crăciun, cînd ne-am uitat peste cataloagele ei. Numai atunci a adus vorba de el, deoarece i se părea ciudat că nu te-a sunat ca să afle ce-ţi face piciorul.

– Nu înţeleg, de unde ţi-a venit această idee nebunească? zise Gigi enervată.

– Zach mi-a spus.

– Poftim?! Gigi era pur şi simplu uluită. De ce zîmbeşti aşa? ţipă ea contrariată. Nu văd nici un motiv de rîs. Zach a vorbit cu tine? Nu-mi vine să cred! Dar indiferent ce ţi-a spus, minte!

– Oh, Gigi, tu şi Zach sînteţi foarte patetici. Scuză-mă, n-ar trebui să rîd, dar nu mă pot abţine, zise ea muşcîndu-şi buzele.

– Billy, dacă nu termini cu gluma, eu... eu...

– Atunci taci din gură şi ascultă-mă cu atenţie. Zach a venit la mine la cîteva zile după accidentul tău la schi. Mi-a spus că întrucît cu îţi sînt cea mai apropiată persoană, vrea să-mi explice ce s-a întîmplat...

– Oh, bineînţeles că şi-a găsit scuze, ţipă Gigi. Cum a îndrăznit neruşinatul ăla obsedat sexual să vină la tine!

– Fiindcă te iubeşte, Gigi! Nu te mai ambala în halul ăsta! Zach te iubeşte cu adevărat, n-am nici o îndoială în privinţa asta şi ştiu exact ce s-a întîmplat atunci cînd l-ai prins cu blonda aceea. Vrei să taci o dată din gură şi să mă laşi să-ţi relatez întreaga poveste fără să mă întrerupi?

– E o minciună! Zach are darul de a convinge pe oricine, dar mă mir că tu nu i-ai intuit adevărata fire, ţipă Gigi furioasă la culme.

– Vrei să mă asculţi sau nu? Ceva din privirea lui Billy o reduse pe Gigi la tăcere.

– Bine, spuse ea, în timp ce Billy îi relata povestea auzită de la Zach.

– Gigi, e clar că n-a fost vina lui, zise ea în încheiere.

– Nu ştiu dacă s-a întîmplat chiar aşa... dar, da, accept că nu

este imposibil..., răspunse Gigi încruntată de parcă ar fi vo
numai pentru ea. Nu mă îndoiesc că Pandora este în stare de or
Fata aia... detest o asemenea idee, dar bănuiesc să dacă s-a
trezit... cu ea peste el... i-ar fi fost imposibil să se oprească.
acolo, sus pe munte, Zach mi-a spus că mă iubeşte şi eu l-
crezut... Gigi avea un aer neîncrezător, dar chipul începuse să i
lumineze. De ce nu mi-a relatat mie întîmplarea?

– L-ai fi ascultat?

– Nu, i-aş fi închis uşa în nas.

– Pînă acum nu am găsit nici un moment prielnic ca să-ţi vorbes
zise Billy. Nu puteam să deschid pur şi simplu discuţia, cu atît m
mult cu cît am avut impresia că te-ai consolat cu Spider.

– Niciodată n-am încetat să mă gîndesc la acel sărman idio
Gigi chicoti „Penetrare"? Chiar aşa ţi-a spus că s-a trezit într-
poziţie în care se produsese deja penetrarea? I-o fi trebuit mul
pînă să găsească acest cuvînt? Oricum, continuă ea, rîzînd cu
lacrimi, Spider e mult prea în vîrstă pentru mine. Pentru Dumnezeu,
e la fel de bătrîn ca... se opri încurcată.

– Ca mine, completă Billy calmă.

– N-am vrut să spun că tu eşti bătrînă, doar ştii asta, dar ai cam
aceeaşi vîrstă ca Spider, exact cît ar fi avut mama dacă ar fi trăit.
Tu nu pari să ai mai mult de 27 de ani, cu silueta ta, iar Spider mi-
ar putea fi tată... nu se compară cu situaţia dintre Josh şi Sasha. În
mod teoretic! Josh ar putea fi tatăl ei, dar pe Sasha n-o văd în
postura de fiică, înţelegi ce vreau să spun?

– Perfect.

– Oh! exclamă Gigi. Apropo de taţi, am luat cina cu tata seara
trecută şi mi-a spus că ţi-ar rămîne îndatorat dacă ai interveni pe
lîngă Susan Arvey în favoarea filmului „Joc cinstit". Ar vrea ca tu
s-o convingi că acest film merită făcut, să-ţi foloseşti influenţa pe
care o ai asupra ei.

– De necrezut, ce tupeu poate să aibă bărbatul ăsta.

– Şi mie mi s-a părut ciudat să-ţi ceară un serviciu, dar se pare
că nu-i merge prea bine, şi ieri, pentru prima oară, mi-a vorbit
despre problemele sale financiare. În rest continuă să se poarte de
parcă ar fi în culmea fericirii. Nu l-am văzut niciodată atît de îngri-

jurat. I-am zis că o să vorbesc cu tine, dar nu i-am promis nimic, având în vedere circumstanțele...

O să mă gîndesc, o întrerupse Billy. Acum, spune-mi, ce ai de gînd să faci în legătură cu Zach? O să-i scrii sau o să-i telefonezi?

Oh, nu, protestă Gigi cu vehemență. O să mai aştept. Luna viitoare o să vină aici pentru nuntă. Voi vedea atunci dacă merită sau nu. Poate pînă atunci îşi găseşte pe altcineva.

Facem pariu? Dacă-şi găseşte între timp pe altcineva, ai de la mine un milion. Dacă nu îmi datorezi un dolar.

Ar fi un pariu de consolare... Dar eu nu pariez decît la cărți, zaruri şi curse de cai. Cu bărbații e mult prea riscant. Gigi se uită la ceas. Dumnezeule, Billy, acesta a fost cel mai lung prînz din istorie. I-am promis Sashei că-şi poate lăsa cîteva zile pisica la mine. Din cauza geloziei, bietul motan a început să năpîrlească. Ar vrea să mi-l cedeze mie, însă nu cred că se va acomoda cu mine. Tu nu vrei cumva o pisică?

- Dacă aş vrea, în nici un caz nu l-aş alege pe Marcel. Sărută-mă, scumpa mea, îi spuse Billy cu duioşie. Nu trebuie să ne înstrăinăm niciodată, Gigi, niciodată.

După plecarea lui Gigi, Billy urcă neliniştită în camera sa. După cîteva minute coborî şi se îndreptă grăbită spre grădina ei secretă, spre a-şi pune ordine în gîndire.

Se plimba agale, căutînd vreo frunză căzută sau vreun trandafir ofilit, dar nu descoperi nici o neregulă. „Am prea mulți grădinari", şopti ea şi rupse un trandafir alb, complet deschis, pe care-l studie absentă gîndindu-se la conversația avută cu Gigi. Din păcate, grădina nu avea asupra ei efectul scontat. Nu putea deloc să-şi prevadă viitorul, nici măcar în linii mari. Ştia însă că trebuie să facă neapărat un anumit lucru. Se îndreptă spre casă cu paşi hotărîți gîndindu-se la ireversibilitatea timpului. Cînd ajunse pe terasă ridică receptorul telefonului.

– Cu domnul Orsini, vă rog, i se adresă ea operatorului de la Beverly Hills Hotel.

– Bună, Vito, sînt eu, Billy. Bine, mulțumesc. Uite ce e, mi-a

spus Gigi s-o sun pe Susan Arvey. Regret pentru tine, dar prefer să n-o fac. Nu pot s-o sufăr pe femeia aia; cînd o văd mă înfior. Şi nici n-am încredere în ea. Ştiu... ştiu că mă vedeam cu ea destul de des, dar asta nu înseamnă că o simpatizam şi, sincer să fiu, cred că nici ea nu m-a plăcut vreodată. Pur şi simplu dorea să mă includă printre cunoştinţele ei, ceea ce e cu totul altceva. Ce se întîmplă cu filmul tău? Haide, Vito, termină cu prostiile, spune-mi exact ce nu merge. Da... înţeleg. Care este suma totală? 11 milioane? Acoperă toate cheltuielile? 12 milioane ţi-ar ajunge în mod categoric? Eşti sigur că nu vor fi 13? În regulă, voi finanţa eu filmul... da, bineînţeles că mă refer la toate cheltuielile, doar nu-ţi închipui că o să mă asociez cu Curt Arvey? O să-l sun pe Josh mîine, aşa că te poţi duce la el după-amiază ca să încheiaţi tranzacţia. Se va îngriji el de toate detaliile, inclusiv de procentajul meu, dar te-aş ruga să nu-mi apară numele. Oh, Vito, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai mulţumi, n-o fac pentru tine. Bineînţeles că-mi place cartea, dar asta n-are nici o importanţă. De ce? Fiindcă întotdeauna mi-am dorit să mă lansez în lumea producerii de filme. Eşti mulţumit? Poftim? „Insişti", să ştii? Nu-mi vine să cred! Bine, îţi sînt recunoscătoare. Ai norocul colosal şi absolut nemeritat de a fi tatăl lui Gigi. Nu, nu o fac pentru că m-a rugat ea, crezi că nu mi-am dat seama de intenţiile tale? Te cunosc, Vito, ai uitat acest lucru? Ştiu exact cum funcţionează mintea ta. O fac pentru simplul motiv că Gigi există în viaţa mea şi o iubesc din toată inima... iar dacă n-ai fi fost tatăl ei, n-aş fi cunoscut-o. Acceptă realitatea. Nu, nu-mi datorezi nimic... tot n-ai înţeles, nu-i aşa, Vito? Eu îţi rămîn datoare. Oh, Vito, încă un lucru. Există un regizor grozav de teatru, în New York, pe nume Zach Nevsky – Oh, ai auzit de el? Aş vrea să-i încredinţezi lui regia filmului. Adu-l încoace cît mai repede posibil. Mîine dacă poţi. Da, Vito, doar în această privinţă intenţionez să mă amestec. Nu-mi pasă dacă n-a văzut niciodată o cameră de luat vederi – angajează un cameraman priceput – oricum vei supraveghea chiar tu filmarea. Nu, Vito, nu este de „neîncredere" – mă cunoaşte. Perfect, îmi pare bine că sîntem de acord. La revedere, Vito. Nu e nevoie să mă suni ca să-mi spui cum merg treburile.

21

Un spectacol de modă? repetă Billy cuvintele lui Spider. Nu m-am gîndit niciodată la aşa ceva.

– Astă-noapte mi-a venit ideea, explică Spider. Vom expune doar creaţiile lui Prince, fiecare colecţie prezentată separat, apoi piesele disparate, reasamblate în diferite combinaţii, pentru a demonstra cît de uşor pot fi asortate. Vom avea nevoie de cel puţin 18 fotomodele, poate chiar mai multe, avînd în vedere şi accesoriile lui Gigi.

– Nu e imposibil de realizat, căci avem toate modelele aici, dar pentru cine vom organiza acest spectacol?

– Ai pus punctul pe i, zise Spider entuziasmat. Pînă atunci stătuse cocoţat pe un colţ al biroului lui Billy, dar acum se aplecase nerăbdător înainte. Pentru cele mai proeminente personalităţi din lumea modei, pentru redactorii de la cele mai importante reviste de modă, pentru televiziune, pentru oamenii de afaceri din acest domeniu – sînt sute de persoane importante pe care trebuie să le invităm.

– Să le invităm? întrebă Billy aproape speriată de planurile lui măreţe. Unde să le invităm?

– O să-i convocăm într-un week-end aici, în Beverly Hills, unde vom organiza nişte manifestări deosebite, încheiate cu prezentarea colecţiei „Scruples Two Prince" sîmbătă-noaptea, în cadrul unei gale festive, poate pe o scenă special amenajată; bineînţeles, o să angajăm profesionişti care să se ocupe de toate detaliile. Ce părere ai?

– Dă-mi un răgaz de gîndire, spuse Billy extenuată. Era luni şi trecuse bine de ora 7 seara, iar ea muncise fără întrerupere toată ziua, şi nu mîncase decît un sandviş în timp ce supraveghea

despachetarea modelelor trimise de Prince. Asistentul-şef al l[illegible] Prince se ocupase personal de realizarea acestor modele, avînd gr[illegible] ca indicaţiile lui Prince să fie urmate întocmai.

– Nu e prea curînd, Spider? întrebă Billy. Încă mai avem d[illegible] lucru la stocul nostru, la editarea catalogului şi la expedierea lui[illegible] mai durează cel puţin cîteva luni bune. De ce să începem de p[illegible] acum campania publicitară?

– Ca să aţîţăm curiozitatea publicului, să-i menţinem atenţi[illegible] încordată. Studiourile cinematografice încep din vară să-şi fac[illegible] reclamă la filmele care vor apărea de Crăciun. „Scruples Two" este un eveniment fără precedent în domeniul cataloagelor, aşa că avem nevoie de cît mai multă reclamă, cu mult înainte de lansare. Hei, mă asculţi?

– Mă gîndeam la balul pe care l-am dat atunci cînd am inaugurat „Scruples"... prima sîmbătă a lunii noiembrie 1976, îţi aduci aminte? Şi acum, după şapte ani, vrem să organizăm altă petrecere... de cu totul alt gen... petrecerea de atunci a avut un farmec aparte... veniseră reprezentanţii mass-media, dar majoritatea invitaţilor erau staruri, celebrităţi, oameni de societate, cele mai frumoase femei în rochii splendide. În seara aceea cu lună plină s-a dansat tot timpul... ei au numit-o „cea mai reuşită petrecere"... dar bineînţeles că exagerau.

– Billy, ce-a fost a fost, o repezi Spider. Nu te mai gîndi la trecut. Viaţa merge înainte. „Scruples Two" va atrage alt gen de oameni, aşa că vom organiza o petrecere pe măsură.

– Credeam că-mi ceri părerea, replică Billy caustică, trezită brutal din visare. Dar văd că tu ai luat deja hotărîrea – m-ai întrebat doar aşa de formă, nu-i aşa, Spider? Ai făcut deja lista invitaţilor, ai ales data, furnizorii, organizatorii? Ba nu, în primul rînd ai angajat fotomodelele, pe toate 18.

– De-abia în noaptea asta mi-a venit ideea, spuse el mirat de tonul ei înţepat. Eşti prima persoană cu care stau de vorbă – nu înţeleg de ce eşti atît de ofuscată.

– Ce drăguţ! Ai un limbaj atît de ales...

– Billy, calmează-te, scumpo, încercă el să destindă puţin

atmosfera. Nu prea eşti în măsură să-mi critici vocabularul... cunosc marinari care n-au folosit niciodată unele dintre expresiile tale consacrate „Folosit"? Am greşit, voiam să spun că nici n-au auzit de ele.

Poate că ai dreptate, Spider, dar nici ei nu s-au dat vreodată la fete suficient de tinere ca să le fie fiice, nu-i aşa?

Ce vrei să insinuezi? întrebă Spider.

Cred că ştii foarte bine, răspunse Billy severă. E prea devreme ca să adopţi comportamentul unui bătrîn libidinos, nu crezi? Sau pur şi simplu te pierzi cu firea în prezenţa unei femei singure, vulnerabilă din punct de vedere afectiv, amărîtă şi dezorientată? Cîte sute de femei ai mai sedus, Spider, înainte de a te hotărî s-o ataci pe Gigi, îmbogăţindu-ţi astfel galeria trofeelor?

Iisuse! Deci despre asta este vorba. Haide, Billy, n-a fost decît un incident izolat ce s-a petrecut cu multe luni în urmă. Ne-am limitat doar la nişte sărutări. Şi de ce dracu' sînt obligat să-ţi dau explicaţii cu privire la viaţa mea intimă?

Nu e vorba de viaţa ta, ţipă Billy, ci de faptul că o necăjeşti. În clipa de faţă trece prin momente grele pentru că tu nu ţi-ai putut ţine mîinile murdare departe de ea!

Ai luat-o razna! Eu şi cu Gigi sîntem buni prieteni acum. Dacă ar avea asemenea sentimente faţă de mine, aş şti. Ea e prea cinstită ca să-mi ascundă ceea ce simte cu adevărat.

Bineînţeles că ai şti, chiar dacă ea n-ar sufla o vorbă, doar toată lumea a auzit de faimoasa ta intuiţie, în materie de femei. Ce glumă proastă! Nici măcar nu-ţi dai seama dacă o femeie se gîndeşte la tine sau la altcineva atunci cînd o săruţi. De ce crezi tu că te-a oprit Gigi la timp? Căci tu ai fi mers pînă la capăt, Spider, sînt sigură de asta – fiindcă este îndrăgostită de un alt bărbat, iar tu nu ai nici măcar sensibilitatea unui urangutan, căci altfel ai fi simţit acest lucru.

– Billy... uite ce e... încerc din răsputetri să te înţeleg... mi se pare normal s-o protejezi pe Gigi, dar e ridicol... pentru numele lui Dumnezeu, nu mă considera mai rău decît sînt.

– Vrei să-mi spui că nu te-ai fi culcat cu Gigi, în noaptea aceea,

dacă te lăsa? Cu reputația ta de taur comunal? Bineînțeles că n-ai fi ratat ocazia!

– N-ai fost acolo, protestă Spider furios. N-ai de unde să știi ce gîndeam sau ce aș fi făcut. Te erijezi în judecător, juraţi, avocatul acuzării, toți la un loc...

– Ai curajul să negi? Furia lui Billy ajunsese la paroxism.

– Bineînțeles că da!

– Nu mai face pe nevinovatul! Știu sigur ce-ai avut de gînd să faci.

– Puțin îmi pasă de ceea ce gîndești tu. Te înșeli amarnic.

Spider se plimba agitat prin apartamentul lui, pe întuneric. Avusese de-a face cu multe femei nebune în viața lui, dar majoritatea, cu excepția Melaniei Adams, treceau temporar prin asemenea stare. În ce-o privește pe Billy, ea întrecuse orice măsură. Se repezise ca o apucată la el, acuzîndu-l că încercase să seducă o biată copilă și nici măcar nu acceptase vreo explicație. Și doar îl cunoștea de atîția ani. Oare după ce trecuseră împreună prin atîtea încercări nu simțea nimic pentru el?

De-abia acum își dădea seama de grozăvia situației, de parcă l-ar fi lovit o mașină, fără să-i provoace leziuni vizibile. Tremura și îi era rău de la stomac. Nu și-ar fi închipuit niciodată că Billy ar fi în stare să-l rănească atît de tare. Nu-și amintea s-o fi văzut vreodată atît de furioasă – și pentru ce? Pentru ce, Dumnezeule? Pentru o rătăcire de un moment, o întîmplare de multe luni uitată, o clipă de abandon în voia simțurilor, genul de întîmplare ce poate surveni oricînd, și care-i apropiase, pe el și pe Gigi, lăsîndu-le o amintire plăcută. Sau cel puțin așa considerase el.

Dar se pare că se înșelase enorm. Billy îl tratase ca pe ultimul om. La început crezuse că glumește, dar numai cînd își amintea că îl făcuse bătrîn libidinos, simțea că i se strînge stomacul.

Oricît ar fi încercat să pună lucrurile cap la cap, acestea nu se legau deloc. Chiar dacă Gigi îi povestise detaliat cele întîmplate în acea noapte, nimic nu o îndreptățea pe Billy să facă o asemenea criză de furie. Din cîte știa el, la momentul respectiv, Gigi nu părea preocupată de alt bărbat, iar dacă într-adevăr era îndrăgostită, cu atît mai mult nu avea cum să sufere din cauza lui.

Îi dădea dreptate lui Billy cînd susținea că n-ar fi trebuit s-o sărute. Dacă se gîndea bine și revedea momentele din trecut, își dădea seama că n-ar fi fost deloc indicat să se încurce cu Gigi, doar pentru că era atît de drăgălașă și interesantă. O cunoștea pe Gigi de copil – în unele privințe continua să fie un copil adorabil – și n-ar fi trebuit s-o sărute niciodată. Pentru nimic în lume. Sau poate că ar fi trebuit, dar numai în cazul în care s-ar fi îndrăgostit de Gigi și atunci ar fi fost cinstit s-o întrebe și pe ea dacă îi împărtășea sentimentele.

Dacă din cauza asta era considerat un nenorocit și-un ticălos irecuperabil, nu-i mai rămînea nimic de făcut. Billy fusese atît de acuzatoare încît nici nu mai avea rost să încerce o explicație. Nu numai că-l disprețuia, dar probabil că-l ura pur și simplu. Cînd ajunse la această concluzie, Spider se simți de zece ori mai rău decît pînă atunci.

Oare ar fi făcut dragoste cu Gigi dacă ea nu l-ar fi oprit? Ar fi făcut?

„Ești un mizerabil", își spuse Spider cu voce tare. Pe cine voia el să păcălească?

Billy nu fusese în stare să mănînce nimic în seara aceea. Se plimbă de colo-colo și nu-și găsea deloc liniștea. Nici grădina ei secretă nu o putea ajuta cu nimic. În cele din urmă se urcă în camera sa de toaletă și se ghemui în intrîndul de la geam, înfășurîndu-se cu șalul său vechi de 20 de ani. Aici era refugiul ei dintotdeauna. Oare toate femeile aveau un loc liniștit unde se puteau retrage cînd treceau printr-o criză sau erau nevoite să se închidă în baie, cu copiii țopăind pe la ușă? Se simțea atît de rușinată și îngrozită de propria-i persoană încît prefera să-și transfere gîndurile asupra semenelor sale pentru a și alina puțin durerea.

Chiar și atunci cînd se certase cu Vito, cînd simțise că explodează de furie, tot nu se purtase așa de odios... Ea nu încercase niciodată să rănească cu vorbele, ci, dimpotrivă, se străduise să găsească o rezolvare, nu să se năpustească asupra lui ca o dementă. Nici nu-și imaginase că e în stare să-i vorbească pe un asemenea ton, să-l

împroaşte cu ocări şi acuzaţii, în timp ce el o asculta impasibil, crezînd că glumeşte. Dar ea împinsese lucrurile prea departe, aşa că Spider fusese nevoit să se apere.

Cine dracu' se credea ea, moralitatea întruchipată? Conştiinţa publică? Gigi era o persoană matură, capabilă să ia singură decizii şi încă din momentul sosirii sale în California se remarcase prin firea sa independentă. Pînă atunci doar Zach Nevsky reuşise să-i creeze probleme. Grija ei pentru Gigi n-o îndreptăţea să se poarte ca un judecător necruţător.

Era o ticăloasă. Aceasta fusese prima impresie a lui Spider despre ea. O părere mult prea bună, în comparaţie cu realitatea.

Oh, Doamne, parcă tot mai era furioasă pe Spider, se gîndi Billy. Nu avea nici un motiv, dar pur şi simplu simţea nevoia să-l rănească cît mai mult, pînă cînd avea să-l zdrobească definitiv. El era atît de invulnerabil, sigur pe el, dezinvolt, prietenos cu oamenii, îndrăzneţ... avea toate calităţile care-i lipseau ei. Cum de putea fi atît de netrebnică încît să-l invidieze pentru caracterul lui şi să-l împroaşte cu noroi?

Oare din cauza stresului se purtase atît de oribil cu Spider? Stresul provocat de editarea acelui catalog nenorocit. Da, numai catalogul era de vină, îşi spuse Billy aducîndu-şi aminte cu plăcere de clipa revederii, cînd Spider o luase în braţe, de parcă numai pe ea ar fi aşteptat-o. Atunci nu exista nici un catalog între ei, nici un grup de angajaţi, nici un parteneriat de afaceri... doar o relaţie simplă, fericită pe care ea o distrusese pentru totdeauna. După cele spuse de ea nu se mai puteau împăca niciodată.

Billy îşi trase pe cap şalul, acoperindu-se din cap pînă-n picioare, şi izbucni în hohote de plîns.

Ar trebui să fie un lift, sau măcar o scară de incendiu, între cele două etaje ocupate de „Scruples Two", îşi spuse Josie Speilberg în timp ce aştepta răbdătoare venirea unuia dintre cele patru lifturi existente în Century City. Cum putea să conducă cum trebuie treburile cînd în fiecare zi pierdea cîte 25 de minute călătorind de la un etaj la altul?

Anii lungi în care lucrase acasă la doamna Ikehorn erau ca o frumoasă croazieră pe un ocean liniştit în comparaţie cu agitaţia produsă de editarea acelui catalog. Dintotdeauna îşi dorise să aibă o slujbă mai puţin comodă, menită să-i pună în valoare talentele sale organizatorice, dar ca asistentă a directorului de la „Scruples Two" se simţea ruptă într-o mie de bucăţi. Ea reprezenta cureaua de transmisie între furnizorii de marfă şi cei care se ocupau de alcătuirea catalogului, prospecta piaţa, supraveghea bunul mers al operaţiei gigant din Virginia.

Fiecare departament avea cîte un conducător. Dar ea fusese desemnată şefă peste toţi, datorită excepţionalelor sale calităţi organizatorice.

Prezenţa ei era vitală la „Scuples Two", îşi spuse Josie zîmbind satisfăcută în timp ce intra în liftul gol. Şi cînd te gîndeşti că pînă atunci susţinuse că nimeni nu era de neînlocuit. Dacă n-ar fi fost ea, cine ar fi făcut desemnările necesare pentru a asigura transportul a 300 de persoane, reprezentanţi ai mass-media, care trebuiau să ajungă acolo vineri după-amiază şi să plece luni? Şi cine făcuse toate rezervările la hotel şi comandase limuzine şi autobuze? Cine lucrase cot la cot cu organizatorii petrecerii şi cu cei de la relaţii publice, supraveghind fiecare detaliu al festivităţii, în condiţiile în care doamna Ikehorn nu avea un moment liber, iar Spider era ocupat pînă peste cap cu fotografierea modelelor. Cine transmitea mesajele de la unul la altul? Cum ar fi comunicat între ei dacă nu ar fi fost ea. Prin satelit?

În situaţia asta trebuia să i se schimbe titulatura funcţiei. Un funcţionar de birou se ocupa numai de telefoane, hîrtii, note de plată, schimbarea covoarelor – ea avea doi asistenţi, cărora le reveneau aceste atribuţii. Vicepreşedintă, însărcinată... cu ce? Cu sănătatea morală a semenilor săi. Pentru a se crea o asemenea funcţie era necesar să mai existe cîteva femei ca ea în întreaga lume. Ar fi format o corporaţie istorică, se gîndi visătoare Josie.

Va vorbi cu doamna Ikehorn despre această problemă, de îndată ce se va termina acel week-end. Acum n-ar fi fost deloc momentul potrivit, căci doamna Ikehorn era extrem de nervoasă în ultima vreme.

Josie Speilberg, vicepreşedintă însărcinată cu sănătatea morală. Suna foarte impunător. Şi în mod sigur că într-o zi, ziariştii îi vor solicita un interviu, nu la fel de insistent cum umblau după doamna Ikehorn... dar pe aproape.

Sasha nu reţinuse nimic din ceea ce-i spusese ea despre inconvenientele nunţilor pompoase, reflectă Gigi. Probabil că era un instinct primar asemănător cu reproducerea, în virtutea căruia anumiţi oameni, în mod normal foarte raţionali, se cramponau de ideea că nu se pot căsători decît cu mare pompă.

Pînă la nuntă mai rămăseseră şase săptămîni, dar Sasha şi cu mama ei, apriga Tatiana Nevsky, stăteau în fiecare zi de vorbă ore în şir la telefon. Se părea că şefa familiei Nevsky, Tatiana, era extrem de încîntată de acea nuntă, de parcă Sasha s-ar fi măritat cu prinţul Andrew – ceea ce ar fi fost imposibil –, iar Sasha jubila de fericire la gîndul că mama sa îşi dăduse consimţămîntul. Josh era de acord cu orice. Dar nimănui nu-i păsa de dorinţa lui de a scăpa cît mai repede de toată tevatura.

Gigi era conştientă de faptul că numai ea putea rezolva problemele organizatorice, căci Sasha îşi împărţea timpul între catalog şi preparativele pentru nuntă. Fiecărei perechi de fete i se repartizaseră toaletele şi accesoriile adecvate, toate lucrurile fiind aranjate în ordine. Asamblarea tuturor acelor combinaţii n-ar fi fost posibilă fără ajutorul lui Prince, care se descurcase de minune. De fapt, el era atît de încîntat de propria-i persoană şi de ceea ce făcuse la „Scruples Two" încît promisese să vină de joi, pentru a furniza informaţii presei avide de ştiri despre spectacolul de modă. Cuprinsă la un moment dat de îndoieli, Gigi reuşi să şi le alunge, inoculîndu-şi convingerea că spectacolul va fi o reuşită deplină.

În plus, mai avea de rezolvat şi problema rochiei de domnişoară de onoare. O lăsase pe Tatiana Nevsky să decidă, de la distanţă, ce aveau să poarte ea şi celelalte domnişoare de onoare, printre care se număra fiica lui Josh. Mama Sashei întrecea în autoritate orice mamă de mireasă cu care avusese ea de-a face la „Voyage to Bountiful", se gîndi Gigi înciudată, pe cînd se îndrepta cu maşina

el roz spre apartamentul lui Josh de pe Wilshire Boulevard. Rochia el de domnişoară de onoare o aştepta acolo.

Gigi nu mai văzuse pînă atunci nici o domnişoară de onoare îmbrăcată pe gustul ei. Parcă ar fi existat un complot în lumea modei pus la cale în favoarea mireselor, pentru ca ele să nu fie eclipsate de nici una din participantele la nuntă. Designerii din acel domeniu erau total lipsiţi de imaginaţie şi nu satisfăceau nici pe departe gusturile unor femei sensibile la modă. Modelele lor erau sobre şi demodate, fără să aibă nici măcar scuza tradiţiei. Poate că designerii, la fel ca şi profesorii, mizau pe indulgenţa publicului. Ea însă detesta acele costume rigide.

Gigi lăsă maşina în parcare şi urcă cu liftul pînă la apartamentul luxos al lui Josh. Sasha îi deschise imediat uşa de parcă i-ar fi aşteptat paşii.

Unde-i opera de artă ce nu putea fi găsită aici? Mama ta e de părere că în Beverly Hills nu există nici un magazin ca lumea? o întrebă Gigi.

Tu întotdeauna ai fost nedreaptă în privinţa mamei mele, spuse Sasha mult prea veselă ca să se lase contaminată de starea de spirit a lui Gigi.

Iar tu, nu? Ei, hai că-mi placi. De cîte ori erai obligată să dai ochii cu ea îţi plîngeai de milă. Va suferi un şoc cînd va veni şi te va vedea atît de înfloritoare, doar dacă nu ai de gînd să faci din nou pe mironosiţa.

Te frămînţi prea mult, spuse Sasha nepăsătoare, de parcă Gigi nu avea nici un motiv de îngrijorare, în pofida tuturor lucrurilor ce depindeau de ea, începînd cu spectacolul de modă şi terminînd cu nunta.

Sasha insistase ca Gigi să probeze rochia, cu o zi înainte de sosirea presei, argumentîndu-i că avea o fire mult prea organizată ca să lase vreun lucru în ultimul moment. Şi oricum, adăugase ea, mai rămînea să se mai destindă puţin.

Să o vedem, spuse Gigi resemnată, zărind o cutie mare ce stătea pe masa din sufragerie.

Sasha deschise capacul şi scoase o rochie ce fusese învelită în numeroase straturi de foiţă de mătase.

– Bine cel puțin că este de culoarea levănțicăi, spuse Gigi, învîrtindu-se fără chef în jurul ei.

– Mama m-a asigurat că se va potrivi cu culoarea părului tău. Oh, pentru numele lui Dumnezeu, du-te în dormitor şi pune-o pe tine, nu-i mai tot da ocol, cum face Marcel cu Josh. Vrei să te grăbeşti? Nu mai suport tensiunea!

– Îi mai cade părul? întrebă Gigi peste umăr, îndreptîndu-se spre dormitor.

– Nu, acum s-a resemnat, doar din cînd în cînd se mai uită urît. Vizita la tine l-a vindecat. Săracul de el, s-a întors acasă în culmea fericirii, căci tu nu i-ai acordat suficientă atenție. Hai, du-te o dată! Ard de nerăbdare!

– Oh, scuză-mă, rîse Gigi şi dispăru... În dormitor se dezbrăcă, îşi descălță ghetele şi-şi puse pantofii argintii, astfel încît să poată aprecia lungimea rochiei. O trase cu grijă peste cap, fără să-şi dea seama prea bine unde era fermoarul. Dar totul merse surprinzător de uşor, Gigi se întoarse şi se privi în oglinda dulapului.

Ei bine, se pare că Tatiana Nevsky nu era chiar aşa de rea cum îi dăduse de înțeles Sasha. Ar zice mai degrabă că e un geniu, îşi spuse ea încîntată, înconjurîndu-şi talia cu un cordon lat de catifea, de culoarea violetelor de Parma, ce se închidea cu o fundă frumoasă. Rochia îi venea perfect. Corsajul i se mula pe corp, iar partea de jos era foarte evazată. Mînecile plisate se lărgeau treptat de la linia gîtului spre talie şi, din fericire, lipseau zorzoanele. O rochie de o frumusețe simplă. Gigi începu să se învîrtă, şi-şi privea necontenit rochia cum se ridică şi coboară, uitînd de Sasha care-i aştepta verdictul în cealaltă cameră. Arăta... arăta ca... ca un fluture?... ca o floare deschisă?...

– Oh, Sasha, retractez toate răutățile pe care le-am spus la adresa mamei tale, strigă ea năvălind în sufragerie.

– O să-i transmit mamei, răspunse Zach, privind-o din mijlocul camerei.

Gigi rămase pe loc uluită, incapabilă să spună sau să facă vreun gest. Părea atît de tare, încît Zach se repezi spre ea, şi o apucă de mîini ca să nu se prăbuşească.

– I-am spus Sashei să te avertizeze, dar ea s-a gîndit că...

- Ai venit mai devreme, îşi auzi Gigi vocea venind de departe. Până la nuntă... mai sînt atîtea săptămîni...

- Nu de asta am venit, spuse el întorcîndu-i cu gingăşie capul spre el.

- Zach... Oh, Zach... şopti ea, şi-şi deschise larg braţele spre el, mirată de propria reacţie, dar convinsă că ceea ce făcea era bine. Gigi se simţea copleşită de fericire. Era inevitabil să se întîmple aşa.

- Ai idee cît de mult te iubesc? o întrebă Zach neliniştit, neîndrăznind să o sărute înainte de a-i auzi răspunsul.

- Am auzit cu ceva, îngăimă Gigi. Aşa am fost informată... din surse sigure.

De-abia atunci el o sărută, strîngîndu-i la piept trupul delicat.

Nu mi-ai spus niciodată că mă iubeşti, îi reproşă Zach.

Nu cred că m-ai întrebat niciodată. Nu în aşa de multe cuvinte.

Mă iubeşti? întrebă el cu umilinţă.

Gigi ezită un moment, savurîndu-i neliniştea.

Da, răspunse ea în cele din urmă, din toată inima.

Deocamdată mă mulţumesc cu atît. O privi rîzînd, cu rîsul lui fermecător. „Da"... asta mi-am dorit să aud de mult timp.

Uşa de la intrare se deschise spre hol şi se trînti cu zgomot, în vreme ce Marcel intra ţanţoş în cameră, cu coada ridicată.

Asta-i Sasha, aşa înţelege ea să fie discretă, spuse Zach. Pînă la urmă am convins-o să se ducă pînă la cumpărături, deşi ar fi preferat să aştepte în bucătărie.

Totul e în regulă acolo? întrebă Sasha din cealaltă cameră.

Mai du-te o dată la cumpărături, răspunse Zach.

Nici nu mă gîndesc, spuse ea indignată, intrînd în cameră. V-am lăsat destul timp la dispoziţie. Şi dacă vrei să ştii, Zach, nici n-am fost la cumpărături, am stat în hol. Gigi, te simţi bine?

Cred că da, spuse Gigi cu o voce tremurătoare, simţindu-se apărată de braţele puternice ale lui Zach.

Oh, Dumnezeule, Gigi! Ţi-ai şifonat rochia! Ştiam eu că n-ar fi trebuit să vă las singuri!

Deşi John Prince nu acceptase invitaţia lui Billy de a-i fi musafir, preferînd să stea la hotel pe parcursul acelui week-end, ea îi puse

la dispoziție avionul ei, pentru a-l aduce la Los Angeles. Șoferul lui Billy îl conduse la hotel, așteptă pînă își luă în primire camera, apoi îl duse la reședința acesteia, pentru a participa la cina organizată special în onoarea lui. Amîndoi știau că acel week-end avea să fie foarte aglomerat și voiau să profite de ocazie pentru a sta liniștiți de vorbă, înaintea spectacolului de modă.

Îl aștepta pe Prince în fața focului, într-una din sufrageriile sale. Deși intraseră în luna mai, nopțile erau încă destul de reci. Billy îi auzi pașii lui Prince și se ridică rapid să-l întîmpine, zîmbindu-i larg și sărutîndu-l pe obraji. Numai la vederea vestimentației impecabile a lui Prince, simțea deja că se mai liniștește. El îi privi cu atenție chipul și păru mulțumit de ceea ce vede.

– Ei bine, rătușco, mă bucur că nu răspunzi la provocări, spuse Prince și așeză pe măsuță ultimul număr din *Fashion and Interiors*. „Rătușco" era termenul cu care se adresa persoanelor apropiate în semn de mare tandrețe. Ea aruncă o privire îngrijorată spre revistă. Probabil că, în vreun fel, reușiseră să afle secretul ce învăluia afacerea „Scruples Two" și publicaseră amănunte în faimoasa lor coloană de știri. Aceste articole nu purtau nici o semnătură și erau amplu ilustrate cu cele mai stînjenitoare fotografii posibile alimentînd cele mai răutăcioase bîrfe. Toți abonații revistei citeau mai întîi acea rubrică de scandal.

– Încă nu mi-a sosit exemplarul meu, spuse Bill. Ce scrie acolo?

– L-am adus pentru tine, de la New York. Ieri l-am primit. Rătușco, este un comentariu foarte răutăcios la adresa ta. Am crezut că l-ai văzut și nu l-ai luat în seamă.

– La naiba! După ce am reușit să păstrăm secretul atîtea luni! Trebuia să mă aștept. Nici că se putea mai rău – au publicat totul înaintea altor ziare, se lamentă Billy.

– Nu, nu e vorba despre „Scruples Two", spuse Prince sobru.

Alarmată, Billy luă revista și citi titlul: „Număr special: Nebuniile romantice ale lui Billy Ikehorn"

– Ce dracu'...?

Cu degete tremurînde, Billy dădu pagina la articolul cu pricina și începu să citească, în timp ce Prince își turnă ceva de băut, stînd cu fața spre foc.

Aţi auzit cu toţii de povestea patetică a fetei bogate care nu ştia dacă este iubită pentru banii ei sau pentru ea însăşi? Revista noastră a descoperit că Billy Ikehorn din Beverly Hills s-a străduit din răsputeri să dezlege această dilemă, ducînd o viaţă dublă la Paris.

Fiţi atenţi! Vă vine să credeţi că Billy, cea mai elegantă femeie din lume, a reuşit, timp de un an de zile, să treacă drept o săracă profesoară din Seattle?(O profesoară de franceză, bineînţeles. Ce altceva?) Da, una dintre cele mai bogate femei din lume a reuşit să-l convingă pe frumosul sculptor din San Francisco, Sam Jamison, că era o fată muncitoare, pe tot parcursul idilei lor din atelierul de pe Marais. Ne pare rău pentru tine, Sam, dar te-ai lăsat dus de nas!

Am luat legătura cu hotelul „Ritz" din Paris şi am a aflat că Billy a ocupat în mod oficial apartamentul Windsor pe tot parcursul anului trecut. Dar Henri Legrand, de la Galeriile Templon, unde sculptorul a înregistrat un succes răsunător cu lucrările sale, ne-a spus că el n-o cunoştea decît sub numele de Honey Winthrop originară din Boston (căci Billy a noastră s-a născut Wilhelmina Hunnenwell Winthrop).

Oare numai dîndu-se drept altcineva poate Billy să-şi găsească bărbatul potrivit? Toată lumea îşi aduce aminte de scurta ei căsnicie cu producătorul de film,Vito Orsini („Privilegiatul"), brusc întreruptă de legătura acestuia cu Maggie MacGregor. Maggie l-a părăsit pe Vito imediat ce şi-a dat seama că „Privilegiatul" va fi un eşec total, înlocuindu-l rapid cu Fred Greenspan, şeful ei însurat, care în scurt timp a decis că spectacolul lui Maggie ar merita să fie prelungit cu o jumătate de oră. Maggie, după cum ştie toată lumea, s-a propulsat în carieră datorită talentului ei înnăscut de a se folosi de bărbaţi la momentul potrivit. Oare n-ar trebui Billy să mai înveţe cîte ceva de la deşteapta Maggie? De.cînd l-a pierdut pe Vito, în viaţa lui Billy n-a mai existat decît fraierul de Sam Jamison. Se pare că nici o sumă de bani (şi ce-i mai rău, nici lipsa lor!) nu-i poate aduce lui Billy mult rîvnita dragoste.

Cum s-a terminat povestea? Eroina noastră a făcut un pas

greşit şi a fost prinsă la operă cu toate diamantele pe ea. (El bine, nu chiar cu toate, dar îndeajuns ca să-l zăpăcească pe iubitul său.) Sam Jamison şi-a recunoscut Cenuşăreasa şi a făcut o scenă penibilă, în public, urmată a doua zi de o despărţire definitivă la „Lipp" unde ea i-a dat de urmă.

Billy a noastră a părăsit în grabă Parisul pentru a se întoarce în Beverly Hills, unde a dus o viaţă retrasă şi misterioasă (e de înţeles, nu-i aşa?) Sfatul revistei noastre pentru săraca fată bogată şi fără noroc: *Data viitoare, Honey, încearcă să găseşti un bărbat cu bani. Şi la drept vorbind, oare există cu adevărat acea Wilhelmina Hunnenwell Winthrop Ikehorn Orsini? Sau nu?*

– Ei, răţuşco, cel puţin fotografiile sînt bune, mai ales aceea în bikini, spuse Prince întorcîndu-se spre ea cînd o auzi zvîrlind cît colo revista. Şi ţi-au scris numele corect, adăugă el studiindu-i chipul întunecat. Billy, nu-ţi face probleme, doar nu este sfîrşitul lumii.

– Nu.

– Dar ce i-ai făcut Harrietei Toppingham de te-a atacat cu atîta violenţă? E cel mai dur articol din revista ei.

– N-am întîlnit-o decît... o singură dată... la o petrecere, răspunse Billy anevoie. Numai Cora de Lioncourt ştia cîte ceva despre acea aventură. Ea e autoarea?

– Dar ei ce i-ai făcut?

– Nimic... nimic cu bună ştiinţă, rosti Billy pe un ton sec.

– Răţuşco, ştiu că e o porcărie, dar cînd ţi se întîmplă aşa ceva, trebuie să te prefaci că nu e vorba de tine. Nu ai făcut nimic de care să-ţi fie ruşine.

– Nu înţelegi.

– N-am să te amăgesc, Billy, sînt convins că oamenii vor savura această poveste, o vor discuta ceva timp, dar vor uita totul pînă la apariţia următorului număr.

– Ba nu. Oamenii nu uită niciodată asemenea poveşti picante. Niciodată, cît voi trăi eu.

– Ei bine... poate că ai dreptate, admise el. Dar dacă priveşti lucrurile la rece, trebuie să recunoşti că nu ai ce face.

– Nimeni, spuse Billy încet, nici o persoană pe care o voi întîlni nu va evoca această poveste cînd mă va vedea... dar eu am să ştiu ce gîndesc. O să ajung de rîsul lumii.

– Oh, zău aşa, răţuşco, încearcă să nu iei lucrurile în tragic. Şi ce dacă vor rîde? Nu-ţi pot lua acele lucruri pentru care te invidiază.Uită-te în oglindă, uită-te în jurul tău! Billy, ai o viaţă minunată.

El nu putea înţelege, se gîndi ea, nu putea înţelege că toată viaţa îi fusese teamă să nu ajungă într-o asemenea postură. Să rîdă toţi de ea. Indiferent cît de puternică şi bogată era în clipa de faţă, ea nu putea uita anii de suferinţă şi umilinţă din copilărie, neglijenţa părinţilor, răutatea colegelor de şcoală, compătimirea mătuşilor şi reacţia de respingere a verişoarelor. Încercă să se calmeze spunîndu-şi că toată lumea trece prin aşa ceva, dar această poveste era mai rău decît coşmarul ce o chinuia în ultima vreme, în legătură cu „Scruples Two". Fiecare cuvînt parcă o ardea, cu atît mai mult cu cît exprima purul adevăr. Acum se simţea ca pe vremea cînd era grasă, ca acea Honey Winthrop de demult.

– Prince, nu pot... pur şi simplu nu sînt în stare să dau ochii cu atîta lume, în acest week-end. O să te prezinte Spider. Eu n-o să ies din casă, indiferent de ce va spune lumea... pur şi simplu nu pot veni.

– Billy, nu procedezi bine, spuse Prince sever.

– N-am ce face. Prince, iartă-mă, dar vreau să rămîn singură. Vocea-i trăda o hotărîre de nestrămutat.

– Răţuşco!

Prince se luă după Billy pe scări, dar după cîţiva paşi se opri, ridică din umeri neajutorat şi se hotărî să plece. Chiar şi dacă lua cina în camera de hotel, tot avea să se simtă mai bine decît în compania lui Billy. Trebuia să admită că povestea era deosebit de picantă, deşi, sincer vorbind, şi-ar fi dorit să fie altcineva în centrul atenţiei. Barul de la hotel va fi plin de oameni cunoscuţi, care vor muri de curiozitate să afle noi detalii în legătură cu aventura lui Billy la Paris. Bineînţeles că nu va sta prea mult la bar. În fond, el ţinea cu adevărat la Billy.

22

Nu ştii cumva unde o pot găsi pe Billy? îl întrebă Josh Hillman pe Spider, foarte tîrziu în acea zi de joi.

– N-am văzut-o, răspunse Spider închizînd rapid revista *Fashion and Interiors* din care tocmai terminase de citit articolul de fond. De ce?

– Vreau să-i dau ceva, un obiect frumos care să-i aducă noroc mîine. Josh puse pe biroul lui Spider firma din marmură a primului magazin „Scruples", ce fusese salvată din incendiu.

– Iisuse! exclamă Spider. Crezi că s-ar bucura să vadă asta? Josh, de unde naiba o ai?

– Brigada de pompieri mi-a adus-o mie după plecarea lui Billy. De ani de zile o păstrez fără să ştiu ce să fac cu ea. Dar acum, cînd mi-am făcut ordine prin birou, am dat peste ea şi m-am gîndit că ar fi bine să i-o dau lui Billy.

– Sînt sigur că nu i-ar face nici o plăcere. I-ar aminti doar de acel incident nefericit.

– N-ai dreptate, Spider. Îi va aduce aminte de succesul pe care l-a avut cu „Scruples". Ştiu că e îngrijorată în privinţa catalogului „Scruples Two" – am observat că în ultima vreme arată tare deprimată şi obosită. N-ai auzit de atîţia oameni care, după ce le-a ars casa pînă-n temelii, caută prin cenuşă în speranţa că vor găsi un obiect ce le va aduce aminte de zilele bune de odinioară? Acest lucru le alină durerea, le dă curajul necesar pentru a merge mai departe. E ciudat, dar aşa se întîmplă tot timpul, ştiu sigur că e un bun remediu.

– Mda. Spider îl privi pe Josh cu milă. Avocatul nu avea de unde să ştie că Spider aflase de sentimentele sale faţă de Valentine. În timp ce el îşi alinase durerea navigînd pe mări şi oceane, mîngîiat

de vînt şi de soare, Josh fusese obligat să-şi vadă mai departe de afaceri, neavînd cui să-i mărturisească faptul că şi el o pierduse pe Valentine.

– De ce nu i-o dai chiar tu, Josh?

– În zece minute trebuie să mă întîlnesc cu Sasha şi deja am întîrziat.

– Bine, Josh. Lasă-mi-o mie şi o să văd eu cum i-o dau lui Billy. De un singur lucru sînt absolut sigur – Billy nu este în birou. Mi-a comunicat această ştire chiar Josie, şi ea e la curent cu totul.

După plecarea lui Josh, Spider îşi dădu seama de ce ascunsese revista de el, cu toate că, în mod sigur, Josh o văzuse înaintea lui. Pur şi simplu nu suporta să vadă pe nimeni citind acel articol, nici măcar pe Josh care îi era atît de devotat lui Billy. Atinse marmura portocalie şi mîngîie literele cu degetele. Oare această relicvă din trecut îi va da lui Billy puterea necesară de a ieşi din acest impas provocat de articolul oribil publicat de Harriet Toppingham? Dar în mod sigur că pe Josh îl ajutase, altfel n-ar fi păstrat placa aceea atîta timp. Slavă Domnului că nu mai avea nevoie de ea.

– Vreau să vorbesc cu Burgo O'Sullivan, îi spuse Spider paznicului de la poartă care nu-l lăsa să intre în casa Ikehorn.

– Da, domnule, încuviinţă acesta şi-i dădu lui Spider telefonul.

– Burgo, sînt Spider Elliott. Da, ştiu că nu primeşte pe nimeni, mi-a spus portarul. Dar, Burgo, tu ştii la fel de bine ca şi mine că la necaz e bine să ai un prieten cu care să stai de vorbă. Am încercat s-o găsesc pe Gigi – am sunat la ea acasă, dar nu răspunde nimeni. Uite ce, Burgo, eu sînt singurul disponibil în clipa de faţă. Desigur. Vrei să-i spui şi lui? Mulţumesc, Burgo.

Spider întinse receptorul portarului care ascultă, apoi îi deschise imediat porţile acţionate electric. Spider trase în faţa casei unde-i ieşi în întîmpinare Burgo.

– Unde e Billy? întrebă Spider dîndu-se jos din maşină cu plăcuţa de marmură sub braţ.

– După ce a plecat domnul Prince, a urcat în camera ei de toaletă, unde a stat circa o oră. Apoi a coborît într-o pelerină veche

şi s-a dus să se plimbe, raportă Burgo cu o privire îngrijorată. Încă nu s-a întors. Bănuiesc că se află în grădina ei secretă. O să vă arăt unde este. Dacă n-o găsiţi acolo, nu ştiu ce să mai zic. Toate luminile din parc sînt aprinse, aşa că puteţi umbla peste tot. O să-i anunţ pe paznici ca să nu vă deranjeze.

În linişte, fără a mai scoate un cuvînt, Burgo îl conduse de-a lungul aleii ce şerpuia printre măslini şi se opri în faţa barierei de chiparoşi ce masca zidurile grădinii. Era o noapte rece şi cu vînt, copacii se îndoiau şi foşneau sub forţa vîntului uscat, iar pe cer era o lună plină. Burgo dădu la o parte chiparoşii şi dezvălui uşa secretă a grădinii. Îi făcu semn cu capul şi se îndepărtă înainte ca Spider să bată la uşă.

În faţa uşii de lemn masiv, Spider ezită. Ar fi putut pleca, lăsînd-o pe Billy singură, aşa cum îşi dorea. Sau ar mai putea zăbovi un pic acolo, apoi să se plimbe prin împrejurimi şi să-i spună lui Burgo că n-a găsit-o. Ştia că Billy n-o să se bucure de apariţia lui neaşteptată; nu mai vorbise deloc cu el, de la ultima lor ceartă; chiar evitase să rămînă în aceeaşi cameră cu el. În cursul ultimei luni, ei nu-şi aruncaseră nici o privire. Dar dacă putea face ceva pentru ea, dacă acea plăcuţă de marmură era chiar atît de benefică cum susţinea Josh, el trebuia să încerce. Ciocăni la uşă.

– Ce este, Burgo? se auzi vocea lui Billy.

– Sînt eu, Spider.

Trecu un minut de linişte. Şi încă unul.

– Nu e încuiat, spuse ea în cele din urmă pe un ton neutru.

Spider împinse uşa şi rămase nemişcat, vrăjit de albul fermecat al grădinii, luminată slab, deşi nu se vedea nici o sursă de lumină. Se simţea înconjurat din toate părţile de mister. În jurul picioarelor avea un covor mişcător de mici flori albe ce păreau o spumă, lalele albe îi creşteau pînă la genunchi, crini înalţi îi gîdilau palmele şi trandafiri albi i se căţărau deasupra capului şi se ridicau din ce în ce mai sus, alungînd noaptea din jur. Dulceaţa parfumului de iasomie şi de trandafiri îl izbi puternic; numai luna se mai vedea din acea mare albă, ca o himeră. Se uită în jur după Billy, dar nu o văzu.

– N-ai fost niciodată aici, comentă ea pe un ton neutru, de pe locul ei de sub glicină.

La sunetul vocii ei, Spider reuşi cu greu s-o localizeze.

– N-am ştiut niciodată de existenţa ei, răspunse el, neîndrăznind să se mişte.

– Dacă tot eşti aici, înaintează.

– Mulţumesc. Urmă aleea curbată şi se opri la cîţiva paşi de ea, lăsînd stingherit jos plăcuţa de marmură. Billy, ghemuită în colţul ei întunecat, aproape că era invizibilă. Nu putea să-i dea acum plăcuţa, se gîndi Spder, nu aici. Se aşteptase s-o găsească în casă, să-i adreseze cuvintele sugerate de Josh, să-i dea cadoul şi apoi să se retragă. Dar în acel colţ dulce, alb şi magic, plăcuţa nu-şi avea locul.

Se simţea tare încurcat. Ce ştia el despre femeia asta, a cărei intimitate îndrăznise s-o tulbure? Oare la ce se gîndea ea cînd privea lumea din grădina ei, ca dintr-o lojă la teatru? Brusc, îşi aduse aminte de Billy cea cu care luase prînzul la New York, la „Le train bleu". Atunci radia forţă şi încredere în sine, calităţi care o făceau mai frumoasă ca oricînd. În acea zi îi descoperise dulceaţa feminină, tandreţea ascunsă dincolo de masca femeii autoritare şi impulsive. Acum, după parteneriatul lor de la „Scruples Two", o înţelegea mai bine şi, totuşi, parcă ceva îi scăpa. Spre deosebire de alte femei care se perindaseră prin viaţa lui, Billy avea o parte ascunsă pe care nu reuşise încă s-o descopere. Îi aprecia timiditatea naturală, cu toate că ea era mult mai îndrăzneaţă şi mai curajoasă decît alte femei. În ciuda necazurilor cu care se confruntase, reuşise să se menţină pe linia de plutire. Era dulce, oh, atît de dulce – dar nu-şi dădea seama de acest lucru. El venise mînat de dorinţa de a-i aduce mîngîiere. Simţea nevoia să-i aline durerea, dar nu ştia cum s-o abordeze, din cauza diferendului survenit între ei.

– Am venit... începu el neştiind cum să i se adreseze.

– Nu, te rog. Billy ridică mîna să-l oprească. Eu... eu îţi datorez scuze. M-am purtat oribil... nu am pretenţia să mă ierţi, dar...

– Nu! Spider era sincer uimit de vorbele ei. Nu trebuie să te scuzi. Eu am întrecut măsura, iar tu ai făcut foarte bine că mi-ai atras atenţia. Dar spune-mi că nu mă crezi un ticălos. Nu pot îndura

acest gînd. Dumnezeule, Billy, mi-a fost atît de dor de tine! Nici nu-ți poți închipui cît de tare mi-ai lipsit! Nu trebuie să ne mai certăm niciodată. Iisuse, cît am mai suferit. Se opri pe neașteptate, surprins de propia mărturisire. Își jurase ca nimeni să nu afle cît de copilăros era în realitate.

– Dar, zise Billy pe un ton slab, dar...

– Ce vrei să spui? întrebă Spider debusolat.

– Și mie mi-a fost dor de tine, răspunse ea cu un glas pierit.

– Vrei să spui că nu mă urăști?

– Din nefericire... nu. Acum e mai bine. Își trase din nou gluga peste ochi.

– Nu înțeleg... nu mai putem fi aceiași buni prieteni de odinioară? întrebă el, refuzînd să încheie discuția în acest mod. Se îndreptă spre ea, îngenunche și-i luă mîinile reci într-ale sale, încercînd să i le încălzească.

– Prieteni? Oh, nu, Spider, nu prieteni... nu cum am fost pînă nu demult... eu plec... mă întorc la Paris... sau poate o să mă duc în altă parte... încă nu m-am hotărît.

– Billy, pentru numele lui Dumnezeu, nu poți pleca! N-am să te las! E vorba de gunoiul acela de articol din revistă, nu? întrebă el încercînd să-i vadă chipul ascuns sub glugă. Dar nu reuși și îi fu teamă să-i ceară permisiunea. Se așeză pe marginea scaunului.

– Nu, nu-i vorba de asta, spuse Billy. Știi, nu e o minciună. În linii mari, așa s-au petrecut lucrurile. De aceea nu ți-am povestit despre Sam cînd m-ai întrebat. În primul moment după ce l-am citit, m-am simțit foarte jignită de tonul lui disprețuitor, dar la reluarea lecturii, cuvintele au început să-și piardă înțelesul. Nu mă mai simțeam vizată. Am căpătat mai multă stimă față de persoana mea – exact la momentul potrivit, cum obișnuia să spună mătușa Cornelia. Într-adevăr, în copilărie am avut o viață amară... și mai tîrziu în adolescență... însă după aceea, am cunoscut dragostea și au întîlnit prieteni adevărați. Am înregistrat realizări concrete. Eșecuri și reușite concrete, ca toată lumea. Sînt o persoană reală – chiar dacă nu pot fi pe placul tuturor. Nu-ți face griji, Spider, voi supraviețui acestui articol mizerabil, n-am să le ofer satisfacția de a mă vedea fugind din cauza lor...

Atunci de ce vorbeşti de plecare? o întrerupse Spider cu violenţă. Nu se poate să pleci, n-am să te las.

Din... din cauză... că nu mai putem fi din nou prieteni.

De ce nu? vru Spider să ştie.

Billy rămase tăcută, încercînd să-şi adune puterile pentru a rosti în sfîrşit adevărul. Nu mai putea continua să ignore dragostea ce înmugurise în sufletul ei.

Pentru că... nu poţi rămîne prieten cu cineva... pe care eşti gelos.

Gelos? întrebă Spider uimit.

Oh, Doamne, Spider, chiar nu înţelegi? De ce crezi că ţi-am spus lucrurile alea oribile? Nici măcar n-ai ghicit? Eram geloasă... pe Gigi... pe toate celelalte femei din viaţa ta. Pe toate femeile pe care le-ai iubit.

Billy făcu un pas înapoi şi-şi ascunse faţa cu gluga.

- Geloasă, repetă Spider, mirat şi nedumerit. În acelaşi timp se simţea copleşit de fericire la gîndul că reuşise, totuşi, s-o înţeleagă pe Billy. Nu poţi fi geloasă dacă...

– Nu! Taci din gură. Nu răsuci cuţitul în rană. Mă simt destul de rău şi aşa! O să-mi treacă, spuse Billy hotărîtă.

– Ba nu, n-ai să faci nimic! strigă el luînd-o în braţe. Îi dădu gluga pe spate şi îi privi chipul trist, cu ochii înlăcrimaţi şi buzele tremurînde. Îi luă faţa în mîinile lui mari şi se stăpîni cu greu să n-o sărute. Mai întîi trebuia să-i explice anumite lucruri.

– Dacă vrei să pleci, te voi urma pretutindeni, îi spuse Spider hotărît. Dacă vrei să rămîi singură îţi voi respecta dorinţa; dar te voi aştepta să te întorci. Nu trebuie să mai pleci niciodată de lîngă mine, am pierdut deja destul timp. Acum ascultă-mă bine, Billy, căci urmează partea cea mai importantă. Acum un an şi jumătate ai sunat la uşa mea şi în clipa în care te-am revăzut, m-am îndrăgostit de tine. Dar culmea este că de-abia acum mi-am dat seama, Billy, am fost nebuneşte îndrăgostit de tine, din acel moment, dar nu mi-am închipuit că şi tu mă poţi iubi... niciodată n-ai lăsat impresia că ţii în mod special la mine. Între noi n-a fost niciodată nimic, aşa că nu mi-am permis să sper... nici măcar n-am visat că... oh, dar tu

chiar mă iubeşti, acum nu mă mai pot înşela, nu-i aşa? Spune-mi că nu vei pleca nicăieri fără mine, Billy, te rog, spune-mi că nu mă vei părăsi. Spider îi vorbea pe un ton implorator, dar încă nu era sigur pe el, căci puţinele cuvinte rostite de Billy îl luaseră prin surprindere. Spune-mi că nu vei mai fi niciodată geloasă căci nu vei mai avea de ce, spune-mi că mă crezi cînd îţi spun că-ţi voi fi mereu credincios – pentru numele lui Dumnezeu, Billy, spune ceva!

– Nu ştiu de unde să încep, şopti ea, cu chipul iluminat de fericire. Mai pune-mi întrebări.

– Oh! El începu s-o sărute, uşurat şi sigur de descoperirea lui. Nu-ţi face griji că-ţi voi mai pune întrebări, ne vom întoarce de unde am plecat, înapoi la lucrurile de bază, ca în timpurile vechi, îţi voi da întîlnire şi voi veni să te iau la cină – şi te voi aduce acasă şi te voi întreba dacă pot să te văd a doua zi sau poate sîmbăta următoare, apoi îţi voi cere permisiunea să te sărut de noapte bună...

– Trebuie să ne întoarcem chiar aşa de mult? reuşi Billy să şoptească printre sărutările lui pasionale, sărutări ce o obsedaseră atîta timp, încît acum aproape că se temea de căldura lor. Sînt mult prea fericită ca să încep cu întîlnirile.

– Atunci de unde vrei tu... oh, draga mea, te iubesc atît de mult că nu ştiu ce să mai fac. Nu ne putem căsători? Haide, Billy, nu pot aştepta răbdător să parcurgem toate acele etape plictisitoare cînd ştiu clar care e deznodămîntul... nu avem altă soluţie, decît căsătoria. Scumpa mea, ce să fac ca să mă înţelegi?

– Asta mi-a plăcut întotdeauna la tine, Spider, spuse Billy rîzînd din toată inima. Îi mîngîia buzele în culmea fericirii. Ai un talent uimitor de a mă convinge să fac ce vrei tu. N-o să-ţi pară rău cînd o să constaţi că avem gusturi asemănătoare? Pentru că, dacă vrei, eu o să mă opun de fiecare dată, dar n-ar fi mai simplu să spun dinainte da, la orice lucru?

– Desigur, răspunse Spider, radiind de fericire, ai perfectă dreptate. Oh, draga mea, ce zi minunată!

EPILOG

— *Un an mai tîrziu* —

Există mai multe metode de a trezi un bărbat din somn fără ca el să-şi dea seama, îşi spuse Billy, pe cînd stătea lungită lîngă Spider, în patul ei mare. Îl zgîlţîi cu putere, dintr-o parte în alta, ca şi cînd pătura ar fi o mare mişcătoare; îi trăgi cearşaful pînă peste gură şi nas şi în acest caz el o să se trezească pentru a mai lua o gură de aer; îl gîdili în cele mai sensibile locuri pînă cînd nu mai rezistă şi deschide ochii; sau chiar îi smulgi un fir de păr, ceea ce are darul să-l trezească imediat.

Dar era cinstit să tulburi somnul cuiva care dormea atît de profund? Probabil că Spider se afla în faza de somn odihnitor, în care apar visele. Dar nu se odihnise suficient? se întrebă Billy nerăbdătoare. În fond, ea îşi petrecuse toată noaptea plimbîndu-se prin baia ei înflorată şi de-a lungul enormului dormitor, pentru a-şi domoli starea de agitaţie. În cele din urmă se vîrîse din nou în pat lîngă Spider; privea în gol în lumina slabă a zorilor, neştiind dacă era cazul să-l trezească sau nu pe Spider, pentru a-i împărtăşi neliniştile ei.

Totuşi avea un avantaj asupra lui. Chiar dacă nu-i putea privi ochii de un albastru intens, chiar dacă nu-i auzea vocea şi nu-i vedea zîmbetul fermecător, în somn îi aparţinea ei în întregime şi putea savura bucuria de a împărţi acelaşi pat cu el.

În public îşi impusese să-şi mascheze iubirea sa profundă, dar nu prea reuşise. Ori de cîte ori Spider prezida o întîlnire, ea îl privea vrăjită, pierzînd firul discuţiei şi nefiind în stare să scoată o singură propoziţie inteligentă atunci cînd era întrebată.

Billy reflectă visătoare la cele şase surori ale lui Spider, care nu conteneau să-i rezerve surprize. Ellis nu avusese familie, iar Vito, dacă avea vreuna în Est, în Riverdale, nu se sinchisise niciodată de ea. În schimb, părinţii lui Spider locuiau în apropiere de Pasadena,

patru dintre surorile lui se stabiliseră în Los Angeles, iar celelalte două nu locuiau prea departe de casa părintească. Se întîlneau destul de des – oare cum de nu aflase mai multe lucruri despre familia lui, înainte de căsătorie? – şi ori de cîte ori se revedeau îl copleşeau pe Spider cu atenţiile lor. Parcă toate surorile lui încercau, realmente, să flirteze cu el. Slavă Domnului că nu era geloasă pe propriile lui surori. Deşi se simţea foarte bine în sînul acelei familii primitoare şi vesele, respira uşurată cînd le vedea plecate pe surorile lui Spider; iar ei rămîneau, în sfîrşit, singuri.

Nu le putea reproşa cumnatelor ei lipsa de afecţiune, se gîndi Billy zîmbind. Fiecare dintre ele avea copiii săi, ce se învîrteau în jurul abdomenului ei mare, cu multă veneraţie, de parcă peste şase săptămîni, cel mult, avea să dea naştere unui nou Shakespeare sau Mozart. De fapt, nu erau decît doi gemeni, singurii bărbaţi din familia Elliott, cu excepţia lui Spider şi a tatălui său. Fecunditatea părea că se corelează cu anumite clişee, printre care se numărau sciatica şi insomnia.

Spider se mişcă uşor, iar ea îl privi plină de speranţă, dar el rămase adormit, cu faţa ascunsă de un braţ. Billy se ridică în coate, se apropie de el şi-şi îngropă faţa în părul lui plăcut mirositor. Se abţinu cu greu să nu-l ciufulească şi, aşezîndu-se din nou pe perne, medită asupra condiţiei de mamă.

Dolly o asigurase că gemenii nu creau dificultăţi suplimentare. Dar în privinţa băieţilor săi, ea minţise sfruntat, invocînd drept scuză regimul de slăbire care îi absorbea întreaga atenţie. Apelase la hipnoză, acupunctură, cristale, ca şi la ameninţarea de a purta hainele Dolly Moon ce se vindeau atît de bine. Oare lipsa de voinţă a lui Dolly îi făcea pe gemenii săi atît de greu de înfrînat? se întrebă Billy. Ce se întîmpla dacă băieţii ei aveau să fie la fel de încăpăţînaţi ca ai lui Dolly, se gîndea ea, în timp ce le simţea loviturile din burtă. Nu-şi dădeau seama că era destul loc pentru amîndoi? De ce o chinuiau toată noaptea? Poate că n-ar trebui să-şi facă atîtea griji în privinţa naşterii lor, ci să se bucure de aceste săptămîni paşnice.

Singurul lucru la care reuşise să se gîndească în ultima vreme fusese colecţia de haine pentru bebeluşi ce urma să fie lansată abia în iulie.

Cum de nu se gîndiseră de la început la aşa ceva? Chiar şi fără

exemple din realitatea imediată, tot trebuiau să vină cu acea idee; ea era gravidă, Sasha, cu eficiența ei bine cunoscută, rămăsese și ea gravidă, cu două săptămîni înaintea ei; două dintre surorile lui Spider, Petunia și January, erau și ele gravide, iar Dolly tocmai renunțase la un film cu Arnold Schwarzenegger, pentru că peste șapte luni avea să nască din nou. Patru femei gravide, în afară de ea. O fi vreo epidemie?

Iar „Scruples Two" era un succes, se gîndi ea cu satisfacție.

Revoluționaseră întreaga istorie a cataloagelor și încă de la început primiseră nenumărate comenzi. Apăruseră pe piață exact la momentul potrivit, cu proiectul corespunzător; milioane de femei care nu aveau timp să meargă la cumpărături apelau la hainele lor bine făcute, frumoase și accesibile ca preț. Prezentarea grafică a catalogului, realizată de Spider, era atît de originală, încît a fost imediat acceptată. Iar bilețelele lui Gigi se bucuraseră de o apreciere unanimă. Ce-i drept, se produseseră și încurcături: o eșarfă gen Prince, care trebuia asortată la patru toalete diferite, nimerise din greșeală într-o combinație de albastru, mult prea îndrăzneață chiar și pentru ideile lui Prince; 16 dintre cele mai bune telefoniste ale lor au demisionat în decurs de o singură săptămînă, pentru a se căsători cu bărbați necunoscuți, atunci cînd ei sunaseră ca să comande lenjerie intimă; nu calculaseră bine comanda și se treziseră cu un surplus de 3 500 de perechi de pantaloni din catifea verde; multe dintre popularele toalete Dolly Moon fuseseră returnate, dar pînă la vînzarea celei de-a patra ediții, învățaseră din greșeli și obținuseră un profit frumos.

Joe Jones și fratele lui își cumpăraseră amîndoi case, după un an de ședere în California, iar în clipa de față se ocupau de construirea de piscine, cumpărarea unor bărci și găsirea unor locuri atrăgătoare de agrement în munți. Erau siguri de succesul viitor. Josie Spelberg rezistase ofertei tentante primite din partea lui L.L. Bean, atunci cînd i se decernase titlul de vicepreședintă a sănătății morale; Prince era supărat că nu-i venise lui ideea să vîndă haine la un preț moderat, acum fiind nevoit să respecte clauzele contractului pe cinci ani încheiat cu ei. Pe scurt, se gîndi Billy, totul se învîrtea în jurul afacerilor. Singura excepție o constituia Cora de Lioncourt.

Maggie MacGregor se supărase foarte tare pentru acel articol din revistă şi nu se lăsase pînă nu aflase cine era autorul. Cînd descoperise că cea care furnizase toate acele informaţii era Cora, Maggie făcuse publice afacerile clandestine ale acesteia, într-o emisiune televizată dedicată unui fenomen nou apărut. „Cei 10% ai Specialistei în urcare pe scara socială" intitulase ea emisiunea, ce pusese capăt serviciilor utile ale Corei. Ei bine, n-o puteai acuza pe Maggie pentru că se enervase atunci cînd se scrisese despre ea că făcuse carieră culcîndu-se cu unul şi altul, fiindcă realmente era talentată şi muncitoare, dar asta n-o făcea mai simpatică din punctul de vedere al lui Billy. De fapt, dacă se gîndea bine, dacă n-ar fi fost acel articol oribil, dacă Spider n-ar fi venit la ea s-o aline, ar fi trecut mult timp pînă să-şi dea seama că se iubesc... deşi pînă la urmă tot împreună ar fi rămas... căci nimic nu-i putea ţine despărţiţi, filozofă Billy, încercînd să facă abstracţie de poziţia incomodă pe care, orice-ar fi făcut, n-o putea corecta.

Îşi aduse aminte cît de plăcut era să stai întinsă pe burtă, cu obrazul lipit de cearşaf, cu pătura trasă pe spate, relaxată... da, îşi imagina cu uşurinţă acea stare de confort.

Imaginaţia... graţie imaginaţiei lui Zach Nevsky, Vito adaptase acea comedie englezească la specificul californian, anihilînd astfel toate temerile provocate de eventuala reacţie de respingere a publicului american. Nick De Salvo, în rolul tînărului proprietar de magazin „Fisherman's Wharf", strălucise alături de Meryl Streep, care interpreta rolul unei femei discrete din societatea din Nob Hill, scenele realizate de cei doi fiind mult mai fierbinţi decît cele din „Iubita locotenentului francez". Pînă şi adolescenţii reacţionaseră favorabil. Era succesul anului.

Criticii îi acordaseră o atenţie deosebită lui Zach, uitînd ca de obicei de rolul producătorului, dar toată lumea ştia că Vito revenise glorios în lumea filmului. Curt Arvey era furios la culme fiindcă ratase ocazia de a finanţa „Joc cinsitit" şi dădea vina pe Susan pentru pierderea lui. Acum, ea încerca să-l atragă pe Vito spre studioul ei cinematografic, şi chiar fuseseră văzuţi cinînd împreună, dar Billy nu-şi putea imagina cum putea o femeie atît de frigidă şi încrezută ca Susan să-l ademenească pe Vito. Billy se gîndi că ea

beneficiase de norocul începătorului, dar nu avea de gînd să mai dăte din nou în acest domeniu.

Spider oftă şi se întoarse cu spatele la ea. Neliniştită, Billy îi privi cu atenţie linia spatelui şi se trase mai aproape de el, lipindu-şi abdomenul de spinarea lui. Tocmai acum, cînd ar fi fost binevenită o lovitură din partea gemenilor, ei se hotărîseră să facă pace. De după perdele se vedea o lumină roşiatică ce-i dădea de ştire că soarele se înălţase pe cer. Oare ce se întîmpla dacă dădea perdelele la o parte şi lăsa lumina să pătrundă înăuntru? Nici aşa n-o să se trezească Spider? Oare mai exista vreun bărbat la fel de înzestrat cu soţul ei? Şi femeie mai înţelegătoare decît ea? Să-i permită unui asemenea bărbat să doarmă lîngă ea?

Oftă adînc de mai multe ori, dar fără nici un efect – pînă la urmă renunţă căci depunea un efort prea mare – aşa că îşi mută gîndul spre Gigi şi Zach. El îşi petrecuse mult timp la San Francisco, iar acum regiza un film în Texas, dar cînd era în Los Angeles locuiau amîndoi în apartamentul ei, pe care Zach îl transformase după modelul celui pe care-l ocupa el la New York. Tot timpul, casa era plină de noii prieteni ai lui Zach.

Billy fusese de acord cu hotărîrea lui Gigi – neîmpărtăşită de Zach – de a nu se grăbi cu măritişul. La cei 22 de ani ai săi, ea avea tot timpul să-şi întemeieze un cămin stabil, după o perioadă de timp petrecută împreună. Cu toate acestea, Gigi era nemaipomenit de fericită. Se descurca atît de bine la „Scruples Two", încît orice agenţie de publicitate ar fi angajat-o. Ambiţiile ei crescuseră, de cînd constatase succesul lenjeriei sale, cu toate că aveau mai multe comenzi din partea bărbaţilor decît a femeilor.

Sasha era hotărîtă să-şi împartă timpul între carieră şi familie, după ce se vor scurge cel puţin patru luni de la naştere – deja angajase o doică care avea s-o ajute încă din ziua întoarcerii de la spital. Da, Sasha îşi făcuse toate aranjamentele, se gîndi Billy. Numai ea nu se putea hotărî în privinţa planurilor de viitor, excepţînd găsirea unei doici iubitoare şi experimentate, care s-o ajute să-şi crească gemenii. Ea era o femeie muncitoare, iar „Scruples Two" se afla abia la început, dar ar fi vrut să facă o pauză ceva mai lungă pentru a se obişnui cu maternitatea. Pe de altă parte, n-o

pregătise nimeni pentru acea nouă experiență. Totul era la fel de imprevizibil ca și întreaga ei viață de pînă atunci... știa doar că avusese un noroc extraordinar.

Viitorul i se părea atît de ademenitor, încît nu îndrăznea să-l contemple prea mult timp, conchise Billy. Închise în sfîrșit ochii căci altfel nu se putea stăpîni să nu-l mîngîie pe Spider pe ceafă. Își reaminti visătoare de întîmplările petrecute cu numai un an în urmă... de acel week-end cînd avusese loc spectacolul de modă, în timpul căruia Billy și Spider stătuseră alături, conștienți numai de propriile persoane. Fericirea lor fusese mult prea evidentă, astfel încît foarte curînd Gigi și Sasha își dăduseră seama cum stau lucrurile între ei, și-n scurtă vreme se dumirise și Prince, care se grăbise să-și informeze toți cunoscuții...

– Trezește-te, draga mea, o rugă Spider, patru ore mai tîrziu. El insistă pînă cînd ea clipi enervată și deschise în sfîrșit ochii.

– N-am vrut să te trezesc mai devreme, îi spuse el aplecîndu-se s-o sărute, dar m-am plictisit să mă tot plimb prin dormitor, și să-ți admir chipul îmbujorat de somn. De patru ore fac asta. N-am mai suportat. Mă simt prea singur fără tine. Și, oricum, e ora prînzului și n-ar trebui să-i privezi pe băieți de o masă. În plus, dacă dormi așa de mult ziua, ce-o să faci la noapte?

– Bună întrebare, șopti ea căscînd. Se întinse și se simți plăcut înviorată.

– Nu te bucuri că te-am trezit? o întrebă el îngrijorat, dîndu-i la o parte buclele de pe frunte.

– Oh, ba da. Sînt foarte bucuroasă, dragul meu... somnul este inutil, o pierdere totală de timp, mai ales cînd ai altceva mai bun de făcut. Ca de exemplu să te săruți sau..., adăugă ea plină de speranță, să mă îmbrățișezi...?

– Acum, că te-ai trezit, nu prea pari înfometată, frumoasa mea, spuse Spider desfăcîndu-i cămașa. Dacă somnul e inutil, la fel de inutil este și prînzul. Ce zici de o mică îmbrățișare și de un sărut cît timp te mai pot cuprinde cu brațele?

– Ești un maestru în stabilirea priorităților, oftă Billy fericită, făcîndu-i loc în pat.

O carte pe care merită s-o aveți în biblioteca dumneavoastră

Tim este povestea unui tînăr de douăzeci de ani, frumos ca un zeu grec, dar cu mintea de copil, şi a unei femei trecute de patruzeci de ani, cultă şi foarte singuratică. S-au întîlnit din întîmplare pe o stradă din Sydney şi din acel moment au fost puternic atraşi unul către celălalt.

Un roman veridic, care merge drept la inimă, fără sentimentalisme gratuite, ce explorează zonele întortocheate ale sensibilității. Este unul din cele mai frumoase romane ale lui *Colleen McCullough*, scris cu multă dăruire şi înţelepciune... o poveste de dragoste ieşită din comun.